ACESTE

PATIMI

ZBUCIUMATE

BESTSELLER
NEW YORK TIMES

CHLOE GONG

CORINTEENS

„*Aceste patimi zbuciumate* merge până în inima Chinei de la început de secol XX cu proza ei ascuțită ca un bisturiu și cu aprigii ei protagoniști. Juliette Cai și Roma Montagov strălucesc mai puternic decât splendoarea și faima vechiului Shanghai, fiind amândoi la înălțime atunci când se ciocnesc în această poveste plină de acțiune care se desfășoară pe fondul vendetelor sângeroase, al războaielor între bande și al tumultului politic."

AMELIE WEN ZHAO, autoarea romanului *Prințesa roșie*

„Amețitor, iscusit și violent, romanul *Aceste patimi zbuciumate* abordează fiecare subiect cu precizie, adăugând romantism, dar și intrigi politice, și alcătuind astfel un învolburat Shanghai al anilor 1920, în care monștrii adevărați se îmbină cu monstruozitățile imperialismului."

TESSA GRATTON, autoarea seriei INNIS LEAR

„Plin de strălucire, suspans și scene sângeroase, *Aceste patimi zbuciumate* îi poartă pe cititori în lumea plină de pericole a Shanghaiului din 1926. [...] O lectură superbă și de-a dreptul imposibil de lăsat din mână."

JUNE HUR, autoarea romanului *The Silence of the Bones*

CHLOE GONG

ACESTE PATIMI ZBUCIUMATE

Imprint coordonat de

Shauki Al-Gareeb

CHLOE GONG

ACESTE PATIMI ZBUCIUMATE

Traducere din limba engleză de
LOREDANA VOICILĂ

CORINTEENS

Redactare: Liviu Szöke
Tehnoredactare: Cristina Gvinda
Lector: Shauki Al-Gareeb

CHLOE GONG
THESE VIOLENT DELIGHTS
Text copyright © 2020 Chloe Gong
All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin
CORINTEENS, un imprint al CORINT BOOKS,
str. Mihai Eminescu nr. 54A, București.

www.corintjunior.ro | www.edituracorint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GONG, CHLOE
Aceste patimi zbuciumate / Chloe Gong;
trad. din lb. engleză de: Loredana Voicilă.
- București: CorinTeens, 2021
ISBN 978-606-088-025-7

I. Voicilă, Loredana (trad.)

821.111

Pentru tine,
dragul meu cititor

Aceste patimi zbuciumate au destine zbuciumate
Și mor în floare, așa cum pulberea și focul
Se mistuie într-un sărut.

William Shakespeare, *Romeo și Julieta*[1]

[1] Traducere proprie (n. tr.).

Prolog

În Shanghaiul cel strălucitor, un monstru se trezește.

Își cască ochii în străfundurile râului Huangpu, descleștându-și imediat fălcile ca să simtă gustul sângelui spurcat care se prelinge în ape. Dâre roșii șerpuiesc pe străzile moderne ale acestui oraș străvechi: dâre care desenează păienjenișuri printre pietrele pavajului, ca o rețea de vene, și, picătură cu picătură, sângele acestor vene se scurge în ape, revărsând viața orașului într-o gură străină.

Odată cu întunericul care crește, monstrul se ridică, ieșind în cele din urmă din valuri cu ușurința unui zeu uitat. Atunci când își ridică fruntea, singurul lucru care se vede pe cer este luna plină, rotundă.

Respiră. Se furișează mai aproape.

Prima respirație i se transformă într-o briză rece, care năvălește pe străzi și învăluie gleznele celor care au ghinionul de a-și căuta drumul spre casă la ceasul acesta fatidic. Locul vibrează în ritmurile depravării. Orașul acesta este murdar, afundat adânc în sclavia păcatelor fără sfârșit, prins atât de strâns în îmbrățișarea decadenței, încât cerul amenință să se cutremure și să îi strivească pe toți aceia care trăiesc cu frenezie sub el, pentru a-i pedepsi.

Însă nu se coboară nicio pedeapsă – nu încă. Decada aceasta este una libertină, iar moravurile sunt încă și mai lejere. În timp ce

Apusul o duce într-o petrecere continuă, în vreme ce Regatul de Mijloc rămâne împărțit între războinicii îmbătrâniți și veteranii stăpânirii imperiale, Shanghai există în mica lui bulă de putere: *Parisul Răsăritului, New Yorkul Apusului.*

În ciuda otrăvii care se scurge din fundătura fiecărei alei, locul acesta este atât, atât de *viu*! Și monstrul, de asemenea, renaște.

Naivi, locuitorii acestui oraș divizat își văd mai departe de viață. Doi bărbați dau năvală pe ușile deschise ale bordelului lor preferat, râzând tare, răsunător. Liniștea orei târzii îi izbește brusc, în contrast cu activitatea clocotitoare din care doar ce s-au smuls, iar urechile încearcă să li se acomodeze, zbârnâind din cauza schimbării.

Unul dintre bărbați este scund și voinic, arătând de parcă, dacă s-ar întinde la pământ, s-ar rostogoli pe trotuar ca o mărgică; celălalt este înalt și greoi, cu membrele desenate în unghiuri drepte. Cu brațele petrecute pe după umeri, pornesc pe trei cărări spre faleză, spre râul care se desprinde din marea pe care negustorii vin cu mărfuri – zi și noapte.

Cei doi cunosc bine aceste porturi; până la urmă, atunci când nu frecventează cluburi de jazz sau nu sunt ocupați să descarce cele mai noi încărcături cu vinuri aduse din vreo țară străină, acesta este locul în care transmit mesaje, îi păzesc pe negustori și transportă mărfuri dintr-o parte într-alta – totul pentru Banda Stacojie. Cunosc această promenadă ca-n palmă, chiar dacă acum nu se mai aud sutele de limbi diferite în care de obicei se strigă de sub o mie de steaguri diferite.

La această oră nu se mai aud decât sunetele înăbușite ale muzicii din barurile de primprejur și steagurile uriașe ale magazinelor, fâlfâind la fiecare pală de vânt.

Și cele cinci Flori Albe, vorbind animat în rusă.

Vina este a celor doi bărbați Stacojii, care nu au auzit hărmălaia mai devreme, pentru că mintea lor este înecată în alcool

și simțurile le sunt ușor amorțite. În clipa în care Florile Albe le apar în față, în clipa în care își văd rivalii adunați în jurul unui doc, dându-și coate și hohotind de râs, nici unii, nici ceilalți nu se mai pot retrage fără să se facă de râs.

Florile Albe se îndreaptă, plecându-și capetele în vânt.

— Ar trebui să mergem înainte, fără să ne oprim, îi șoptește bărbatul Stacojiu tovarășului său. Știi ce a spus Lordul Cai în privința bătăilor cu Florile Albe.

Bărbatul mai greoi nu răspunde, își suge doar obrajii până când ajunge să arate ca un strigoi beat și îngâmfat.

— A zis să nu începem noi nimic. Nu a zis că *nu putem* să luăm parte la o bătaie.

Stacojiii vorbesc în dialectul orașului lor, printre dinți. Chiar dacă ridică ușor glasul, cu încrederea celui care se află pe teren propriu, sunt stânjeniți, pentru că în ziua de azi mai rar se întâmplă ca o Floare Albă să nu le cunoască limba – uneori accentul lor nu poate fi distins de cel al unui nativ din Shanghai.

Fapt care se dovedește adevărat atunci când una dintre Florile Albe le strigă rânjind:

— Ia te uită, încercați să porniți o bătaie?

Stacojiul înalt horcăie și țintește un scuipat zdravăn spre Florile Albe. Acesta aterizează lângă gheata celui mai apropiat de ei dintre cei din grup.

Într-o secundă, ies la iveală pistol după pistol, fiecare dintre arme ațintită cu precizie, gata să tragă. E o scenă care nu mai stârnește mirare nimănui; e o scenă mai comună Shanghaiului violent decât fumul de opium care se înalță dintr-o pipă groasă.

— Hei! Hei!

În tăcerea plină de încordare se aude un fluierat. Pe chipul polițistului responsabil cu asigurarea liniștii în zonă se citește doar enervarea în fața scenei din fața lui. A mai văzut-o cu ochii lui,

exact la fel, de trei ori în acea săptămână. I-a băgat cu forța pe rivali în celule și, atunci când membrii găștilor s-au omorât între ei, ciuruindu-se cu gloanțe, a chemat serviciul de curățenie în schimb. Obosit după o zi de muncă, nu vrea decât să se ducă acasă, să își înmoaie picioarele în apă fierbinte și să se bucure de mâncarea pe care nevasta i-a lăsat-o rece pe masă. Bastonul de cauciuc îi mănâncă deja palma, gata să îi bată pe acești bărbați până le bagă mințile-n cap, nerăbdător să le reamintească acestor oameni că nu au nicio problemă personală unul cu celălalt. Singurul lucru care-i alimentează este loialitatea nesăbuită și neîntemeiată pentru familiile Cai și Montagov, care într-o zi le va aduce sfârșitul.

— Vrem să ne despărțim și să mergem acasă? întreabă polițistul. Sau vrem să mergem cu toții la...

Se oprește brusc.

Din ape răsună un *mârâit.*

Avertismentul care iradiază dintr-un astfel de sunet nu este o senzație ce poate fi negată. Nu e genul de paranoia care te cuprinde atunci când ai impresia că ești alergat pe o străduță abandonată; nici nu e acea panică pe care o simți atunci când scârțâie dușumeaua într-o casă pe care o credeai goală. E un avertisment material, tangibil – aproape emană un fel de umezeală în aer, o greutate care îți apasă pielea. E o amenințare la fel de evidentă ca un pistol înfipt în față și, cu toate acestea, este urmată de o clipă de ezitare, de inacțiune. Stacojiul scurt și îndesat e primul care se pune în mișcare, îndreptându-și privirea spre marginea promenadei. Își pleacă fruntea, cercetând adâncurile, și își mijește ochii pentru a urmări mișcarea neregulată a undelor.

Se află exact la înălțimea potrivită pentru a fi pus la pământ de tovarășul lui cu o lovitură brutală de cot în tâmplă însoțită de un urlet, atunci când ceva țâșnește din râu.

Pete mici, negre.

În timp ce bărbatul scund se prăvălește și se izbește puternic de pământ, lumea se învolburează în jurul lui – picățele, lucruri stranii pe care nu le poate distinge prea bine pentru că vederea îi tremură și el tot icnește, învins de greață. Nu simte decât niște împunsături ca de ac, coborându-i pe brațe, pe picioare, pe gât; își aude tovarășul urlând, Florile Albe țipă unul la altul într-o rusă pe care nu o poate descifra, iar polițistul strigă în engleză:

— Dați-l jos! Dați-le jos!

Bărbatului trântit la pământ îi bubuie inima în piept. Cu fruntea lipită de trotuar, nu vrea să privească spre ceea ce îi face pe ceilalți să scoată urletele acelea atât de înfiorătoare. E absorbit de ritmul propriului puls, care îi pune stăpânire pe toate simțurile. Doar atunci când ceva gros și umed îi lipăie pe picior, se ridică pe brânci, îngrozit, zvâcnind din picior atât de puternic, încât îi zboară pantoful și nici nu se mai obosește să și-l recupereze.

Nu privește înapoi în timp ce aleargă. Se scutură de rămășițele cu care este acoperit; sughiță în încercarea lui disperată de a respira, de a respira, de a respira.

Nu își întoarce capul ca să vadă ce stătuse la pândă în ape. Nu se uită înapoi ca să vadă dacă tovarășul lui are nevoie de ajutor și în niciun caz nu se întoarce pentru a vedea ce i-a aterizat pe picior, lăsându-i acea senzație vâscoasă, lipicioasă. Bărbatul doar aleargă și aleargă, trecând pe lângă neoanele teatrelor care își sting ultimele lumini, pe lângă șoaptele care se strecoară pe sub ușile bordelurilor, pe lângă negustorii care visează frumos, cu grămezile lor de bani sub saltele.

E demult dus atunci când în portul din Shanghai nu au mai rămas decât morții, cu beregatele sfârtecate și cu ochii sticloși, ațintiți spre cerul nopții, în care se reflectă luna.

Unu

SEPTEMBRIE 1926

În inima teritoriului Bandei Stacojii, cel mai bun loc în care te puteai afla era un club burlesc.

Calendarul se apropia din ce în ce mai mult de sfârșitul sezonului, paginile lui zburând mai repede decât frunzele care începeau să ruginească. Timpul nu mai avea răbdare și era totodată teribil de răbdător, zilele devenind mai scurte, deși se lungeau la nesfârșit. Muncitorii se grăbeau mereu undeva, indiferent dacă aveau sau nu încotro să se îndrepte. Se auzea constant un fluierat în fundal; se auzea constant zăngănitul tramvaielor care se târau de-a lungul liniilor uzate, împlântate în străzi; în aer plutea constant duhoarea resentimentelor, care infecta cartierele și se impregna adânc în rufele fluturând în vânt ca niște afișe în fața ferestrelor de la apartamentele înghesuite.

Ziua aceasta era o excepție.

Ceasul se oprise în loc pentru Festivalul Miezului de Toamnă – în acel an pica pe 22 ale lunii, după metodele occidentale de contabilizare a timpului. Pe vremuri, obiceiul era să se aprindă felinare și să se spună în șoaptă povești tragice, să se slăvească ceea ce strămoșii respectaseră cu lumina lunii strânsă în palme. Acum trăiau într-un veac nou – unul care se credea mai presus de

predecesorii săi. Indiferent de teritoriul pe care se aflau, oamenii din Shanghai fuseseră cuprinși de efervescența celebrărilor moderne încă de la răsărit, dar acum, când clopotele sunau de ora nouă, festivitățile abia începeau.

Juliette Cai supraveghea clubul, atentă să identifice chiar și cel mai mic semn care ar fi putut anunța necazuri. Încăperea era slab luminată, în ciuda mulțimii de candelabre scânteietoare care atârnau din tavan, iar atmosfera era întunecată, tulbure, umedă. Mai era și mirosul straniu, de igrasie, care plutea pe sub nasul lui Juliette, însă lucrările de renovare îndoielnice nu păreau să afecteze buna dispoziție a celor așezați la mesele rotunde împrăștiate prin club. Oamenii de acolo ar fi observat cu greu o mică scurgere în vreun colț, când atenția le era atrasă de o mișcare perpetuă. Cuplurile își șopteau peste evantaiele cărților de tarot, bărbații își strângeau cu vigoare mâinile, iar femeile înclinau din cap, oftând și chicotind drept răspuns la poveștile care li se spuneau pe deasupra felinarelor cu gaz.

— Arăți destul de jalnic.

Juliette nu s-a grăbit să se întoarcă pentru a identifica vocea. Nu era nevoie să o facă. Puțini erau cei care ar fi abordat-o de la bun început în limba engleză, ca să nu mai vorbim de faptul că era o engleză cu tonalitatea plată a limbii chineze, limba ei maternă, și accentul unei educații franțuzești.

— Da. Sunt în mod constant plină de jale.

Abia atunci și-a întors capul, zâmbind cu ochi mici spre vara ei.

— Nu ar trebui să fii tu următoarea care intră pe scenă?

Rosalind Lang a ridicat din umeri și și-a încrucișat brațele, brățările de jad de la încheieturile ei maronii clinchetind.

— N-au cum să înceapă spectacolul fără mine, s-a strâmbat ea ironic, așa că nu îmi fac griji.

Juliette a cercetat din nou mulțimea, de data aceasta cu o țintă în minte. A identificat-o pe Kathleen, geamăna lui Rosalind, în dreptul unei mese, în spatele clubului. Cealaltă vară a lui Juliette ținea răbdătoare în echilibru o tavă plină cu farfurii, holbându-se la negustorul englez de la masă care încerca să își comande ceva de băut gesticulând exagerat de mult. Rosalind avea contract ca dansatoare; Kathleen își făcea apariția ca să servească pe la mese când se plictisea și încasa pentru asta un salariu mizerabil, doar de amorul artei.

Juliette a scos oftând o brichetă, doar ca să facă ceva cu mâinile, aprinzând-o și stingând-o în ritmul muzicii care inunda sala. A fluturat dreptunghiul mic de argint pe sub nasul verișoarei ei.

— Vrei?

Rosalind i-a răspuns scoțând o țigară pe care o avea dosită în cutele hainei.

— Tu nici măcar nu fumezi, i-a aruncat ea, în timp ce Juliette își înclina bricheta. De ce porți după tine chestia asta?

Impasibilă, Juliette i-a răspuns:

— Mă știi doar. Alerg de colo-colo. Îmi trăiesc viața. Provoc incendii.

Rosalind a tras primul fum și apoi și-a dat ochii peste cap.

— Așa-i.

Un mister și mai mare era unde își ținea Juliette bricheta. Majoritatea fetelor din clubul burlesc – dansatoare și cliente deopotrivă – erau îmbrăcate la fel ca Rosalind: în popularul *qipao*[1], care se răspândise în Shanghai ca o flacără. Cu crăpăturile scandaloase care alunecau pe lateral, descoperind trupul de la gleznă până la șold, și gulerul înalt care se strângea în jurul gâtului, modelul era un amestec între extravaganța occidentală și rădăcinile orientale,

[1] Îmbrăcăminte populară din China, pentru femei, realizată din materiale fine precum mătase sau satin, cu un consum scăzut de material (n. tr.).

iar într-un oraș scindat ca acesta, femeile deveneau metafore vii. Dar Juliette... Juliette se transformase cu totul. Mărgelele rochiei ei de fetișcană, fără buzunare, șfichiuiau cu fiecare mișcare. Ieșea în evidență în acest loc, asta era clar. Era o stea arzătoare, strălucitoare, un simbol pentru vitalitatea Bandei Stacojii.

Juliette și Rosalind și-au îndreptat amândouă privirea spre scenă, acolo unde o femeie fredona un cântec într-o limbă pe care niciuna dintre ele nu o cunoșteau. Vocea cântăreței era încântătoare, iar rochia pe care o purta sclipea, lipită de pielea ei închisă la culoare, însă acela nu era genul de spectacol pentru care era renumit genul acesta de cabaret, așa că, în afară de cele două fete din spate, nimeni altcineva nu mai asculta.

— Nu mi-ai spus că vei fi aici în seara asta, a zis Rosalind după o vreme.

Fumul i s-a prelins printre buze rapid, ca un pârâiaș. În voce i se citea că se simte trădată, de parcă omiterea unor astfel de informații nu îi stătea în fire lui Juliette. Juliette cea care se întorsese săptămâna trecută nu era aceeași fată cărora verișoarele ei îi făcuseră cu mâna la plecare, în urmă cu patru ani, însă schimbarea era de ambele părți. La întoarcere, înainte ca Juliette să apuce să pună piciorul în casă, auzise vorbindu-se despre glasul liniștitor și dulce al lui Rosalind și despre eleganța ei naturală. După cei patru ani petrecuți departe de casă, amintirile lui Juliette despre oamenii pe care îi lăsase în urmă nu se mai potriveau cu oamenii în care se transformaseră. Nimic din ceea ce își amintea nu rezistase testului timpului. Orașul își schimbase aspectul și toți locuitorii lui își văzuseră mai departe de viață fără ea, în special Rosalind.

— A fost o chestie de ultim moment.

În partea din spate a clubului, comerciantul englez începuse să facă pantomimă în fața lui Kathleen. Juliette a făcut semn din cap spre scenă.

— *Bàba* a început să se cam sature de un negustor pe nume Walter Dexter, care îi tot cere să se întâlnească cu el, așa că m-a trimis pe mine să aflu ce vrea.

— Sună plictisitor, a apreciat Rosalind.

Vara ei avea întotdeauna un anumit fel de a intona cuvintele, chiar și atunci când vorbea pe cel mai sec ton posibil. Lui Juliette i s-a strecurat un mic zâmbet pe buze. Cel puțin, chiar dacă o simțea pe Rosalind străină – o străină familiară –, știa că va avea mereu aceeași voce. Juliette își putea închide ochii și se putea preface că erau din nou copiii care își aruncau replici acide în discuții pe subiecte dintre cele mai jignitoare.

A pufăit cu aroganță, prefăcându-se ofensată.

— Nu putem fi cu toții dansatori instruiți la Paris.

— Hai să facem așa: tu îmi faci numărul și eu îmi *asum* să fiu moștenitoarea imperiului ilegal din acest oraș.

Juliette a izbucnit în râs, tare și scurt, amuzată. Verișoara ei era schimbată. Totul se schimbase. Însă Juliette învăța destul de repede.

S-a îndepărtat de perete cu un suspin ușor.

— În ordine, a replicat ea, cu privirea ațintită asupra lui Kathleen. Mă cheamă datoria. Ne vedem acasă.

Rosalind a lăsat-o să plece fluturându-și mâna. A dat drumul țigării și a strivit-o sub talpa pantofului cu toc înalt. Juliette ar fi trebuit să o taxeze pentru asta, însă podeaua nu avea cum să devină mai murdară decât era deja, așa că ce rost avea? Din clipa în care păși în acest loc, cinci tipuri diferite de opiu îi mânjiseră probabil talpa pantofilor. Singura alternativă fusese să pășească pe cât de ușor posibil, sperând că menajerele nu vor distruge pielea încălțărilor atunci când urmau să le frece în această noapte.

— Preiau eu de aici.

Kathleen și-a ridicat bărbia, surprinsă, și pandantivul de jad de la gât i-a lucit în lumină. Rosalind avea obiceiul să îi spună că într-o zi cineva va pune gheara pe piatra aceea prețioasă, dacă avea de gând să o poarte așa ostentativ, însă lui Kathleen îi plăcea cum îi stă la gât. Zicea mereu că dacă lumea avea să se holbeze la gâtul ei, prefera să fie datorită pandantivului și nu din cauza umflăturii de la mărul lui Adam.

Expresia ei uluită s-a preschimbat rapid într-un zâmbet, odată ce și-a dat seama că cea care alunecase pe scaunul din fața negustorului englez era Juliette.

— Anunță-mă dacă ai nevoie de ceva, i-a spus Kathleen dulce, într-o engleză perfectă, cu accent franțuzesc.

În urma ei, Walter Dexter a rămas cu gura căscată.

— A înțeles ce îi spuneam încă de la început?

— Vei afla, domnule Dexter, a început Juliette și a apucat lumânarea din centrul mesei, mirosind apoi ceara parfumată, că atunci când presupui din start că cineva nu vorbește engleza, lumea va fi înclinată să facă mișto de tine.

Walter a clipit din ochi la ea și apoi și-a plecat capul într-o parte. A trecut în revistă rochia, accentul american și faptul că îi cunoștea numele.

— Juliette Cai, a concluzionat el. Îl așteptam pe tatăl tău.

Banda Stacojie se considera o afacere de familie, însă era mai mult de atât. Familia Cai era inima ei, însă banda în sine era o rețea de gangsteri, contrabandiști, comercianți și mijlocitori de tot soiul, iar fiecare dintre ei îi dădea socoteală Lordului Cai. Străinii mai puțin entuziaști ar fi zis că Stacojiii erau o societate secretă.

— Tatăl meu nu are timp pentru negustori lipsiți de credibilitate, i-a replicat Juliette. Dacă e vorba despre ceva important, îi voi transmite eu mesajul.

Din păcate, se părea că Walter Dexter voia mai degrabă să stea de vorbă decât să facă afaceri.

— Ultima oară auzisem că te-ai mutat la New York.

Juliette a lăsat lumânarea înapoi pe masă. Flacăra pâlpâia, aruncând umbre stranii pe chipul comerciantului de vârstă mijlocie. Lumina nu făcea decât să accentueze ridurile de pe fruntea lui permanent încreţită.

— Am fost trimisă în Vest pentru educaţie, din păcate! i-a răspuns Juliette, lăsându-se pe spate în scaunul ei tapiţat. Acum sunt destul de mare ca să contribui la afacerea familiei şi toate cele, aşa că m-au târât înapoi cu forţa.

Negustorul nu a râs la gluma ei, aşa cum şi-ar fi dorit Juliette. În schimb, şi-a dus mâna la tâmplă şi şi-a trecut-o prin părul grizonant.

— Nu te-ai mai întors o dată pentru o perioadă scurtă de timp, acum câţiva ani?

Juliette s-a încordat, zâmbetul de pe faţă pălindu-i. În spatele ei, o masă plină cu clienţi a izbucnit în râs, amuzaţi de vreo remarcă pe care o făcuse vreunul dintre ei. Zgomotul i-a împuns ceafa, acoperindu-i pielea cu broboane fierbinţi de sudoare. A aşteptat ca rumoarea să se potolească, profitând de întrerupere ca să gândească rapid un răspuns.

— O singură dată, i-a replicat Juliette cu grijă. New York nu a fost un loc prea sigur în timpul Marelui Război. Familia mea a fost îngrijorată.

Negustorul nu a renunţat la subiect, ci doar a mormăit gânditor.

— Războiul s-a terminat acum opt ani. Tu ai plecat abia cu patru ani în urmă.

Lui Juliette i-a pierit zâmbetul cu totul. Şi-a dat părul tuns bob după urechi.

— Domnule Dexter, suntem aici ca să discutăm despre cunoștințele dumitale vaste referitoare la viața mea personală sau această întâlnire are și-un scop, de fapt?

Walter a pălit.

— Îmi cer scuze, domnișoară Cai! Fiul meu este de vârsta dumitale, așa că întâmplarea face că...

S-a oprit, băgând de seamă privirea aspră pe care Juliette și-o ațintise asupra lui. A tușit.

— Am cerut să mă întâlnesc cu tatăl tău pentru a discuta despre un nou *produs*.

În ciuda exprimării vagi, era destul de clar la ce se referea Walter Dexter. Banda Stacojie era, înainte de toate, o rețea de gangsteri, și rare erau dățile în care gangsterii nu erau extrem de activi pe piața neagră. Având în vedere că Stacojiii dominau Shanghaiul, nu era deloc surprinzător că dominau și piața neagră – că ei erau cei care hotărau ce intra și ce ieșea, că ei hotărau cine avea dreptul să prospere și cine să fie eliminat. În acele părți ale orașului care încă le aparțineau chinezilor, Banda Stacojie nu era doar mai presus de lege; ea *era* legea. Fără gangsteri, negustorii rămâneau neprotejați. Fără negustori, gangsterii nu mai aveau de lucru. Era un parteneriat ideal – unul care era continuu amenințat de puterea din ce în ce mai mare a Florilor Albe, singura bandă din Shanghai care avea cu adevărat o șansă să detroneze monopolul Stacojiilor pe piața neagră. Ce-i drept, lucrau la asta de câteva generații.

— Un produs, zici? a repetat Juliette.

Și-a ridicat ochii, absentă. Pe scenă se schimbau interpreții. Lumina reflectoarelor a pălit și s-au auzit primele note ale unui saxofon. Îmbrăcată într-un costum nou, strălucitor, Rosalind a pășit în lumină.

— Îți mai aduci aminte ce s-a întâmplat ultima oară când britanicii au vrut să introducă un *produs nou* în Shanghai?

Walter s-a încruntat.

— Te referi la Războaiele Opiului?

Juliette și-a cercetat unghiile.

— Oare?

— N-ai cum să mă învinuiești pe mine pentru ceva de care se face vinovată țara mea.

— Ah, dar nu așa merg lucrurile?

Era rândul lui Walter să se arate neimpresionat. Și-a împreunat mâinile, în timp ce pe scena din spatele lui fustele foșneau și trupurile se dezgoleau.

— Oricum ar fi, am nevoie de ajutorul Bandei Stacojii. Am cantități mari de *lernicrom* de dat și este cert că va fi următorul cel mai dorit opiaceu de pe piață.

Walter și-a dres vocea.

— Cred că în clipa de față doriți să obțineți unele avantaje.

Juliette s-a aplecat spre el. În urma mișcării bruște, mărgelele rochiei s-au lovit unele de altele, zgomotul lor intrând în disonanță cu muzica de jazz din fundal.

— Și *tu* chiar crezi că ne poți oferi un avantaj?

Lupta continuă dintre Banda Stacojie și Florile Albe nu era un secret. Din contră chiar, pentru că datoria de sânge era ceva care nu le aparținea doar celor care purtau numele de Cai sau Montagov. Era o cauză pe care toți membrii loiali ai fiecăreia dintre facțiuni o considera personală, cu o fervoare aproape supranaturală. Străinii care ajungeau în Shanghai ca să facă afaceri pentru prima oară primeau, înainte de toate, un avertisment: alege o tabără și fă-o repede. Dacă făceau o dată afaceri cu Banda Stacojie, deveneau Stacojii. Însemna că sunt bine-veniți pe teritoriul Stacojiu și că vor fi uciși dacă rătăceau prin părțile în care domneau Florile Albe.

— Cred, a spus Walter încetișor, că Banda Stacojie a început să piardă controlul asupra propriului oraș.

Juliette s-a lăsat pe spate. Sub masă, pumnii ei erau atât de strânși, încât pielea de la încheieturi i se albise. Cu patru ani în urmă, urmărise Shanghaiul cu o strălucire în privire, clipind din ochi spre Banda Stacojie cu speranță. Pe atunci nu înțelegea că Shanghai era un oraș străin în propria lui țară. Acum înțelegea. Englezii conduceau o bucată. Francezii, o bucată. Rușii din Florile Albe acaparau singurele părți care mai rămăseseră teoretic sub conducere chineză. Faptul că începeau să piardă controlul începuse să se simtă de mult – dar Juliette ar fi preferat să-și muște limba decât să recunoască asta în fața unui negustor care nu pricepea nimic.

— Te vom contacta noi în privința produsului, domnule Dexter, i-a răspuns ea după o bucată de timp, oferindu-i un zâmbet superficial.

A respirat ușurel, eliberând tensiunea care îi strânsese dureros stomacul.

— Și acum, vă rog să mă scuzați...

Întregul club a amuțit și, brusc, cuvintele lui Juliette au răsunat prea tare. Walter a clipit din ochi, ațintindu-și privirea spre ceea ce se întâmpla peste umărul lui Juliette.

— Măi să fie, dacă nu-i unul dintre bolșevici!

La cuvintele negustorului, Juliette a simțit că îngheață. Încetișor, teribil de încet, s-a întors, urmărind încotro se îndrepta privirea lui Walter Dexter, cercetând fumul și umbrele care dansau la intrarea în clubul burlesc.

Te rog, fă să nu fie! s-a rugat ea. *Oricine, numai...*

Privirea i s-a încețoșat. Pentru câteva clipe de groază lumea s-a aplecat și Juliette a rămas pe margine, abia ținându-se pe picioare, gata să se prăbușească. Apoi podeaua s-a îndreptat la loc și Juliette a putut să respire din nou. S-a ridicat și și-a dres vocea, străduindu-se din răsputeri să sune cât mai plictisită când a articulat:

— Familia Montagov a emigrat cu mult timp înainte de revoluția bolșevică, domnule Dexter.

Înainte ca cineva să apuce să o observe, Juliette s-a strecurat în întuneric, acolo unde umbrele pereților îi stingeau strălucirea rochiei, iar podelele umede îi înăbușeau țăcănitul pantofilor cu toc. Măsurile ei de precauție nu erau necesare. Privirile tuturor erau ațintite asupra lui Roma Montagov, în timp ce acesta își croia drum prin club. Era pentru prima oară când nimeni nu era atent la numărul lui Rosalind.

La prima vedere părea că uluirea care plutea dinspre mesele rotunde fusese provocată de faptul că în sală intrase un străin. Însă în club se aflau o mulțime de străini, împrăștiați în mulțime, iar Roma, cu părul lui negru, ochii închiși la culoare și pielea palidă, s-ar fi putut amesteca printre chinezi cu aceeași ușurință cu care s-ar fi pierdut un trandafir alb vopsit în roșu printre maci. Nu era vorba despre faptul că Roma Montagov era străin. Ci despre faptul că moștenitorul Florilor Albe era recunoscut de toți drept dușman pe teritoriul Bandei Stacojii. Cu coada ochiului, Juliette băgase deja de seamă mișcarea din sală: se trăgeau pistoale din buzunare și se pregăteau cuțite, iar trupurile se încordau de animozitate.

Juliette a pășit afară din umbră și și-a ridicat o mână spre cea mai apropiată dintre mese. Mișcarea era simplă: *așteptați!*

Gangsterii au împietrit, fiecare dintre grupuri urmând exemplul celor de alături. Așteptau, în timp ce Roma Montagov trecea de la masă la masă, cu ochii îngustați de concentrare.

Juliette a început să se apropie. Și-a apăsat beregata cu palma și a forțat nodul care i se pusese în gât să coboare, după care și-a forțat respirația să se liniștească, până când a ajuns să nu mai fie la un pas de un atac de panică, iar pe chip să-și poată picta un zâmbet

strălucitor. Pe vremuri, Roma ar fi putut să o citească imediat. Însă trecuseră patru ani. El se schimbase. Și ea la fel.

Juliette și-a întins mâna și i-a atins spatele.

— Bună, străine!

Roma s-a întors. Pentru o clipă, a părut să nu înțeleagă cine se afla în fața lui. S-a holbat la ea, cu privirea la fel de inexpresivă ca o bucată de sticlă, neînțelegând nimic.

Apoi imaginea moștenitoarei Stacojii l-a trezit ca o găleată cu apă rece. Roma și-a întredeschis buzele și a expirat ușor.

Ultima oară când o văzuse, aveau amândoi cincisprezece ani.

— Juliette! a exclamat el automat, însă acum nu mai erau suficient de apropiați ca să-și spună pe numele mic.

Nu mai erau apropiați de ceva timp.

Roma și-a dres vocea.

— Domnișoară Cai. Când te-ai întors în Shanghai?

Nu am plecat niciodată, ar fi vrut să răspundă Juliette, dar asta nu era adevărat. Gândurile ei rămăseseră acolo – mintea i se învârtise mereu în jurul haosului și al nedreptății, al furiei care clocotea pe acele străzi –, însă trupul ei fizic fusese trimis pachet peste ocean, pentru a doua oară, pentru a fi protejată. Urâse asta, urâse atât de mult faptul că era departe, încât în fiecare noapte, după ce părăsea petrecerile și barurile, simțea cum ura o arde ca o febră. Povara Shanghaiului era precum o coroană de oțel bătută în cuie pe creștetul ei. Într-o altă viață, dacă ar fi avut de ales, poate că ar fi lăsat totul în urmă, poate că ar fi refuzat să devină moștenitoarea unui imperiu de mafioți și de negustori. Dar nu avusese niciodată de ales. Aceasta era viața ei, acesta era orașul ei, aceștia erau oamenii ei și, pentru că îi iubea, își jurase cu mult timp în urmă că avea să își împlinească rolul al naibii de bine, pentru că nu avea cum să fie altcineva decât cea care era.

E numai vina ta, ar fi vrut să-i spună. *Tu ești motivul pentru care am fost obligată să-mi părăsesc orașul. Oamenii. Familia.*

— M-am întors de ceva vreme, a mințit Juliette cu ușurință, rezemându-și șoldul de masa liberă din stânga ei. Domnule Montagov, te rog să mă ierți, dar ce cauți *aici*?

L-a privit pe Roma mișcându-și mâna aproape imperceptibil și a ghicit că își verifica armele ascunse. L-a urmărit analizând-o, căutându-și cu greu cuvintele. Juliette avusese timp să se pregătească – în cele șapte zile și șapte nopți de când intrase în acest oraș, își eliberase mintea de tot ceea ce se întâmplase acolo între ei. Însă orice va fi fost ceea ce se așteptase Roma să găsească în acest club atunci când pășise înăuntru, cu siguranță nu avea legătură cu *Juliette.*

— Trebuie să vorbesc cu Lordul Cai, a spus în cele din urmă Roma, ducându-și mâinile la spate. E important.

Juliette a făcut un pas spre el. Degetele i s-au oprit pe bricheta pe care o avea ascunsă în faldurile rochiei și au început să se joace cu rotița care aprindea flacăra, pierdută în gânduri. Roma pronunțase numele „Cai" la fel ca un negustor, cu gura larg deschisă. Chinezii și rușii aveau același sunet pentru Cai: *țai*, ca sunetul pe care îl scoate un chibrit atunci când este scăpărat. Pronunțase greșit intenționat, era un comentariu asupra situației. Ea se exprima fluent în rusă, el se exprima fluent în singurul dialect din Shanghai, și totuși, iată-i vorbind în engleză cu accente diferite, ca niște negustori oarecare. Dacă ar fi trecut la oricare dintre cele două limbi materne, ar fi însemnat că își aleg o tabără, așa că se mulțumeau să rămână pe teren neutru.

— Îmi închipui că este vorba despre ceva important, dacă ai venit până aici.

Juliette a ridicat din umeri și a dat drumul brichetei.

— Vorbește cu mine și eu voi transmite mai departe mesajul. Ca de la un moștenitor la altul, domnule Montagov. Ai încredere în mine, nu-i așa?

Era o întrebare amuzantă. Cuvintele ei spuneau ceva, dar privirea rece și inexpresivă altceva – *Un singur pas greșit cât ești pe teritoriul meu și am să te ucid cu mâinile mele.* Ea era ultima persoană în care putea să aibă încredere, și lucrurile erau valabile și de cealaltă parte.

Însă orice va fi fost lucrul de care Roma avea nevoie, trebuie să fi fost vorba despre ceva serios.

Nu s-a împotrivit.

— Putem să...?

A făcut un semn într-o parte, spre colțurile slab luminate, în care ar fi avut mai puțin public întors spre ei ca spre un al doilea spectacol, așteptând momentul în care Juliette ar fi urmat să se îndepărteze ca să se arunce asupra lui. Juliette a strâns din buze și și-a fluturat în schimb mâna spre partea din spate a clubului. Roma a urmat-o imediat, pășind cu grijă atât de aproape de ea, încât mărgelele rochiei îi clincheteau deranjate. Juliette nici nu știa de ce se mai obosește. Ar fi trebuit să îl dea pe mâna Stacojiilor, să îi lase pe ei să se ocupe de el.

Nu, a decis ea. *E al meu. E datoria mea să îl distrug.*

Juliette s-a oprit. Acum rămăseseră doar ea și Roma Montagov în întuneric, celelalte sunete erau la mare depărtare, totul pălise. Și-a frecat încheietura, obligându-și pulsul să încetinească, de parcă ar fi fost ceva ce depindea de ea.

— Treci la subiect, atunci! i-a cerut ea.

Roma și-a rotit privirea în jur. Și-a plecat capul și și-a coborât glasul înainte să vorbească, atât de mult, încât Juliette a trebuit să se încordeze ca să îl audă. Și s-a încordat – refuzând să se aplece mai aproape de el decât era strict necesar.

— Noaptea trecută, cinci Flori Albe au fost ucise în port. Le-au fost sfârtecate beregatele.

Juliette a clipit din ochi la el.

— Și?

Nu voia să pară insensibilă, însă membrii din ambele găști se omorau între ei săptămânal. Juliette însăși crescuse lista morților. Dacă el avea de gând să dea vina pe Stacojiii ei, atunci își pierdea timpul.

— *Și*, a replicat tăios Roma, stăpânindu-și în mod evident un „dacă m-ai lăsa să termin", unul de-ai voștri. Precum și un polițist de la municipalitate. Englez.

Juliette s-a încruntat ușor, încercând să-și amintească dacă auzise pe cineva din jur pomenind de moartea vreunui Stacojiu cu o seară în urmă. Se întâmpla rar ca *ambele* bande să aibă victime într-o confruntare, dat fiind că morțile surveneau de obicei în urma unor ambuscade, și era încă și mai straniu ca printre morți să se numere un polițist, însă nu ar fi zis că era ceva bizar. A ridicat o sprânceană spre Roma, lipsită de interes.

Atunci el a continuat:

— Victimele însele și-au provocat rănile. Nu a fost vorba despre o dispută teritorială.

Juliette și-a scuturat capul de câteva ori într-o parte, ca să se asigure că nu înțelesese greșit. Odată ce s-a asigurat că nu avea urechea astupată, a exclamat:

— Șapte morți cu răni pe care și le-au provocat *fiecare dintre ei singur*?

Roma a dat din cap. A mai aruncat o privire peste umăr, de parcă faptul că îi supraveghea pe gangsterii de la mese i-ar fi putut împiedica să îl atace. Ori poate că nu îi păsa deloc de asta, și pur și simplu nu voia să se uite drept la Juliette.

— Am venit în căutarea unei explicații. Tatăl tău știe ceva despre asta?

Juliette a pufnit, plină de adânc resentiment. Roma voia să insinueze că cinci Flori Albe, un Stacojiu și un polițist se întâlniseră în port și își spintecaseră singuri gâtlejurile? Suna ca și cum ar fi fost textul unei glume nesărate.

— Nu poate să te ajute, a început Juliette.

— Orice informație s-ar putea dovedi esențială pentru a descoperi ce s-a întâmplat, domnișoară Cai, a insistat Roma.

Când era enervat, întotdeauna îi apărea o dungă mică între sprâncene, ca o semilună. Aceasta își făcuse apariția și acum. Roma știa ceva mai mult legat de morțile acelea decât îi spunea; nu s-ar fi agitat atât de tare dacă era vorba despre o simplă ambuscadă.

— Unul dintre morți e al vostru...

— Nu vom coopera cu Florile Albe, i-a tăiat-o Juliette.

De pe chip îi dispăruse până și ultima urmă de veselie prefăcută.

— Dă-mi voie să subliniez asta înainte să continui! Chiar dacă tatăl meu știe ceva despre morțile de noaptea trecută, nu vom împărtăși ceea ce știm cu voi și nu vom încuraja alte legături care ne-ar putea pune în pericol propriile afaceri. Și acum, *zi bună*, domnule!

Roma fusese în mod clar trimis la plimbare și, cu toate acestea, rămânea totuși pe loc, holbându-se la Juliette, de parcă ar fi avut un gust amar în gură. Juliette se întorsese deja pe vârful pantofilor cu toc, gata să plece, atunci când l-a auzit pe Roma șoptind înveninat:

— Ce s-a *întâmplat* cu tine?

Ar fi putut să îi răspundă în oricee fel. Ar fi putut să-și îmbibe cuvintele cu veninul ucigător pe care îl adunase în anii în care fusese plecată, să îl scuipe pe tot afară. Ar fi putut să-i reamintească ce făcuse cu patru ani în urmă, ar fi putut să răsucească cuțitul în

rană, până la os. Însă, înainte să apuce să deschidă gura, în club a răsunat un urlet, anulând toate celelalte sunete, ca și cum ar fi venit pe o altă frecvență.

Dansatoarele de pe scenă au înmărmurit; muzica s-a oprit.

— Ce se petrece? a murmurat Juliette.

A făcut un pas, gata să cerceteze despre ce e vorba, însă Roma a șuierat ascuțit și a apucat-o de cot.

— Juliette, nu!

Atingerea lui i s-a impregnat în piele ca o arsură dureroasă. Juliette și-a eliberat brațul mai repede decât dacă ar fi luat de-adevăratelea foc, aruncând văpăi din ochi. Nu avea dreptul. Își pierduse dreptul de a se preface că voise vreodată să o protejeze.

Juliette a pornit imediat spre celălalt capăt al clubului, ignorându-l pe Roma, care i-o luase pe urme. Agitația provocată de panică devenea tot mai intensă, dar Juliette nu reușea să-și dea seama *ce anume* declanșase o astfel de reacție. A dat la o parte mulțimea cu o mișcare autoritară.

Atunci l-a văzut pe bărbat, zbătându-se la pământ, cu unghiile înfipte în gâtul lui gros.

— Ce face? a țipat Juliette, repezindu-se spre el. Să-l oprească cineva!

Dar unghiile acestuia intraseră deja adânc, până la mușchi. Bărbatul scurma cu o forță animalică – de parcă *acolo*, sub piele, ar fi fost ceva ce numai el putea să vadă. Adânc, mai adânc și tot mai adânc, până când degetele i s-au înfundat cu totul în carne, până când au început să rupă tendoane și vene și artere.

În clipa următoare, tot clubul a amuțit cu totul. Nu se mai auzea decât respirația greoaie a bărbatului scund și voinic, care se prăvălise la podea, cu beregata sfâșiată și mâinile pline de sânge.

Doi

TĂCEREA A FOST SPARTĂ DE URLETE, IAR URLETELE AU iscat haos. Juliette și-a suflecat mânecile rochiei strălucitoare, strângând din buze, încruntată.

— Domnule Montagov, a strigat pe deasupra rumorii, trebuie să pleci!

Juliette a pornit mai departe, fluturând din mână spre doi bărbați din Banda Stacojie și făcându-le semn să se apropie. Aceștia au ascultat-o, cu o privire stranie pe chip însă, pe care Juliette se pregătea să o ia drept o ofensă, dar – două secunde mai târziu – a clipit și-a aruncat o privire peste umăr, și a văzut că Roma era încă acolo, fără niciun gând să plece. A trecut în schimb pe lângă ea, de parcă era la el acasă, și s-a așezat pe una dintre canapelele de lângă muribund, holbându-se, dintre toate lucrurile, tocmai la *încălțările* omului.

— Pe toți sfinții! a mormăit Juliette în barbă.

L-a arătat pe Roma celor doi Stacojii.

— Escortați-l afară!

Asta și așteptau. Unul dintre Stacojii l-a îmbrâncit imediat pe moștenitorul Florilor Albe, forțându-l să sară în picioare cu un șuierat, ca să nu ajungă pe podeaua plină de sânge.

— V-am zis să-l escortați! s-a răstit Juliette. E Festivalul Miezului de Toamnă. Nu fiți *brute*!

— Dar, domnișoară Cai...

— Nu vezi? a intervenit Roma cu răceală, arătându-l cu degetul pe muribund.

S-a întors spre Juliette, cu maxilarul încordat, cu ochii ațintiți asupra ei – doar asupra ei. Se purta de parcă în jur nu se mai afla nimeni în afara ei, de parcă cei doi bărbați nu îi aruncau priviri ucigașe, de parcă întregul club nu era cuprins de haos, iar lumea nu ar fi alergat țipând în jurul băltoacei din ce în ce mai mari de sânge.

— Exact asta s-a întâmplat și noaptea trecută. Nu este vorba despre un incident izolat; e o *nebunie*...

Juliette a oftat, fluturând moale din încheietură. Cei doi Stacojii l-au apucat așa cum trebuie pe Roma de umeri și Roma și-a înghițit cuvintele, încleștându-și cu putere falca. Nu avea de gând să se dea în spectacol pe teritoriul Stacojiilor. Era oricum norocos că putea să plece fără un glonț în ceafă. Era conștient de asta. Era singurul motiv care-l făcea să tolereze faptul că puseseră mâna pe el niște tipi pe care i-ar fi ucis dacă s-ar fi aflat pe străzi.

— Îți mulțumesc că ești atât de înțelegător! i-a rânjit Juliette.

Roma nu a zis nimic în timp ce era condus afară. Juliette l-a urmărit, cu ochi mici, și abia după ce s-a asigurat că fusese dat afară pe ușa clubului și-a întors atenția asupra dezastrului din fața ei. A făcut un pas în față cu un oftat și a îngenuncheat încet la căpătâiul muribundului.

Nu avea cum să fie salvat cu o astfel de rană. Sângele țâșnea încă din ea, formând băltoace roșii pe podea. I se impregna cu siguranță în materialul rochiei, însă Juliette abia dacă simțea. Bărbatul încerca să spună ceva. Nu izbutea să audă ce anume.

— Mai bine i-ai curma suferința!

Walter Dexter își croise drum până la scenă și acum privea peste umărul lui Juliette, cu o expresie aproape ironică. A rămas pe loc, chiar și atunci când chelneriţele au început să împingă înapoi mulțimea, eliberând zona, țipând la cei care căscau gura să se împrăștie. Din nefericire, niciunul dintre Stacojii nu s-a deranjat să îl mute din loc pe Walter – bărbatul dădea impresia că trebuia să se afle acolo. Juliette întâlnise o mulțime de bărbați ca el în America: bărbați care aveau senzația că au dreptul să meargă oriunde pofteau pentru că lumea fusese construită în favoarea etichetei lor *civilizate*. Genul acela de încredere nu cunoștea limite.

— Șșș! a răbufnit Juliette, plecându-și urechea mai aproape de muribund.

Dacă avea să-și spună ultimele cuvinte, merita să fie ascultat...

— Am mai văzut așa ceva; e nebunia unui dependent. Poate de la metamfetamină sau...

— Șșș!

Juliette s-a concentrat până când a reușit să distingă sunetele care alunecau de pe buzele bărbatului muribund, s-a concentrat până când isteria din jurul ei s-a disipat în zgomot de fond.

— *Guài. Guài. Guài.*

Guài?

Lui Juliette îi vâjâia capul. A trecut în revistă fiecare cuvânt care suna asemănător cu ceea ce rostea bărbatul. Singurul care se potrivea era...

— „Monstru?" l-a întrebat, apucându-l de umăr. Asta vrei să spui?

Bărbatul a împietrit. Privirea i s-a limpezit pentru o clipă. Apoi, cu iuțeală, a gâlgâit:

— *Huò bù dān xíng.*

Apoi, după acea ultimă suflare, după ultimul avertisment, lumina din ochi i s-a stins.

Juliette s-a întins spre el, amorțită, și i-a închis pleoapele. Până să apuce să proceseze ultimele cuvinte ale omului, Kathleen pășise deja în față și îl acoperise cu o față de masă. Doar picioarele îi mai atârnau afară, încălțate cu acei pantofi scâlciați la care se holbase Roma.

Sunt desperecheați, și-a dat ea brusc seama. Unul dintre pantofi era elegant, avea încă luciu de la ultima lustruire; celălalt era mult prea mic și avea o cu totul altă culoare, iar materialul din care era făcut era ținut laolaltă de un căpătâi de sfoară înfășurată de trei ori în jurul botului.

Straniu.

— Ce-a fost asta? Ce-a zis?

Walter încă dădea târcoale în spatele ei. Nu părea să priceapă că era cazul să se retragă. Nu părea să îi pese că Juliette privea în zare, stupefiată, întrebându-se cum reușise Roma să facă în așa fel încât vizita lui să coincidă cu această moarte.

— Necazurile tind să vină toate odată, i-a tradus Juliette, după ce și-a revenit în fire.

Walter Dexter a privit-o lipsit de expresie, încercând să priceapă de ce un om care era pe moarte ar fi spus ceva atât de alambicat. Nu îi înțelegea pe chinezi și dragostea lor pentru proverbe. Căscase gura, probabil gata să împărtășească din nou ceva din vastele lui cunoștințe despre lumea drogurilor, o nouă atenționare despre pericolele pe care le aducea achiziționarea de produse de la cei pe care el îi considera nevrednici, dar Juliette și-a ridicat degetul ca să-l oprească. De un lucru era sigură: acelea nu erau ultimele cuvinte ale unui om care luase prea multe droguri. Erau avertismentul unui om care văzuse ceva ce nu ar fi trebuit să vadă.

— Dă-mi voie să mă corectez! Voi, englezii, aveți o traducere exactă, a zis ea. Dacă e să plouă, plouă cu găleata.

*

Sus, deasupra țevilor cu scurgeri și a covoarelor mucezite din casa Florilor Albe, Alisa Montagova stătea agățată pe una dintre bârnele de lemn ale căpriorilor din tavan, cu bărbia lipită de genunchi, și trăgea cu urechea la întâlnirea de jos.

Familia Montagov nu locuia într-o reședință mare și impunătoare, așa cum le-ar fi permis sacii lor plini de bani. Preferau să stea în miezul lucrurilor, la un loc cu chipurile murdare de noroi care adunau gunoiul de pe străzi. De afară, locuința lor arăta precum cele din rândul de apartamente care garnisea strada aceea aglomerată a orașului. Înăuntru, transformaseră vechiul complex de apartamente într-un uriaș puzzle de camere, birouri și scări, întreținând locul nu cu ajutorul servitorilor sau al menajerelor, ci cu al membrilor ierarhiei. Acolo nu locuia doar familia Montagov, ci și orice Floare Albă care avea un rol oarecare în bandă, și printre toți acei oameni care intrau și ieșeau din casă, în interiorul și în afara ei, exista o ordine. Lordul Montagov domnea în vârf, iar Roma – cel puțin cu numele – era al doilea, însă mai jos rolurile se schimbau în mod constant, determinate de voință, mai degrabă, decât de sânge. Dacă Banda Stacojie avea la bază legături și relații – conta ce familie avusese cea mai lungă istorie înainte de prăvălirea țării de sub puterea împăratului –, Florile Albe depindeau de haos, de o mișcare perpetuă. Accederea la putere era însă o alegere, iar cei care rămâneau pe o treaptă mai joasă în bandă făceau asta pentru că asta își doreau. Nu deveneai o Floare Albă pentru putere sau bogății. Ci pentru că știai că poți pleca oricând dacă nu îți conveneau ordinele date de familia Montagov. Era un pumn pus în piept, un schimb de priviri, o aprobare din cap – și așa refugiații ruși care umpleau Shanghaiul ar fi făcut orice ca să se alăture Florilor Albe, orice ca să regăsească sentimentul acela de

apartenență pe care îl lăsaseră în urmă atunci când peste ei veniseră bolșevicii.

Bărbații, cel puțin. Rusoaicele care nu aveau norocul să se nască printre Florile Albe munceau ca dansatoare și deveneau amante. Chiar în urmă cu o săptămână, Alisa auzise o englezoaică plângându-se în privința stării de urgență în care se afla Stabilimentul Internațional – cum că familiile erau deștrămate de fete frumoase din Siberia, fără nicio avere, care nu aveau la dispoziție decât chipul și trupul lor, și dorința aprigă de a trăi. Refugiatele făceau ceea ce trebuiau să facă. Moralitatea nu mai însemna nimic în fața foametei.

Alisa a tresărit. Bărbatul la care trăgea cu urechea începuse brusc să șoptească. Schimbarea abruptă de ton i-a întors atenția asupra întâlnirii de jos.

— Facțiunile politice au făcut prea multe remarci false, a mormăit o voce aspră. E aproape sigur că politicienii sunt cei care instrumentează această nebunie, însă în acest punct e greu de spus dacă Kuomintang[1] sau Partidul Comunist este responsabilul. Multe surse spun că Zhang Gutai, deși... ei bine, *eu* mă feresc să cred asta.

O altă voce a adăugat ironic:

— Serios, Zhang Gutai e atât de nepriceput în rolul de secretar general al Partidului Comunist, încât a imprimat data greșită pe unul dintre afișele pentru întâlnirile lor.

Alisa putea să vadă trei bărbați așezați în fața tatălui ei prin plasa subțire care acoperea tavanul. N-ar fi putut să le distingă trăsăturile fără să riște să cadă de pe căpriori, dar accentul rusesc îi dădea oricum de gol. Erau spioni chinezi.

[1] Partidul Naționalist al Chinei (n. tr.).

— Ce știm despre metodele lor? Cum se răspândește această nebunie?

Acum vorbea tatăl ei, vocea lui înceată fiind la fel de distinctivă ca scrâșnitul unor cuie pe o tablă. Lordul Montagov vorbea într-o manieră atât de autoritară, încât te-ai fi simțit vinovat să nu-i acorzi toată atenția.

Unul dintre chinezi și-a dres vocea. Își ștergea mâinile pe cămașă cu atâta agresivitate, încât Alisa a trebuit să se aplece spre plasă, încercând să-și dea seama dacă nu cumva confunda mișcarea cu altceva.

— Un monstru.

Alisa a fost cât pe ce să se prăvălească de acolo. A apucat bârna la timp, îndreptându-se cu un mic oftat de ușurare.

— Pardon?

— Nu putem confirma decât un singur lucru în privința sursei nebuniei, a grăit cel de-al treilea și ultimul bărbat. E legată de întâlniri cu un monstru. L-am văzut eu însumi. Am văzut o pereche de ochi argintii în râul Huangpu, clipind așa cum niciun om nu ar putea să o facă...

— Destul, destul! l-a întrerupt Lordul Montagov.

Avea un ton dur, lipsit de răbdare pentru turnura pe care o căpătase discuția.

— Nu mă interesează să aud prostii despre un monstru. Dacă nu mai aveți nimic de adăugat, vă aștept la întâlnirea viitoare.

Încruntată, Alisa s-a tras în lungul bârnelor, urmărindu-i pe bărbații care se îndreptau spre ieșire. Împlinise deja doisprezece ani, dar era micuță și știa cum să se strecoare prin umbre, ca un șoarece. După ce ușa s-a închis, a țopăit de pe o bârnă pe alta până când a ajuns chiar deasupra bărbaților.

— Părea înfricoșat, a remarcat unul dintre ei, gânditor.

Bărbatul din mijloc i-a făcut semn să tacă, dar cuvintele fuseseră deja rostite, luaseră ființă în lume, devenind săgeți ascuțite care străbăteau camera fără alt scop precis decât distrugerea. Bărbații și-au strâns bine hainele în jurul trupurilor și au părăsit casa haotică, clocotitoare, a familiei Montagov. Alisa însă a rămas în micul ei cuib din tavan.

Frică. Era o senzație pe care credea că tatăl ei nu mai era capabil să o simtă. Frica era un concept al bărbaților fără arme. Frica era rezervată pentru cei de teapa Alisei, mici și plăpânzi, care se uită tot timpul peste umăr.

Dacă Lordului Montagov îi era frică, asta însemna că se schimbau regulile.

Alisa a sărit din tavan și a luat-o la goană.

Trei

DIN CLIPA ÎN CARE JULIETTE A NĂVĂLIT ÎN HOL, înfigându-și ultima agrafă în păr, știa deja că întârziase. Era în parte vina menajerei, pentru că nu o trezise atunci când trebuia, și în parte vina ei, pentru că nu se trezise la răsăritul soarelui, așa cum încerca să facă de când se întorsese în Shanghai. Cele câteva clipe în care cerul începea să se lumineze – înainte ca restul casei să se trezească la viață – erau singurele momente de pace de care se putea bucura cineva în această casă.

Zilele pe care și le începea suficient de devreme ca să poată fura o gură rece de aer și o clipă de liniște desăvârșită pe balcon erau preferatele ei. Putea să se plimbe prin casă fără să o deranjeze cineva și să țopăie prin bucătărie, iar după ce fura ce-i poftea inima de la bucătari, se putea așeza pe ce scaun dorea la masa goală. În funcție de cât de repede reușea să își înghită dumicații, ar fi putut chiar să-i rămână ceva timp pe care să și-l petreacă în camera de zi cu ferestrele larg deschise, prin care pătrundeau cântecele matinale ale păsărilor. Pe de altă parte, în zilele în care nu reușea să iasă din așternuturi suficient de repede, însemna că trebuia să stea bosumflată la micul dejun, alături de restul casei.

Juliette s-a oprit în dreptul ușii de la biroul tatălui ei, blestemând în barbă. Ziua de azi implica mai mult decât evitarea rudelor

ei îndepărtate. Voise să își bage nasul într-una dintre întâlnirile Lordului Cai.

Ușa s-a deschis brusc. Juliette a făcut un pas înapoi, încercând să se comporte natural. *Am ajuns în mod clar prea târziu.*

— Juliette.

Lordul Cai a măsurat-o atent, încruntat.

— E atât de devreme! De ce te-ai sculat?

Juliette și-a pus mâinile sub bărbie, luând înfățișarea unui portret al inocenței.

— Am auzit că avem un stimat oaspete. M-am gândit să-l salut.

Vizitatorul la care făcea referire a ridicat pieziș din sprânceană. Era un naționalist, dar dacă era cu adevărat stimat era greu de spus, pentru că era îmbrăcat într-un costum occidental simplu, lipsit de decorațiile pe care uniforma lui militară de la Kuomintang ar fi putut să le aibă pe guler. Banda Stacojie păstrase relații prietenești cu naționaliștii, încă de când Kuomintang fusese fondat ca partid politic. În ultimul timp, relațiile deveniseră și mai prietenești, pentru a împiedica ridicarea la putere a „aliaților" lor comuniști. Juliette era acasă doar de o săptămână și își văzuse deja tatăl având cel puțin cinci întâlniri cu diferiți naționaliști hărțuiți, care își doreau sprijinul gangsterilor. De fiecare dată, ajunsese prea târziu ca să se mai poată strecura înăuntru fără jenă și se mulțumise să întârzie pe la uși, încercând să prindă vreun căpătâi de informație.

Naționaliștilor le era teamă, atâta lucru știa și ea. Partidul Comunist al Chinei, care acum îmbobocea, își încuraja membrii să se înscrie în Kuomintang, ca să arate că își doresc să coopereze cu naționaliștii, doar că, în loc să demonstreze asta, influența din ce în ce mai mare pe care membrii comuniști o aveau în Kuomintang începea să îi amenințe pe naționaliști. Scandalul era discutat în întreaga țară și cu atât mai mult în Shanghai, un loc fără legi, unde guvernanții veneau să se nască, dar și să moară.

— Foarte drăguț din partea ta, Juliette, dar domnul Qiao are o altă întâlnire la care trebuie să ajungă!

Lordul Cai i-a făcut semn unui servitor să îl conducă pe naționalist afară. Domnul Qiao și-a scos politicos pălăria și Juliette a zâmbit încordat, înghițindu-și oftatul.

— N-ar fi rău să mă lași să particip la una dintre aceste întâlniri, *bàba*, a zis ea, de îndată ce domnul Qiao a ieșit. Se presupune că ar trebui să mă înveți.

— Te pot învăța treptat, i-a replicat Lordul Cai, scuturându-și capul. Nu vrei să te implici încă în politică. E o afacere plicticoasă.

Însă era și una importantă, mai ales dacă Banda Stacojie dedica atât de mult timp acelor facțiuni. Mai ales pentru că Lordul Cai abia clipise atunci când Juliette îi spusese, noaptea trecută, că moștenitorul Florilor Albe se plimbase prin cel mai important club al lor și îi spusese că fusese deja înștiințat și că aveau să discute despre asta de dimineață.

— Să mergem la masă, nu? i-a propus tatăl ei.

Și-a lăsat mâna pe spatele lui Juliette, conducând-o în josul scărilor, de parcă fata ar fi fost gata să fugă.

— Putem discuta și despre ce s-a întâmplat noaptea trecută.

— Micul dejun sună încântător! a murmurat Juliette.

De fapt, rumoarea meselor de dimineață îi provoca dureri de cap. Diminețile din această casă în mod deosebit aveau ceva care o făceau pe Juliette să nu se simtă în apele ei. Indiferent de subiectul discuțiilor rudelor ei, oricât de banal ar fi fost – speculații privind creșterea prețului la orez, spre exemplu –, cuvintele lor erau încărcate de planuri și istețime plină de ascuțime. Tot ceea ce discutau părea potrivit mai degrabă pentru ceasurile târzii din noapte, atunci când menajerele se retrăgeau în camerele lor și întunericul se strecura peste podelele lustruite din lemn.

— Juliette, drăguțo! a cârâit o mătușă în secunda în care ea și tatăl ei s-au apropiat de masă. Ai dormit bine?

— Da, *Āyí*[1], i-a răspuns Juliette printre dinți, luând loc. Am dormit foarte...

— Ți-ai tăiat părul iar? Cu siguranță ai făcut-o. Nu-mi amintesc să fi fost atât de scurt.

După ce că rudele ei erau teribil de iritante, mai erau și extrem de numeroase, și veneau și plecau de la reședința Cai tot timpul, așa că lui Juliette nu îi *păsa* prea mult de niciuna dintre ele. Rosalind și Kathleen erau atât verișoarele, cât și prietenele ei cele mai apropiate, singurele, și nici nu avea nevoie de altcineva. Toți ceilalți nu erau decât un nume și o legătură pe care trebuia să și le amintească în caz că urma să aibă nevoie de ceva de la vreuna dintre ele într-o bună zi. Mătușa care îi pălăvrăgea acum în ureche era mult prea îndepărtată ca să-i fie vreodată de folos, atât de îndepărtată, încât Juliette a trebuit să se oprească o clipă ca să se întrebe ce căuta la micul dejun cu ei.

— *Dà jiě*[2], pentru Dumnezeu, lasă fata să respire!

Juliette a ridicat fruntea, rânjind spre vocea care se auzise din capătul mesei. Dacă se gândea mai bine, apatia ei cunoștea o excepție: domnul Li, unchiul ei preferat.

Xiè xiè[3]*!* a murmurat ea în surdină.

Domnul Li și-a ridicat doar ceașca, în semn că îi auzise mulțumirile, cu o sclipire în ochi. Mătușa a pufnit, dar s-a oprit din vorbit. Juliette s-a întors spre tatăl ei.

— Deci, *bàba*, noaptea trecută, a început ea, dacă e să dăm crezare zvonurilor, unul dintre oamenii noștri s-a întâlnit în port cu cinci Flori Albe și apoi și-a sfâșiat beregata. Ce crezi că s-a întâmplat?

---

[1] „Mătușă, mătușică", în lb. chineză, în orig. (n. red.).

[2] „Soră mai mare", în lb. chineză, în orig. (n. red.).

[3] „Mulțumesc", în lb. chineză, în orig. (n. red.).

Din capul mesei dreptunghiulare, Lordul Cai a mormăit gânditor, apoi și-a frecat rădăcina nasului și a oftat adânc. Juliette se întreba când avusese parte tatăl ei ultima oară de o noapte bună de somn, neîntreruptă de griji și întâlniri. Extenuarea nu i se citea pe chip la prima vedere, însă Juliette o putea vedea prea bine. Juliette își dădea întotdeauna seama.

Sau poate că Lordul Cai se săturase doar să stea în capul acelei mese și să asculte bârfele tuturor la prima oră a dimineții. Înainte de plecarea lui Juliette, masa lor fusese rotundă, așa cum sunt de obicei mesele chinezești. Bănuise că o schimbaseră doar pentru a fi pe placul vizitatorilor occidentali care treceau prin casa familiei Cai pentru afaceri, dar rezultatul era haotic: membrii familiei nu puteau să vorbească cu cine doreau, așa cum ar fi putut să o facă dacă toată lumea ar fi fost așezată în cerc.

— *Bàba*, i-a atras Juliette atenția, deși știa că încă se gândește.

Doar că tatăl ei era un om care vorbea puțin, iar Juliette era o fată care nu suporta tăcerea. Chiar dacă în jurul lor era agitație, servitorii intrând și ieșind din bucătărie, așezând masa, iar la masă se purtau mai multe conversații, mai tare sau mai încet, nu suporta atunci când tatăl ei lăsa ca întrebările ei să plutească în aer, în loc să răspundă imediat.

Chestiunea era că și dacă avea să-i facă pe plac, Lordul Cai s-ar fi prefăcut doar îngrijorat în privința așa-zisei nebunii. Juliette își dădea seama – era o joacă de copii pe lângă monstruoasa listă de probleme care îi ocupa gândurile tatălui ei. Și, până la urmă, cui i-ar fi păsat de zvonurile despre o *creatură* stranie ce s-ar fi ridicat din apele orașului, când naționaliștii și comuniștii se ridicau la rândul lor, cu armele în mână și armate gata să mărșăluiască?

— Asta a fost tot ceea ce a dezvăluit Roma Montagov? a întrebat în cele din urmă Lordul Cai.

Juliette a tresărit. Nu se putea controla. Își petrecuse patru ani de zile îngrozită de un simplu gând îndreptat spre Roma, așa că acum, să îi audă numele rostit cu voce tare – și tocmai de către tatăl ei – o făcea să simtă că e ceva nepotrivit.

— Da.

Tatăl ei a bătut ușurel cu degetele în masă.

— Bănuiesc că știe mai multe, a continuat Juliette, însă a fost precaut.

Lordul Cai s-a afundat din nou în tăcere, lăsând zgomotele din jurul lui să își urmeze cursul. Juliette se întreba dacă nu cumva gândurile îi erau în altă parte în acel moment. Până la urmă, avusese o atitudine teribil de blazată la auzul veștii că moștenitorul Florilor Albe fusese pe teritoriul lor. Având în vedere cât de importantă era vendeta pentru Banda Stacojie, trăgea concluzia că politica devenise esențială, dacă Lordul Cai abia lua în seamă infracțiunea lui Roma Montagov.

Însă, înainte ca tatăl ei să apuce să vorbească din nou, ușile de la bucătărie s-au dat de perete, impactul fiind atât de puternic, încât mătușa așezată lângă Juliette și-a vărsat ceaiul.

— Dacă suspectăm că Florile Albe dețin mai multe informații decât noi, de ce încă mai stăm la *discuții*?

Juliette a scrâșnit din dinți, ștergându-și ceaiul de pe rochie. Cel care intrase era nimeni altul decât Tyler Cai, cel mai iritant dintre verii ei de gradul întâi. În ciuda faptului că aveau aceeași vârstă, băiatul părea să nu fi crescut deloc în cei patru ani cât fusese plecată. Încă făcea glume deocheate și se aștepta ca toată lumea să îi cadă la picioare. Dacă ar fi fost după el, ar fi cerut ca Pământul să se învârtă în direcția opusă, doar pentru că așa i se părea lui că ar fi mai eficient, indiferent cât de nerealist ar fi fost acest lucru.

— Ai obiceiul să asculți pe la uși, în loc să intri? a mârâit Juliette, dar remarca ei usturătoare a rămas fără efect.

Rudele ei au sărit în picioare când l-au văzut pe Tyler, grăbindu-se să îi aducă un scaun, niște ceai, altă farfurie – probabil una suflată cu aur și incrustată cu cristale. În ciuda poziției pe care Juliette o avea, ca moștenitoare a Bandei Stacojii, lumea n-ar fi stat niciodată așa după ea. Ea era fată. În ochii lor, oricât de îndreptățită ar fi fost, nu avea să fie niciodată suficient de bună.

— Mie mi se pare simplu, a continuat Tyler.

S-a așezat pe un scaun, lăsându-se pe spate, ca pe un tron.

— A venit vremea să le arătăm Florilor Albe cine deține cu adevărat puterea în acest oraș. Să le cerem să ne spună tot ce știu!

— Avem oameni, avem arme! s-a băgat un unchi oarecare, dând din cap în timp ce-și mângâia barba.

— Politicienii ne vor ține partea, a adăugat mătușa de lângă Juliette.

— N-au încotro. Nu-i pot suferi pe Florile Albe.

— O bătălie pentru teritoriu nu e o mutare înțeleaptă...

În sfârșit, și-a zis Juliette, întorcându-se spre vărul de gradul al doilea care vorbise, *o voce rațională la această masă.*

— ...dar cu experiența ta, Tyler, cine știe cât de mult ne putem împinge granițele.

Juliette și-a strâns mâinile-n pumni. *Greșeala mea.*

— Iată ce vom face, a început Tyler entuziasmat.

Juliette i-a aruncat o privire tatălui ei, însă el părea mulțumit să își termine mâncarea. De când se întorsese, Tyler profitase de fiecare șansă care se ivise ca să-i ia fața, fie direct, fie prin apropouri. De fiecare dată însă, Lordul Cai intervenise și îl pusese la locul lui, reamintindu-le acelor unchi și mătuși în cât mai puține cuvinte cine era adevărata moștenitoare, reamintindu-le că favoritismul pe care i-l arătau lui Tyler nu-i va ajuta cu nimic.

Doar că de această dată Lordul Cai a rămas tăcut. Juliette nu știa dacă se abținea pentru că găsea tacticile nepotului său demne

de râs sau pentru că îl lua cu adevărat în serios pe Tyler. Stomacul i s-a făcut ghem la un astfel de gând.

— ...și nu-i ca și cum puterile străine se pot plânge, zicea Tyler. Dacă aceste morți au fost provocate de victime însele, atunci e vorba despre o chestiune care ar putea să afecteze pe oricine. Este vorba despre oamenii *noștri*, care au nevoie de ajutorul *nostru* ca să se apere. Dacă nu acționăm acum, dacă nu ne recuperăm orașul pentru binele lor, atunci la ce mai suntem buni? Să mai îndurăm încă un secol de umiliri?

Vocile de la masă l-au aprobat. Murmure laudative; degete bătrâne, pline de cicatrici, s-au ridicat în aer; mâini pline de admirație s-au lăsat pe umerii lui Tyler. Singurii care tăceau erau domnul Li și tatăl ei, care-și păstrau chipurile neutre, însă asta nu era îndeajuns. Juliette și-a aruncat tacâmurile, spărgând bețișoarele fine din porțelan în patru bucăți.

— Vrei să te oferi pe tavă Florilor Albe, pe teritoriul lor?

S-a ridicat și și-a îndreptat rochia.

— Te poftesc să o faci! Voi ruga o menajeră să îți descâlcească măruntaiele după ce te trimit înapoi, într-o cutie.

Cum rudele ei erau prea șocate ca să protesteze, Juliette a ieșit tropăind afară din cameră. Inima îi bubuia în piept, în ciuda faptului că părea calmă. Se temea că de data asta mersese poate prea departe. De îndată ce a ajuns în hol, s-a oprit și a aruncat o privire peste umăr, uitându-se cum se închid ușile de la bucătărie. Lemnul acelor uși, importat dintr-un ținut îndepărtat, era sculptat cu cuvinte chinezești caligrafiate: poeme pe care Juliette le memorase cu mult timp în urmă. Casa lor era o oglindă a orașului. Era un amestec între Răsărit și Apus; nu putea să se despartă de trecut, dar era disperată să imite ce era nou, și, la fel ca orașul, arhitectura casei nu se armoniza întru totul.

Ușile frumoase, dar nepotrivite, de la bucătărie s-au dat din nou de perete. Juliette abia dacă a tresărit. Se aștepta la asta.

— Juliette. O vorbă!

Tyler era cel care o urmase, cu o mină încruntată pe chip. Avea aceeași bărbie ascuțită ca Juliette și aceeași gropiță solitară în colțul stâng al gurii, care își făcea apariția atunci când erau neliniștiți. Cum de semănau atât de mult, nu putea să priceapă. În fiecare portret de familie, Juliette și Tyler erau întotdeauna așezați împreună, cocoloșiți de parcă ar fi fost frați gemeni în loc de veri. Însă Juliette și Tyler nu se înțeleseseră niciodată bine. Nici măcar atunci când erau în pătuț și se jucau cu pistoale de jucărie și nu cu unele reale, iar Tyler nu rata nicio bilă de lemn ațintită spre capul lui Juliette.

— Ce e?

Tyler s-a oprit și și-a încrucișat brațele la piept.

— Care e problema ta?

Juliette și-a dat ochii peste cap.

— Problema mea?

— Da, problema *ta*. Nu-i deloc amuzant că-mi subminezi toate ideile...

— Nu ești prost, Tyler, așa că nu te mai purta ca și cum ai fi, l-a întrerupt Juliette. Îi urăsc pe Montagovi la fel de mult ca tine. Cu toții îi urâm, atât de tare, încât sângerăm. Dar acum nu e momentul potrivit pentru a începe un război teritorial. Nu acum, când orașul ne-a fost deja ciuntit de străini.

O clipă de tăcere.

— Prost?

Tyler nu prinsese deloc ideea, dar tot se simțea ofensat. Vărul ei era un băiat cu piele de oțel și inimă de sticlă. De când își pierduse părinții la o vârstă fragedă, se transformase într-un fals Stacojiu anarhist, pretențios de amorul artei, rebel fără cauză, și pentru că cine se aseamănă se adună, singurii lui prieteni erau cei care se

învârteau în jurul lui sperând că astfel se vor pune bine cu familia Cai. Cu toții păseau în vârful degetelor în preajma lui, mulțumiți să împartă pumni pentru el și să îl lase să se creadă puternic, însă dacă cineva i-ar fi aplicat o lovitură directă, băiatul s-ar fi frânt în bucăți.

— Nu cred că e prostesc să ne apărăm oamenii, a continuat Tyler. Nu cred că dacă ne recuperăm țara de la *rușii* ăia...

Problema lui Tyler era că avea impresia că planul lui e singura variantă bună. Juliette și-ar fi dorit să aibă puterea să nu îl supere. Până la urmă, Tyler era la fel ca ea; voia binele Bandei Stacojii. Doar că, în mintea lui, *el* reprezenta cel mai bun lucru pentru Banda Stacojie.

Juliette nu mai voia să asculte. S-a răsucit pe călcâie, gata să plece.

Asta până când vărul ei a apucat-o de încheietură.

— Ce fel de moștenitoare *ești* tu?

Cu rapiditatea unui fulger, Tyler a izbit-o de perete. I-a țintuit încheietura, iar cu celălalt braț i-a apăsat clavicula, suficient de tare cat să fie o amenințare.

— Dă-mi drumul! a șuierat Juliette, zbătându-se în strânsoarea lui. În clipa asta!

Tyler nu i-a dat drumul.

— Banda Stacojie ar trebui să fie prioritatea ta. Oamenii noștri ar trebui să fie prioritatea ta.

— Ai grijă...

— Știi ce cred eu? a șoptit Tyler, cu nările umflate, cu fața încreștită de dezgust. Am auzit zvonurile. Nu cred că îi urăști deloc pe Montagovi. Cred că încerci să-l protejezi pe Roma Montagov.

Juliette a rămas încremenită. Nu din cauza fricii, nici pentru că ar fi fost intimidată, așa cum își dorea Tyler. Ci pentru că era indignată. Apoi a simțit furie, o furie arzătoare. Ar fi preferat să-l sfâșie în bucăți pe Roma Montagov decât să-l mai protejeze vreodată.

Și-a ridicat mâna dreaptă – cu pumnul strâns, cu încheietura încordată – și l-a izbit în plin pe vărul ei, drept în falcă. Preț de câteva clipe, Tyler nu a reacționat. Preț de câteva clipe, doar a clipit din ochi, liniile chipului său palid tremurând din cauza șocului. Apoi s-a tras înapoi și i-a dat drumul lui Juliette. Și-a întors capul și a privit-o, cu ura înțepărită în orbitele ochilor. O dungă roșie îi despica obrazul – urma pe care inelul strălucitor al lui Juliette i-o lăsase zgâriind pielea.

Nu era suficient.

— Să-l protejez pe Roma Montagov? a repetat ea.

Tyler a încremenit. Nu avusese când să se miște, abia dacă apucase să facă un pas înapoi când Juliette a tras un pumnal din buzunar. I l-a lipit fix pe rană și a șuierat:

— Nu mai suntem copii, Tyler. Iar dacă mă amenințI cu acuzații scandaloase, vei da socoteală pentru asta.

Tyler a râs.

— Cum așa? i-a răspuns cu voce răgușită. Mă vei ucide chiar aici, în hol? La zece pași de masa la care iau toți micul dejun?

Juliette a apăsat cuțitul mai adânc. Un firicel de sânge a început să se prelingă pe obrazul vărului ei, să i se scurgă șuvițe în palmă, să îi picure de-a lungul brațului.

Tyler nu mai râdea.

— Eu sunt moștenitoarea Bandei Stacojii, i-a spus Juliette. Vocea îi devenise la fel de ascuțită ca arma: Și, crede-mă, *tángdì*[1], că te voi ucide înainte să te las să-mi iei acest titlu!

L-a împins pe Tyler departe de lama cuțitului ei, metalul lucind roșiatic. El nu a spus nimic, nu i-a oferit nimic mai mult decât o privire goală. Juliette s-a întors, tocurile pantofilor ei lăsând adâncituri în covor, și a plecat.

[1] „Vere", în lb. chineză, în orig. (n. red.).

Patru

— NU-I NIMIC AICI.

Zbârlit, Roma Montagov și-a continuat căutarea, strecurându-și degetele în lungul crăpăturilor din trotuar.

— Taci din gură! Caută în continuare!

Încă nu găsiseră nimic relevant, adevărat, dar soarele încă era sus pe cer. Razele fierbinți se reflectau în valurile care se spărgeau tăcut de promenadă, orbind pe oricine ar fi privit prea mult timp în larg. Roma stătea cu spatele întors la apele tulburi, de culoare galben-verzuie. Dacă îi era destul de ușor să se ferească de soarele orbitor, îi era însă mult mai greu să potolească vocea enervantă care pălăvrăgea fără oprire în spatele lui.

— Roma. Roma-*aa*. Roma...

— Dumnezeule, *mudac*[1]! Ce? Ce e?

Mai erau destule ore până la sfârșitul zilei, iar lui Roma nu-i prea venea să pună piciorul înapoi în casă fără să fi găsit ceva pentru tatăl lui. L-a trecut un fior la acest gând, imaginându-și dezamăgirea cumplită care avea să reverbereze din fiecare cuvânt al părintelui său.

[1] „Idiotule!", în lb. rusă, în orig. (n. red.).

— Poți să te ocupi de asta, nu? îl întrebase Lordul Montagov în acea dimineață, bătându-l pe umăr.

Unui străin ar fi putut să i se pară că Lordul Montagov făcuse un gest părintesc de încurajare. În realitate, palma fusese atât de puternică, încât Roma mai avea și acum un semn roșu pe umăr.

— Să nu mă dezamăgești de data asta, *fiule*! îi șoptise Lordul Montagov.

Mereu cuvântul acela. „Fiule." De parcă ar fi însemnat ceva. De parcă Roma nu ar fi fost înlocuit de Dimitri Voronin – nu cu numele, dar în grațiile tatălui său –, lui revenindu-i sarcinile pe care Dimitri era prea ocupat să le împlinească. Roma nu primise această misiune pentru că tatăl lui avea încredere în el. Ci pentru că Banda Stacojie nu mai reprezenta singura problemă care le amenința afacerea, pentru că străinii din Shanghai încercau să înlocuiască Florile Albe, pentru că membrii Partidului Comunist erau o pacoste nelipsită prin încercările lor de a-i recruta. În timp ce Roma scurma în pământ după câteva picături de sânge, Lordul Montagov și Dimitri se ocupau de politicieni. Le țineau piept englezilor, americanilor și francezilor neobosiți, cărora le curgeau balele după o felie din prăjitura care era Regatul de Mijloc – poftind cel mai mult la Shanghai, orașul de deasupra mării.

Când îi ordonase tatăl lui ultima oară să se apropie de Banda Stacojie, așa cum o făcuse cu o seară în urmă, ca unui moștenitor adevărat, care trebuie să își cunoască dușmanul? Asta nu pentru că Lordul Montagov ar fi vrut să-l protejeze de vendetă. Nu mai era demult vorba despre asta. Ci pentru că tatăl lui nu avea deloc încredere în el. Îi dăduse lui această misiune pentru că nu avusese cui altcuiva să i-o dea.

Un mormăit lung și iritat i-a atras atenția lui Roma înapoi în prezent.

— Știi ce?! s-a răstit el, întorcându-se, cu mâna streașină la ochi, ca să-și protejeze privirea de lumina care se reflecta pe ape. Tu ai *ales* să vii cu mine.

Marshall Seo a rânjit doar, mulțumit că îi atrăsese în sfârșit atenția lui Roma. În loc să-i dea replica, Marshall și-a îndesat mâinile în buzunarele pantalonilor lui îngrijit călcați și a schimbat subiectul, sărind de la rusă la o coreeană grăbită. Roma a reușit să prindă câteva cuvinte, „sânge", „neplăcut" și „poliție", dar restul s-a pierdut în vidul lecțiilor de la care chiulise atunci când era mic.

— Mars, l-a întrerupt Roma, va trebui să schimbi canalul. Nu am creier pentru traduceri azi.

Drept răspuns, Marshall și-a continuat tirada. Gesticula din mâini cu vigoarea și entuziasmul lui obișnuite, mișcându-se cu aceeași rapiditate cu care vorbea, silabe legate de alte silabe, până când Roma a ajuns să se întrebe dacă Marshall încă vorbea în limba nativă sau scotea pur și simplu niște sunete care să-i exprime frustrarea.

— Ideea generală ar fi că miroase a pește în locul ăsta! a oftat o a treia voce, mai tăcută, mai obosită, de la câțiva pași depărtare. Dar n-ai vrea să știi de ce comparații se folosește pentru a face analogia.

Traducerea venea de la Benedict Montagov, vărul lui Roma și cel de-al treilea membru al trioului lor. Capul lui acoperit de păr blond putea fi văzut cel mai adesea aplecat spre cel brunet al lui Marshall, cei doi alcătuind o pereche ce punea mereu la cale următoarea mișcare care l-ar fi putut ajuta pe Roma. În clipa de față, capul blond era plecat pe spate, atenția tânărului fiind concentrată asupra examinării unor lăzi cât el de înalte. Era atât de concentrat, încât nu se mișca, cercetând doar din ochi în stânga și în dreapta.

Roma și-a încrucișat brațele la piept.

— Să fim mulțumiți că miroase a pește, și nu a cadavre!

Vărul lui a pufnit, dar a fost singura lui reacție. Așa era Benedict. Părea să clocotească tot timpul, dar nu izbucnea niciodată, oricât de aproape ar fi părut să fie de a răbufni. Cei de pe străzi îl descriau drept o versiune diluată a lui Roma, etichetă pe care Benedict o accepta doar pentru că asocierea cu Roma, oricât era de dezavantajoasă, îi oferea putere. Cei care îl cunoșteau mai bine ziceau că are două creiere și două inimi. Simțea întotdeauna prea mult, dar și gândea de două ori mai rapid – era ca o grenadă, care își fixa înapoi cuiul ori de câte ori cineva încerca să îl facă să explodeze.

Marshall nu se putea controla la fel de bine. Marshall Seo era o bombă cu două tone de explozibil.

Cel puțin își încheiase analogia cu peștii și se lăsase brusc pe vine în fața apei. Marshall se mișca întotdeauna așa – de parcă lumea ar fi fost pe punctul să se sfârșească și el trebuia să facă până atunci cât mai multe lucruri. De când fusese târât într-un scandal în care era implicat un alt băiat și o magazie întunecată, învățase să lovească el primul și să o facă rapid, contracarând bârfele care se lipeau de el cu un rânjet ca al pisicii Cheshire. Dacă era mai dur decât ei, atunci nu putea fi pus la pământ. Dacă era mai violent, atunci nimeni nu ar fi putut să îl judece fără să se teamă că se va alege cu lama unui cuțit lipită de beregată.

— Roma.

Benedict și-a fluturat mâna și Roma a pornit spre vărul lui, cu speranța că acesta găsise ceva. După noaptea trecută, cadavrele fuseseră ridicate și trimise la spitalul local, însă rămăsese locul crimei, împroșcat de sânge. Roma, Marshall și Benedict trebuiau să afle de ce cinci dintre oamenii lor, un Stacojiu și un polițist englez își sfâșiaseră singuri beregatele, numai că aveau la dispoziție atât de puține indicii, încât părea să fie mai degrabă o misiune imposibilă.

— Ce e? a întrebat Roma. Ai găsit ceva?

Benedict și-a ridicat privirea.

— Nu.

Roma s-a dezumflat.

— E a doua oară când cercetăm locul crimei de la un capăt la altul, a continuat Benedict. Cred că am făcut tot ce puteam face – nu-i cu putință să fi ratat ceva.

Însă, pe lângă cercetarea locului crimei, ce altceva ar fi putut să facă pentru a înțelege acea nebunie? Nu aveau cui pune întrebări, nu exista niciun martor pe care să îl interogheze, nu aveau niciun fel de informații pe care să încerce să le pună cap la cap. Atunci când crima nu avea niciun făptaș, când victimele *însele* comiseseră îngrozitorul act, cum se presupunea că ar fi putut să afle răspunsuri?

De lângă apă, Marshall a oftat exasperat, lăsându-și coatele pe genunchi și capul în pumni.

— Ai auzit despre presupusul al doilea incident de noaptea trecută? a întrebat el, dând-o pe chineză. Am auzit zvonuri, dar nu am aflat nimic concludent.

Roma s-a prefăcut că descoperă ceva extrem de interesant în crăpăturile de pe jos. N-a putut să-și ascundă grimasa atunci când a răspuns:

— Zvonurile sunt adevărate. S-a întâmplat să fiu de față.

— Ah, grozav!

Marshall a țâșnit în picioare și și-a împreunat mâinile.

— Ei bine, nu tocmai grozav pentru victima decedată, dar grozav! Să mergem să cercetăm noul loc și să sperăm că ne va oferi mai multe informații decât acest urât mirositor...

— Nu putem, a intervenit Roma. S-a petrecut pe teritoriul Stacojiilor.

Marshall și-a desfăcut pumnii, descurajat. Benedict, pe de altă parte, își urmărea vărul, curios.

— Și cum de s-a întâmplat să te afli pe teritoriul Stacojiilor? a întrebat el.

„Fără să ne iei și pe noi", era fără îndoială partea nerostită a întrebării lui.

— Tata m-a trimis să îi chestionez pe Stacojii, i-a replicat Roma.

Era o jumătate de adevăr. Lordul Montagov chiar îl trimisese pe Roma să afle ce știau Stacojiii. Să meargă la clubul burlesc fusese ideea lui.

Benedict a ridicat din sprânceană.

— Și ai obținut răspunsuri?

— Nu.

Privirea lui Roma s-a pierdut în zare.

— Juliette nu știa nimic.

Un bocănit neașteptat a întrerupt atmosfera relativ calmă de pe faleză. Benedict dăduse din greșeală un cot lăzilor, uluit, și cea din vârf se prăvălise la pământ, sfărâmându-se în zeci de așchii.

— Juliette? a exclamat Benedict.

— Juliette s-a întors? a spus și Marshall, ca un ecou.

Roma a rămas tăcut, cu privirea încă ațintită spre capătul râului. Începea să simtă o durere în creieri, o tensiune ascuțită care pulsa de fiecare dată când își sonda amintirile. Îl durea chiar și să-i rostească numele. *Juliette.*

Acesta era locul în care o cunoscuse. În vreme ce muncitorii roiau de colo-colo, cu cârpe murdare îndesate în buzunare, pe care le apucau din când în când ca să șteargă mizeria care li se lipea de degete, doi moștenitori se ascundeau în văzul lumii, aproape în fiecare zi, amuzați de jocul lor nevinovat cu mărgele de sticlă.

Roma a alungat imaginile. Cei doi prieteni ai lui nu știau ce se întâmplase, dar știau că *ceva* se întâmplase. Știau că acum tatăl lui Roma își punea toată încrederea în fiul său, așa cum era de

așteptat, iar apoi, brusc, îl privea suspicios, de parcă el ar fi fost dușmanul. Roma își amintea cum se uita lumea la el, privirile pe care și le aruncau cei care erau martori la felul în care îi vorbea Lordul Montagov, la felul în care îl insulta și îi ardea câte una după ceafă pentru toate nimicurile. Toate Florile Albe simțeau schimbarea, dar nimeni nu îndrăznea să spună ceva cu voce tare. Devenise un fapt acceptat și trecut sub tăcere, ceva demn de mirare, dar care nu era niciodată adus în discuție. Roma, la rândul lui, nu vorbea niciodată despre asta. Trebuia să accepte starea de fapt sau să riște să zguduie și mai mult lucrurile în urma unei confruntări. Trecuseră patru ani de când pășea în vârful degetelor. Atâta timp cât nu avea să se abată de la drumul care i se trasase, nu avea să-și piardă echilibrul și poziția superioară în rândul Florilor Albe.

— Juliette s-a întors, a confirmat Roma tăcut.

Și-a încordat pumnii. I se uscase gâtul. Răsufla greu din cauza tremurului care-i zguduia pieptul. Toate acele povești abominabile pe care le auzise, toate acele istorisiri care înnegreau Shanghaiul ca o pâclă a terorii, infiltrându-se în inimile celor care nu se aflau sub protecția Bandei Stacojii – sperase că erau minciuni, sperase că nu erau nimic mai mult decât propagandă prin care se căuta otrăvirea voinței bărbaților care își doreau să îi facă rău lui Juliette Cai. Dar se aflase față în față cu ea cu o seară în urmă, pentru prima oară după patru ani. O privise în ochi și, în acea clipă, simțise că acele povești erau adevărate, de parcă o mână nevăzută i-ar fi deschis capul și i-ar fi așezat înăuntru gândurile acelea.

Ucigașă. Violentă. Fără milă. Toate astea și mai mult chiar – asta era ea acum.

Și Roma o plânsese. Nu voise să o facă, dar o plânsese – îi sângerase inima la gândul că blândețea tinereții lor era pierdută pentru totdeauna, că Juliette, cea pe care și-o amintea el, era moartă demult. Îl durea și mai mult gândul că, deși el fusese cel

care îi dăduse lovitura fatală, o visase totuși în acești patru ani, că o visase pe acea Juliette al cărei râs răsuna pe faleză. Îl bântuia. O îngropase pe Juliette ca pe un trup fără viață, mulțumit să trăiască cu fantomele care îi șopteau în vis. Să o revadă fusese ca și cum ar fi descoperit nu doar că trupul pe care-l îngropase revenise la viață, dar că-și mai și îndrepta un pistol spre capul lui.

— Hei, ce-i asta?

Benedict a dat la o parte una dintre bucățile din lada pe care o sfărâmase și a luat în palmă ceva de pe jos. Și-a dus mâna la nas, a aruncat o privire și apoi a tresărit dezgustat, scuturându-și palmele de o substanță care semăna cu un fel de praf. Intrigat, Roma s-a aplecat și el. Marshall i s-a alăturat și el în grabă și amândoi au făcut ochii mici la ceea ce descoperise Benedict, extrem de nedumeriți. Au trecut câteva clipe înainte ca cineva să scoată vreun sunet.

— Alea sunt... insecte moarte? a întrebat Marshall.

Și-a scărpinat bărbia, neputând să-și explice prezența unor creaturi atât de mici în container. Nu semănau cu vreo insectă pe care cei trei băieți să o mai fi văzut vreodată. Fiecare insectă avea trupul alcătuit din trei segmente și șase picioare, dar forma lor era stranie – erau de mărimea unghiei unui copil, negre ca smoala.

— Mars, verifică celelalte lăzi! i-a cerut Roma. Benedict, dă-mi geanta ta!

Cu o grimasă pe chip, Benedict i-a întins geanta lui de umăr și apoi l-a urmărit dezgustat pe Roma cum adună câteva dintre insecte și le depozitează alături de carnețelele și creioanele lui. Nu aveau ce face: Roma trebuia să le ia pentru cercetări mai amănunțite.

— Nu-i nimic aici, a raportat Marshall după ce a desfăcut cea de-a doua ladă.

L-au urmărit făcând același lucru și cu celelalte. Fiecare container a fost scuturat bine de câteva ori, dar nu au mai găsit și alte insecte.

Roma și-a îndreptat privirea spre cer.

— Lada din vârf. Fusese deschisă înainte să o atingi tu, nu-i așa?

Benedict s-a încruntat.

— Presupun că da. Insectele ar fi putut să se târască înăuntru...

O avalanșă bruscă de glasuri chinezești, care veneau de după colț, l-a surprins pe Roma atât de tare, încât a scăpat geanta lui Benedict. S-a întors pe călcâie și a dat de privirea uimită a vărului său, apoi și-a îndreptat ochii spre poziția combativă pe care Marshall o adoptase instantaneu.

— Stacojii? a întrebat Marshall.

— Nu-i nevoie să rămânem ca să ne convingem, a răspuns Benedict imediat.

Până să apuce Marshall să reacționeze, Benedict l-a împins cu putere. Din cauza șocului, Marshall s-a împiedicat de marginea bordurii, s-a clătinat, încercând să-și recapete echilibrul, s-a clătinat încă o dată și în cele din urmă s-a prăvălit, căzând în apă cu un pleoscăit ușor. Până să apuce Roma să protesteze, vărul lui s-a aruncat și asupra *sa* și amândoi au plonjat în râul Huangpu, înainte ca vocile vesele să dea colțul.

Roma era înconjurat de ape întunecate și de fâșii de lumină lichidă. Căzuse în apă fără zgomot, ghidat de Benedict, dar acum era la fel de zgomotos ca inima lui sălbatică, dând sălbatic din brațe în încercarea de a găsi un punct de sprijin printre valuri. Se scufunda sau plutea spre suprafață? Era cu fața în sus sau în jos, înota oare spre fundul râului, până când trupul avea să îi fie îngropat de ape și să se piardă pentru totdeauna?

O mână l-a împuns în față. Roma a căscat ochii.

Benedict plutea în fața lui, cu părul răsfirat în șuvițe care-i încadrau fața. Și-a lipit furios degetul de buze și apoi l-a tras pe Roma de braț, înotând împreună până când au ajuns sub faleză. Marshall plutea deja acolo, cu capul ițit în spațiul de câțiva centimetri dintre

fundul promenadei și râul vălurit. Roma și Benedict i-au urmat exemplul, inhalând pe cât de tăcut cu putință, ca să-și regleze respirația. Și-au lipit apoi urechile de scândurile din lemn. Stacojiii de deasupra vorbeau despre un membru al Florilor Albe pe care aproape-l omorâseră în bătaie și care scăpase doar pentru că apăruseră niște polițiști. Stacojiii nu s-au oprit din drum și nici nu au băgat de seamă geanta pe care Roma o scăpase. Erau mult prea prinși de adrenalină, de efectul încăierării sângeroase. Vocile le-au răsunat extrem de tare preț de câteva clipe și apoi au început să se stingă, pe măsură ce se îndepărtau, fără să aibă habar de cele trei Flori Albe care se ascundeau în apa de sub tălpile lor.

De îndată ce-au dispărut, Marshall s-a întins și i-a dat una lui Benedict peste ceafă.

— Nu era nevoie să mă *împingi*, a mormăit el supărat. Ați auzit ce ziceau? Am fi putut să ne batem cu ei. Acum sunt ud în locuri în care niciun bărbat n-ar trebui să fie.

În timp ce Benedict și Marshall se certau, privirea lui Roma rătăcea în jur, cercetând lemnăria pasarelei. Cum soarele strălucea puternic printre crăpături, lumina scotea la iveală tot soiul de mucegaiuri și pământ care se adunaseră acolo. Privirea lui Roma s-a îndreptat imediat spre... ceea ce părea a fi un pantof, care plutea în apă și se lovea de fundul pasarelei.

Roma l-a recunoscut.

— Dumnezeule! a exclamat el.

A înotat după pantof și l-a scos din apă, ridicându-l deasupra, ca pe un trofeu.

— Știți ce înseamnă asta?

Marshall s-a holbat la pantof și i-a aruncat lui Roma o privire mai mult decât grăitoare.

— Că râul Huangpu e din ce în ce mai poluat?

Cum Benedict se săturase să se mai scalde în mizeria de sub pasarelă, a înotat afară. Marshall s-a grăbit să-l urmeze, iar Roma – amintindu-și brusc că acum puteau să iasă din apă în siguranță – i-a urmat și el repede. Odată ajuns din nou pe pământ, și-a scuturat apa din pantaloni.

— Ăsta, a zis Roma, arătând spre pantof, i-a aparținut bărbatului care a murit pe teritoriul Stacojiilor. A fost și el *aici.*

Roma a apucat geanta lui Benedict și a vârât pantoful înăuntru.

— Să mergem. Știu unde...

— Hei! a intervenit Marshall.

Cu apa încă șiroind de pe el, s-a uitat atent în valuri.

— Voi ați...? Voi ați văzut?

Atunci când și-a întors privirea spre râu, Roma nu a văzut decât lumina orbitoare a soarelui.

— Ăăă... încerci să fii amuzant?

Marshall s-a întors cu fața spre el. Expresia teribil de serioasă de pe chipul lui l-a făcut pe Roma să înceteze cu remarcile ironice. A rămas nemișcat, cu un gust amar pe limbă.

— Mi s-a părut că văd niște ochi în apă.

Un gust amar i s-a răspândit în gură. Aerul din jurul lor s-a impregnat brusc de aroma ca de cupru a neliniștii, iar Roma a strâns mai tare geanta vărului său, până când a ajuns practic să o îmbrățișeze la piept.

— Unde? a întrebat.

— A fost doar o străfulgerare, a spus Marshall, trecându-și mâinile prin păr, ca să scape de apă. Sincer, e cu putință să fi fost doar lumina soarelui, reflectată în râu.

— Păreai convins că erau niște ochi.

— Dar de ce-ar fi fost niște *ochi*...

Benedict, cum tocmai ce-și terminase de scuturat apa de pe pantaloni, și-a dres vocea. Roma și Marshall s-au întors amândoi spre el.

— Ați auzit ce zice lumea, nu?

Au răspuns imediat.

— *Goe-mul*, a șoptit Marshall.

În același timp Roma a rostit:

— *Ciudoviște*[1].

Benedict a scos un sunet aprobator. Atunci Roma s-a trezit în cele din urmă din stupoare și și-a ușuit prietenii, îndemnându-i să se îndepărteze rapid de apă.

— Ah, vă rog, nu puneți botul la poveștile despre monstrul care bântuie prin oraș! a zis el. Veniți cu mine!

Roma se grăbea. A străbătut ca fulgerul străzile orașului, croindu-și drum printre tarabele din piețe și abia aruncându-le câte o privire vânzătorilor, chiar dacă unii se întindeau spre el, sperând să-i vândă vreun nou fruct bizar, adus pe apă dintr-o altă lume. Benedict și Marshall mârâiau și pufăiau, încercând să păstreze ritmul și schimbând din când în când priviri încruntate, întrebându-se încotro se îndrepta Roma cu atâta fervoare, strângând la piept o geantă plină cu insecte moarte.

— Aici, i-a anunțat Roma în cele din urmă, oprindu-se în fața laboratoarelor Florilor Albe, cu respirația tăiată.

Benedict și Marshall s-au izbit unul de altul în spatele lui, gata să se prăvălească amândoi, în încercarea de a se opri odată cu Roma. Se uscaseră deja după baia în râu.

— Au! s-a văitat Marshall.

— Scuze! a sărit Benedict. Aproape am alunecat pe asta.

---

[1] *Goemul* (în chineză), respectiv *ciudoviște* (rusă): monstru, abominație, ciudățenie (n. red.).

Și-a ridicat piciorul și a recuperat o bucată de hârtie, un afiș care căzuse de la avizier. De obicei, făceau reclamă serviciilor de transport sau apartamentelor libere, dar acesta avea un text uriaș, care trâmbița: EVITĂ NEBUNIA. VACCINEAZĂ-TE!

— Dă-mi aia! a cerut Roma.

Benedict i-a pasat afișul și Roma l-a împăturit, după care și-a strecurat pătrățelul în buzunar, pentru a-l putea analiza mai târziu.

— Urmați-mă!

Roma a dat năvală în clădire și și-a croit drum pe culoarele lungi, intrând în laborator fără să bată la ușă. Ar fi trebuit să își pună un halat de fiecare dată când intra în clădire, dar nimeni nu îndrăznise vreodată să i-o spună, iar tinerii oameni de știință pe care Florile Albe îi angajaseră abia dacă își ridicau privirea atunci când Roma trecea pe acolo, o dată pe lună. Erau destul de familiarizați cu prezența lui ca să îl lase în pace, iar șeful lor, Lourens, îl cunoștea destul de bine ca să nu comenteze în privința comportamentului său. Și, în plus, cine s-ar fi deranjat să comenteze în privința comportamentului moștenitorului Florilor Albe? Pentru ei, era ca și cum Roma ar fi fost cel care le plătea salariile.

— Lourens? a strigat Roma. Lourens, unde ești?

— Aici, sus! a răsunat vocea adâncă a lui Lourens, cu accent rusesc, în timp ce omul de știință îi făcea cu mâna de la etajul superior.

Roma a urcat scara, sărind treptele câte două o dată, cu Marshall și Benedict pe urmele lui, ca niște cățeluși credincioși.

Lourens și-a ridicat privirea și apoi s-a încruntat la vederea băieților. Nu era obișnuit să primească invitați. Roma vizita de obicei singur laboratorul și își ținea mereu capul plecat. Se strecura înăuntru de parcă, dacă s-ar fi micșorat fizic, ar fi putut să-și activeze un scut împotriva naturii murdare a negoțului lor ilegal. Sperând că poate, dacă nu ar fi păsit cu postura lui impunătoare,

s-ar fi putut spăla de vină atunci când venea în fiecare lună să ceară raportul privind progresul produselor care intrau și ieșeau din acest laborator.

Locul acesta trebuia să fie un institut de cercetare al Florilor Albe, în care să se descopere cele mai avansate produse farmaceutice, medicamente moderne pentru spitalele de pe teritoriul lor. Cel puțin asta era fațada pe care o menținеau. Adevărul era că în spate se aflau mese pline cu opiu și mirosea greu a catran, în timp ce oamenii de știință adăugau propriile lor toxine, unice, în amestecuri, modificând drogurile până când deveneau definiția dependenței.

Apoi Florile Albe le trimiteau înapoi pe piață, primeau banii și viața mergea mai departe. Nu era un gest umanitar. Era o afacere care făcea ca viețile amărâților să fie și mai amărâte și le permitea bogătanilor să-și umple până la refuz buzunarele.

— Nu te așteptam astăzi, a spus Lourens, mângâindu-și barba neîngrijită.

Se sprijinea de balustradă ca să poată supraveghea primul etaj, însă din cauza spatelui său încovoiat, gestul părea teribil de periculos.

— Încă nu am finalizat lotul prezent.

Roma s-a crispat. Mai devreme sau mai târziu, avea să se obișnuiască cu felul blazat în care oamenii de aici își tratau munca. Munca era muncă, până la urmă.

— Nu am venit pentru droguri. Am nevoie de părerea ta de expert.

Cum Roma se repezise deja la masa de lucru a lui Lourens și acum dădea la o parte documentele acestuia ca să-și facă loc, Marshall a sărit în față, profitând de șansă ca să se prezinte cu cât mai multă extravaganță. I s-a luminat tot chipul, așa cum se întâmpla ori de câte ori putea să mai adauge un nume la nesfârșita sa listă de cunoștințe utile.

— Marshall Seo, încântat să vă cunosc!

Marshall a întins mâna, cu o mică plecăciune din cap.

Lourens, cu încheieturile lui bătrâne, a strâns precaut degetele întinse ale lui Marshall. Și-a întors apoi ochii spre Benedict, așteptând, iar Benedict, cu un oftat aproape imperceptibil, a întins și el o mână moale.

— Benedict Ivanovici Montagov.

De parcă nerăbdarea pe care i-o trăda fiecare cuvânt nu ar fi fost îndeajuns, privirea arăta clar încotro se îndrepta atenția lui: la insectele pe care Roma le împrăștia pe masa de lucru a lui Lourens. Cu chipul încordat, Roma s-a folosit de mânecă pentru a-și acoperi degetele, ca să poată separa fiecare dintre micile creaturi.

Lourens a scos un sunet gânditor și l-a arătat pe Roma cu degetul.

— Patronimul *tău* nu este Ivanovici?

Roma a întors spatele insectelor și a făcut ochii mici la cercetător.

— Lourens, numele tatălui meu nu este Ivan. Doar știi asta.

— Pe toți sființii, memoria mea e din ce în ce mai slabă odată cu trecerea timpului dacă nu mi-l pot aminti pe al tău, a murmurat Lourens. Nicolaevici? Sergheievici? Mih...

— Am putea să ne uităm la astea în schimb? l-a întrerupt Roma.

— Ah!

Lourens s-a întors spre biroul lui. Fără să țină cont de problema esențială a igienei, s-a întins și a împuns insectele cu degetul, clipind nedumerit din ochii lui obosiți.

— La ce mă uit aici?

— Le-am găsit în locul unde a avut loc o crimă – Roma și-a încrucișat brațele la piept, acoperindu-și degetele tremurânde în

materialul sacoului pe care îl purta –, unde șapte bărbați și-au pierdut mințile și și-au sfâșiat singuri beregatele.

Lourens nu a reacționat în niciun fel în fața acestei oribile afirmații. Și-a mai trecut doar degetele prin barbă de câteva ori, încruntându-și sprâncenele până în punctul în care au ajuns să fie doar o formă lungă și păroasă pe fruntea lui.

— Crezi că insectele astea i-au făcut să-și sfârtece gâtul?

Roma a schimbat câteva priviri cu Benedict și cu Marshall. Băieții au ridicat din umeri.

— Nu știu, a recunoscut Roma. Speram că-mi vei putea spune tu. Mărturisesc că nu mi-am putut închipui altminteri de ce am fi găsit *insecte* la locul crimei. Singura ipoteză pe care o mai avem e că un monstru ar fi putut să se ridice din râul Huangpu și să le provoace nebunia.

Lourens a oftat. Dacă ar fi fost altcineva în locul lui, Roma ar fi putut să se simtă ușor jignit, să i se pară că nu e luat în serios, în ciuda gravității cererii lui. Însă Lourens ofta atunci când își făcea ceaiul, dar și atunci când își deschidea scrisorile. Roma îl cunoștea destul de bine pe Lourens Van Dijk, încât să știe că aceasta era o stare neutră a lui.

Lourens a împuns din nou una dintre insecte. De data asta și-a tras degetul înapoi repede.

— Ah... *ah!* Interesant!

— Ce anume? a întrebat Roma pe un ton autoritar. Ce e interesant?

Lourens s-a îndepărtat, fără să-i răspundă, târându-și picioarele pe podea. Și-a cercetat dulapul, apoi a mormăit ceva în olandeză. Abia după ce a făcut rost de o brichetă, una mică, de culoare roșie, i-a spus:

— Îți voi arăta.

Benedict s-a strâmbat, fluturându-și tăcut mâna în aer.

„De ce e așa?", a articulat, fără voce.

„Lasă-l să-și facă numărul", i-a răspuns Marshall în aceeași manieră.

Lourens s-a întors șontâc. A scos un vas Petri dintr-un sertar de la masa lui de lucru și a ales cu grijă trei insecte moarte, după care le-a dat drumul, una câte una, în vas.

— Probabil ar trebui să porți mănuși, a comentat Benedict.

— Șșș! a intervenit Lourens. N-ai observat, nu-i așa?

Benedict s-a strâmbat din nou, de data asta arătând de parcă ar fi rontăit o lămâie. Roma și-a înfrânat începutul de zâmbet care amenința să-i inunde chipul și și-a dus repede mâna spre cotul vărului său, în semn de avertisment.

— Ce să observ? a întrebat, odată ce s-a asigurat că Benedict nu va zice nimic.

Lourens s-a îndepărtat de birou.

— Veniți încoace!

Roma, Benedict și Marshall l-au urmat. Apoi l-au urmărit pe Lourens aprinzând bricheta și l-au privit apropiind-o de insecta din centrul vasului Petri, ținând flacăra cu lumină galbenă, arzătoare, deasupra insectei până când aceasta a început să se sfrijească, exoscheletul reacționând la stimul chiar și după moarte.

Însă ceva straniu se petrecea: *celelalte* două insecte, de pe o parte și de pe cealaltă, ardeau și ele, se sfrijeau, încinse, aprinse. În timp ce insecta din mijloc se zbârcea din ce în ce mai mult, arzând, celelalte două ardeau la rândul lor la fel.

— Dar ce brichetă puternică ai acolo! a remarcat Marshall.

Lourens a stins flacăra și s-a îndreptat din nou spre birou. Apoi, cu o rapiditate de care Roma nu îl credea capabil, a trecut vasul Petri pe deasupra insectelor rămase pe suprafața de lemn.

— Nu are de-a face cu bricheta, dragă băiete.

A aprins-o din nou. De această dată, în timp ce insectele de sub flacără se preschimbau într-un roșu arzător și se chirceau, același lucru se întâmpla și cu toate celelalte, întinse pe masă – brusc, malițios, într-o manieră care l-a făcut pe Roma să tresară la gândul că prinseseră viață.

Benedict a făcut un pas înapoi. Marshall și-a dus mâna la gură.

— Cum e cu putință? a cerut să afle Roma. Cum e posibil așa ceva?

— Distanța e esențială, a răspuns Lourens. Chiar și în moarte, acțiunea unei insecte este determinată de cea a celor din apropierea ei. E posibil să nu aibă o minte a lor. E posibil să acționeze ca una singură – toate aceste insecte care rămân în viață.

— Ce înseamnă asta? a insistat Roma. Ele au provocat moartea acelor oameni?

— Poate, dar e greu de spus.

Lourens a lăsat jos vasul Petri și apoi s-a frecat la ochi. Părea să ezite, lucru teribil de neașteptat și, din cine știe ce motiv, asta i-a căscat un gol în stomac lui Roma. În toți acești ani de când îl cunoștea, Lourens spusese întotdeauna orice îi trecea prin minte, fără să se gândească de două ori.

— Zi odată! l-a îndemnat Benedict.

Un oftat adânc, foarte adânc.

— Acestea nu sunt niște creaturi organice, a spus Lourens. Orice or fi, nu Dumnezeu le-a făcut.

Și, în clipa în care Lourens și-a făcut cruce, Roma a înțeles în sfârșit caracterul nepământean al lucrurilor cu care se confruntau.

Cinci

SOARELE DE LA AMIAZĂ SE CERNEA PRIN FEREASTRA de la dormitorul lui Juliette. În ciuda razelor strălucitoare, afară era răcoare, fiind una dintre acele zile reci în care trandafirii stau puțin mai drepți, ca și cum nu și-ar permite să piardă nici măcar o secundă din căldura care se filtrează prin nori.

— Vă vine să credeți ce tupeu are Tyler?

Juliette scotea fum pe nări, plimbându-se agitată prin cameră.

— Cine se crede? Și-a croit drumul în ultimii patru ani prin intimidare?

Rosalind și Kathleen s-au strâmbat amândouă, cum stăteau pe patul lui Juliette, unde Rosalind începuse să îi împletească părul lui Kathleen. Privirile acelea erau echivalentul unei confirmări.

— Știi că Tyler nu are nicio influență reală în această bandă, a încercat Kathleen să o liniștească. Nu îți face griji – *au*, Rosalind!

— Dacă nu te-ai mai mișca atât, poate n-ar trebui să te trag așa tare, i-a replicat Rosalind pe un ton plat. Vrei două cozi egale sau două cozi câș?

Kathleen și-a strâns mâinile la piept. Ideea pe care voia să i-o demonstreze lui Juliette fusese dată cu totul uitării.

— Așteaptă tu până când voi învăța să-mi împletesc singură părul! Atunci nu vei mai avea nicio putere asupra mea.

— Ți-ai lăsat părul lung de acum cinci ani, *mèimei*. Mai bine ai recunoaște că și tu crezi că împletiturile mele sunt superioare!

De cealaltă parte a ușii de la dormitorul lui Juliette s-a auzit un zgomot slab. Juliette s-a încruntat, ascultând, în timp ce Kathleen și Rosalind își continuau discuția, fără să dea vreun semn că ar fi auzit ceva.

— Bineînțeles că împletiturile tale sunt superioare. În timp ce *tu* învățai cum să te aranjezi și să te comporți ca o doamnă, *eu* eram învățată cum să țin în mână o crosă și să strâng mâna într-un mod cât mai agresiv.

— Știu că tutorii au fost niște bigoți nenorociți în privința educației tale. Zic doar să nu te mai *fâțâi* acum...

— Hei, hei, șșș! a șoptit repede Juliette, ducându-și un deget la buze.

Se auziseră pași. Pași care se opriseră, sperând probabil să prindă un crâmpei de bârfă.

În vreme ce majoritatea vilelor persoanelor importante se întindeau în lungul Bubbling Well Road, în centrul orașului, reședința familiei Cai se ridica liniștită tocmai în capătul Shanghaiului, în încercarea de a evita privirile curioase ale străinilor care guvernau orașul; și cu toate acestea, în ciuda amplasării ei stranii, era punctul central al Bandei Stacojii. Toți cei de o oarecare importanță le băteau la ușă atunci când aveau timp liber, chiar dacă membrii familiei Cai aveau nenumărate reședințe mai mici în inima orașului.

În tăcerea care s-a lăsat, pașii au răsunat din nou, îndepărtându-se. Probabil nu avea nicio importanță dacă menajerele și mătușile sau unchii ce treceau pe hol tot timpul încercau să tragă cu urechea – Juliette, Rosalind și Kathleen vorbeau întotdeauna repede,

în engleză, atunci când erau doar ele trei, și puțini dintre cei din casă aveau abilitatea lingvistică de a înțelege ceva. Cu toate astea, era iritant.

— Cred că s-au dus, a comentat Kathleen după o vreme. În fine, înainte ca Rosalind să îmi *distragă atenția* – i-a aruncat surorii ei o privire prefăcut furioasă, pentru a-și sublinia spusele –, ceea ce voiam să spun era că Tyler nu e decât o pacoste. Lasă-l să zică ce vrea. Banda Stacojie e suficient de puternică ca să-i taie avântul.

Juliette a oftat adânc.

— Dar tot îmi fac griji.

S-a îndreptat spre ușile de la balcon. Atunci când și-a apăsat degetele pe geam, căldura pielii ei a aburit imediat suprafața cu mici buline: cinci urme identice, acolo unde atinsese sticla.

— Noi nu ținem socoteala, dar numărul victimelor vendetei crește. Și acum, odată cu nebunia aceasta stranie, cât va mai trece până ce nu vom mai avea numărul necesar de oameni pentru a funcționa?

— Nu se va ajunge la asta, a asigurat-o Rosalind, care tocmai terminase de împletit. Ținem Shanghaiul într-un pumn de fier...

— Îl *țineam* într-un pumn de fier! a intervenit sora ei.

Kathleen a pufnit și a arătat spre harta orașului, pe care Juliette și-o întinsese pe birou.

— Acum francezii controlează Concesiunea Franceză. Englezii, americanii și japonezii au Stabilimentul Internațional. Iar noi ne batem cu Florile Albe pentru ce mai rămâne, ceea ce e un act de vitejie din partea noastră, având în vedere cât de puține zone stăpânite de chinezi au mai rămas...

— Ah, *potolește-te!* a mormăit Rosalind, prefăcându-se că o apucă leșinul.

Juliette a trebuit să-și ascundă un chicotit la vederea lui Rosalind, cu mâna dusă la frunte, aruncându-se pe pat.

— Ai ascultat prea multă propagandă comunistă.

Kathleen s-a încruntat.

— Ba nu.

— Cel puțin recunoaște că ai anumite simpatii comuniste, haide!

— La partea asta nu greșesc, i-a întors-o Kathleen. Orașul nu mai este chinez.

— *Cui* îi pasă?

Rosalind a dat brusc din picior și s-a folosit de avânt ca să se ridice, atât de repede, încât părul proaspăt coafat a lovit-o în ochi.

— Toate forțele armate din acest oraș au încheiat alianțe fie cu Banda Stacojie, fie cu Florile Albe. În asta stă puterea. Indiferent de cât de mult pământ pierdem în fața străinilor, gangsterii sunt cea mai puternică forță din acest oraș, nu străinii albi.

— Asta până când străinii albi își vor aduce propria artilerie, a murmurat Juliette.

S-a îndepărtat de ușile de la balcon și s-a întors la masa ei de toaletă, zăbovind în dreptul scaunului lung. Aproape fără să-și dea seama, și-a întins mâna și și-a trecut degetul în lungul vazei de ceramică de lângă produsele ei cosmetice. Pe vremuri, acolo ținea o vază chinezească, în alb și albastru, dar trandafirii roșii nu se potriveau cu spiralele porțelanului, așa că o schimbase cu una cu model occidental.

Totul ar fi fost mult mai simplu dacă Stacojiii i-ar fi alungat pe străini, dacă i-ar fi fugărit cu gloanțe și amenințări din clipa în care vapoarele și bunurile lor simandicoase acostaseră în Batardou. Nici acum nu era prea târziu pentru ca gangsterii să își unească forțele cu muncitorii obosiți din fabrici și cu boicoturile lor. Împreună, dacă Banda Stacojie ar fi fost de acord, ar fi putut să îi învingă pe străini... Dar nu aveau să fie de acord. Banda Stacojie avea un profit mult prea mare de pe urma lor. Aveau nevoie de investițiile

acelea, de acea economie, de munții de bani care se împărțeau între rândurile lor și care îi mențineau la suprafață.

Pe Juliette o durea să se gândească la asta. În prima zi când se întorsese, se oprise în fața Grădinii Publice și dăduse cu ochii de un semn pe care scria: INTERZIS CHINEZILOR. Izbucnise în râs. Ce persoană întreagă la minte le-ar fi interzis chinezilor să intre într-un loc în propria lor țară? Abia mai târziu își dăduse seama că nu era vorba despre o glumă. Străinii chiar se considerau suficient de puternici, încât să îngrădească spații pe care le *rezervau comunității lor*, gândind că fondurile străine pe care le turnau în parcurile nou-construite și în barurile recent deschise le justificau acapararea.

De dragul unor bogății efemere, chinezii le permiteau străinilor să lase semne permanente pe pământul lor, iar străinii se făceau din ce în ce mai comozi. Juliette se temea că într-o zi locurile se vor schimba brusc și că Banda Stacojie va vedea că fusese lăsată pe dinafară.

— Ce-i cu tine?

Juliette a tresărit și și-a îndreptat privirea spre Rosalind, prin oglindă.

— Ce?

— Arătai de parcă puneai la cale o crimă.

Înainte să apuce să răspundă, în ușa de la dormitor s-a auzit un ciocănit și Juliette s-a văzut nevoită să se întoarcă așa cum trebuie. Ali, una dintre servitoare, a deschis ușa și a făcut un pas înainte, dar a rămas în prag, nevoind să meargă mai departe. Niciunul dintre servitori nu știa cum să se poarte cu Juliette. Era prea îndrăzneață, prea directă, prea occidentală, pe câtă vreme ei erau prea noi, prea nesiguri, niciodată în largul lor. Personalul se schimba prin rotație în fiecare lună, pentru că așa era mai practic. Astfel, familia Cai nu le afla poveștile de viață, preocupările, trecutul. Cât ai zice pește, luna se încheia și ei erau dați pe ușă afară, pentru

binele lor, iar legăturile care i-ar fi legat pe Lordul și pe Lady Cai de acei oameni erau tăiate.

— *Xiǎojiě*[1], aveți un vizitator jos, a spus Ali pe un ton delicat.

Nu fusese întotdeauna așa. Pe vremuri, înainte ca Juliette să împlinească cincisprezece ani, avuseseră un grup de servitori. Pe vremuri, Juliette o avusese pe Doică. Doica o învelea pe Juliette înainte de culcare și îi spunea povești pline de nostalgie, despre tărâmuri pustii și păduri luxuriante.

Juliette s-a întins și a apucat un trandafir roșu din vază. În clipa în care i-a strâns tulpina, spinii i-au înțepat palma, însă ea abia dacă a simțit, protejată de bătăturile care-i acopereau pielea, de anii pe care și-i petrecuse alungând tot ceea ce putea fi calificat drept *delicat* din ea.

La început, Juliette nu înțelesese. Cu patru ani în urmă, în timp ce stătea îngenuncheată în grădina lor și tundea tufele de trandafiri cu mănuși groase în mâini, nu își dăduse seama de ce temperatura se ridicase atât de mult în jurul ei, de ce i se părea că aproape întreaga proprietate Cai tremura zguduită de... *o explozie.*

Îi țiuiseră urechile – mai întâi din cauza sunetului aceluia îngrozitor, apoi din cauza țipetelor, a haosului, a urletelor care se înălțau din spate, acolo unde se afla casa servitorilor. Se grăbise într-acolo și văzuse moloz. Văzuse un picior. Un lac de sânge. Cineva se aflase chiar în pragul ușii din față atunci când tavanul se prăbușise. Cineva care purta o rochie asemănătoare cu cele ale Doicii, din același material, de care Juliette se agăța mereu când era mică, pentru că doar așa putea să îi atragă atenția femeii.

Pe aleea care ducea spre casa servitorilor se vedea o singură floare albă. După ce își scosese mănușile de pe mâini și o ridicase, cu urechile țiuind și cu mintea încețoșată, dăduse de un bilețel

[1] „Domnișoară", în. lb. chineză, în orig. (n. red.).

care fusese prins de ea. Desfăcându-l, văzuse că era scris în rusă, de mână, cu cerneală proaspătă.

Fiul meu vă trimite salutări.

În acea zi duseseră atâtea trupuri la spital! Cadavre peste cadavre. Familia Cai se purtase frumos, hotărând să slăbească ura veche de zeci de ani, a cărei cauză fusese uitată în timp – și iată care fusese rezultatul: moartea le bătuse la ușă. De atunci, Banda Stacojie și Florile Albe trăgeau unii în alții, păzind și apărând granițele teritoriale ca și cum onoarea și reputația lor ar fi depins de asta.

— *Xiăojiě?*

Juliette a închis ochii strâns și a dat drumul trandafirului. Și-a trecut palma rece peste obraji, potolind toate amintirile care amenințau să erupă. Atunci când a deschis din nou ochii, privirea plictisită și dezinteresată i s-a oprit asupra unghiilor de la mâini.

— Și? a zis ea. Nu *eu* mă ocup de vizitatori. Anunță-i pe părinții mei.

Ali și-a dres vocea și și-a încleștat mâna pe tivul aspru al cămășii ei.

— Părinții dumneavoastră au ieșit. L-aș putea chema pe Cai Tailei...

— Nu! a sărit Juliette.

Și-a regretat imediat tonul atunci când a văzut expresia șocată a servitoarei. Dintre toți membrii personalului lor, Ali era cea care o trata pe Juliette cel mai puțin precaut. Nu merita să se răstească la ea.

Juliette a încercat să zâmbească.

— Lasă-l în pace pe Tyler! Probabil că e doar Walter Dexter. Merg eu.

Ali și-a înclinat capul respectuos și apoi s-a grăbit să plece, înainte ca pe Juliette să o apuce din nou pandaliile. Juliette și-a zis că probabil le lăsa o impresie greșită servitorilor. Ar fi fost în stare de orice pentru Banda Stacojie. Îi păsa de bunăstarea membrilor, de politică, de coalițiile și alianțele cu firmele de comerț și de investiții.

Dar nu îi păsa de oamenii de nimic de teapa lui Walter Dexter, care se credeau foarte importanți fără niciun motiv. Nu avea niciun chef să se ocupe de comisioanele de care tatăl ei nu voia să se ocupe. Era departe de misiunile pe muchie de cuțit cu care se așteptase să fie întâmpinată atunci când în cele din urmă fusese chemată înapoi. Dacă ar fi știut că Lordul Cai avea să o excludă din vendetă și din lupta asemănătoare care se dădea în paralel pe plan politic, poate că nu s-ar fi grăbit să-și facă bagajele și să-și arunce toate proviziile de alcool când plecase din New York.

După atacul care o ucisese pe Doică, Juliette fusese expediată înapoi la New York, pentru siguranța ei, și fusese nevoită să fiarbă în suc propriu, plină de resentimente, timp de patru ani lungi. Nu îi stătea în fire. Ar fi preferat să rămână în oraș pe picioarele ei și să se lupte cu fruntea sus. Juliette Cai fusese învățată să nu fugă, însă părinții ei – așa cum tind să fie toți părinții – erau niște ipocriți, și o obligaseră să fugă, o obligaseră să se desprindă din miezul vendetei și să devină un personaj ferit de pericol.

Și acum se întorsese.

Rosalind a mormăit ceva, în timp ce Juliette își trăgea o jachetă peste rochia brodată cu mărgele.

— Iat-o, din nou.

— Ce?

— Fața de asasină, a explicat Kathleen, fără să-și ridice privirea din revista ei.

Juliette și-a dat ochii peste cap.

— Cred că asta e pur și simplu expresia mea gânditoare.

— Nu, asta e expresia ta gânditoare!

Rosalind a imitat o expresie cât mai deconcertată, cu ochii larg deschiși și buzele întredeschise, legănându-se în cerc pe pat. Drept răspuns, Juliette a aruncat cu un papuc în ea, făcând-o pe Kathleen să chicotească.

— Hâș! a dojenit-o Rosalind, dând la o parte papucul, în timp ce încerca să își înăbușe râsul. Du-te și vezi-ți de treabă!

Juliette o luase deja la pas, aruncând un semn nepoliticos pentru ele peste umăr. Cum își târa picioarele pe holul de la etajul unu, rozându-și oja ciobită de pe unghii, s-a oprit în dreptul ușii de la biroul tatălui ei ca să-și potrivească pantoful, care nu-i mai venea la fel de bine de când își prinsese tocul într-un grătar de canalizare.

Apoi a încremenit, cu mâna la gleznă. Auzea voci, care veneau din birou.

— A, *pardon!* a strigat Juliette, împingând ușa cu pantoful ei cu toc. Menajera a zis că ați *ieșit* amândoi.

Părinții ei și-au ridicat frunțile amândoi deodată, clipind din gene. Mama ei era aplecată deasupra umărului tatălui ei și se sprijinea cu o mână de birou, în timp ce cealaltă era așezată pe documentul din fața lor.

— Servitorii spun ceea ce le cerem noi să spună, *qǐn'ài de*, a replicat Lady Cai.

Apoi și-a fluturat degetele spre Juliette.

— Nu cumva ai un vizitator care te așteaptă jos?

Fumegând, Juliette a închis ușa la loc, nu înainte de a le arunca niște priviri ascuțite părinților ei. Abia dacă o băgaseră în seamă. Se întorseseră pur și simplu la discuția lor, presupunând că Juliette își va vedea de treabă.

— Am pierdut deja doi oameni din această cauză și, dacă zvonurile sunt adevărate, și mai mulți vor cădea înainte ca noi să putem afla precis care este izvorul, a spus încet mama ei.

Glasul lui Lady Cay suna diferit în dialectul din Shanghai, vocea ei nu era la fel în nicio altă limbă, în niciun alt dialect. Era greu de exprimat în cuvinte despre ce era vorba mai precis, în afară de faptul că avea un anumit calm, indiferent de subiectul discutat,

chiar dacă acesta era teribil de încărcat de emoții. Asta însemna să vorbești în limba maternă, își zicea Juliette.

Juliette nu era sigură care era limba *ei* maternă.

— Comuniștii sunt extrem de încântați. Zhang Gutai nici măcar nu va mai avea nevoie de megafon pentru a face recrutări.

Tatăl ei era exact opusul. El vorbea repede și ascuțit. Deși tonurile dialectului din Shanghai veneau cu totul doar din gură, și nu din limbă sau gât, el reușea cumva să facă sunetele să reverbereze înzecit în interiorul lui înainte de a le elibera.

— Dacă oamenii pică precum muștele, avântul capitalist se domolește, iar fabricile devin focare ale revoluției. Dezvoltarea comercială a Shanghaiului va ajunge brusc într-un punct mort.

Juliette a făcut o grimasă și apoi s-a grăbit să plece din dreptul ușii biroului tatălui ei. Oricât de mult se străduise el să o facă să-i pese prin scrisorile lui, Juliette nu dădea doi bani pe cine se afla la guvernare, asta doar dacă nu cumva influențau în mod direct afacerile Stacojiilor. Ei nu îi păsa decât de Banda Stacojie, de pericolele imediate și de necazurile cu care se confruntau zi de zi. Ceea ce însemna că, în privința strategiilor, mintea lui Juliette gravita mai degrabă spre Florile Albe, nu spre comuniști. Dar dacă cei care eliberaseră acea nebunie asupra orașului erau comuniștii, așa cum părea să suspecteze tatăl ei, atunci avea o problemă și cu ei. Până la urmă, în acea dimineață Lordul Cai nu trecuse cu vederea morțile în favoarea politicii. Poate că erau unul și același lucru.

Are sens ca responsabili să fie comuniștii, și-a zis Juliette în timp ce cobora scara spre parter.

Doar că întrebarea era cum ar fi putut să provoace așa ceva? Războiul civil nu era nicio noutate. Țara era mai mult agitată din punct de vedere politic decât liniștită. Însă ceva care să îi facă pe niște oameni nevinovați să își spintece beregatele era departe de strategiile de război pe care le studiase Juliette.

S-a oprit pe ultima treaptă a scării.

— Bună! a strigat. Sunt aici! Poți face plecăciunea!

Juliette a intrat în camera de zi și a tresărit când a dat cu ochii de un străin, care stătea cu afectare pe canapea. Nu era negustorul acela enervant, însă era cineva care îi semăna mult, doar că era mai tânăr, apropiat de vârsta ei.

— Mă voi abține de la plecăciuni, dacă nu te deranjează, a grăit străinul, cu colțul buzelor ușor ridicat.

S-a ridicat și și-a întins mâna.

— Sunt Paul. Paul Dexter. Tatăl meu nu a putut ajunge la întâlnirea de azi, așa că m-a trimis pe mine.

Juliette a ignorat mâna întinsă. *Lipsă de etichetă*, a băgat ea de seamă imediat. Conform regulilor de etichetă britanice, o domnișoară trebuia să aibă întotdeauna privilegiul de a-și întinde mâna pentru a-i fi strânsă. Nu că i-ar fi păsat ei de eticheta britanică, nici de regulile lor care defineau o *lady*, dar astfel de detalii trădau lipsa antrenamentului, așa că Juliette a pus deoparte informația.

Și bărbatul *chiar* ar fi trebuit să facă o plecăciune.

— Presupun că ai venit cu aceeași cerere? a spus Juliette, netezindu-și mânecile.

— Într-adevăr.

Paul Dexter și-a retras mâna fără resentimente. Zâmbetul lui era împerecherea dintre cel al unui star hollywoodian și cel al unui clovn disperat.

— Tatăl meu vă asigură că are la dispoziție mai mult *lernicrom* decât oricare dintre negustorii care acostează în acest oraș. Nu veți găsi prețuri mai bune nicăieri.

Juliette a oftat, așteptând ca o serie de veri și unchi să treacă prin încăpere. În timp ce grupul traversa camera, domnul Li și-a pus o mână pe umărul ei și a bătut-o cu drag.

— Noroc, copilă!

Juliette a scos limba la el. Domnul Li a rânjit, încrețindu-și toată fața, și apoi a făcut să-i apară în palmă o bomboană învelită

în staniol, pe care i-a întins-o lui Juliette. Juliette nu mai era un copilaș pofticios de patru ani, care ar fi fost în stare să mănânce dulciuri până când o dureau dinții, dar a cules bomboana oricum și a înghițit-o, în timp ce unchiul ei se îndepărta.

— Te rog, ia loc, domnule Dexter...

— Spune-mi Paul, a întrerupt-o el, și s-a așezat din nou pe canapea. Suntem o generație nouă, de oameni moderni, iar domnul Dexter este tatăl meu.

Juliette abia a reușit să își ascundă greața. A spart în schimb bomboana în dinți și apoi s-a lăsat să cadă într-un fotoliu așezat perpendicular față de cel al lui Paul.

— Îi admirăm pe Stacojii de ceva timp, a continuat Paul. Tatăl meu și-a pus mari speranțe într-un parteneriat.

Pe Juliette a trecut-o în mod vizibil un fior în fața familiarității cu care Paul folosise termenul „Stacojii". Ca nume, Banda Stacojie suna mult mai bine în chineză. Își spuneau *hóng bāng*, cele două silabe învoltându-se într-o ploaie rapidă de vocale. Numele acesta aluneca prin limbile vorbite de bandă ca un șarpe, iar cei care nu știau cum să îl folosească așa cum trebuie sfârșeau biciuiți.

Urma biciuirea lui Paul Dexter.

— Îți voi oferi același răspuns pe care i l-am dat tatălui tău, a spus Juliette.

Și-a ridicat picioarele pe brațul fotoliului, faldurile rochiei ei desfăcându-se odată cu mișcarea. Ochii lui Paul o urmăreau. I-a văzut sprânceana ridicându-se în fața scandaloasei ei coapse, pală și suplă, expusă.

— Nu mai primim doritori. Suntem destul de ocupați deja cu clienții noștri actuali.

Paul s-a prefăcut dezamăgit. S-a aplecat spre ea, de parcă ar fi putut să o convingă prin contact vizual. Nu a reușit decât să îi arate lui Juliette că nu își pieptănase bine pomada de pe o parte din părul blond-închis.

— Nu fi așa! a zis el. Am auzit că există o afacere rivală care s-ar arăta mai mult decât entuziasmată în fața ofertei...

— Atunci, poate că ar trebui să încerci la ei! i-a sugerat Juliette.

S-a îndreptat brusc. El încerca să o facă să asculte sugerându-i că ar fi putut să-și ducă afacerea Florilor Albe, dar asta conta prea puțin. Walter Dexter era un client de care *doreau* să scape.

— Mă bucur că am putut rezolva chestiunea atât de rapid.

— Stai, nu...

— Acum, la revedere...

Juliette s-a prefăcut că se gândește.

— Peter? Paris?

— Paul, a corectat-o el, încruntat.

Juliette a reușit să schițeze un zâmbet, nu cu mult diferit de cel tâmp pe care Rosalind îl imitase mai devreme.

— Bun. La revedere!

A sărit în picioare și a străbătut camera de zi cu pas legănat, îndreptându-se spre ușa de la intrare. Cât ai clipi din ochi, mâna ei era pe clanța grea. A deschis ușa larg, nerăbdătoare să scape de vizitatorul englez.

Paul, spre meritul lui, și-a revenit rapid. A venit la ușă și și-a plecat capul.

În sfârșit, ceva maniere.

— Prea bine!

A pășit afară, pe treptele din fața casei, și apoi s-a întors pe călcâie, ca să o privească din nou în față pe Juliette.

— Îți pot solicita ceva, domnișoară Cai?

— Ți-am spus deja că...

Paul a zâmbit.

— Aș putea să te revăd?

Juliette a trântit ușa în urma ei.

— Cu desăvârșire, nu.

Șase

ROMA NU AVEA PARTE DE O ZI AGREABILĂ.

În decursul orei de când se trezise, se împiedicase pe scări, își spărsese cana preferată plină cu ceaiul lui pe bază de plante preferat și se lovise atât de rău de masa de la bucătărie, încât acum avea o vânătaie uriașă. Apoi fusese obligat să inspecteze locul în care avusese loc o crimă. *Apoi* se văzuse nevoit să accepte posibilitatea că locul crimei era unul de o magnitudine supranaturală.

În timp ce Roma se târa înapoi spre centrul orașului sub soarele începutului de după-amiază, începea să simtă că ajunsese la limita răbdării. Fiecare șuierat al vapoarelor cu aburi suna ca zgomotul acela pe care tatăl lui îl făcea din gură atunci când se enerva, și fiecare trosnet care se înălța de la măcelarii care-și tăiau carnea cu satârul îi amintea de pocnetul unui pistol.

De obicei, Roma adora forfota care îi înconjura căminul natal. Își alegea în mod deliberat drumurile ocolite, ca să dea roată tarabelor, aruncând câte un ochi la grămezile de legume crescute la fermă, mai înalte decât vânzătorii lor. Se strâmba la pești și inspecta condițiile acvariilor lor mici și murdare. Dacă avea timp de pierdut, alegea dulciuri de pe la toți vânzătorii și le înghițea în timp ce se plimba prin piață, ieșind de acolo cu dureri de dinți și buzunarele goale.

Piața în aer liber era una dintre marile lui iubiri. Însă azi nu era decât o iritație apărută deasupra unei mâncărimi deja severe.

Roma s-a aplecat pe sub sârmele cu rufe puse la uscat în lungul aleii înguste care ducea spre reședința Montagov. De sus picura atât apă curată, cât și murdară, iar pe pavaj se formau bălțoace: transparente dacă apăreau sub o rochie proaspăt spălată, negre și nămoloase dacă se adunau sub o țeavă pe jumătate instalată.

Era o trăsătură care devenea din ce în ce mai distinctă pe măsură ce te cufundai mai adânc în oraș. Părea că un artist leneș fusese desemnat să construiască totul – acoperișurile și pervazurile se întindeau și se curbau în cele mai minunate unghiuri și arcade, doar pentru a se frânge brusc în blocul vecin. În părțile cele mai sărace ale acelui oraș nu era niciodată destul *loc*. Materiile prime se sfârșeau mereu chiar înainte ca meseriașii să termine treaba. Burlanele erau întotdeauna un pic prea scurte, canalizările erau acoperite doar pe jumătate, trotuarele păreau să se sfărâme. Dacă ar fi vrut, Roma ar fi putut să-și întindă brațele afară pe fereastra de la dormitorul lui de la nivelul al patrulea și ar fi atins cu ușurință jaluzelele prinse de geamul camerei din clădirea de vizavi. Dacă și-ar fi întins în schimb picioarele, ar fi putut să sară înăuntru fără probleme, ca să-l sperie pe bătrânul care locuia acolo.

Problema nu era că nu ar fi avut teren. Existau o mulțime de locuri în afara orașului care ar fi permis extinderea – pământ neatins de influența Concesiunii Franceze și a Stabilimentului Internațional. Dar proprietățile Florilor Albe erau cuibărite chiar lângă Concesiunea Franceză și acolo aveau de gând să le lase. Montagovii se stabiliseră acolo încă de când emigrase bunicul lui Roma. Străinii puseseră mâna pe terenul alăturat în ultimii ani, pe măsură ce deveneau din ce în ce mai neobrăzați cu puterea lor legală. Din când în când, Florile Albe treceau prin mari necazuri pentru că francezii încercau să controleze activitățile bandei,

dar lucrurile se rezolvau întotdeauna în favoarea rușilor. Francezii aveau nevoie de ei; nu ei aveau nevoie de francezi. Florile Albe îi lăsau pe străini să își impună regulile într-un spațiu care nu părea să aparțină niciunuia dintre ei, iar acei negustori pompoși, cu hainele lor înflorate și pantofii lustruiți, se trăgeau la o parte atunci când gangsterii cutreierau liberi străzile.

Era un compromis, însă unul care avea să devină mai încordat odată cu trecerea timpului. Locuri precum acesta deveniseră deja sufocante. Nu făceau decât să le apese și mai tare perna pe față.

Roma și-a tras mai sus pe umăr geanta lui Benedict. Benedict nu fusese prea încântat că îi luase materialele pentru desen, dar atunci când Roma se prefăcuse că i-o întinde înapoi, fusese îndeajuns doar o privire – la toți acei gândaci morți pe care Lourens nu voise să îi păstreze și la pantoful bărbatului mort pe care Roma îl vârâse acolo – pentru ca vărul lui să i-o împingă rapid înapoi, cerându-i să i-o returneze după ce avea să o spele bine.

Roma a descuiat ușa din față și s-a strecurat înăuntru. Chiar în timp ce își târa picioarele spre camera de zi, în dreapta lui s-a trântit o ușă și pe ea a intrat legănat Dimitri Voronin.

Ziua deja neplăcută a lui Roma devenea și mai rea.

— Roma! a strigat Dimitri. Pe unde ai umblat toată dimineața?

Deși era doar cu câțiva ani mai mare, Dimitri se purta de parcă i-ar fi fost cu mult superior lui Roma. În timp ce trecea pe lângă el, Dimitri a rânjit și a întins mâna ca să-i ciufulească părul.

Roma s-a tras la o parte, mijindu-și ochii. Avea nouăsprezece ani, era moștenitorul unuia dintre cele două cele mai puternice imperii ilegale din acel oraș, dar de fiecare dată când Dimitri se afla în aceeași cameră cu el, redevenea copil.

— Pe afară, a replicat Roma vag.

Dacă i-ar fi spus că era ceva legat de treburile Florilor Albe, Dimitri și-ar fi băgat nasul până când ar fi aflat despre ce era vorba.

Deși nu era destul de prost ca să îl insulte în mod direct, Roma putea să citească intenția în fiecare apropo la vârsta lui și în fiecare țâțâit pe care îl scotea de fiecare dată când vorbea. Din cauza lui Dimitri, Roma nu își permitea să fie moale. Din cauza lui Dimitri își cioplise o mască rece și rea, pe care ura să o vadă de fiecare dată când se uita în oglindă.

— Ce vrei? l-a întrebat Roma, în timp ce își turna un pahar cu apă.

— N-are importanță.

Dimitri l-a urmat în bucătărie și a pus mâna pe un cuțit. S-a repezit apoi asupra unei farfurii de pe masă, și-a înfipt cuțitul într-o bucată de carne friptă și a început să rontăie în jurul lamei, fără să-i pese cine lăsase farfuria acolo sau de cât timp.

— Și eu mă pregăteam să ies.

Roma s-a încruntat, dar Dimitri o luase deja la pas, lăsând în urma lui un miros greu de mosc și fum. Rămas singur, Roma a inspirat adânc și s-a întors să-și lase paharul în chiuvetă.

Doar că, în timp ce se întorcea, și-a dat seama că e urmărit de o pereche de ochi mari, căprui, așezați pe o fețișoară ca de zână.

Cât pe ce să sară în sus.

— Alisa! a șuierat Roma la sora lui, în timp ce dădea de perete ușile de la bufet.

Nu-și putea da seama cum de îl urmărise de acolo fără ca el să se prindă sau cum de reușise să încapă printre condimente și borcane cu zahăr, însă cu timpul învățase să nu se mai mire.

— Ai grijă! s-a văitat atunci când Roma a săltat-o afară din dulap.

După ce a lăsat-o jos, fata a arătat demonstrativ spre mâneca pe care Roma i-o strânsese în pumn.

— E nouă.

Era departe de a fi nouă. De fapt, bluza petrecută care îi acoperea umerii mici semăna cu hainele pe care țăranii le purtau înainte

de apusul dinastiilor regale din China, și era zdrențuită în așa hal, încât trăda faptul că posesoarea se strecurase cu ea prin cele mai înguste colțuri. Alisa avea obiceiul să spună lucruri scandaloase uneori, fără alt scop decât acela de a stârni confuzie, făcându-i pe cei din jur să creadă că se afla la fina graniță dintre nebunie și o lipsă de maturitate exagerată.

— Șșș!

Roma a dat să-i așeze gulerașul și a înmărmurit, mâna oprindu-i-se atunci când a atins lănțișorul pe care Alisa și-l petrecuse în jurul gâtului. Era al mamei lor, o moștenire de familie de la Moscova. Ultima oară când îl văzuse atârna pe cadavrul ei, după ce fusese ucisă de Banda Stacojie — un lanț strălucitor de argint, care contrasta puternic cu sângele care i se scurgea din beregata tăiată.

Lady Montagova se îmbolnăvise la scurt timp după ce se născuse Alisa. Roma o vedea o dată pe lună, atunci când Lordul Montagov îl ducea într-un loc secret, o casă sigură, ascunsă în cotloanele neștiute ale Shanghaiului. În amintirea lui, mama sa fusese întotdeauna costelivă, cu părul alb, însă vivace, gata să zâmbească de fiecare dată când Roma se apropia de patul ei.

Scopul unei locuințe sigure fusese acela ca Lady Montagova să nu aibă nevoie de gărzi de corp. Ar fi trebuit să fie în siguranță. Însă cu patru ani în urmă, Banda Stacojie o găsise oricum. Îi spintecaseră gâtul ca răspuns al unui atac ce avusese loc în acea săptămână. Lăsaseră în urmă un singur trandafir roșu ofilit, prins între degetele ei. Atunci când îi îngropaseră trupul, palmele ei erau încă pline de spini.

Roma ar fi trebuit să îi urască pe cei din Banda Stacojie cu mult înainte ca aceștia să îi ucidă mama, și ar fi trebuit să îi urască și mai mult — cu o pasiune arzătoare — după ce o omorâseră pe Lady Montagova. Dar nu îi ura. Până la urmă, era *lex talionis*: ochi pentru ochi — aceasta era legea vendetei. Dacă el nu ar fi pornit acel prim atac, atunci ei nu s-ar fi răzbunat ucigându-i mama. Nu

aveai cum să împarți vina într-un război la o scară atât de mare. Dacă cineva trebuia să poarte vina, atunci acela era el. Dacă exista cineva pe care ar fi trebuit să îl urască pentru moartea mamei lui, atunci pe sine însuși trebuia să se urască.

Alisa și-a fluturat mâna prin fața lui Roma.

— Văd ochi, dar nici urmă de creier.

Roma s-a simțit tras înapoi în prezent. Și-a trecut ușor degetul pe sub lănțișor și l-a scuturat delicat.

— De unde ai făcut rost de ăsta? a întrebat-o cu blândețe.

— Era în pod, i-a răspuns Alisa și i s-au aprins ochii. E drăguț, nu?

Alisa avea opt ani atunci. Nu i se spusese despre crimă, ci doar că Lady Montagova fusese în cele din urmă înfrântă de boală.

— Foarte drăguț! a răspuns Roma, cu glas gutural.

Apoi ochii i-au rătăcit în sus, pentru că se auzeau pași la primul etaj. Tatăl lor era la el în birou.

— Du-te, acum! Te chem când e ora mesei.

Cu o imitație de salut milităresc, Alisa a ieșit țopăind afară din bucătărie și a luat-o în sus pe scări, cu părul ei fin, blond, fluturând în urmă. După ce a auzit ușa de la dormitorul fetei închizându-se la al treilea etaj, Roma a luat-o și el pe scări, spre biroul tatălui său. A scuturat puternic din cap în fața ușii și a ciocănit.

— Intră!

Roma a tras adânc aer în piept, apoi a deschis ușa.

— Ei bine? l-a întâmpinat Lordul Montagov în loc de salut.

Nu și-a ridicat ochii spre el. Avea atenția îndreptată asupra scrisorii pe care o ținea în mână. A parcurs-o rapid, înainte de a o arunca și de a o ridica pe următoarea din teanc.

— Sper că ai găsit ceva!

Cu grijă, Roma a intrat și a așezat geanta pe podea. A vârât mâna înăuntru și a ezitat preț de o clipă, apoi a scos pantoful și l-a așezat

pe biroul tatălui său. Roma și-a ținut respirația, împreunându-și mâinile la spate.

Lordul Montagov s-a uitat la pantof de parcă Roma îi adusese un câine turbat. Era o expresie pe care i-o arunca destul de des fiului său.

— Ce-i ăsta?

— L-am găsit acolo unde au murit primii șapte oameni, i-a explicat Roma cu grijă, dar îi aparține bărbatului care a murit în clubul Stacojiu. Cred că a fost prezent la locul primei crime și, dacă am dreptate, atunci este vorba despre o contaminare...

Lordul Montagov și-a izbit mâinile cu toată puterea de birou. Roma a tresărit vizibil, dar s-a forțat să nu își închidă ochii, ci să continue să privească drept înainte.

— Contaminare! Nebunie! Monștri! Ce-i cu orașul ăsta? a dat drumul unui răget Lordul Montagov. Eu îți cer să îmi găsești răspunsuri și tu îmi aduci *asta*?

— Am găsit exact ce mi-ai cerut, i-a replicat Roma, însă încet, abia auzit.

De patru ani, făcea tot ceea ce i se cerea, fie că era vorba de ceva infim sau de ceva groaznic. Dacă nu ar fi făcut-o, ar fi trebuit să îndure consecințele, și, deși ura să fie o Floare Albă, ura și mai mult gândul că ar fi putut să *nu* mai fie una. Titlul pe care îl deținea îi conferea putere. Puterea îl menținea în siguranță. Îi oferea autoritate, îi ținea dușmanii la distanță și îl ajuta să o protejeze pe Alisa, să îi protejeze pe toți prietenii din cercul lui.

— Ia ăsta din fața mea! a ordonat Lordul Montagov, fluturându-și mâna spre pantof.

Roma a strâns din buze, dar a luat pantoful și l-a îndesat din nou în geantă.

— Ipoteza rămâne valabilă, *papa*.

A scuturat geanta, lăsând materialul să înghită pantoful.

— Opt bărbați se înfruntă pe docurile din Shanghai – șapte dintre ei își sfâșie propriile beregate, unul scapă. Dacă acel unu,

care a scăpat, își sfârtecă și el gâtul a doua zi, ție nu îți sună a fi un fel de boală contagioasă?

Lordul Montagov nu a răspuns vreme îndelungată. În schimb, și-a răsucit scaunul spre fereastra mică ce dădea într-o alee aglomerată de afară. Roma și-a urmărit atent tatăl, observând cum mâinile i se încleștau pe brațele fotoliului uriaș, iar capul atent ras i se acoperea de o peliculă de sudoare. Muntele de scrisori fusese dat uitării pentru moment. Numele semnate în colț, în chineză, îi erau familiare: Chen Duxiu, Li Dazhao, Zhang Gutai. *Comuniști.*

După ce revoluția bolșevică măturase Moscova, refluxul acelui val politic ajunsese și aici, în Shanghai. Noile facțiuni, care se treziseră la viață cu câțiva ani în urmă, încercau insistent să recruteze Florile Albe ca aliați, ignorând faptul că ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit Florile Albe era o *reașezarea socială.* Nu după ce Montagovii își petrecuseră generații întregi urcând spre vârf. Nu când cei mai mulți membrii ai bandei lor *fugiseră* de bolșevici.

Chiar dacă Partidul Comunist vedea în Florile Albe un posibil aliat, Florile Albe îi vedeau pe comuniști drept dușmani.

Lordul Montagov a scos în cele din urmă un sunet de dezgust și s-a întors cu spatele la fereastră.

— Nu vreau să fiu amestecat în această afacere a *nebuniei,* a decis el. Prin urmare, va fi treaba ta de acum. Descoperă ce se întâmplă!

Roma a dat încetișor din cap. S-a întrebat dacă ceea ce citea în vocea tatălui său era un semn că gândea că acea nebunie era o chestiune deloc demnă de atenția lui sau că îi era teamă că ar fi putut să se molipsească și el. Lui Roma nu îi era frică. Nu îi era frică decât de puterea pe care o aveau ceilalți. Monștrii și creaturile care mișunau noaptea erau *puternici,* dar nu *aveau putere.* Asta era diferența.

— Voi afla tot ce pot despre acest bărbat, a decis Roma, referindu-se la cea mai recentă victimă.

Lordul Montagov și-a tras puțin scaunul îndărăt și și-a ridicat picioarele pe birou.

— Nu te pripi, Roma! Mai întâi trebuie să demonstrezi că acest pantof îi aparține cu adevărat bărbatului care a murit noaptea trecută.

Roma s-a încruntat.

— Ultima victimă se află într-un spital al Stacojiilor. Voi fi împușcat pe loc.

— Găsește o cale de a pătrunde înăuntru, i-a răspuns Lordul Montagov cu simplitate. Atunci când ți-am ordonat să obții informații de la Stacojii, mi s-a părut că te-ai mișcat cu destulă ușurință.

Roma a rămas încremenit. Nu era cinstit. Singurul motiv pentru care tatăl lui îl trimisese pe el pe teritoriu Stacojiu de la bun început fusese acela că dacă un lord ar fi înfruntat un alt lord ar fi fost o interacțiune prea brutală. Dacă Lordul Cai și tatăl lui s-ar fi întâlnit și interacțiunea dintre ei s-ar fi încheiat amiabil, amândoi și-ar fi pierdut din prestigiu. Roma, pe de altă parte, putea interacționa cu Banda Stacojie fără să afecteze în vreun fel Florile Albe. El era doar moștenitorul, trimis într-o misiune importantă.

— Ce vrei să spui? a întrebat Roma. Doar pentru că am avut un pretext pentru a intra în clubul lor nu înseamnă că pot da năvală în spitalul lor...

— Găsește pe cineva care să te bage înăuntru. Am auzit zvonuri că s-ar fi întors moștenitoarea Stacojie.

Roma a simțit o gheară înfigându-i-se în piept. Nu a îndrăznit să reacționeze.

— *Papa*, nu mă face să râd!

Lordul Montagov a ridicat din umeri indiferent, dar avea ceva în ochi, ceva care lui Roma nu îi plăcea.

— Nu e o idee atât de absurdă! a zis tatăl lui. Sunt sigur că îi poți cere o favoare. Până la urmă, a fost iubita ta odată.

Șapte

În decursul a doar câteva zile, în oraș începuse să se vorbească. La început nu fuseseră decât zvonuri: bănuiala că acea nebunie nu era provocată de un dușman sau de o forță naturală, ci de diavolul însuși, care venea și bătea la uși în miezul nopții și, cu o singură privire, dezlănțuia nebunia asupra victimei.

Apoi au început să apară martorii.

Neveste care își întindeau rufele pe chei pretindeau că văzuseră tentacule în zare, atunci când se îndreptau să își ia lucrurile înapoi, la lăsarea nopții. Câțiva muncitori Stacojii care întârziaseră la turele lor fuseseră speriați de niște mârâituri, apoi de fulgerele argintii ale unor ochi care îi pironeau din capătul unei alei. Cea mai îngrozitoare poveste era răspândită de patronul unui bordel de lângă râu, care vorbea despre o creatură pe care o văzuse încolăcită printre sacii de gunoi din fața clădirii lui, pe când se pregătea să închidă. O descrisese respirând greoi, de parcă ar fi avut dureri, de parcă s-ar fi luptat cu ea însăși. Deși rămăsese pe jumătate ascunsă în umbre, omul era convins că fusese vorba despre ceva straniu, nenatural.

— Are o spinare ghintuită cu *lame*! a auzit Juliette șoptindu-se în fața ei chiar în acea clipă.

Povestea era împărtășită de această dată de la fiu la mamă, în timp ce cei doi își așteptau mâncarea în fața ferestrei unui

restaurant cu servire rapidă. Băiatul țopăia entuziasmat, repetând cuvinte pe care le auzise de la un coleg de școală sau de la vreun prieten din cartier.

Cu cât apăreau mai multe morți – și apăruseră destule de la bărbatul din clubul burlesc –, cu atât oamenii speculau mai mult, de parcă discutând despre asta în amănunt ar fi putut să dea peste adevăr. Însă cu cât vorbeau mai mult oamenii, cu atât mai tare se îndepărtau de adevăr.

Juliette ar fi considerat poveștile simple zvonuri, însă teama care inunda străzile era foarte, foarte reală, și se îndoia că lucrurile ar fi escaladat atât de mult fără ca în spate să existe ceva adevărat. Și atunci, despre ce era vorba? *Monștrii* nu erau reali, indiferent de ceea ce consideraseră odată basmele chinezești ca fiind real. Trăiau într-o eră nouă, a științei, a evoluției. Așa-zisul monstru trebuia să fie creația cuiva – dar a cui?

— Șșș! a încercat mama să îl potolească pe copil, răsucindu-și agitată mărgelele din jurul încheieturii de la mâna dreaptă.

Erau mătănii budiste pentru rugăciune, folosite la recitarea mantrelor, însă oricare va fi fost mantra pe care o rostea femeia în acea clipă, nu putea concura cu entuziasmul fără limite al fiului ei.

— Cică are gheare mari cât brațul! a continuat băiatul. Se furișează noaptea, în căutarea gangsterilor, și atunci când simte mirosul sângelui lor, atacă.

— Nu doar gangsterii mor, *qīn'ài de*, a spus mama încetișor.

L-a strâns mai tare de ceafă, ținându-l în loc la coada care se mișca încet.

Băiețelul s-a liniștit și în voce i s-a strecurat un tremur:

— *Māma, eu* voi muri?

— Ce? a exclamat mama. Bineînțeles că nu! Nu fi caraghios!

Femeia și-a ridicat privirea, pentru că ajunsese în capătul rândului.

— Două.

Vânzătorul i-a întins punga din hârtie pe geam, iar mama și fiul s-au grăbit să plece. Juliette a rămas cu privirea ațintită după ei, gândindu-se la frica apărută brusc în vocea băiatului. În clipa aceea, copilul – care nu avea mai mult de cinci ani – înțelesese că și el ar fi putut să moară, să se alăture cadavrelor din Shanghai, pentru că cine ar fi putut să se apere de nebunie?

— Din partea casei, domnișoară.

Juliette și-a ridicat brusc privirea, descoperind că avea deja în față punga de hârtie.

— Doar ce-i mai bun pentru prințesa Shanghaiului, a spus bătrânul vânzător, rezemându-și coatele de pervazul geamului prin care servea.

Juliette a reușit să schițeze cel mai strălucitor zâmbet.

— Mulțumesc! a spus ea și a luat punga.

Acel cuvânt avea să îi ofere vânzătorului ocazia să se laude din plin atunci când avea să se întâlnească cu prietenii lui pentru mahjong a doua zi.

Juliette s-a întors și a părăsit coada, strecurându-și mâna în pungă după o bucată de chiflă din care să rontăie. Zâmbetul i-a pierit imediat ce bătrânul a ieșit din raza ei de vedere. Se făcea târziu și în curând ar fi trebuit să se întoarcă acasă, dar, cu toate acestea, mai întârzia, înconjurată de magazinele și agitația din Chenghuangmiao – o fată ce pășea încet, în mijlocul unei mulțimi haotice. Nu avea prea des ocazia să se plimbe prin astfel de locuri, însă astăzi era o excepție. Lordul Cai o trimisese să verifice un centru de distribuire a opiului care, din păcate, nu se dovedise a fi pe cât de palpitant crezuse ea. Mirosea urât și după ce, în cele din urmă, îl identificase pe proprietarul care avea actele pe care le voia tatăl ei, acesta i le întinsese părând pe jumătate adormit. Nici măcar nu o salutase mai întâi, nici nu verificase dacă Juliette

avea dreptul să ceară acele informații confidențiale legate de marfă. Juliette nu putea să înțeleagă cum de i se oferise unei astfel de persoane dreptul de a conduce cincizeci de muncitori.

— Scuzați-mă! a mormăit ea, făcându-și loc printr-o gloată care se strânsese în fața unui magazin cu rechizite.

În ciuda întunericului care se strecura pe cerurile trandafirii, Chenghuangmiao era încă plin de vizitatori – îndrăgostiți care se plimbau la pas prin haos, bunici care cumpărau *xiǎolóngbāo* pentru nepoții lor sau străini care pur și simplu admirau ce vedeau în jur.

Numele „Chenghuangmiao" în sine se referea la templu, dar pentru oamenii din Shanghai, ajunsese să înglobeze toate piețele aglomerate care îl înconjurau și lăcașele din zonă. Armata britanică își amplasase acolo biroul central cu aproape un secol în urmă, în Grădinile Yuyuan, prin care trecea acum Juliette. De atunci, chiar și după plecarea acesteia, străinilor începuse să le placă locul. Era mereu plin de chipuri străine, încărcate de mirare și amuzament.

— Acesta e sfârșitul! Pune mâna pe leac acum! Există un singur leac!

Și, uneori, era plin și de localnici excentrici.

Juliette a făcut o grimasă și și-a lăsat capul în jos, ca să evite contactul vizual cu bătrânul care declama pe Podul Jiuqu. Cu toate astea, în pofida încercării ei de a trece neobservată, bătrânul s-a îndreptat de spate când a văzut-o și a țâșnit ca din pușcă spre ea pe podul șerpuitor, bocăniturile pașilor lui scoțând niște sunete destul de îngrijorător de auzit de la o structură atât de bătrână. Omul s-a oprit în fața ei, înainte ca Juliette să apuce să se ferească.

— Izbăvirea! a țipat el.

Ridurile i s-au accentuat până când ochii i-au fost cu totul înghițiți de pielea lăsată. Abia dacă putea să își ridice spatele din cauza cocoașei permanente și, cu toate acestea, se mișca la fel de repede ca o rozătoare agitată pornită la vânătoare.

— Trebuie să propovăduiești vorbele izbăvirii. *Lā-gespu* ni le va împărtăși!

Juliette a clipit din ochi, cu sprâncenele ridicate. Știa că nu trebuie să ia seama la nebunii de pe străzi, însă acest bărbat avea ceva care îi făcea părul măciucă. În ciuda accentului lui rural, înțelesese aproape tot ceea ce spusese în dialectul din Shanghai – mai puțin lucrurile fără sens.

„Lā-gespu?" „S"-ul era oare doar o parte a accentului?

— *Lā gē bē?* a încercat Juliette să ghicească varianta corectă. O *broască* ne va aduce salvarea?

Bătrânul a părut grav jignit. Și-a scuturat capul dintr-o parte în cealaltă, împrăștiindu-și cele câteva șuvițe de păr fin și zburlindu-și coada subțire împletită pe spate. Era unul dintre puținii oameni care continuau să se îmbrace de parcă țara încă n-ar fi ieșit din era imperială.

— Mama mi-a spus un proverb înțelept când eram mică, a continuat Juliette, amuzată de gândurile ei. *Lā gē bō xiāng qiē tī u n-y.*

Bătrânul doar se holba la ea. Oare nu îi înțelegea accentul? Cât fusese plecată, se temuse tot timpul că își va pierde accentul, îi fusese teamă că va uita cum să pronunțe acele tonuri plate care nu se regăseau în niciun alt dialect din țară.

— O glumă proastă? A repetat apoi, în dialectul standard, puțin mai nesigură de această dată: *Lài háma xiǎng chī tiān é ròu?* Da? Merit cel puțin un zâmbet, haide!

Bătrânul a bătut din picior, tremurând din cauza frustrării, pentru că nu era luat în serios. Poate că Juliette își alesese proverbul greșit cu care să glumească. „Broasca urâtă vrea o bucată din carnea lebedei." Poate că bătrânul nu fusese crescut cu povești despre Prințul Broscoi și urâta lui mamă vitregă. Poate că nu îi plăcea faptul că gluma ei sugera că salvatorul lui, *lā-gespu* – orice va fi

însemnat asta –, era echivalentul unei creaturi proverbiale, urâte și uneltitoare, care poftea la lebădă, iubita fratelui său.

— *Lā-gespu* este *bărbat!* s-a răstit bătrânul în fața lui Juliette, șuierând ca un șarpe. Un bărbat măreț. El mi-a dat un leac. O injecție! Ar fi trebuit să mor în clipa în care vecinul meu s-a prăbușit peste mine, sfârtecându-și gâtul. Ah! Atât de mult sânge! Aveam sânge în ochi, sângele îmi curgea pe piept! Dar nu am murit. Am fost salvat. *Lā-gespu* m-a salvat.

Juliette a făcut un pas uriaș în spate, unul pe care ar fi trebuit să îl facă în urmă cu cinci minute, înainte să înceapă această discuție.

— Ah, a fost distractiv, dar chiar trebuie să plec!

Înainte ca bătrânul să aibă ocazia să pună mâna pe ea, l-a ocolit și și-a luat tălpășița.

— Izbăvirea! a urlat omul după ea. Doar *lā-gespu* ne mai poate salva acum!

Juliette a luat brusc colțul, dispărând cu totul din raza lui. Acum, că era într-o zonă mai puțin aglomerată, a răsuflat prelung și a încetinit pasul printre magazine, aruncându-și din când privirea peste umăr ca să se asigure că nu e urmărită. După ce s-a convins că nu e nimeni pe urmele ei a oftat, tristă să lase în urmă Chenghuangmiao, și și-a croit drum afară prin stupul de magazine înghesuite unul într-altul. A pășit din nou pe străzile orașului, începându-și călătoria înapoi spre casă. Ar fi putut să oprească o ricșă sau să ceară unuia dintre Stacojiii care își pierdeau vremea în fața cabaretelor să îi cheme o mașină. Oricare altă fată de vârsta ei ar fi făcut asta, mai ales una cu un colier atât de strălucitor precum cel de la gâtul ei, mai ales dacă pașii i-ar fi răsunat cu un ecou care reverbera până la două străzi distanță. Răpirile reprezentau o afacere înfloritoare. Traficul uman atinsese cele mai înalte cote, iar economia prospera de pe urma infracțiunilor.

Dar Juliette a continuat să meargă. A trecut pe lângă bărbați adunați în grupuri mari, apoi pe lângă unii care dădeau roată bordelurilor, holbându-se de parcă aceea ar fi fost a doua lor meserie. A trecut pe lângă gangsteri care aruncau cu cuțite în fața cazinourilor pe care fuseseră angajați să le păzească și pe lângă negustori dubioși care își curățau pistoalele, rozând la scobitorile pe care le strângeau între dinți. Juliette nu a șovăit nicio clipă. Cerul devenea din ce în ce mai roșu, iar ochii ei erau din ce în ce mai aprinși. Oriunde s-ar fi dus, oricât de departe ar fi coborât în cele mai întunecate unghere ale orașului, atâta timp cât se afla pe teritoriul ei, *ea* era cea care domnea.

Juliette s-a oprit pentru o clipă și și-a frecat glezna, pentru că pantoful îi era ușor strâmt. Ca răspuns, cinci gangsteri Stacojii din apropiere, care așteptau în fața unui restaurant, s-au oprit și ei, așteptând să vadă dacă vor fi chemați. Ei erau ucigași, recuperatori, forțe nestăvilite și violente, dar Juliette Cai era fata care își ucisese iubitul american, strangulându-l cu un șirag de perle. Juliette Cai era moștenitoarea care, în cea de-a doua zi în care se întorsese în Shanghai, intervenise în disputa dintre patru Flori Albe și doi Stacojii și îi ucisese pe toți cei patru rivali cu doar trei gloanțe.

Doar unul dintre zvonuri era adevărat.

Juliette a zâmbit și le-a făcut cu mâna Stacojiilor. Unul dintre ei i-a făcut cu mâna la rândul lui, iar ceilalți patru au râs agitați între ei. Se temeau de furia Lordului Cai, în cazul în care s-ar fi întâmplat ceva cu ea, dar și mai tare se temeau de furia ei și nu voiau să afle dacă zvonurile erau adevărate.

Reputația pe care o avea o ținea în viață pe Juliette. Fără aceasta, nu era nimic.

Asta însemna că în clipa în care Juliette a ajuns pe o alee și a fost oprită de presiunea bruscă pe care a simțit-o din partea a ceea

ce părea a fi un pistol apăsat de ceafa ei, a știut că nu un Stacojiu fusese cel care îndrăznise să o oprească.

Juliette a înmărmurit. Într-o fracțiune de secundă, a trecut în revistă toate alternativele: un comerciant jignit care căuta răzbunare, un străin lacom care voia răscumpărare, un drogat confuz de pe străzi, care nu o recunoscuse din cauza mărgelelor strălucitoare ale rochiei străine...

Apoi, dintre toate limbile, o voce cunoscută i-a spus în engleză:

— Nu striga după ajutor! Mergi înainte, urmează-mi instrucțiunile și nu voi trage!

Gheața din vene i s-a topit într-o secundă, fiind înlocuită de o furie arzătoare. Oare așteptase să ajungă într-o zonă izolată, până când nu mai era nimeni în jurul ei ca să o ajute, gândindu-se că ea va fi prea speriată ca să reacționeze? Chiar se gândise că va funcționa?

— Chiar nu mă mai cunoști deloc, a spus Juliette calm.

Sau poate că Roma Montagov o cunoștea mult prea bine. Poate că se crezuse expert și ignorase zvonurile pe care ea singură le împrăștiase despre propria persoană, zicându-și că era imposibil să fi devenit ucigașa care pretindea că este.

Ucisese primul om când avea paisprezece ani.

Îl știa pe Roma de o lună doar, dar își jurase că nu va urma vendeta, că ea va fi mai bună. Apoi, într-o noapte, în timp ce se îndreptau spre un restaurant, mașina lor fusese atacată de Florile Albe. Mama ei îi strigase să stea plecată, să se ascundă în spatele mașinii cu Tyler, să folosească pistoalele doar dacă era absolut necesar. Lupta aproape se încheiase. Stacojiii uciseseră aproape toate Florile Albe.

Apoi, ultimul dintre Florile Albe s-a aruncat în direcția lui Juliette și a lui Tyler. În ochii atacatorului ardeau cele din urmă flăcări ale furiei și, în acea clipă, deși nu exista nici urmă de îndoială că venise acel moment absolut necesar, Juliette împietrise. Tyler

fusese cel care apăsase pe trăgaci. Glonțul lui trecuse prin stomacul Florii Albe și bărbatul se prăvălise, iar Juliette, cuprinsă de groază, privise în lături, spre părinții ei, care îi urmăreau.

Nu ușurare era ceea ce văzuse în ochii lor. Ci nedumerire. Pentru că nu înțelegeau de ce Juliette înmărmurise. Pentru că nu înțelegeau de ce Tyler fusese mai capabil decât ea. Așa că Juliette își ridicase și ea pistolul și trăsese de două ori, încheind totul.

Lui Juliette Cai îi era mai teamă de dezaprobare decât să-și mânjească sufletul. Acea crimă fusese unul dintre puținele secrete pe care nu i le împărtășise lui Roma. Acum știa că ar fi trebuit să i-l spună, fie și doar pentru a-i demonstra că era la fel de infamă pe cât se spunea despre ea în tot Shanghaiul.

— Mergi! i-a ordonat Roma.

Juliette a rămas nemișcată. Așa cum intenționase, el i-a interpretat greșit reacția drept frică deoarece, chiar dacă ușor doar, a ezitat și și-a slăbit strânsoarea.

Juliette s-a răsucit. Înainte ca Roma să apuce măcar să clipească, i-a apucat încheietura, răsucindu-i mâna dreaptă până când degetele i s-au îndoit într-o poziție nenaturală. I-a plesnit apoi pistolul cu mâna stângă. Arma a căzut la pământ. Juliette și-a încleștat falca, pregătindu-se pentru impact, și apoi și-a răsucit piciorul în spatele gleznelor lui Roma. Roma a căzut pe spate și ea i-a urmat mișcarea, cu o mână în jurul gâtului lui, iar pe cealaltă și-a strecurat-o în buzunarul rochiei ca să își scoată pumnalul subțire cât un ac.

— Bine! s-a opintit Juliette, respirând greoi.

Îl țintuise pe spate, la pământ, cu genunchii lipiți de șoldurile lui, cu lama la gât.

— Să încercăm din nou, ca niște oameni civilizați.

Juliette îi simțea pulsul sub degete. Își întindea gâtul, încercând să se îndepărteze de cuțit. Se uita la ea cu pupile dilatate, încercând să se acomodeze cu umbrele apusului, în timp ce aleea pălea în amurgul

violet. Erau atât de aproape, încât amândoi respirau cu dificultate, în ciuda faptului că se străduiau să pară neafectați de efortul luptei.

— Civilizați? a repetat Roma, cu vocea întretăiată. Mă amenințI cu un cuțit.

— *Tu* m-ai amenințat cu un pistol.

— Sunt pe teritoriul *tău* – n-am avut de ales.

Juliette s-a încruntat și a apăsat lama până când în vârf a apărut o picătură de sânge.

— Bine, gata, gata! a chițăit Roma. Am înțeles.

Dacă i-ar fi alunecat ușor mâna în acea clipă, i-ar fi tăiat gâtul. Aproape că era tentată să încerce. Simțea că tot ce se întâmpla între ei era mult prea familiar, că devenea în mod automat intim. O ardea inima să scape de acest sentiment, să și-l smulgă ca pe o tumoare.

Roma încă mirosea ca pe vremuri: a bronz și mentă, fraged ca adierea blândă a zefirului. Fiind atât de aproape, putea să își dea seama că totul și nimic nu se schimbase.

— Haide, l-a îndemnat Juliette, încrețindu-și nasul. Explică!

Roma a clipit din ochi, vexat. Se purta obraznic, dar Juliette îi simțea pulsul accelerat. I-a simțit fiecare tresărire, fiecare ezitare înfricoșată în timp ce se apleca spre el cu pumnalul ei.

— Am nevoie de informații, a îngânat Roma.

— Ce șoc!

Tânărul a ridicat din sprâncene.

— Dacă-mi dai drumul, aș putea să-ți explic.

— Aș prefera să-mi explici așa.

— Of, Juliette!

Clic.

Pe alee s-a auzit ecoul siguranței trase de la un pistol. Surprinsă, Juliette și-a întors privirea spre stânga, acolo unde încă se afla pistolul de care îl dezarmase, neatins. Și-a întors privirea înapoi

la Roma și l-a văzut zâmbind, cu buzele lui frumoase, diabolice, ridicate batjocoritor.

— Ce? a întrebat Roma, sunând aproape ca o tachinare. Ai crezut că am doar unul?

A simțit metalul rece atingându-i mijlocul. Răceala lui i s-a strecurat prin materialul rochiei și și-a imprimat forma pe pielea ei. Fără să vrea, încetișor, Juliette și-a îndepărtat pumnalul de la gâtul lui Roma și și-a ridicat mâinile. I-a dat drumul din strânsoarea ei mortală și s-a ridicat, prelungind fiecare mișcare pe cât de mult posibil. S-a tras apoi înapoi, până a ajuns la doi pași depărtare de pistol.

La unison, pentru că nu aveau de ales, și-au lăsat armele deoparte.

— Bărbatul care a murit în clubul tău noaptea trecută, a început Roma. Îți amintești pantofii lui desperecheați?

Juliette și-a supt obrajii și a dat din cap.

— Am găsit jumătatea uneia dintre perechi în râul Huangpu, chiar în locul în care au murit ceilalți bărbați în noaptea Festivalului, a continuat Roma. Cred că a scăpat de prima vărsare de sânge. Dar a luat nebunia cu el, a adus-o în clubul tău o zi mai târziu și apoi a fost distrus de ea.

— Imposibil! a sărit Juliette imediat. Ce fel de explicație *științifică*...

— Am *depășit* explicațiile științifice, Juliette.

Cu indignarea clocotindu-i în gât, Juliette și-a ridicat umerii până la urechi și și-a strâns palmele în pumni. Ar fi vrut să-i spună lui Roma că e paranoic, irațional, dar, din nefericire, știa cât de sârguincios putea să fie atunci când își fixa un țel. Dacă el lua în calcul această ipoteză, atunci era una cât se poate de reală.

— Ce vrei să zici?

Roma și-a încrucișat brațele la piept.

— Zic că trebuie să mă asigur că e cu adevărat vorba despre același bărbat. Trebuie să văd celălalt pantof în piciorul mortului.

Și dacă pantofii se potrivesc, atunci, această nebunie... ar putea fi contagioasă.

Juliette a simțit până în măduva oaselor că nu putea să accepte așa ceva. Victima murise în clubul *ei*, își împrăștiase sângele într-o cameră plină cu oamenii *ei*, își vărsase balele într-un loc în care erau adunați o mulțime din Stacojiii *ei*. Dacă era într-adevăr vorba de o boală mentală – o boală mentală *contagioasă* –, Banda Stacojie dăduse de mare necaz.

— Ar putea să fie vorba despre un pact sinucigaș, a sugerat ea, fără prea mare convingere. Poate că bărbatul s-a retras, doar pentru a acționa mai târziu.

Dar Juliette privise în ochii muribundului. Și singura emoție pe care o citise în ei fusese teroarea.

Dumnezeule! Privise în ochii muribundului. Dacă boala era contagioasă, oare risca și *ea* să o fi luat-o?

— O simți și tu, la fel cum o simt și eu, a continuat Roma. Ceva nu e-n ordine. Până va ajunge cazul la organele oficiale pentru investigații, vor muri și mai mulți oameni nevinovați din cauza acestei stranii nebunii. Trebuie să aflu dacă se răspândește.

Roma o privea pe Juliette drept în ochi. Amuțise. Juliette i-a întors privirea, simțind o răceală adâncă împrăștiindu-i-se în pântece.

— De parcă ți-ar păsa ție, a spus ea încetișor, refuzând să clipească, de teamă că ar putea să-i scape o lacrimă, că mor oameni nevinovați.

Fiecare mușchi din maxilarul lui Roma s-a încordat.

— Bine! a răspuns el ascuțit. Oamenii *mei*.

Juliette i-a evitat privirea. S-au scurs două secunde extrem de lungi. Apoi Juliette s-a răsucit pe călcâie și a luat-o la pas.

— Hai odată! i-a strigat ea peste umăr.

Avea să îl ajute doar cu această ocazie, o singură dată. Asta doar pentru că și ea avea nevoie de răspunsuri.

— Morga se va închide în curând.

Opt

TĂCEREA DINTRE EI ERA ÎNCORDATĂ, APROAPE PALPABILĂ. Nu era vorba de jenă, deși, sincer, asta ar fi fost de preferat. Mai degrabă, apropierea dintre ei – Juliette mergând înainte, cu Roma la trei pași în urmă, astfel încât să nu fie văzuți împreună – era teribil de familiară, și adevărul era că ultimul lucru pe care Juliette își dorea să-l simtă pentru Roma Montagov era *nostalgie*.

Juliette a îndrăznit să arunce o privire înapoi, în timp ce își croiau drum pe străzile lungi și șerpuite ale Concesiunii Franceze. Pentru că acolo erau atât de mulți străini care se luptau pentru o bucată din oraș, străzile Concesiunii Franceze le reflecta lăcomia, zbaterea. Casele din fiecare sector se răsuceau înlăuntru, într-o manieră care – privită de deasupra – părea aproape circulară, înghesuindu-se una într-alta ca să își protejeze interiorul.

Străzile din acel loc erau la fel de aglomerate ca părțile chinezești ale orașului, dar totul era ceva mai ordonat. Bărbierii își făceau treaba pe pavaj, după obicei, doar că, la fiecare câteva secunde, împingeau cu grijă șuvițele de păr mai aproape de canale. Vânzătorii își făceau reclamă la produse la un volum moderat, în loc să urle, așa cum Juliette era obișnuită să audă în părțile vestice ale Shanghaiului. Nu doar oamenii făceau Concesiunea Franceză

să apară diferită – clădirile păreau să se înalțe puțin mai drepte, apa părea să curgă puțin mai curată, păsările păreau să ciripească puțin mai tare.

Poate că simțiseră cu toții prezența lui Roma Montagov și se zbârleau în chip de avertizare. Și Roma se burzuluia la rândul lui, cercetând casele cufundate în amurg cu ochi mici.

O durea să îl vadă așa: neștiutor, curios.

— Ai grijă să nu te împiedici! a replicat Roma.

Juliette i-a aruncat o privire urâtă, deși el se uita încă la case, și apoi s-a străduit să își întoarcă ochii la drum. Ar fi trebuit să știe că orice fel de atitudine visătoare care venea din partea lui Roma Montagov era doar un rol. Pe vremuri, îl cunoștea mai bine decât se cunoștea pe ea însăși. Îi putea anticipa fiecare mișcare... cu excepția acelei singure dăți, atunci când contase cu adevărat.

Roma și Juliette se întâlniseră într-o seară ca aceasta, cu patru ani în urmă, chiar înainte ca orașul să își capete noua reputație.

Era anul 1922 și nimic nu era imposibil. Avioanele coborau și se înălțau pe cer, și ultimele rămășițe ale Marelui Război erau îndepărtate. Umanitatea părea să fi apucat pe un drum bun după toate luptele, ura și războiul care dăduseră pe de lături, permițându-le lucrurilor bune de la fund să se ridice încet la suprafață. Până și vendeta din Shanghai atinsese un echilibru nemaiîntâlnit, care permitea ca atunci când un Stacojiu și o Floare Albă se întâlneau pe stradă, să poată doar da din cap cu răceală unul spre altul, în loc să se lupte.

O atmosferă plină de speranță o întâmpinase pe Juliette atunci când atinsese pământul cu un picior nesigur, după o lună petrecută pe mare. Era în miezul lui octombrie, când aerul e cald, dar începe să devină ușor tăios. Muncitorii se ciorovăiau în port, în timp ce încărcau pachete în vapoarele care le așteptau.

La cincisprezece ani, când se întorsese, Juliette avea visuri. Voia să facă ceva care urma să fie vrednic de a fi amintit, voia *să fie cineva* de care lumea să-și aducă aminte, să inspire vieți pentru care merita să lupte. Era un sentiment pe care nu îl cunoștea atunci când plecase, la vârsta de cinci ani, doar cu niște haine, un stilou elaborat cu peniță și o fotografie, ca să nu uite cum îi arătau părinții.

Extazul acelui sentiment o făcuse să alerge după Roma Montagov.

Lui Juliette i-a tremurat tot pieptul acum, când a răsuflat în întuneric. O ardeau ochii și și-a șters repede lacrima singuratică de pe obraz, strângând tare din dinți.

— Suntem aproape? a întrebat Roma.

— Relaxează-te! i-a răspuns ea, fără să se întoarcă.

Nu îndrăznea să se întoarcă, pentru că ochii i-ar fi putut luci în lumina slabă a felinarelor de pe stradă.

— Nu te conduc pe un drum greșit.

Pe atunci nu știa cine e el, dar Roma o știa pe *ea*. După câteva luni, îi dezvăluise că împinsese acea bilă de sticlă spre ea dinadins, pentru că o văzuse așteptând în port și voise să vadă cum va reacționa. Bila se oprise lângă pantoful ei – pantofi americani, care nu se puteau confunda cu încălțările grele din pânză, cu tălpi groase, care bocăneau în jurul ei.

— E a mea.

Își amintea că își ridicase capul după ce culesese bila de sticlă, gândindu-se că vocea venea de la un negustor chinez necioplit. În schimb, dăduse cu ochii de un chip tânăr, palid, cu trăsături de străin – un amestec de linii ascuțite și cu ochi mari, îngrijorați. Accentul cu care vorbea dialectul local era chiar mai bun decât al ei, deși tutorele ei refuza să îi vorbească în altă limbă, ca să nu și-o uite pe a ei.

Juliette își rostogolise bila în palmă și își strânsese degetele în jurul ei.

— Acum este a *mea*.

Fusese aproape amuzant felul în care Roma tresărise atunci când îi auzise rusa – fără cusur, chiar dacă puțin greoaie, pentru că nu și-o exersase. Băiatul se încruntase.

— Asta nu-i cinstit.

Păstrase dialectul din Shanghai.

— Ce-am găsit, al meu să fie!

Juliette refuzase să renunțe la rusă.

— Bine, îi răspunsese Roma, revenind în sfârșit la limba lui maternă, ca să vorbească amândoi aceeași limbă. Joacă un joc cu mine! Dacă vei câștiga tu, poți păstra bila. Dacă voi câștiga eu, o primesc înapoi.

Juliette pierduse până la urmă și, fără tragere de inimă, i-o înapoiase. Însă Roma nu începuse jocul doar de dragul jocului și nu avea de gând să o lase să-i scape așa ușor. Atunci când Juliette se întorsese să plece, Roma îi apucase mâna.

— Sunt aici în fiecare săptămână, pe la ora asta, îi zisese cu sinceritate. Am putea juca din nou.

Juliette își desprinsese degetele din strânsoarea lui, râzând.

— Așteaptă și-ai să vezi! îi strigase în urmă. Ți le voi câștiga pe toate.

Mai târziu, aflase că băiatul era Roma Montagov, fiul celui mai mare dușman al ei. Dar se întorsese ca să îl reîntâlnească chiar și așa, zicându-și că era uneltitoare, zicându-și că era inteligentă. Luni de zile, flirtaseră și se prefăcuseră, la granița dintre dușmani și prieteni, amândoi știind cine era celălalt, dar nevoind să o recunoască, amândoi încercând să câștige ceva din această prietenie, dar nefiind atenți, lăsându-se purtați prea departe, fără să își dea seama.

Atunci când își rostogoleau bilele de sticlă pe pământul inegal, erau doar Roma și Juliette, nu Roma Montagov și Juliette Cai, moștenitorii unor bande rivale. Erau doi copii veseli, care găsiseră

unul în celălalt un confident, un prieten care înțelegea nevoia de a fi altcineva, fie și doar pentru câteva momente din zi.

Se îndrăgostiseră.

Sau, cel puțin, așa *crezuse* Juliette.

— Juliette!

Juliette a tresărit și s-a oprit în loc. Pierdută în gândurile ei, fusese la doi pași de a intra fix într-o ricșă parcată. Roma a smucit-o înapoi și, instinctiv, ea și-a ridicat privirea spre el, spre siguranța și precizia lui, spre ochii aceia rațional și reci.

— Dă-mi drumul! a șuierat, smulgându-și brațul din strânsoarea lui. Aproape am ajuns la spital. Ține pasul!

S-a grăbit să o ia înainte, simțind că îi arde carnea acolo unde o atinsese el. Roma a urmat-o imediat, așa cum o făcuse întotdeauna, așa cum știuse întotdeauna să o facă, ținându-se după ea în așa fel încât un ochi străin nu ar fi observat nimic neobișnuit, în așa fel încât oricine s-ar fi uitat la ei și-ar fi zis că era o pură întâmplare că Roma Montagov și Juliette Cai mergeau atât de aproape unul de celălalt, asta dacă ar fi fost recunoscuți de la bun început de vreun curios.

Clădirea grandioasă și-a făcut apariția înaintea lor. Numărul 17, strada Arsenal.

— Am ajuns, a anunțat Juliette rece.

Același spital la care fuseseră aduse toate cadavrele după explozie.

— Ține-ți capul plecat!

Doar de dragul de a o sfida, Roma a ridicat ochii spre spital. S-a încruntat, de parcă ar fi putut să simtă că locul îi era familiar doar din felul în care îi tremura vocea. Dar asta nu era adevărat, firește. Juliette l-a privit stând în fața clădirii, confortabil în pielea lui, și a simțit cum îi ard palmele de furie. Bănuia că știe exact cât de adânc simțea acel oraș povara a ceea ce făcuse. Vendeta nu fusese niciodată atât de sângeroasă ca în acele câteva luni care urmaseră atacului său. Dacă s-ar fi aplecat să miroasă scrisorile pe

care Rosalind și Kathleen le trimiteau peste Oceanul Pacific, dacă ar fi tras în nări mirosul cernelii cu care acopereau dezordonat foi groase de hârtie albă, descriind victimele, își imagina că ar fi putut să simtă sângele și violența care mânjeau străzile în roșu.

Crezuse că Roma se află în aceeași tabără cu ea. Crezuse că puteau să își construiască propria lume, una eliberată de vendetă.

Nimic altceva decât *minciuni*. Explozia din casa servitorilor era cea mai serioasă lovitură cu care Florile Albe puteau să scape basma curată. Ar fi fost văzuți dacă ar fi încercat să arunce în aer clădirea centrală, dar casa servitorilor era nesupravegheată, nebăgată în seamă, lăsată în plata Domnului.

Atâtea vieți din Banda Stacojie pieriseră într-o secundă. Fusese o declarație de război.

Și nu ar fi fost cu putință fără ajutorul lui Roma. Felul în care se strecuraseră oamenii înăuntru, felul în care poarta fusese lăsată deschisă – erau rezultatele informațiilor pe care doar Roma le-ar fi putut furniza, după săptămânile petrecute cu Juliette.

Juliette fusese trădată și acum, iată, suferea încă, patru ani mai târziu. Ducea cu ea acea povară a urii care-i ardea pântecul și care devenise din ce în ce mai arzătoare odată cu trecerea anilor în care i se refuzase o confruntare, o explicație, și cu toate acestea, iată, *tot* nu avea curajul să își înfigă pumnalul în pieptul lui Roma, să se răzbune în singurul fel în care știa să o facă.

Sunt slabă, și-a zis. Chiar dacă ura o mistuia pe dinăuntru, nu era suficient de puternică, încât să ardă toate pornirile ei instinctuale de a-l proteja pe Roma.

Poate că forța de care avea nevoie pentru a-l distruge urma să vină cu timpul. Juliette trebuia doar să o aștepte.

— Capul *jos*! i-a cerut din nou, în timp ce deschidea ușile de la foaierul spitalului.

— Domnișoară Cai, a întâmpinat-o un doctor, de îndată ce s-a apropiat de biroul de la recepție. Vă pot ajuta cu ceva?

— Ajută-mă așa...

Juliette a mimat că își trage un fermoar invizibil la gură cu o mână. Cu cealaltă s-a aplecat peste birou și a pescuit cheia de la morgă. Doctorul a făcut ochii mari, dar s-a uitat în altă parte. Cu cheia rece în palmă, Juliette a pornit mai departe, încercând să respire pe cât de puțin posibil. Aici mirosea întotdeauna a putreziciune.

În scurt timp, au ajuns în partea din spate a spitalului și Juliette s-a oprit în fața ușii de la morgă cu un pufăit. S-a întors spre Roma, care mersese în spatele ei, cu ochii în pământ, așa cum i se comandase. Deși se străduia, încercarea lui de a părea mic și neînsemnat nu era prea convingătoare. Postura aplecată nu i se potrivea. Se născuse cu aroganța lipită de coloana vertebrală.

— Aici? a întrebat el.

Părea că ezită, de parcă s-ar fi temut că Juliette l-ar putea atrage într-o capcană.

Fără să răspundă, Juliette a strecurat cheia în broască, apoi a deschis ușa și a apăsat întrerupătorul, luminând singurul cadavru care se afla înăuntru. Era întins pe o masă de metal care ocupa jumătate din spațiu. În lumina albăstruie, omul, acoperit aproape cu totul de un cearșaf, părea să se fi descompus deja.

Roma a pășit înăuntru după Juliette și și-a aruncat privirea în jurul cămăruței. A înaintat spre cadavru, suflecându-și mânecile. S-a oprit înainte să ridice cearșaful, ezitând.

— Este un spital mic și probabil că în ora următoare va sosi un alt cadavru, l-a grăbit Juliette. Mișcă-te, înainte să-l transfere pe acesta la o casă funerară!

Roma și-a întors privirea spre Juliette, cercetând postura nerăbdătoare pe care o adoptase.

— Trebuie să ajungi undeva?

— Da! a răspuns Juliette, fără să ezite. Mișcă-te!

Vizibil iritat, Roma a smuls cearșaful. Părea surprins să vadă că bărbatul e desculț.

Juliette s-a îndepărtat de perete.

— Pe toți sfinții!

S-a apropiat iute de el și s-a aplecat spre rafturile de sub masa de metal, de unde a scos o cutie mare, în care se aflau depozitate niște obiecte, și i-a răsturnat conținutul. După ce a dat la o parte verigheta ușor însângerată, lănțișorul foarte însângerat și peruca, Juliette a dat de pantofii desperecheați cu care fusese încălțat omul în ziua aceea. A desfăcut punga și l-a tras pe cel mai bun afară.

— Da?

Roma avea obrajii supți și maxilarul încordat.

— Da.

— Atunci suntem de acord că acest bărbat s-a aflat într-adevăr la locul crimei? a întrebat Juliette.

Roma a dat din cap.

Și cu asta, basta. Nu au schimbat niciun cuvânt, în timp ce Juliette așeza totul înapoi în cutie, mișcându-se rapid. Roma avea o expresie sumbră și își ținea privirea ațintită într-un punct fix de pe perete. Juliette și-a zis că probabil abia aștepta să plece de acolo, să se îndepărteze cât mai mult unul de altul și să se mintă că celălalt nu există – cel puțin până când următorul cadavru al vendetei avea să fie aruncat peste granițele teritoriilor lor bine stabilite.

Juliette a împins cutia înapoi și și-a dat seama că îi tremură mâinile. Și le-a strâns în pumni, cât de tare a putut, înainte să se ridice și să-i întâlnească privirea lui Roma.

— După tine, a spus el, arătând spre ușă.

Patru ani. Ar fi trebuit să fie îndeajuns. În vreme ce anotimpurile se schimbau și timpul se scurgea mai departe, el ar fi trebuit să devină un străin pentru ea. Ar fi trebuit să zâmbească diferit acum,

la fel ca Rosalind, sau să aibă un alt mers, precum Kathleen. Ar fi trebuit să devină mai nesuferit, ca Tyler, sau chiar să adopte un aer mai rece, la fel ca propria ei mamă. Doar că se uita la ea acum și singurul lucru care se schimbase era că... mai crescuse. O privea, și Juliette vedea exact aceiași ochi, cu exact aceeași expresie – care nu putea fi descifrată decât dacă el îi permitea, care nu putea fi abătută decât dacă el voia.

Roma Montagov nu se schimbase. Roma, cel care o iubise. Roma, cel care o trădase.

Juliette s-a forțat să își desfacă pumnii. O dureau degetele din cauza tensiunii care se strânsese în ele. Și-a plecat ușor capul în direcția lui Roma, permițându-i să o urmeze afară, și s-a întins spre ușă, lăsându-l să treacă, apoi a închis morga după ea cu sentimentul greu al unui lucru definitiv, după care a deschis gura ca să își ia la revedere de la el, ferm și rece.

Înainte să apuce să scoată o vorbă însă, a fost întreruptă de o hărmălaie de nedescris care izbucnise între pereții spitalului. În capătul holului, doctorii și asistentele cărau trupuri așezate pe tărgi, strigând unii la alții, încercând să afle care era situația și unde puteau găsi o cameră liberă. Roma și Juliette au dat imediat fuga înapoi în holul spitalului. Se așteptau deja să dea cu ochii de o tragedie, dar ceea ce au găsit era chiar mai rău.

Podeaua lucea în roșu intens. Aerul era greu.

Oriunde-și întorceau privirile, vedeau doar membri ai Bandei Stacojii la un pas de moarte – vărsând sânge din beregate, urlând de durere. Trebuie să fi fost douăzeci, treizeci, patruzeci – fie muribunzi, fie deja morți, fie nemișcați sau încercând să își înfigă degetele în propriile artere.

— Ah, Dumnezeule! a șoptit Roma. A început.

Nouă

— ATUNCI CÂND AM ARUNCAT O PRIVIRE ÎN CAMERA lui, dormea atât de liniștit, încât, pentru o clipă, mi-a fost teamă că murise peste noapte, a spus Marshall, înghiontind mortul cu piciorul. Cred că se prefăcea.

Benedict și-a dat ochii peste cap și apoi a îndepărtat piciorul lui Marshall de cadavru.

— Ai putea să îi acorzi ceva încredere lui Roma?

— Cred că Roma este un mincinos patologic, a replicat Marshall, ridicând din umeri. Pur și simplu nu a vrut să vină cu noi ca să se uite la cadavre.

Se luminase doar de o oră, dar străzile zumzăiau deja. Clipocitul valurilor care se spărgeau de faleza din apropiere abia răzbea până pe această alee din cauza zgomotelor care veneau dinspre oraș. Lumina strălucitoare a dimineții învăluia străzile reci ca o aură. Aburul din port și fumul fabricilor se înălțau constant spre cer, în coloane groase, cenușii și cu miros de funingine.

— Ah, taci! i-a răspuns Benedict. Îmi distragi atenția de la sarcina pe care o aminteai.

Încruntat, Benedict stătea îngenuncheat în dreptul unui cadavru pe care Marshall îl împinsese la perete. Încă o dată, Benedict și Marshall primiseră sarcina de a curăța, care presupunea nu doar

adunarea cadavrelor însângerate, dar și rezolvarea problemelor cu polițiștii municipali implicați, adică faptul că trebuiau să dea bani pentru a închide gura tuturor forțelor legale care ar fi încercat să își exercite autoritatea asupra gangsterilor morți.

— Te distrag?

Marshall s-a lăsat pe vine, ca să fie la același nivel cu Benedict.

— Dacă așa stau lucrurile, ar trebui să îmi mulțumești pentru că mai atenuez din morbiditate.

— Ți-aș mulțumi dacă m-ai ajuta, a mormăit Benedict. Trebuie să îi identificăm pe oamenii ăștia până la amiază. În ritmul ăsta, singurul lucru pe care vom reuși să îl identificăm este numărul cadavrelor...

Și-a dat ochii peste cap când l-a văzut pe Marshall rotindu-și privirea în jur și apucându-se să numere.

— Șase, Mars.

— Șase, a repetat Marshall. Șase cadavre. Contracte cu șase cifre. Șase luni care se rotesc în jurul lumii.

Marshall își adora sunetul propriei voci. Oricând în jur era tăcere, considera că e de datoria lui să o umple, ca o favoare făcută lumii.

— Nu începe...

Protestul lui Benedict a rămas neauzit.

— *Să îl asemăn cu o noapte de iarnă?*[1] a declamat Marshall. *Mai răpitor și mai aspru: furtunile se-nviforează mai puțin măreț...*

— Ai văzut un străin pe stradă preț de două secunde! l-a întrerupt Benedict cu glas monoton. Te rog să te calmezi!

— *Cu ochi ca umbrele ucigătoare, buzele ca fructe proaspete. Un pistrui pe obrazul lui stâng* ca...

Marshall a făcut o pauză, apoi s-a ridicat brusc în picioare.

— ... această pată stranie de pe pământ.

---

[1] Trimitere la *Sonetul XVIII* de William Shakespeare (n. tr.).

Benedict s-a oprit din treabă, încruntat. S-a ridicat și el, făcând ochii mici la obiectul incriminat de pe pământ. Reprezenta mult mai mult decât ceva cu o formă stranie.

— E o altă insectă.

Marshall s-a prefăcut că se cațără pe peretele de cărămidă de alături.

— Ah, *te rog*, nu!

Printre crăpăturile din pavaj, o pată neagră puncta cimentul, cu nimic specială, la o primă vedere. Dar, la fel cum un artist poate să identifice un tremurat întâmplător al pensulei în mijlocul unei multitudini de tușe gândite dinainte, în clipa în care ochii lui Benedict s-au oprit asupra petei, acesta a simțit un fior pe șira spinării care i-a spus că pe pânza lumii apăruse ceva greșit. Această creatură nu avea ce căuta acolo.

— E la fel, a spus el, ciupind delicat cu degetele praful din jurul insectei. E același fel de insectă precum acelea pe care le-am găsit în port și le-am dus la laborator.

Atunci când Benedict a ridicat creatura moartă și i-a arătat-o prietenului său zănatic, se aștepta ca acesta să facă vreun comentariu deocheat sau să inventeze un cântec despre fragilitatea vieții. În schimb, Marshall s-a încruntat.

— Ți-o mai amintești pe Țarina? a întrebat el din senin.

Chiar și pentru Marshall, cu poveștile lui încâlcite, schimbarea aceasta bruscă de subiect era stranie. Cu toate astea, Benedict i-a cântat în strună:

— Bineînțeles.

Cățeaua lor golden retriever murise cu doar un an în urmă. Fusese o zi stranie, de doliu, o dată pentru că era vorba despre prietena lor cu blană și apoi pentru că reprezenta o moarte aparte, pentru că moartea nu venise, ca de obicei, din cauza unui glonț, însoțită de un râu de sânge.

— Îți mai amintești când a luat-o Lordul Montagov? a continuat Marshall. Îți mai amintești cum colinda străzile și își freca nasul cu toate animalele pe care le întâlnea, fie că erau pisici sau șobolani?

Marshall voia să ajungă undeva, dar Benedict nu putea să își dea seama unde anume. Nu avea să înțeleagă niciodată felul în care vorbeau oamenii precum Marshall, care se învârteau în jurul cozii până ce discursul lor ajungea să fie ca șarpele ouroboros.

— Da, desigur, i-a răspuns Benedict, încruntat. Se alesese cu atât de mulți purici, încât ajunseseră să-i sară din blană...

Șarpele ouroboros își scuipase în sfârșit coada.

— Cuțitul!

Benedict i-a făcut semn lui Marshall să se caute prin buzunare.

— Dă-mi cuțitul tău!

Fără să tresară măcar, Marshall i-a aruncat pumnalul. Mânerul, ghidat de mâna lui Benedict, a alunecat cu precizie, în timp ce acesta tăia de la rădăcină o șuviță din părul cadavrului, pe cât de atent putea. După ce firele de păr au căzut la pământ, Benedict și Marshall s-au aplecat amândoi deodată, ca să examineze scalpul mortului.

În acea clipă lui Benedict i-a venit să vomite.

— Asta, a declarat Marshall, este dezgustător.

Nu se vedeau decât câțiva centimetri de piele, câțiva centimetri cenușii între două smocuri dese de păr negru. Dar în acest loc atât de mic se vedeau vreo zece umflături de mărimea unei unghii, cuiburile insectelor moarte care își făcuseră casă chiar sub primul strat de piele al omului. Pe Benedict a început să-l mănânce capul din cauza unor insecte închipuite pe care le simțea la vederea exoscheletelor care se întrezăreau sub membrană, a picioarelor, antenelor și toracelor prinse acolo și încremenite în timp.

Benedict a strâns mai tare cuțitul. Blestemându-se în gând pentru curiozitatea lui, a netezit încetișor șuvițele de păr ale mortului, astfel încât să nu îi împiedice accesul la pielea expusă. Apoi, strângând din dinți și cu un junghi în vârful limbii, a împins vârful cuțitului într-una dintre acele umflături.

Nu s-a auzit niciun sunet, nici nu a curs vreun lichid, așa cum s-ar fi așteptat Benedict de la priveliștea dezgustătoare. În tăcerea plină de încordare, întreruptă doar de uruitul câte unei mașini care trecea pe strada din apropiere, Benedict s-a folosit de cuțit pentru a spinteca pielea subțire de deasupra uneia dintre insectele moarte.

— Haide, a zis Benedict văzând cum una dintre insecte iese încetișor la suprafață. Trage-o!

Marshall i-a aruncat o privire de parcă i-ar fi sugerat să hăcuiască amândoi un copil și să-l mănânce.

— Cred că glumești!

— Eu am ambele mâini ocupate, Mars.

— Te urăsc!

Marshall a tras adânc aer în piept. A strecurat cu grijă două degete în tăietură și a tras afară insecta moartă. A venit pe lume cu vinișoare și capilare atașate de burtă. De parcă insecta ar fi fost o entitate în sine și mortul crescuse din ea, când, de fapt, firicelele subțiri ca o coală de hârtie, roz și albe, care ieșeau din insectă, erau practic trase din *creierul* omului. Benedict s-ar fi putut lăsa păcălit.

Vinișoarele au tremurat în adierea de vânt care venea dinspre apă.

— Ce să vezi? a declarat Benedict. Cred că am descoperit ce provoacă nebunia.

Zece

CÂTEVA ZILE MAI TÂRZIU, JULIETTE ERA PORNITĂ SĂ găsească piste.

— Rămâneți în gardă! le-a cerut, pe un ton scăzut, lui Rosalind și lui Kathleen în fața barului în care se fuma opiu.

Vizavi se aflau două uși cu trandafiri roșii prinși în ele – cartea de vizită a Stacojiilor în teorie, care era în fapt o amenințare clară și răspicată. Se zvonea că Stacojiii începuseră să folosească trandafiri roșii doar pentru a-i batjocori pe Florile Albe, care prindeau orice floare albă amărâtă de ușile clădirilor pe care le câștigau în disputele teritoriale. Însă practica trandafirului roșu era atât de veche, încât Juliette nu era sigură dacă exista vreun sâmbure de adevăr în această poveste. Ce era sigur era că un trandafir roșu prins de ușă era un ultim avertisment: pentru a plăti, pentru a ceda, pentru a încasa sau orice altceva mai cerea Banda Stacojie. Altfel trebuia să suporți consecințele.

Toată strada se afla sub controlul Stacojiilor, dar fiecare teritoriu avea zonele lui problematice.

— Rămâneți prin preajma mea! a continuat Juliette, împingându-și verișoarele în față.

În clipa în care au intrat în bar și au pășit pe podelele umede și neregulate, cele trei fete și-au dus instinctiv mâna spre șold sau

spre talie, liniștite să simtă prezența armelor care se ascundeau sub materialul bogat al hainelor.

— S-ar putea ca în acest loc să lucreze asasini.

— Asasini? a repetat Kathleen cu voce ascuțită. Credeam că am venit aici ca să facem rost de banii neplătiți pentru chirie tatălui tău.

— Da, așa este.

Juliette a desfăcut perdeaua de mărgele și a trecut din anticameră în sala principală, în care miasmele poveștilor distorsionate și ale dependențelor induse pluteau în voie. Mirosul pe care îl simțea în nări îi amintea de un trandafir arzând, de parfum amestecat cu benzină, aprins de flăcări până când cenușa care rămânea în urmă s-ar fi putut folosi ca produs cosmetic, dens, cu miresme amețitoare.

— Dar ceva îmi spune că e și un loc de socializare pentru comuniști.

S-au oprit în mijlocul sălii. Vestigiile Chinei vechi erau mai puternice aici, înconjurate de diferite accesorii – țevi și lămpi cu ulei – care fuseseră aduse din secolul trecut. Decorul era și el din alte vremuri, pentru că, deși candelabrele prinse de tavane arătau la fel precum cele aurii și sclipitoare care se găseau în toate cluburile din Shanghai, becurile erau acoperite de un strat subțire de murdărie, care le împrumuta un aspect uleios.

— Aveți grijă! le-a avertizat Juliette, cu ochii ațintiți asupra trupurilor rezemate de pereți. Mă îndoiesc că oamenii aștia sunt pe cât de docili se arată.

Cu câteva secole în urmă, pe când locul aparținuse vreunui general sau nobil, poate că fusese opulent și luxos. Acum era o clădire decolorată din podeaua căreia lipseau șipci, cu un tavan curbat din cauza propriei greutăți. Acum canapelele aveau găuri acolo unde clienții își întindeau picioarele, iar brațele erau tocite

din cauza mâinilor murdare pe care și le frecau de ele, înainte să arunce câțiva cenți, grăbindu-se să plece – asta dacă nu erau mai întâi ademeniți în camerele din spate. În timp ce Juliette își lungea gâtul, încercând să o găsească pe dama care se ocupa de loc, a auzit ecoul unor râsete venind dinspre coridor. În clipa următoare a intrat un grup de tinere femei, fiecare dintre ele îmbrăcată într-un *hanfu*[1] cu model diferit, de culoare pală, ceea ce Juliette bănuia că era încă o încercare de a invoca nostalgia Chinei de altădată. Doar că poalele le erau mânjite de noroi, iar acele de păr stăteau gata să le cadă din păr. Doar că râsetele lor erau teribil de false, chiar și pentru o ureche mai puțin deprinsă cu locul. Buzele lor roșii erau curbate în zâmbete vioaie, dar privirea le era stinsă.

Juliette a oftat. În Shanghai era mai ușor să numeri locurile care *nu* erau și bordeluri decât pe acelea care erau.

— Cu ce pot să vă ajut?

Juliette s-a întors, căutând vocea care se auzise vorbindu-i cu atâta veselie din spate. Madam, așa cum își spunea, era rezemată de una dintre canapele, cu o lampă arzând lângă ea și o pipă prinsă neglijent la brâu. Atunci când a văzut-o pe Juliette încrețindu-și nasul, Madam s-a ridicat. A cercetat-o pe Juliette cu aceeași atenție cu care Juliette cerceta petele negre de pe mâinile femeii mai în vârstă.

— Măi să fie! a zis Madam. Juliette Cai. Nu te-am mai văzut de când aveai patru ani.

Juliette a ridicat o sprânceană.

— Nu știam că ne-am cunoscut.

Madam a strâns din buzele ei palide.

---

[1] Termen folosit pentru a descrie stilul de îmbrăcăminte purtat de poporul Han din China (n. tr.).

— Nu ai cum să-ți amintești, desigur. În mintea mea vei rămâne mereu mogâldeața aceea care bâjbâia prin grădină, fără să îi pese de nimic din ceea ce se întâmplă în lume.

— Îhî, a făcut Juliette, dând din umeri cu nepăsare. Tata a uitat să menționeze asta.

Privirea femeii a rămas neschimbată, dar umerii i-au tremurat ușor, semn că se simțea nițel jignită.

— Am fost o prietenă bună de-ale mamei tale pentru un timp – a pufnit –, până când... ei bine, sunt sigură că ai auzit că cineva m-a acuzat că aș fi fost prea prietenoasă cu Florile Albe, cu zece ani în urmă. Numai prostii, desigur. Știi bine că îi urăsc la fel de mult ca tine!

— Nu urăsc Florile Albe, i-a răspuns Juliette imediat. Îi urăsc pe cei care le fac rău oamenilor pe care îi iubesc. Cel mai adesea, aceștia tind să fie Flori Albe. E o diferență.

Madam și-a tras nasul. Fiecare încercare pe care o făcea pentru a se apropia de Juliette era sufocată în fașă. Juliette ar fi putut să continue așa toată ziua. Adora să-i prindă pe alții pe picior greșit.

— Într-adevăr, dar nu-i lăsa să te audă spunând asta, a mormăit Madam.

Și-a mutat apoi atenția de la Juliette. Schimbând tactica, a prins-o pe Rosalind de încheietură, gângurind:

— Ah, te cunosc. Rosalind Lang. L-am cunoscut și pe tatăl tău, desigur. Ce copii adorabili! Am fost atât de tristă atunci când ați fost trimiși în Franța! Nici nu știți cât a perorat tatăl vostru despre excelența educației occidentale!

Ochii i s-au întors spre Kathleen, lăsând să se scurgă o clipă de tăcere.

Juliette și-a dres vocea:

— *Bàba* ne-a trimis aici să ridicăm banii, a explicat ea, sperând că-i va întoarce atenția din nou spre ea. Datorezi...

— Dar tu cine ești? a întrerupt-o Madam pe Juliette, pentru a i se adresa lui Kathleen.

Kathleen a făcut ochii mici. Puțin înțepat, i-a răspuns:

— Eu sunt Kathleen.

Teatral, Madam s-a prefăcut că încearcă să își amintească.

— Ah, Kathleen! Îmi amintesc acum! a strigat ea, pocnind din degete. Erai atât de obraznică, mereu scoteai limba la mine!

— Păi, eram doar un *copil*, așa că va trebui să mă ierți pentru greșelile mele din trecut, i-a replicat Kathleen sec.

Madam a arătat cu degetul spre fruntea lui Kathleen.

— Și tu ești născută tot în constelația săgetătorului. Credeam că-mi amintesc de...

— Cine? a întrerupt-o Kathleen.

Suna ca un fel de provocare.

— Cine o mai avea?

— Ei bine, a început Madam, rușinată acum. Erați trei, voi, frații Lang, nu-i așa? Aveați și un frate.

Juliette a strâns din buze. Rosalind a șuierat printre dinți. Dar Kathleen... Kathleen doar a privit-o pe Madam cu cea mai insipidă expresie și a spus:

— Fratele nostru este mort. Sunt sigură că ai auzit!

— Da, păi, îmi pare foarte rău! a zis Madam, fără să sune deloc ca și cum chiar i-ar fi părut. Și eu am pierdut un frate. Uneori, mă gândesc că...

— Destul! a întrerupt-o Juliette. Am lălăit-o destul. Putem discuta altundeva?

Madam și-a încrucișat brațele strâns la piept și s-a răsucit pe călcâie. Nu le-a rugat pe cele trei Stacojii să o urmeze, dar ele au urmat-o oricum, lipindu-se de pereți atunci când trebuiau să treacă pe lângă fetele învești mântate în nuanțe pastel care se foiau pe holurile înguste. Madam le-a condus într-un dormitor decorat în

diferite tonuri de roșu. Înăuntru se mai afla o ușă, care dădea direct în stradă. Juliette s-a întrebat dacă era pentru a facilita ieșirea sau intrarea.

— Am banii pentru chirie.

Au urmărit-o pe femeie croindu-și drum printre hainele aruncate pe jos, apoi strecurându-și mâna sub salteaua pe care o folosea drept pat pentru a-și scoate banii. Mormăind în barbă, Madam a numărat monedele, fiecare dintre acestea zornăindu-i în palmă în armonie cu scârțâitul grinzilor din tavan.

A întins apoi mâna, oferindu-i lui Juliette banii pe care îi strângea în pumn.

— De fapt...

Juliette și-a strâns mâna în jurul pumnului lui Madam și i-a împins banii înapoi.

— Păstrează-i. Aș prefera altceva în schimb.

Expresia mulțumită a femeii a pălit. Ochii i-au alunecat într-o parte, spre cea de-a doua ușă.

— Și ce anume ar fi?

Juliette a zâmbit.

— Informații. Vreau să aflu ce știi despre comuniști.

Madam și-a pierdut cu totul expresia mulțumită.

— Pardon?

— Știu că le permiți să folosească locul acesta pentru întâlnirile lor.

Juliette și-a lăsat capul într-o parte, o dată spre Kathleen și apoi spre Rosalind. Cele două surori s-au pus în mișcare, una dintre ele proțăpindu-se în fața unei ieșiri, cealaltă în fața celei de-a doua.

— Știu că una dintre camerele astea dosite nu adăpostește o fată și plăcerile perpetue pe care le oferă, ci o masă și un șemineu, care să le țină de cald membrilor Partidului Comunist al Chinei.

Așa că, spune-mi, ce ai auzit în legătură cu rolul lor în nebunia aceasta care bântuie prin oraș?

Madam a dat brusc drumul unui râs ca un lătrat. Rânjea prea tare. Juliette putea să-i vadă strungăreața largă dintre dinții din față.

— Nu am nicio idee despre ce vorbești, a spus ea. Nu mă amestec în treburile lor.

Oare teama sau loialitatea o împiedică să vorbească? s-a întrebat Juliette.

Madam era asociată cu Banda Stacojie, dar nu era gangster – era loială cauzei, dar nu tocmai gata să moară pentru ea.

— Desigur. Cât de urât din partea mea să presupun altfel! a spus Juliette.

S-a căutat prin buzunar și a zâmbit și mai strălucitor decât colierul subțire cu diamante pe care îl pescuise de acolo și care acum i se legăna între degete.

— Accepți acest dar din partea mea pentru a mă revanșa pentru insolența mea?

Juliette s-a postat în spatele femeii, înainte ca aceasta să apuce să protesteze, și Madam nu s-a mișcat nici ea, pentru că ce era rău în a accepta un colier cu diamante?

Nu era un colier cu diamante.

Madam a scos un țipăt ascuțit atunci când Juliette a strâns firul garotei, îndreptându-și rapid degetele spre gât, în încercarea de-a îndepărta apăsarea care îi tăia în carne. Lațul îi era însă deja înfășurat în jurul gâtului, iar lamele micuțe, înfipte în piele.

— Cei care îi sunt loiali Bandei Stacojii cad ca muștele, a șuierat Juliette. Cei care își murdăresc mâinile pentru noi cad pradă nebuniei, în vreme ce oamenii de teapa ta rămân cu pliscul închis, neputând să se hotărască dacă sângele lor este stacojiu sau dacă luptă pentru cârpele roșii ale muncitorilor.

Broboane mici de sânge au apărut pe pielea moale a lui Madam, suficient cât să-i păteze nuanța tenului. Dacă Juliette ar fi tras un milimetru mai mult, lamele s-ar fi înfipt suficient de adânc ca să lase cicatrici.

— Ce culoare are sângele tău, Madam? Stacojiu sau roșu?

— Oprește-te, oprește-te! a implorat femeia. Vorbesc! Vorbesc!

Juliette a slăbit lațul un milimetru.

— *Vorbește*, atunci! Ce rol joacă în această nebunie comuniștii?

— Nu își asumă responsabilitatea pentru nebunie, a reușit să îngaime Madam. Ca grup, sunt unanim de părere că nu are nimic de-a face cu rezoluțiile lor politice. În particular însă, speculează.

— În legătură cu ce? a cerut Juliette să afle.

— Ei cred că un geniu din Partid a pus totul la cale.

Madam a încercat din nou să tragă cu ghearele de lat, dar acesta era prea subțire ca să-l poată apuca bine. Nu a reușit decât să își zgârie gâtul, de parcă ceea ce făcea nu ar fi fost decât o imitație batjocoritoare a nebuniei victimelor.

— Șoptesc că ar fi văzut însemnările unui bărbat, care a pus totul la cale.

— Cine?

Cum Madam părea să ezite, cu limba scoasă afară, Juliette a tras mai tare de lat. Din dreptul ușii, Rosalind a tușit, sugerându-i fără cuvinte să se liniștească și să aibă grijă, însă Juliette a rămas de neclintit, spunând doar, cu o voce la fel de calmă ca mareea:

— Vreau un nume.

— Zhang Gutai, a turnat Madam. Secretarul general al comuniștilor.

Imediat, Juliette a dat drumul lațului și l-a scuturat bine. A scos o batistă din buzunar și l-a șters cu ea până când a rămas iar strălucitor și argintiu. După ce l-a pus bine, i-a oferit femeii batista cu același zâmbet strălucitor pe care și-l rezerva pentru petrecerile

la care era datoare să participe și pentru a vrăji bărbații trecuți de prima tinerețe.

Madam era palidă și tremura. Nu s-a împotrivit atunci când Juliette i-a legat batista în jurul gâtului, potrivind cu grijă materialul, astfel încât să absoarbă dunga de sânge.

— Îmi cer scuze pentru deranj! a adăugat Juliette. Asta va rămâne între noi, nu-i așa?

Madam a dat din cap, fără nicio expresie pe chip. Nu s-a mișcat atunci când Juliette le-a chemat pe Rosalind și pe Kathleen înapoi la ea, nici nu a protestat atunci când Juliette a aruncat pe măsuță toți banii pe care îi avea în buzunar, ca să o plătească cu întârziere pentru informațiile oferite.

Juliette a ieșit din cameră, tocurile răsunându-i pe holuri în timp ce părăsea barul alături de verișoarele ei. Începea deja să uite cu câtă convingere ținuse lațul, cât de dispusă fusese să îi facă rău lui Madam pentru a obține ceea ce își dorea. Singurul lucru la care se putea gândi era numele pe care îl aflase – Zhang Gutai – și la ce trebuia să facă mai departe.

Kathleen și-a păstrat privirea ațintită asupra ei pe tot drumul spre casă. Juliette o simțea ca pe o dâră de grăsime pe frunte: o deranja, dar nu-i făcea rău.

— Ce? a întrebat în sfârșit pe un ton imperativ, după ce a oprit mașina ca să o lase pe Rosalind să coboare.

Rosalind a trântit ușa după ea și și-a tras șalul din blană pe umeri, pășind legănându-se spre clubul burlesc pentru tura ei de noapte. Juliette s-a strecurat pe bancheta din spate, astfel încât să stea față în față cu Kathleen, care era tolănită acolo.

— De ce te tot uiți așa bizar la mine?

Kathleen a clipit din gene.

— Ah! Nu mi-am dat seama că ai observat.

Juliette și-a dat ochii peste cap și și-a ridicat picioarele, ca să și le odihnească pe puii moi de pernă de lângă Kathleen. Mașina a pornit din nou, pietrișul scrâșnind puternic sub roți.

— *Biăojiě*, îmi subestimezi ochii – și-a fluturat mâna în jurul feței –, pe care îi am peste tot. Te-am ofensat?

— Nu, bineînțeles că nu, a răspuns Kathleen repede.

S-a ridicat încetișor și apoi a arătat spre mâinile lui Juliette. Juliette și-a coborât privirea. În spațiul dintre degetul mare și arătător era o pată de sânge pe care nu apucase să și-o șteargă.

— Presupun că mă așteptam doar să fluturi un pistol sau ceva de genul. Nu mi-am închipuit că o vei amenința cu adevărat.

Kathleen fusese dintotdeauna pacifista. Când citea scrisorile pe care ea și Rosalind i le trimiteau în America – mereu împăturite în același plic –, Juliette își putea da seama imediat de diferența dintre surori. Era vorba și despre scris, desigur. Rosalind făcea niște litere mari și lăbărțate atunci când scria în engleză sau franceză, iar caracterele chinezești erau întinse pe toată foaia, de parcă ar fi încercat să fugă unele de altele. Kathleen, pe de altă parte, scria mereu de parcă nu i-ar fi ajuns hârtia. Își îndesa literele și caracterele unele într-altele, până când ajungeau să se suprapună, uneori rupând din cele de dinainte. Dar chiar dacă și-ar fi bătut scrisorile la mașina de scris, Juliette le-ar fi putut diferenția oricum. Rosalind descria starea de fapt așa cum ar fi făcut-o oricine din oraș. Era inteligentă și spirituală, datorită anilor în care studiase literatură clasică. Dulceața cuvintelor ei picura de pe pagină când plângea absența lui Juliette și îi spunea că ar fi fost copleșită de emoție dacă l-ar fi văzut pe domnul Ping cu o săptămână în urmă, când i se rupseseră în fund pantalonii. Iar Kathleen, ei bine, ea nu era mai puțin citită – doar că privea înlăuntru. Ea nu ar fi scris niciodată un rezumat în care să treacă ultimele victime ale vendetei și pe care să îl încheie cu un citat înțelept despre natura

ciclică a violenței. Ea ar fi descris, pas cu pas, o procedură prin care să fie oprite violențele, astfel încât să se poată trăi în pace, și ar fi încheiat întrebându-se de ce nimeni din Banda Stacojie nu părea să fie capabil să o pună în aplicare.

Juliette știuse dintotdeauna care era răspunsul. Doar că nu o lăsase niciodată inima să i-l împărtășească lui Kathleen.

Răspunsul era că nu voiau să o facă.

— Madam are de-a face cu tot felul de indivizi, zi și noapte.

Juliette și-a sprijinit bărbia în palmă.

— Crezi că s-ar fi speriat să vadă un pistol?

Kathleen a oftat agasată, netezindu-și părul.

— Oricum ar fi, Juliette, nu-i ca și cum...

— Ai fost de față la câteva dintre întâlnirile de afaceri ale tatălui meu, așa-i? a întrerupt-o Juliette.

— Am auzit-o pe *māma* spunând că *jiùjiu* v-a luat pe tine și pe Rosalind de câteva ori, cu câțiva ani în urmă, înainte să vă pierdeți puterea de a îndura.

— Rosalind a fost cea care nu a mai putut rezistat, a contracarat Kathleen, dar da, tata ne-a luat cu el la câteva negocieri.

— *Negocieri*, a repetat Juliette ironic, rezemându-se de banchetă.

Vocea îi suna ca un mârâit, însă ironia nu îi era îndreptată spre Kathleen. Ci spre limbajul pe care îl adopta Banda Stacojie, de parcă nu ar fi știut toată lumea adevărul. Ar fi trebuit să înceapă să îi spună pe nume: extorcare, șantaj.

Cum au ajuns la destinație, mașina a oprit în fața porților vilei. Motorul torcea. Porțile din fața casei erau noi, fiind înlocuite imediat după plecarea lui Juliette. Erau o adevărată bătaie de cap pentru bărbații care stăteau de pază afară ori de câte ori își făceau apariția rude din cinci în cinci minute, așa că acum, cei doi care se aflau la datorie s-au grăbit să tragă de țepușele grele de metal, înainte ca Juliette să apuce să țipe la ei că se mișcă prea lent.

Însă acela era prețul siguranței în fața pericolului mereu prezent.

— Îți amintești, nu-i așa? a întrebat Juliette. Tacticile tatălui meu?

Le văzuse de suficient de multe ori în acele câteva luni care se scurseseră de când se întorsese. Chiar și mai demult, pe când Juliette era copil doar, unele dintre cele mai vechi amintiri pe care le avea erau legate de brațele tatălui ei, care o săltau în sus, și de mirosul de sânge pe care îl emana.

Banda Stacojie nu tolera slăbiciunile.

— Da, i-a răspuns Kathleen.

— Atunci, dacă el poate să o facă, a continuat Juliette, eu de ce n-aș face-o?

Kathleen nu avea ce replică să dea. A oftat doar ușor și și-a lăsat mâinile în jos, înfrântă.

Motorul mașinii s-a oprit. O menajeră aștepta deja să deschidă ușa și, deși Juliette i-a primit ajutorul, a făcut-o doar din curtoazie; îmbrăcată în rochia ei bătută cu mărgele, îi era ușor să coboare din mașină și să pășească afară. Kathleen, pe de altă parte, avea nevoie de câteva clipe pentru a-și face o ieșire demnă, *qipao* fiind mult mai restrictiv. Până au țăcănit pantofii lui Kathleen pe asfalt, Juliette se îndrepta deja spre ușa de la intrare, înclinându-și capul spre lumină, ca să își încălzească fața rece.

Lucrurile aveau să se așeze. Nu trebuia să își facă griji. Avea un nume. Primul lucru pe care avea să-l facă a doua zi, de dimineață, era să se prezinte la locul de muncă al lui Zhang Gutai și să-i ceară socoteală. Într-un fel sau altul, Juliette avea să pună capăt acestei nebunii fără sens, înainte ca aceasta să îi afecteze pe oamenii ei.

Atunci s-a auzit un strigăt ascuțit, care a spintecat grădina.

— *Ali, ce ai?*

Juliette s-a răsucit, reacționând rapid în fața panicii care cuprinsese grădina. Inima i-a tremurat, cuprinsă de groază.

E prea târziu.

Nebunia ajunsese deja la ușa lor.

— Nu, nu, nu! a șuierat Juliette, alergând spre straturile de flori.

Acolo, a văzut-o pe Ali, care se pregătea să se întoarcă în casă, cu un coș cu rufe proaspăt spălate sprijinit de șold. Doar că, în acea clipă, coșul cu rufe era răsturnat peste trandafiri, hainele strivindu-i fără milă.

Iar Ali... Ali își sfâșia gâtul.

— Pune-o la pământ! a strigat Juliette la grădinarul din apropiere, cel care îi atrăsese atenția cu țipătul lui.

— Kathleen, cheamă ajutoare!

Juliette a prins-o pe Ali de un umăr. Grădinarul a prins-o de celălalt. Împreună, s-au străduit din răsputeri să o pună la pământ. Degetele îi erau deja înfipte până la rădăcină în mușchi și tendoane.

S-a auzit un sunet umed, sfâșietor, oribil – o senzație de umezeală atunci când sângele a țâșnit –, și apoi Juliette a putut să vadă *os*, să vadă clar fiecare părticică de alb ivoriu arătându-se prin roșul rozaliu al gâtului lui Ali.

Ochii lui Ali deveniseră sticloși. I s-au înmuiat mâinile, bucățile de carne vie alunecându-i din pumnii desfăcuți, și s-a prăvălit la pământ.

Lui Juliette îi venea să vomite. Sângele care țâșnea din beregata lui Ali curgea și tot curgea, îmbibându-se în sol, până când pământul s-a făcut negru, până când pata a crescut într-atât, încât a ajuns la doar câțiva pași de fostul loc în care se aflase casa servitorilor, acolo unde Dădaca își găsise și ea sfârșitul.

De aceea, și-a zis Juliette, amorțită. *De aceea nu trebuie să iubim mai mult decât trebuie. Moartea va veni după toți până la urmă...*

Din vilă a răsunat un țipăt îngrozit.

Kathleen.

Juliette a sărit în picioare.

— Kathleen! a strigat ea. Kathleen, unde ești?

— Juliette, *vino!*

Juliette a dat năvală pe ușa de la intrare și a alergat prin camera de zi, alegându-se cu suspine îngrijorate din partea câtorva mătuși confuze, care atunci se ridicaseră de pe canapele după bârfă. Cuprinsă de frenezie, a pătruns în bucătărie și a găsit-o pe Kathleen stând în dreptul blatului lung, împietrită de groază, cu mâinile la gură, încercând să își înăbușe țipetele.

Un bucătar se zbătea pe podea, cu sângele scurgându-i-se deja pe brațe. La câțiva pași, sub arcada care ducea spre holul principal, o altă menajeră era pe punctul de a se prăvăli la pământ. Se rezemase de uscior și își dădea palme, încercând să reziste nebuniei.

— Înapoi!

Menajera s-a prăbușit. Primul șuvoi de sânge din beregata ei a zburat, pătând sculpturile detaliate ale ușii, transformând pereții bej într-un tablou abstract. Vag, Juliette s-a întrebat dacă vor mai putea să scoată vreodată o asemenea pată sau dacă va rămâne pentru totdeauna în această casă. Chiar dacă ar fi dat cu var pe deasupra, chiar dacă ar fi cojit pereții, prezența ei avea să rămână, umplând camera cu miasma neputinței Stacojiilor de a-și proteja oamenii.

Menajera s-a liniștit. Aparent, această reacție a trezit-o în sfârșit pe Kathleen din stupoare, pentru că s-a avântat spre femeie cu un suspin gâtuit, cu părul lung fluturând și acoperindu-i chipul.

Nebunia asta... ar putea fi contagioasă.

— Oprește-te! a țipat Juliette.

Kathleen a încremenit. Singurul sunet care se auzea în tăcerea care se așternuse brusc era cel al respirației greoaie a lui Juliette.

S-a întors spre cele două mătuși care se strecuraseră cu precauție în bucătărie. Femeile și-au acoperit gurile îngrozite, însă Juliette nu le-a lăsat timp ca să rămână îngrozite.

— Chemați din bărbații de afară să curețe aici! a spus ea. Spuneți-le să își pună mănuși!

Unsprezece

JULIETTE A TRÂNTIT UȘA PORTBAGAJULUI CU ATÂTA putere, încât vehiculul s-a balansat în sus și-n jos pe roți.

— Gata! i-a strigat ea șoferului. Dă-i drumul!

Șoferul a dat din cap sumbru în oglinda retrovizoare. Mașina a ieșit de pe aleea pietruită, hurducându-se în direcția porții centrale, destinația fiind cel mai apropiat spital. După ce ajungeau, cadavrele din portbagaj nu aveau să mai fie responsabilitatea lui Juliette. Spera că cei de la spital vor aprecia cât de delicat înfășuraseră Stacojiii trupurile în cearșafuri.

— Domnișoară Cai.

Juliette s-a întors și l-a văzut pe mesager venind spre ea.

— Da?

Mesagerul a arătat înapoi spre casă.

— Părinții dumneavoastră au coborât. Vor să afle ce se întâmplă.

— Ah, *acum* au coborât! a mormăit Juliette în barbă.

Nu când holurile erau pline de țipete. Nu când Juliette înjura cât o țineau plămânii, cerându-le gangsterilor să se grăbească cu cearșafurile și menajerelor să aducă apă, astfel încât servitorii să încerce să curețe petele de sânge de pe podele.

Aveau să fie nevoiți să angajeze o curățătorie specializată.

— Merg să vorbesc cu părinții mei, a oftat Juliette.

A pășit pe lângă mesager, simțind pe umeri povara a ceea ce avea să urmeze.

Poate că părinții ei fuseseră prinși sus cu o întâlnire, dar zeci de rude fuseseră martore la morțile îngrozitoare, iar veștile circulau repede în această casă.

Însă, atunci când Juliette s-a întors în camera de zi, a rămas uimită să își vadă adunată acolo aproape întreaga familie.

— E vreo petrecere la care nu am fost și eu invitată? a întrebat Juliette cu ironie, oprindu-se în prag.

În bucătărie erau încă pete de sânge, dar rudele ei se adunaseră acolo buluc? Își *doreau* să se infecteze și să moară?

Lordul Cai s-a ridicat, tăindu-i vorba celui sau celei care vorbise până atunci.

— Juliette, a spus el, înclinându-și capul spre scară.

Ținea ceva în mână. Câteva foi de hârtie de un alb cremos. Hârtie scumpă.

— Vino!

Restul gospodăriei era în mod clar concediată. Însă, în vreme ce toți ceilalți se împrăștiau, Tyler a rămas întins pe canapea, cu mâinile la ceafă, de parcă ar fi avut tot timpul din lume la dispoziție. În fața privirii ucigătoare a lui Juliette și-a lăsat capul într-o parte, prefăcându-se confuz.

Juliette și-a mușcat limba și a luat-o pe scări, după tatăl ei.

— Ce vom face în privința petelor de sânge? a întrebat ea, în timp ce intrau în birou.

Mama ei era deja acolo, așezată de cealaltă parte a biroului, și frunzărea niște rapoarte.

— Vom chema pe cineva să le curețe, a replicat Lady Cai, ridicându-și privirea, apoi și-a scuturat o scamă invizibilă de pe

mâneca de la *qipao*. Sunt mai îngrijorată de *ceea* ce i-a făcut pe oamenii din această casă să-și sfâșie beregatele de la bun început...

— E nebunia, a întrerupt-o Juliette. A ajuns aici și e posibil să fie extrem de contagioasă. Trebuie să le cerem menajerelor care au intrat în contact cu victimele să rămână în camerele lor pentru câteva zile.

Lordul Cai s-a așezat în fotoliul lui și și-a încrucișat mâinile peste pântec. Mama ei și-a plecat capul într-o parte, zeflemitor.

— Și de unde știi că este contagioasă? a întrebat Lordul Cai.

Juliette a împietrit când a auzit întrebarea, dându-și seama cu întârziere că dezvăluise un detaliu pe care îl cunoștea datorită lui Roma, însă tatăl ei nu părea suspicios. Pusese întrebarea simplu, așa cum o făcea întotdeauna. Și-a zis că trebuie să se liniștească. Dacă tatăl ei ar fi bănuit ceva, i-ar fi spus asta clar și direct.

— Așa umblă vorba pe străzi, a replicat Juliette. S-ar putea ca lucrurile să se înrăutățească abia de acum încolo.

Lady Cai și-a ciupit rădăcina nasului. Și-a scuturat capul, îndepărtând acel gând.

— Trei morți într-o casă tot nu se compară cu sutele care sunt secerate de valul politic.

Juliette a clipit din ochi.

— Dar, *māma*...

— Nu vrei să știi de ce se adunase toată lumea jos? a întrerupt-o Lordul Cai.

Tatăl ei a împins pe birou foile pe care le avea în mână, astfel încât Juliette să poată arunca o privire. Discuția se schimbase deja; nebunia era cu adevărat doar o ramificație a politicii în mintea lor.

Prea bine, și-a zis Juliette. Dacă ea era singura care își cunoștea corect prioritățile, atunci putea să rezolve singură toată această încurcătură.

A ridicat bucata mai mică de hârtie și cel care i-a atras imediat atenția a fost propriul ei nume.

Domnișoară Cai, mi-ar plăcea să te întâlnesc acolo. Paul

— Ce e asta? a cerut Juliette să afle.

— O invitație, a explicat Lady Cai, la un bal mascat la Concesiunea Franceză, săptămâna viitoare.

Juliette s-a aplecat ca să citească foaia mai mare, țâțâind în barbă. Nu îi plăcea cum sună lucrurile. Faptul că niște străini le întindeau mâna nu putea însemna decât că aveau așteptări și cereri.

— Francezii sunt cei care ne cheamă pe noi? a întrebat Juliette.

— Întreprinderea este o inițiativă comună, pusă la cale de mai multe puteri străine, i-a răspuns blând tatăl ei. Pe un ton zeflemitor a adăugat: Francezii, englezii, americanii și toți ceilalți – își doresc să se adune cu toții pentru *a celebra puterile native din Shanghai*, a recitat el textul în același timp cu Juliette, care îl citea de pe foaie.

Ospitalitatea noastră se îndreaptă asupra tuturor celor care se află sub protecția Lordului Cai, scria. La petrecere erau invitați toți membrii Bandei Stacojii.

Lady Cai a zis pe un ton batjocoritor:

— Dacă străinii voiau să ne sărbătorească, ar fi trebuit să înceapă prin a-și aminti că aceasta este țara noastră, nu a lor.

Juliette s-a întors spre mama ei, curioasă. Dezgustul îi accentua ridurile pe care se străduia să le acopere în fiecare dimineață cu un strat de pudră.

— Cu toate acestea, a continuat Lordul Cai, de parcă nevasta lui nu ar fi făcut o observație usturătoare, francezii sunt cei care vor să se întâlnească cu noi. Mai e ceva la mijloc, pe acolo, pe undeva.

După câteva secunde în care a căutat confuză, Juliette a ridicat foaia mai mare de hârtie și a dat de cea de-a treia și ultima invitație, care era de mărimea celei de la Paul. Aceasta era adresată tatălui ei,

din partea consulului Franței în Shanghai. Erau doar două rânduri. Consulul cerea o întâlnire la petrecere, pentru a discuta situația din Shanghai, orice va fi însemnând asta.

— Ei bine, a spus Juliette, asta înseamnă necazuri pentru noi?

— S-ar putea să nu fie necazuri, a răspuns ridicând din umeri Lordul Cai. Vom vedea.

Juliette și-a îngustat privirea. Nu îi plăcea faptul că părinții ei se cufundaseră în tăcere, o tăcere care pândea ceva... ceva...

— Sper că nu *mă* veți obliga să merg la acest bal mascat! a ghicit Juliette disprețuitoare.

— Nu te voi *obliga* să mergi, nu sunt un tiran, i-a replicat tatăl ei. Dar aș prefera cu siguranță să mă însoțești.

— *Bàba!* s-a văitat Juliette. Am petrecut deja în New York cât pentru nouă vieți. Francezii pot să declare că vor să discute despre starea lucrurilor în Shanghai cât poftesc, dar noi *știm* că sunt inutili.

— Juliette! a mustrat-o mama ei.

— Ce? i-a întors-o Juliette, simțindu-se îndreptățită.

— Nu, nu, are dreptate, a spus Lordul Cai. Francezii vor să ne întâlnim doar pentru a discuta despre miliția Stacojie. Vor să afle câți oameni controlez și vor să se asigure de cooperarea mea în cazul unei revolte comuniste. Are perfectă dreptate.

Lordul Cai s-a aplecat spre ele, țintuind-o pe Juliette cu privirea și, brusc, lui Juliette i-a părut rău că se văitase, pentru că acum se simțea ca un copil care protestase că e trimis mai devreme la culcare.

— Dar tot avem nevoie de aliați. Avem nevoie de putere, avem nevoie de clienți și avem nevoie de sprijinul lor. Și eu am nevoie de tine, să fii mica mea translatoare atunci când șușotesc între ei, închipuindu-și că nu-i înțeleg.

Juliette a mormăit, nefericită.

— Prea bine! a cedat ea.

A apucat invitația și și-a îndesat-o în buzunar, plănuind să o examineze cu mai multă atenție mai târziu.

— Merg, *mais ce n'est pas de bon gré*[1]!

Juliette a luat-o spre ușă, fără să mai aștepte să i se spună că poate pleca. Era atât de aproape – avea deja o mână pe clanță și trupul aplecat – când mama ei a strigat după ea:

— Așteaptă!

Juliette s-a oprit.

— Acest... Paul. De ce te caută?

Lady Cai îi rostise numele de parcă ar fi fost un soi de vrajă folosită pentru invocări. De parcă ar fi avut vreo greutate măreață, în loc să fie doar un cuvânt lipsit de strălucire și extrem de iritant.

— E fiul lui Walter Dexter, a răspuns Juliette, apatică. Încă încearcă să ne angajeze ca mijlocitori pentru negoțul lui cu droguri.

Lady Cai a meditat o vreme asupra informației. Apoi a spus:

— E chipeș?

— Ah, te rog! Juliette a apăsat pe clanță, adăugând: Se folosește de mine, *māma*. E simplu. Acum, te rog să mă scuzi! Am de lucru... *Ce* faci?

Ultima parte îi era adresată lui Tyler, care dădea târcoale atât de aproape de ușă, încât, atunci când Juliette o deschisese, îl lovise în umăr.

— Calmează-te, i-a răspuns Tyler, eram în drum spre baie.

Amândoi știau că e o minciună gogonată – la fel de mare precum zâmbetul lui monstruos și la fel de lăbărțată precum lista crimelor sale.

---

[1] „Dar nu de bunăvoie", în lb. fr., în orig. (n. tr.).

Juliette a închis ușa de la biroul tatălui ei cu pocnet. L-a privit în ochi pe vărul ei, așteptând, dar el doar se holba la ea. Pe obrazul lui se mai putea vedea urma tăieturii, care încă nu se vindecase.

— Ai ceva să-mi spui, Tyler? l-a întrebat Juliette.

— Un singur lucru, i-a răspuns el.

Ochii i-au fluturat în sus, conștient că părinții ei încă puteau să le audă discuția.

— Sunt foarte entuziasmat să particip la această petrecere. *Le moment où tu n'es plus utile, je serai prêt à prendre ta place.*

Juliette s-a încordat. Mulțumit de reacția pe care o stârnise, Tyler a rânjit din nou și s-a răsucit vesel pe călcâie, pornind legănat pe hol, cu mâinile îndesate în buzunare și fluierând încetișor din buze.

„În clipa în care nu vei mai fi utilă, eu voi fi pregătit să îți iau locul."

— *Va te faire foutre*[1], a mormăit Juliette.

A coborât scările două câte două, le-a aruncat o privire urâtă rudelor care încă stăteau la discuții pe canapele și a mers ață spre bucătărie. Acolo a dat de Kathleen, care se holba încă la petele de pe podea. Mai ronțăia și un măr, deși Juliette nu putea să înțeleagă cum de verișoara ei mai avea poftă de mâncare.

— Ai avut noroc? a întrebat Juliette.

— Ah, am renunțat să mai frec la pete acum zece minute, i-a răspuns Kathleen. O cercetez doar pe aceea, pentru că seamănă cu o pisică.

Juliette a clipit din gene.

Kathleen a mai luat o gură din măr.

— Prea devreme?

— Mult prea devreme, i-a răspuns Juliette. Ești ocupată acum? Am nevoie de legăturile tale cu comuniștii.

---

[1] „Du-te dracului!", în lb. fr., în orig. (n. red.).

— Repet pentru ultima oară... Kathleen a aruncat cotorul în coșul de gunoi și a adăugat: Faptul că știu care sunt spionii noștri în Partid nu înseamnă că sunt comunistă. De ce ai nevoie?

Juliette și-a înfipt mâinile-n șolduri.

— Adresa de acasă a lui Zhang Gutai.

Kathleen s-a încruntat, încercând să își dea seama unde auzise numele.

— Nu poți afla unde lucrează? Redactează ziarul ăla, nu-i așa?

— Aș putea să scormonesc și la locul lui de muncă, a aprobat Juliette, dar vreau să am mai multe alternative.

Alternative era un fel de-a spune. Juliette voia să aibă adresa lui de acasă pentru a putea să îi scotocească prin lucruri, dacă răspunsurile pe care avea să i le ofere în persoană nu ar fi mulțumit-o.

Nu era însă nevoie să clarifice asta pentru Kathleen. Kathleen știa. A salutat-o ironic, cu un mic rânjet.

— Mă ocup.

— „Păduchi?" a repetat Roma îngrozit.

— *Ca* niște păduchi, a accentuat Lourens, însoțindu-și observația cu un suspin.

Bărbatul a arătat spre bucata de piele pe care o retezase de pe craniu, spre locul unde membrana avea umflăturile pline cu insecte moarte. Benedict avea o tentă ușor verzuie, iar Marshall își ținea mâna la gură.

— Se mută de la gazdă la gazdă prin păr și apoi își fac cuib în scalp, a continuat Lourens, împungând una dintre insecte cu degetul.

În apropiere, unul dintre cercetători albise în fața priveliștii, neputând însă să își pună frâu curiozității de a vedea ce se întâmplă cu autopsia neconvențională care avea loc chiar pe masa de lucru. Oricum – Florile Albe văzuseră lucruri mai stranii de atât.

— Sfinte Dumnezeule! a murmurat Marshall. E posibil ca și noi să fi fost infectați.

Benedict a scos un sunet jignit.

— Sunt deja *moarte*, i-a replicat, arătând cu mâna spre ele.

— Și cu toate acestea, m-ai pus să scot una afară, a insistat Marshall și s-a cutremurat. Atât de respingătoare...

Roma a bătut cu degetul în masă. În laborator nu era aproape deloc aer curat, iar el abia dacă reușise să adoarmă noaptea trecută. Tâmplele începeau să îi pulseze dureros.

— Domnilor, a început el, încercând să le atragă din nou atenția la Lourens lui Benedict și lui Marshall.

Fără sorți de izbândă.

— Bunăstarea viitoare a Florilor Albe ți se va datora ție.

— Ah, te rog, ce vor ști ei despre eroismul meu?

Roma a schimbat câteva priviri cu Lourens și a dat din cap. Nu avea niciun rost să încerce să intervină atunci când Benedict și Marshall se certau. Atunci când nu țipau amândoi la el, se ciorovăiau între ei. Aproape întotdeauna pretextul era unul prostesc, care chiar nu avea nevoie de o dezbatere de o oră, dar, cu toate acestea, cei doi prieteni ai lui Roma purtau dezbaterile oricum, uneori până când li se înroșeau fețele. Roma nu era sigur dacă Benedict și Marshall erau meniți să se ucidă până la urmă sau să se sărute.

— În fine, a grăit Lourens tușind, atunci când a prins o clipă de liniște în discuția celor doi, cu resursele pe care le avem aici, s-ar putea să fim în avantaj față de spitalele din Shanghai. Aș putea încerca să îmi dau seama cum să creez un leac, dacă vreți asta.

— *Da!* a răspuns Roma, rugându-se aproape. Asta ar fi grozav! Îți mulțumesc, Lourens...

— Nu te grăbi să-mi mulțumești! a țâțâit Lourens. Nu voi putea găsi un leac pentru această infestare bizară fără ajutorul vostru, tinerilor.

Marshall a ridicat din sprânceană. Benedict i-a dat un cot în coaste lui Marshall, ca să se asigure că îl împiedică să facă vreo remarcă sarcastică legată de *tinerețea* lui.

— Orice, a promis Roma.

— Trebuie să fac experimente, a spus Lourens, dând din cap pentru sine. Trebuie să îmi găsiți o victimă care să fie încă în viață.

— O victimă *în viață*...

De această dată Roma a fost cel care și-a înfipt cotul în coastele lui Marshall.

— Ne ocupăm de asta! a spus Roma repede. Îți mulțumesc, Lourens! Sincer.

După ce Lourens a dat din cap, acceptând vrând-nevrând efuziunea, Roma s-a îndepărtat de masă, chemându-i la el pe Benedict și pe Marshall, și au plecat toți trei. Roma era chiar impresionat că Marshall a reușit să rămână tăcut până când au ieșit pe ușile din față. Abia după ce au ajuns pe trotuar, sub norii groși ai orașului, Marshall a răbufnit:

— Cum *naiba* sugerezi să îi aducem o victimă vie?

Roma a oftat și și-a îndesat mâinile adânc în buzunar. Apoi a luat-o înapoi, în direcția cartierului general al Florilor Albe, cu vărul lui după el. Marshall, în schimb, un ghem de energie, când o lua în fața lor, când rămânea în urmă.

— Te vei împiedica de o piatră! l-a avertizat Benedict.

— Mă amețești, a adăugat Roma.

— Nu ne putem da seama că o persoană este victima nebuniei până când nu se lasă în voia ei, a continuat Marshall, ignorându-i pe amândoi. După ce persoana *cedează*, cum vom putea să o ținem suficient timp în viață ca să o ducem la laborator?

Roma și-a închis ochii pentru o clipă. Redeschizându-i, a simțit că pleoapele îi cântăresc o sută de tone.

— Nu *știu*.

Zbaterea pe care o simțea în tâmple se înrăutățea. Abia dacă a mai participat la discuție în timp ce-și croiau drum spre casă, iar atunci când au făcut colțul și înaintea lor a apărut complexul de blocuri, a luat-o înainte cu un *la revedere* mormăit, lăsându-i pe Benedict și pe Marshall să privească lung în urma lui, înainte de a se îndrepta la rândul lor spre propriile apartamente. Prietenii lui aveau să-l ierte. Roma avea nevoie de liniște atunci când voia să cugete, când orașul devenea prea zgomotos și el abia putea să-și mai audă propriile gânduri.

A închis ușa de la intrare. Nu avea nevoie decât de o clipă de tăcere, și avea să coacă imediat un plan pentru Lourens...

— Roma.

Roma și-a ridicat brusc capul, cu piciorul pe prima treaptă. În capătul scării se afla tatăl lui, care se holba în jos, la el.

— Da?

Fără nicio introducere, Lordul Montagov și-a întins mâna în care ținea o bucată de hârtie. Roma și-a zis că tatăl lui îi va coborî în întâmpinare, dar Lordul Montagov a rămas acolo unde se afla, obligându-l pe Roma să alerge pe scări, ca să nu își lase tatăl să aștepte, ajungând să răsufle din greu până a reușit să se întindă ca să ia bucata de hârtie.

Pe ea erau mâzgălite lăbărțat un nume și o adresă.

— Găsește-l! a mârâit Lordul Montagov atunci când Roma și-a ridicat privirea, căutând o explicație. Sursele mele dau numele comuniștilor ca posibilă cauză a acestei nebunii plictisitoare.

Roma a strâns mai tare bucata de hârtie.

— Ce? Comuniștii ne caută ajutorul de ani de zile...

— Și, având în vedere că noi îi tot refuzăm, l-a întrerupt tatăl lui, acum schimbă tactica. Își împlinesc revoluția nimicindu-ne puterea, înainte ca noi să apucăm să ripostăm. Oprește-i!

Ar fi putut să fie vorba despre un motiv atât de simplu cum era politica? Ar fi putut comuniștii să îi omoare pe gangsteri, astfel încât să nu mai aibă opoziție? Să îi infecteze pe muncitori, astfel încât aceștia să devină furioși și suficient de disperați ca să creadă orice revoluționar care venea să le spargă timpanele? Ar fi fost prea simplu.

— Cum să opresc o întreagă facțiune politică? a murmurat Roma, gândind cu voce tare. Cum să...

A fost izbit de un ciocănit în tâmplă. Roma a tresărit, ferindu-se de mâna tatălui său, ca să evite o a doua lovitură. Ar fi trebuit să fie mai precaut, să se aștepte la asta.

— Ți-am dat o adresă, nu? s-a răstit Lordul Montagov. Du-te! Află cât de adevărată este acuzația!

Cu aceste cuvinte, tatăl lui s-a întors și a dispărut în birou, trântind ușa după el. Roma a rămas singur pe trepte, cu bucata de hârtie în mână și cu o durere de cap mai mare decât avusese înainte.

— Prea bine, a mormăit el cu amărăciune.

Kathleen pășea în lungul falezei; pași moi pe granitul dur. În extremitatea de est a orașului era aproape liniște, strigătele obișnuite din zona Batardoului fiind înlocuite de zăngănitul depozitelor în care se construiau nave și de hodorogitul companiilor de cherestea. Era *aproape* liniște, dar departe de a fi liniștitor. Nu exista niciun loc în Shanghai care ar fi putut să fie descris drept *liniștitor*.

— Ar fi bine să mă grăbesc, și-a zis, verificându-și ceasul de buzunar.

Soarele avea să apună curând și se lăsa răcoare în preajma râului Huangpu.

Kathleen a grăbit pasul până la filatura de bumbac. Nu a intrat prin față, ci pe o fereastră din spate, drept în camera în care

muncitorii își luau pauza. Acelor muncitori nu li se ofereau multe pauze, dar pe măsură ce li se apropia sfârșitul turei, din ce în ce mai mulți veneau acolo pentru a lua o gură de aer. Așa că, atunci când Kathleen s-a strecurat delicat pe fereastră, trăgându-și picioarele înăuntru, a dat de o femeie care stătea acolo și mânca orez dintr-o casoletă.

Femeii aproape că i-a țâșnit orezul pe nas.

— Scuze, scuze, nu am vrut să te sperii! i-a spus Kathleen repede. Ai putea să-l chemi pe Da Nao? Afaceri importante ale Bandei Stacojii! Pe șef nu-l va deranja.

— Banda Stacojie? a repetat femeia, lăsându-și jos casoleta.

Purta o brățară roșie, ceea ce însemna că era asociată cu Stacojiii, deși vocea ei suna sceptic. Femeia s-a ridicat și apoi s-a oprit, cercetând-o pentru o clipă pe Kathleen.

Instinctiv, Kathleen și-a dus mâna la păr, ca să se asigure că șuvițele bretonului îi erau așezate chiar deasupra sprâncenelor arcuite, pe care le trasase cu grijă. Avea întotdeauna grijă să nu își atingă fața prea mult – își petrecea mult prea mult timp în fiecare dimineață machiindu-se, până când pielea îi era destul de netedă și bărbia suficient de ascuțită, ca să strice totul în miezul zilei.

S-au scurs câteva clipe lungi. În cele din urmă, femeia a dat din cap.

— O secundă.

Kathleen a răsuflat prelung de îndată ce a rămas singură. Nu își dăduse seama până atunci cât de încordată era, că aproape se aștepta ca femeia să spună ce gândește, să o întrebe cu ce drept se afla acolo și să își bage nasul în afacerile Stacojiilor. Dar, până la urmă, Kathleen era cea care purta un *qipao* de mătase, în timp ce femeia aia era îmbrăcată într-o uniformă din bumbac, care cel mai probabil nu mai fusese înnoită de ani de zile. Nu ar fi îndrăznit.

Singurul care îndrăznea să îi pună la îndoială dreptul de a exista era propriul ei tată.

— Nu te gândi la asta! și-a șoptit Kathleen. Nu te mai gândi la asta!

Însă deja începuse să se gândească. La prima ceartă pe care o avuseseră atunci când tatăl ei ajunsese la Paris, chemat pentru că unul dintre cei trei copii ai lui se îmbolnăvise.

— Este gripă, spuseseră doctorii. S-ar putea să nu își revină.

Tatăl ei era deja cu nervii întinși la maximum. Franceza lui nu era suficient de bună ca să înțeleagă ce spun doctorii. Iar atunci când Kathleen încercase să ajute și îl trăsese pe hol după ce plecaseră doctorii, ca să se asigure că tatăl ei înțelesese ce alternative aveau...

— Nici măcar nu pot să te ascult în clipa asta, mârâise el.

O privise de sus în jos, cercetându-i rochia, plin de dezgust.

— Până nu încetezi să mai porți astfel de...

— Nu! îl întrerupsese Kathleen.

Tatăl ei se trăsese înapoi. Poate că fusese mai jignit de întrerupere. Poate că fusese tonul ei, hotărârea din porunca ei.

— Ce te-au învățat profesorii? răbufnise el. Să *nu* îmi răspunzi...

— Sau ce, *bàba*? a întrebat ea pe un ton plat. Ce vei face?

Timp de sute de ani, în China, cea mai mare crimă fusese lipsa de respect față de părinți. Să ai copii fără *xiàoshùn* era o soartă mai rea decât moartea. Însemna că vei fi uitat în viața de apoi, că vei fi blestemat să rămâi un spirit rătăcitor, menit să flămânzești pentru că nu primești ofrande din partea descendenților lipsiți de respect.

Însă tatăl ei fusese cel care le trimisese acolo, cel care slăbise funia pe care China le-o legase în jurul încheieturilor. Le trimisese în vest, acolo unde intraseră în contact cu alte idei, unde învățaseră

despre o altă viață de apoi, care nu avea nimic de a face cu arderea unor bancnote. Occidentul le schimbase – și a cui era vina?

Tatăl ei nu mai avea nimic de spus.

— Du-te! răbufnise. Du-te înapoi la tine în cameră, la surorile tale! Voi vorbi eu cu doctorii.

Kathleen nu protestase. În clipa aceea, se întrebase, aruncându-i o privire tatălui ei peste umăr, dacă blestemase vreodată universul pentru că îi luase nevasta la naștere, dacă regretase că o pierduse pentru trei străine. Pentru Kathleen, Rosalind și Celia.

O fată care fusese bolnăvicioasă toată viața.

O fată care se pregătea să devină vedeta Shanghaiului.

Și o fată care voia doar să fie lăsată să-și trăiască viața așa cum era.

Kathleen și-a strâns pumnii și a scrâșnit din dinți, forțându-și amintirile să tacă. Dacă ar fi fost după tatăl ei, ar fi fost forțată să se ascundă. Mai degrabă ar fi dezmoștenit-o decât să o lase să se întoarcă îmbrăcată în *qipao*, iar Kathleen ar fi preferat să-și facă bagajele și să străbată toată Europa singură decât să se întoarcă în chip de fiică rătăcitoare.

Își zicea că avusese noroc, deoarece Kathleen Lang – adevărata Kathleen – murise din cauza gripei la două săptămâni după ce se îmbolnăvise, cei paisprezece ani de existență încheindu-i-se fără prieteni adevărați, după ce fusese distantă față de surorile ei întreaga viață. Cum ai fi putut să plângi după cineva pe care nu-l cunoscuseși cu adevărat? Fuseseră doar chipuri goale pe sub văluri negre și priviri reci aruncate vasului cu cenușă. Chiar și sângele se putea face apă dacă era lăsat să curgă într-un spațiu vid.

— Nu-ți voi spune Celia, îi zisese tatăl ei în port, când le ridica valizele. Nu este numele pe care ți l-am dat la naștere.

Îi aruncase o privire piezișă.

— Dar îți voi spune Kathleen. Și, în afară de Rosalind, nimeni nu va ști. Pentru propria ta siguranță. Trebuie să înțelegi asta.

Înțelegea. Se luptase atât de mult întreaga viață să i se spună Celia, iar tatăl ei voia să îi dea un alt nume și... ea putea să accepte asta. Tripletele Lang lipsiseră din Shanghai atâta timp, încât nimeni nu observase schimbarea la chip a lui Kathleen atunci când, în cele din urmă, se întorseseră. Cu excepția lui Juliette – Juliette observa totul –, dar verișoara lor se adaptase imediat, făcând trecerea de la Celia la Kathleen la fel de repede pe cât o făcuse pe cea la Celia.

Acum, Kathleen răspundea la nume ca și cum ar fi fost al ei, ca și cum ar fi fost singurul nume pe care îl avusese vreodată, și era reconfortant, oricât de straniu ar fi putut să pară.

— Bună!

Kathleen a tresărit în fața lui Da Nao, care își făcuse brusc apariția în cameră, și și-a dus mâna la inimă.

— Ești bine? a întrebat-o Da Nao.

— Grozav! a respirat adânc Kathleen, apoi și-a îndreptat umerii, reluându-și atitudinea de afaceristă.

— Am nevoie de o favoare. Caut adresa personală a lui Zhang Gutai.

Deși verișoara ei nu își dădea seama de asta, Juliette îl știa de fapt pe Da Nao – al cărui nume se traducea, literalmente, prin Creier Mare. Lucra câteva ore la această filatură de bumbac și câteva ca pescar în Batardou, aprovizionând Banda Stacojie cu pește proaspăt. Fusese prin preajma lor în copilărie și trecuse pe la reședința Stacojiilor de cel puțin trei ori de când se întorsese Juliette. Bandei Stacojii îi plăcea peștele proaspăt. Și nu aveau de ce să știe că cel care îi aproviziona era și ochii și urechile lor în Partid.

— Zhang Gutai, a repetat Da Nao. Vrei adresa personală a secretarului general?

— Într-adevăr.

Da Nao avea o față de parcă s-ar fi întrebat: „De ce naiba ai nevoie de așa ceva?" Dar nu a pus întrebarea, și Kathleen nu i-a spus, așa că pescarul și-a frecat bărbia gânditor și i-a zis:

— Pot să îți fac rost de ea. Dar următoarea noastră întâlnire are loc abia sâmbătă. Va trebui să așteptăm până atunci.

Kathleen a dat din cap.

— E în ordine. Mulțumesc!

Da Nao a părăsit camera fără surle și trâmbițe. Pentru că își împlinise misiunea, Kathleen s-a apucat să se cațăre iar pe fereastră, doar că, de această dată, cum aluneca pe margine, a dat cu mâna de un afiș care se afla acolo, cu fața în jos, murdar de pământ și unsoare.

Kathleen l-a întors cu fața în sus.

SUPREMAȚIA GANGSTERILOR A LUAT SFÂRȘIT! E TIMPUL SĂ ALCĂTUIM UN SINDICAT!

A ridicat din sprâncene. Se întreba dacă fusese mâna lui Da Nao, deși nu-și putea închipui așa ceva. Și cu toate acestea, în josul afișului, bătut la mașină în rând drept, scrisul aproape decolorat anunța: *Distribuit în numele Partidului Comunist al Chinei.*

Din câte se vedea, Da Nao nu era singurul angajat cu legături comuniste de aici.

Un pleoscăit straniu care venea dinspre debarcader a trezit-o pe Kathleen din reverie, îndemnând-o să sară de pe marginea ferestrei înapoi afară. Atunci când și-a îndreptat privirea spre apă, lui Kathleen i s-a părut că surprinde ceva lucind ca un fulger printre valuri.

— Straniu! a murmurat.

S-a grăbit să ajungă acasă.

Doisprezece

Se zice că Shanghai arată ca fiica cea urâtă a unui împărat. Străzile se întind precum membrele unei prințese deșelate. N-a fost întotdeauna așa. Pe vremuri, a fost o zonă frumoasă. Pretendenții se aplecau asupra ei și îi examinau liniile trupului dând din cap, hotărând că era potrivită pentru copii. Apoi Shanghai s-a automutilat, cu un rânjet larg pe chip. Și-a crestat obrajii și apoi și-a înfipt pumnalul în piept. Acum nu se mai gândește la pețitori, vrea doar să fie liberă, îmbătată de invulnerabilitatea puterii moștenite. Acum e potrivită doar pentru a face profit și a petrece, pentru banchete și pentru destrăbălări.

Poate că acum este urâtă, dar e și preamărită.

Noaptea coboară întotdeauna brusc peste Shanghai. Atunci când se aprind luminile – zumzăitul electricității atât de dorite, ce străbate cablurile care mărginesc străzile ca niște vene negre –, e ușor să uiți că noaptea înseamnă, de fapt, întuneric. Pentru că în Shanghai noaptea este vibrantă, ea înseamnă vitalitate și neon de la felinarele aflate alături de steagurile triunghiulare ce flutură în adierea brizei.

În mijlocul acestei agitații, o dansatoare iese afară din cel mai aglomerat club burlesc din partea ei de oraș, scuturându-și fundele din păr.

Păstrează una singură: o panglică roșie, un semn al devotamentului ei pentru Banda Stacojie, ca să fie lăsată în pace în timp ce-și croiește drum prin teritoriul Stacojiu în drum spre casă, ca să le trimită un semnal gangsterilor care pândesc pe aleile din Batardou, scobindu-se între dinți cu lamele lor ascuțite, și ca aceștia să știe că nu trebuie să se lege de ea, pentru că e de aceeași parte cu ei.

Pe dansatoare o trec fiorii când pășește în stradă. Își aruncă jos țigara lungă și o stinge cu pantoful. Având mâinile libere acum, și le trece în lungul brațelor cu piele de găină. Nu e în apele ei. Nu o urmărește nimeni și nu se află nimeni în fața ei. Cu toate acestea, e convinsă că o urmărește cineva.

Nu e un concept întru totul absurd. Orașul acesta nu se cunoaște pe sine însuși; nu ar simți paraziții care îi cresc pe piele decât atunci când ar fi deja prea târziu. Orașul acesta e un amalgam de părți amestecate la un loc, care funcționează printr-un efort colectiv, dar dacă i-ai pune un pistol la tâmplă doar ți-ar râde în față, fără să înțeleagă violența unei astfel de intenții.

Mereu s-a spus că Shanghai e o fiică urâtă, dar, odată cu trecerea anilor, a ajuns să nu mai fie îndeajuns ca acest oraș să fie descris drept o singură entitate. Locul acesta merge mai departe datorită idealismului occidental și al forței de muncă orientale, își urăște clivajul, dar nu poate funcționa fără el, multiplele lui fațete luptându-se între ele constant.

Pe jumătate Stacojiu, pe jumătate Floare Albă; pe jumătate putred de bogat, pe jumătate sărac lipit; jumătate pământ, jumătate apă curgătoare dinspre Marea Filipinelor. În estul Shanghaiului nu era nimic mai mult decât apă. Poate că de aceea au venit rușii aici, roiuri de exilați care au fugit de revoluția bolșevică și chiar înainte de asta, atunci când patria lor nu le mai era patrie. Dacă te hotărai să fugi, era bine să fugi până la capătul lumii.

Și asta reprezintă acest oraș. Petrecerea de la sfârșitul lumii. Dansatoarea lui de frunte s-a oprit acum, lăsând tăcerea să îi zvâcnească în urechi, fără să poată deslușI ce îi irită nervii. Cu cât se concentrează mai mult, cu atât auzul îi devine mai ascuțit, aude *pic-pic-pic*-ul de la o țeavă din apropiere și vorbăria muncitorilor din tura de noapte.

Chestia e că nu o urmărește *cine*va. Ci *ce*va.

Ceva care iese la suprafață. Ceva cu un șir de coarne care îi cresc din spinarea curbată, scânteind la suprafața apei precum zece pumnale ce prevestesc răul. Ceva care își ridică fruntea și clipește din ochii de argint opac la ea.

Dansatoarea fuge. E atât de îngrozită, se mișcă atât de panicată, vrând să scape de priveliștea îngrozitoare, încât se împiedică chiar în fața unei ambarcațiuni ale cărei culori nu sunt cele care trebuie.

Floarea Albă care încarcă nava o zărește.

— Pardon! îi strigă el de sus. Te-ai pierdut?

A interpretat greșit nemișcarea dansatoarei drept confuzie. Coboară de la prova ambarcațiunii și o ia spre femeie, oprindu-se brusc când îi vede funda roșie.

Expresia Florii Albe se transformă din prietenoasă în dușmănoasă într-o secundă. Dansatoarea încearcă să zâmbească, strâmbându-și chipul într-o grimasă încordată, înfrântă, și își ridică mâinile, încercând să domolească lucrurile strigându-i:

— Îmi pare rău! Îmi pare rău! Nu am fost atentă la granițele teritoriale!

Dar el și-a scos deja pistolul, țintind alene cu un ochi închis.

— Stacojii nenorociți! mormăie. Credeți că puteți valsa pe oriunde vreți, nu-i așa?

Dansatoarea, aproape disperată, își caută tremurând propria armă: un pistol mic, prins de coapsă.

— Așteaptă! îi strigă. Nu sunt dușmanul tău – e ceva acolo, în spate. Se apropie...

Se aude un clipocit. Un strop de apă i-a atins pielea moale din spatele genunchiului și îi alunecă în josul piciorului. Atunci când dansatoarea privește în jos, vede că dâra de apă este complet neagră.

O ia la fugă spre dreapta, se avântă pe o alee și se lipește de scobitura din perete. Se aud împușcături în noapte, pentru că Floarea Albă i-a interpretat reacția ca pe un act de război, dar ea stă deja ascunsă, ferită de apă, tremurând din tot trupul.

Apoi *ceva* erupe din râul Huangpu.

Țipetele răsună în noapte.

E greu să explici ce se întâmplă în portul din Shanghai. În timp ce dansatoarea își mișcă încetișor buzele, rostind o rugăciune mută, cu mâinile strânse la piept, cu genunchii lipiți de frunte, Floarea Albă și toți oamenii săi sunt încă pe vapor, în raza pericolului. Aleargă și urlă și încearcă să reziste, dar infestația s-a coborât asupra lor și nimic nu o mai poate opri.

Atunci când țipetele încetează, dansatoarea se strecoară de pe alee, temându-se că va da peste un adevărat dezastru.

Ceea ce vede însă în fața ochilor sunt insecte.

Sute de insecte – mici, scârboase, care se târăsc pe pământ. Se suie una peste alta și bâjbâie, dar, ca un singur trup, se mișcă toate în aceeași direcție: spre apă.

Pentru prima dată, acest oraș s-ar putea să se teamă totuși de pistolul apăsat de tâmpla sa ca o mângâiere otrăvită.

Pentru că, pe malul râului Huangpu, cel de-al doilea val al nebuniei se dezlănțuie, începând cu cele șapte cadavre care zac pe puntea unei nave rusești.

Treisprezece

JULIETTE ȘI-A NETEZIT MATERIALUL *QIPAO*-LUI, APĂSÂND cutele care i se strângeau sub haină. Și-a înghițit disconfortul cu noduri, de parcă nu ar fi fost nimic mai mult decât o pastilă amară. I se părea a fi un fel de înșelăciune să se îmbrace cu o haină pe care nu o mai purtase de ani de zile. I se părea că minte – că se minte singură, că își trădează imaginea pe care și-o construise până în clipa în care pusese piciorul înapoi în acest oraș.

Dar dacă voia să se integreze la locul de muncă al lui Zhang Gutai, trebuia să arate ca oricare dintre fetele de optsprezece ani din elită, care țăcăneau cu tocurile lor pe acele străzi, cu cercei de perlă agățați în părul despletit și fără să poarte pomadă.

Juliette a respirat adânc, și-a strâns mai bine mânecile hainei și a intrat țanțoș în clădire.

Zhang Gutai – fiind o figură importantă într-un partid relativ nou și fragil – era o persoană rezervată. Dar era și redactor-șef al unui ziar pe nume *Cotidianul muncitorilor* și adresa lor era publică. Deși nu se așteptase să găsească ceva mai mult decât un complex de birouri sărăcăcioase atunci când o luase spre marginea industrială a părții chinezești a orașului, Juliette a fost întâmpinată de o activitate frenetică în sediul ziarului: oamenii alergau de colo-colo

cu teancuri de hârtii și mașini de scris la subsuoară, strigând după cele mai noi știri legate de lotul care intrase la tipărit.

Juliette și-a încrețit nasul și a trecut pe lângă recepție cu fruntea sus. Oamenii aceștia erau comuniști, nu-i așa? Până la urmă, credeau în egalitate. Era sigură că aveau să creadă și faptul că ea putea să arunce singură o privire prin jur, până când ar fi dat peste biroul lui Zhang Gutai. Nu avea nevoie de cineva care să o conducă.

Juliette a zâmbit în barbă.

Grosul activității părea să se desfășoare pe o scară ce cobora la subsol, așa că Juliette a luat-o într-acolo, apucând o tăbliță de pe o masă, ca să pară ocupată. La subsol nu era lumină naturală. A trecut pe lângă ceea ce părea să fie o ieșire laterală, apoi a cotit la dreapta, a ajuns în zona centrală și s-a oprit să analizeze scena care se desfășura înaintea ochilor ei. Podeaua și pereții erau din ciment. Singura sursă de iluminat erau cele câteva aplice fixate pe pereți, lucru care părea teribil de incomod pentru toți acei oameni de la birouri, care se chiorau în semiîntuneric.

Lui Juliette locul îi amintea de felul în care ar fi trebuit să arate celulele din Marele Război. Nu ar fi fost deloc surprinsă să afle că această clădire fusese convertită dintr-un loc în care erau ținuți prizonierii înainte.

A pornit mai departe, înaintând în adâncul acelui spațiu pentru birouri ce semăna cu o închisoare, îndreptându-și privirea spre fiecare colțișor. Tocurile îi țăcăneau tare pe podea, dar era atât de mult haos acolo, încât deocamdată nimeni nu o băga în seamă. Scriitorii hăituiți – atât bătrâni, cât și tineri – erau ocupați să scrie de mână sau la mașină, ori răspundeau la telefoane. Firele care purtau semnalele până la acest nivel subteran erau încurcate într-un ghem mare în spatele sălii uriașe. În timp ce Juliette cerceta birourile pe lângă care trecea, căutând ceva ce s-ar fi putut dovedi relevant, atenția i s-a oprit asupra unui birou care nu părea ocupat.

Un astfel de detaliu era destul de straniu în această mică bulă de activitate continuă. Juliette a devenit și mai interesată după ce a sucit capul ca să poată citi ce scrie deasupra dosarelor de lângă telefon în chineză: ÎN ATENȚIA LUI ZHANG GUTAI.

S-a ascuns repede sub birou, cu tăblița la subsuoară, ca să poată frunzări dosarele. În rapoartele politice nu era nimic interesant, dar atunci când s-a lăsat pe vine ca să cerceteze podeaua, a dat de niște *desene*.

Dacă toată lumea este atât de ocupată, de ce acest birou e gol? s-a întrebat Juliette. Și al cui era? Cu siguranță nu al lui Zhang Gutai, care avea probabil un spațiu personal. Juliette a scuturat din cap și s-a întins după câteva desene, hotărâtă să nu caute calul de dar la dinți.

Dar atunci când și-a aruncat ochii asupra primului dintre ele, au trecut-o sudorile – de la gulerul înalt, până la poalele *qipao*-lui care-i atingea gleznele. Unul dintre desene reprezenta o pereche de ochi mari, reptilieni. Un altul înfățișa cinci gheare agățate de un panou de lemn și solzi care cumva luceau, în ciuda petelor de cerneală împrăștiate pe pagină. Lui Juliette i-au încremenit degetele, îngrozită de ceea ce vedea: zeci de imagini, toate ilustrând versiuni ale aceluiași subiect.

— *Guài wù*, a șoptit Juliette.

Monstru.

Înainte să proceseze bine ce se întâmplă, a apucat unul dintre desene – cel care ilustra începețoșat creatura în întregime – și l-a împăturit, îndesând bucățica de hârtie în buzunarul de la haină. Desenul s-a alăturat invitației pe care și-o pusese acolo cu o zi în urmă și de care uitase. După ce a aruncat o privire în jur, ca să se asigure că e încă la adăpost, Juliette s-a ridicat și și-a șters sudoarea de pe palme. Apoi a pornit spre scara îngustă, cu pumnii strâns încleștați.

S-a oprit brusc, cu piciorul deasupra primei trepte. Pe partea stângă se afla ușa aceea care dădea spre ieșirea din spate.

Se *zgâlțâia*.

Brusc, singurul lucru la care se mai putea gândi era acel desen pe care-l avea în buzunar.

Și-a închipuit un monstru de cealaltă parte a ușii, respirând greoi, așteptând cel mai potrivit moment în care să se elibereze și să atace oamenii nevinovați de aici.

Juliette a pășit ezitant spre ușă și și-a coborât mâna pe clanță.

— Hei? a strigat ea, cu voce răgușită. E cineva...

— Ce cauți aici?

Juliette a tresărit. Și-a luat repede mâna de pe clanță. Ușa nu se mai zgâlțâia. S-a răsucit cu totul.

— A, eu?

Bărbatul dinaintea ei purta o pălărie de fetru pe cap, iar costumul pe care îl avea arăta mai occidental decât al oricărui alt angajat de acolo. Era cu siguranță o persoană importantă, de același nivel cu Zhang Gutai mai degrabă, decât un simplu asistent care răspundea la telefoane.

— Am venit la redactorul-șef cu o treabă importantă, a continuat Juliette. M-am rătăcit puțin.

— Ieșirea e pe acolo, i-a spus bărbatul, arătând cu degetul.

Lui Juliette i-a înghețat zâmbetul.

— Treabă oficială din partea Bandei Stacojii, s-a corectat ea. Tatăl meu – Lordul Cai – m-a trimis.

Au urmat câteva clipe de tăcere, în vreme ce bărbatul îi asimila cuvintele, plictiseala întipărindu-i-se treptat pe chip. Juliette ajunsese să-și perfecționeze arta vicleniei: își ascundea identitatea atunci când era nevoie, iar atunci când îi era de folos, o utiliza ca pe o armă. Doar că bărbatul din fața ei a părut și el să rânjească,

puțin amuzat, la fel ca Juliette. A dat însă din cap și i-a făcut semn să-l urmeze.

Clădirea avea încă un etaj, spre care bărbatul a condus-o grăbit. Urca treptele scării modeste, de culoare maro, câte trei deodată, în timp ce Juliette bocănea încetișor, privind în jur. Scara aceea, cu balustrada ei solidă și geamurile ovale, poleite, ar fi putut arăta fermecător, într-un stil decadent, însă comuniștii erau chitiți să se prezinte ca fiind la fel ca oamenii de rând. Tot ce se găsea în această clădire ar fi putut arăta glorios. Însă gloria nu mai era obiectivul țintit, nu-i așa?

La etajul al doilea, Juliette s-a aplecat peste balustradă cu un oftat, cercetând frenezia hârtiilor și a mașinilor de scris de jos. Cum bărbatul îi făcea semn nerăbdător să îl urmeze, Juliette a schițat o grimasă și și-a continuat drumul.

Bărbatul a luat colțul și a condus-o într-o sală de așteptare spațioasă. Acolo se aflau două rânduri de scaune, ambele lipite de pereți, în fața ușii închise a unui birou. Juliette i-a înțeles în sfârșit amuzamentul. Cineva se afla deja acolo, așezat pe unul dintre scaunele galbene, cu picioarele întinse în față.

Roma s-a îndreptat brusc.

— Ce cauți aici? au întrebat amândoi odată.

Bărbatul cu pălărie de fetru s-a grăbit să se facă nevăzut. Cum a dispărut din peisaj, Roma a sărit de pe scaun și a apucat-o pe Juliette de braț. Juliette era atât de ofensată că îndrăznise să o atingă, încât nici măcar nu a putut să reacționeze imediat, lăsându-se purtată de Roma într-un colț al încăperii, unde acesta a lipit-o cu spatele de peretele rece.

— Dă-mi drumul! a șuierat ea, smulgându-și brațul din strânsoare.

Roma obținuse probabil aceeași informație pe care o avea și ea. Voia să afle despre implicarea lui Zhang Gutai în această nebunie.

Juliette și-a mușcat buza ca să nu înjure. Dacă Florile Albe ar fi obținut informațiile înaintea ei, le-ar fi folosit în același fel în care se foloseau și de piața neagră. Aveau să facă tot ce le stătea în putință ca să își asigure monopolul, aveau să cumpere surse și să ucidă, așa încât Stacojiii să nu aibă cum să mai afle ceea ce știau ei. Astfel, doar Florile Albe se puteau pune la adăpost, asta dacă *exista* vreo cale prin care această nebunie putea fi oprită. În acest fel, orașul avea să se umple de cadavrele dușmanilor lor. Și apoi, oamenii urmau să înceapă să schimbe taberele.

Și astfel Florile Albe își puteau asigura victoria. Iar Stacojiii aveau de suferit.

— Ascultă! s-a răstit Roma. Trebuie să pleci.

Juliette a clipit din ochi, dându-și capul pe spate.

— *Eu* trebuie să plec?

— Da.

Roma și-a întins mâna, cu o expresie batjocoritoare pe chip, și i-a scuturat unul dintre cerceii care îi atârnau în urechi. Perla s-a legănat, mângâindu-i maxilarul. Juliette abia a reușit să-și controleze aerul care amenința să-i scape din piept și să înăbușe focul pe care ar fi vrut să-l reverse pe gură.

— Du-te să faci parada modei în altă parte! a continuat Roma. Eu am ajuns primul aici.

— Ești pe teritoriu *Stacojiu*.

— Iar aceștia sunt comuniști. Nu ai nicio autoritate asupra lor.

Juliette a scrâșnit din dinți. Era adevărat, Banda Stacojie nu avea niciun fel de control aici. Singura ei consolare era că nici Roma nu părea prea încântat, ceea ce însemna că nici Florile Albe nu îi controlau pe comuniști. Deocamdată, această neutralitate era un lucru bun. Bărbatul cu pălărie de fetru închisese imediat gura când aflase identitatea lui Juliette, tocmai pentru a evita să se pună rău cu Banda Stacojie. Dar mersul acela pe gheață subțire nu avea

să țină pentru totdeauna. Modelul de progres al comuniștilor reprezenta schimbarea la față a Shanghaiului așa cum era – așa cum îi făcea pe gangsteri să prospere: păcătos, profitabil. Dacă li se oferea ocazia de a alege între a-i ucide pe capitaliști sau pe toți gangsterii, ei ar fi ales ambele variante.

— Relația noastră cu comuniștii nu este, așa cum nici n-a fost vreodată, treaba ta, i-a spus Juliette. Și acum, dacă ești drăguț, dă-te din fața mea!

Roma a făcut ochii mici. I-a interpretat comanda ca pe o amenințare. Poate că asta și intenționase să fie.

— Nu plec nicăieri.

Pe zei, ce tupeu! Juliette s-a îndreptat de spate. Diferența de înălțime dintre ei nu era chiar atât de mare – Roma abia dacă era cu un centimetru mai înalt atunci când ea purta tocuri.

— Nu o voi mai zice încă o dată, a șuierat ea. Piei din fața mea! *Acum!*

Roma a strâns din buze. Încetișor, plin de resentimente, i-a ascultat amenințarea. A făcut un pas înapoi, uitându-se urât la ea în timp ce-și freca ochii cu mâna. Dacă Juliette nu l-ar fi cunoscut atât de bine, ar fi putut să creadă că era un semn care îi trădează ezitarea. Dar nu – era vorba despre extenuare; cearcănele din jurul ochilor erau aproape fumurii, de parcă genele i-ar fi fost acoperite de cenușă.

— N-ai prea dormit în ultimul timp? s-a trezit Juliette întrebând.

Bunăvoința și politețea lui Juliette erau direct proporționale cu distanța dintre ei. Dacă Roma era la o oarecare distanță, atunci și ei îi scădea pofta de a ucide.

Roma și-a luat mâna de la ochi.

— Te anunț că sunt *bine*, mersi!

— Nu am întrebat despre starea ta de bine.

— Ah, las-o moartă, Juliette!

Juliette și-a încrucișat mâinile la piept, gânditoare. Noaptea trecută auzise veștile despre creșterea bruscă a numărului de morți printre Florile Albe cauzată de nebunie. Era cea mai mare pierdere în masă de până acum. Ceea ce însemna că Roma nu avea să plece doar pentru că ea făcuse câteva observații tăioase – se afla acolo tocmai pentru că nebunia se apropiase prea mult de ai lui.

Și-a plecat capul spre ușa închisă.

— Acela e biroul lui?

Roma nu avea nevoie de clarificări. A dat din cap.

— Zhang Gutai nu va primi vizite până la ora potrivită. Să nu faci vreo fază!

Cum ar fi? și-a zis Juliette iritată. Nu avea cum să-l elimine pe Roma fără să facă o scenă și să îi jignească pe comuniști, și în mod clar nu avea de gând să plece până când nu discuta cu Zhang Gutai. Pentru a putea afla răspunsurile de care avea nevoie, trebuia să se supună.

Juliette s-a apropiat de un scaun și a luat loc. Și-a lăsat capul pe spate și s-a holbat la tavan, hotărâtă să nu privească nicăieri în altă parte. Hotărâtă să-și lase mintea să rătăcească, și-a strecurat mâna în buzunarul de la haină și a pipăit desenul pe care îl dosise acolo. Nu era clar dacă aceste înspăimântătoare schițe confirmau faptul că aveau necazuri cu comuniștii, dar *ceva* confirmau totuși. Trebuia să investigheze mai în amănunt, pentru că i se părea că fundalul din desen reda Batardoul. Erau trasate doar câteva linii dure, dar pentru un loc atât de distinctiv, câteva linii pronunțate erau îndeajuns.

Între timp, Roma se așezase înapoi pe scaunul lui, pe celălalt rând, răpăind cu degetele în ritmul ceasului de pe perete. Își ținea privirea ațintită asupra lui Juliette, spre iritarea acesteia. Îl simțea cercetând-o, de parcă ar fi atins-o fizic, de parcă ar fi fost la doar

câțiva centimetri de ea și nu în cealaltă parte a camerei. De fiecare dată când Roma clipea, Juliette se simțea de parcă ar fi fost dezasamblată, bucată cu bucată, până când toate organele îi erau scoase afară, pentru a fi inspectate. Simțea cum i se strecoară o fierbințeală în piept, cum i se înroșește gâtul din cauza disconfortului și apoi i se întețește pulsul până când i se aprind obrajii.

Avea să se jupoaie singură, cu propriul ei cuțit. Celulele o trădau la nivel molecular. O *privea* doar, pe toți sfinții! Nu era un atac. Juliette nu avea de gând să se lase provocată. Avea să stea acolo până când Zhang Gutai era gata să o primească și apoi...

— *Ce?* a răbufnit Juliette, nemaiputând să se abțină.

Și-a coborât privirea din tavan, scoțându-și în sfârșit și ea artileria pentru a face față atitudinii războinice a lui Roma.

Roma a scos un sunet întrebător. A strâns încetișor din buze și apoi și-a înclinat barba.

— Ce te-a iritat așa tare?

Juliette și-a întors privirea în direcția în care arăta Roma și și-a smuls mâna din buzunar.

— Din nou, nu-i treaba ta.

— Dacă are legătură cu nebuni...

— Ce te face să crezi asta?

Roma s-a încruntat.

— Îmi dai voie să-mi *termin* fra...

Ușa de la birou s-a deschis, întrerupându-l. O secretară grăbită a ieșit și l-a chemat pe Roma, apoi a intrat la loc cu aceeași grabă. Roma a pufăit și i-a aruncat o privire lui Juliette prin care îi transmitea că lucrurile *nu aveau să rămână așa.* Apoi a intrat în birou.

Așteptarea o făcea să fiarbă în suc propriu. Bătea din picior în podeaua dură de lemn și își trosnea degetele nerăbdătoare. Preț de zece minute, s-a adus singură la disperare, închipuindu-și cum Roma făcea tot ce îi stă în putere ca să îl convingă pe Zhang Gutai

să îi ofere *lui* toate răspunsurile și pe ea să o ignore. Roma era un mincinos fără pereche – tacticile lui de persuasiune nu cunoșteau limite.

Însă atunci când a ieșit pe ușă afară, a devenit imediat clar, după felul în care își ținea capul plecat, că nu obținuse ceea ce își dorea.

— Nu mai fi așa îngâmfată! i-a șoptit el lui Juliette când aceasta a trecut pe lângă el.

— Așa-i fața mea, i-a șuierat la rândul ei.

Cu bărbia ridicată, Juliette a pășit în biroul lui Zhang Gutai.

— Ei, dar asta trebuie să fie ziua mea norocoasă! a început domnul Zhang când a văzut-o intrând, lăsându-și apoi jos stiloul.

În ciuda tonului său laudativ, chipul îi era încruntat.

— Mai întâi, moștenitorul Florilor Albe, și acum, prințesa Stacojie. Cu ce pot să vă ajut, domnișoară Cai?

Juliette s-a lăsat într-unul dintre cele două scaune mari din fața biroului masiv din lemn de mahon al domnului Zhang. În câteva secunde, a cercetat mediul înconjurător: fotografiile alb-negru ale părinților lui în vârstă, steagul cu secera și ciocanul, atârnat dintr-o parte în cealaltă a dulapului cu acte, calendarul roșu de pe perete, în care erau însemnate întâlniri pe zile. Juliette și-a întors privirea la comunistul din fața ei, relaxată. S-a prezentat așa cum voia el să o vadă, dând drumul unui mic râset lipsit de griji, pe cât de superficial știa să-l facă.

— Știi și tu cum circulă zvonurile în orașul acesta, domnule Zhang.

Și-a mutat atenția asupra unghiilor, strângând din gene la o mică imperfecțiune de pe degetul mic.

— Ajung la mine și eu le urmez. Și știi ce mi-a ajuns la urechi zilele trecute?

Zhang Gutai părea vag distrat.

— Spune-mi, te rog!

— Umblă vorba – Juliette s-a aplecat spre el – că tu știi de ce bântuie nebunia prin Shanghai.

O bună bucată de vreme domnul Zhang nu a scos niciun cuvânt. Apoi a clipit des și i-a replicat:

— Domnișoară Cai, nu am nicio idee de ce ai crede asta.

— Nu? a întrebat Juliette veselă. Nu tu ai copt o formă de nebunie pe care ai împrăștiat-o prin oraș? Nu tu ți-ai făcut planuri pentru a provoca suficient de multe morți, astfel încât gangsterii să fie slăbiți, iar muncitorii să fie cuprinși de teamă, până când în fabrici să se ajungă la condițiile ideale de care au nevoie comuniștii pentru a profita ca să incite la revoluție?

Juliette s-a bucurat să îi vadă uimirea, uluirea în fața faptului că era confruntat. Roma nu îl întrebase probabil în mod direct despre nebunie – o luase probabil mai pe ocolite, pășind în vârful degetelor, în loc să spună de-a dreptul ce avea de spus. Ar fi trebuit să se aștepte la asta. Abordarea directă era mai degrabă specialitatea ei.

— Domnișoară Cai, a grăit Zhang Gutai sobru. E de-a dreptul *absurd*!

Juliette nu avea să ajungă nicăieri în acel ritm. S-a îndreptat de spate și a renunțat la zâmbet, încleștându-și mâinile pe brațele fotoliului. Atitudinea degajată, ușuratică, de fetișcană, dispăruse. Fusese înlocuită de cea a moștenitoarei celei mai sângeroase bande din Shanghai.

— Voi afla adevărul într-un fel sau altul, a spus Juliette. Așa că, vorbește acum, dacă vrei să ți se arate milă! Altfel, voi smulge răspunsul de la tine, bucățică cu bucățică...

— Domnișoară Cai, chiar nu am idee despre ce vorbești, a întrerupt-o domnul Zhang. Te rog să pleci acum! Aici e un loc în care se muncește, și nu voi permite ca acuzațiile dumitale ridicole să îmi irosească timpul!

Juliette și-a trecut în revistă opțiunile. Zhang Gutai suna convingător, dar era agitat. Dacă nu cumva era un actor foarte, foarte bun – nu mințea. Însă își tot îndrepta privirea spre ușă și bătea darabana cu degetele în birou. *De ce?* Ce știa el și ea nu? Chiar dacă nu el pusese la cale nebunia, în ce fel era implicat?

Juliette s-a lăsat la loc pe spate în scaun, relaxându-și coloana într-o stare aparentă degajată.

— Și dacă am întrebări legate de Partidul Comunist? Ești secretarul general, nu-i așa?

— Ești bine-venită să asiști la întâlnirile noastre dacă îți dorești să afli mai multe despre Partid, i-a răspuns domnul Zhang, bățos. Așa că, domnișoară Cai, te poftesc să ieși!

Juliette s-a ridicat, întinzându-se apoi pe-ndelete și trosnindu-și gâtul. La sfârșit, a făcut o plecăciune adâncă și teatrală și a zâmbit:

— Mulțumesc pentru prețiosul timp acordat!

A ieșit din birou.

Și acum? și-a zis, închizând ușa în urma ei cu un țăcănit ușor. A făcut câțiva pași. *Dacă el nu va...*

— Au!

Juliette s-a dat clătinându-se îndărăt. I se învârtea capul. Se izbise de cineva atunci când luase colțul. În clipa în care și-a ridicat privirea ca să vadă cine naiba îi tăia calea, a văzut roșu în fața ochilor.

Roma a prins-o de încheietură, înainte să apuce să îl pălmuiască. Brațele li s-au încrucișat în aer, de parcă s-ar fi duelat cu săbiile.

— Ai grijă! i-a spus Roma încetișor.

Vocea lui era prea moale pentru furia violentă care ardea sub pielea lui Juliette. Era un truc. Încerca să îi atragă atenția spre buzele lui, spre respirația lui regulată, spre calmul lui, să o distragă de la strânsoarea dură care îi săpa șanțuri în încheietură. Și *funcționa.* Juliette ar fi vrut să îl ucidă doar pentru asta.

Roma i-a zâmbit batjocoritor, de parcă ar fi știut la ce se gândește.

— N-ai vrea să te dai în spectacol într-un sediu comunist, nu-i așa?

Juliette a încercat să-și tragă înapoi brațul, dar Roma a rămas ferm pe poziții. Dacă nu avea să îi dea drumul în trei secunde, își scotea pistolul. *Unu, doi...*

Roma i-a dat drumul.

Juliette și-a frecat încheietura, trecându-și palma peste pulsul agitat, în timp ce bombănea ceva indistinctibil în barbă. Cum Roma stătea acolo pur și simplu, l-a întrebat pe un ton autoritar:

— Ce *mai* cauți aici?

Roma a arătat inocent spre scaune.

— Mi-am uitat pălăria.

— Nici măcar nu purtai pălărie.

Însă adevărul era că, pe scaun, acolo unde stătuse Roma, se afla o pălărie răsturnată. Roma a ridicat din umeri și s-a dus să și-o ridice. Juliette s-a răsucit pe călcâie și a plecat pe cât de repede a putut, grăbindu-se să părăsească clădirea.

Abia după ce străbătuse jumătate din drum, strângându-și bine haina în jurul trupului, s-a oprit și a înjurat.

— Spre binele lui, sper că nu a...

Juliette și-a îndesat mâna în buzunar și a scos o singură bucată de hârtie. A desfăcut-o și a văzut că monstrul era încă acolo, privind-o, liniile lui fiind acum ușor întinse din cauza împăturirilor și despăturirilor.

Juliette a pufnit. Roma îi luase în schimb invitația la bal.

— Fraierul! a murmurat ea.

Atunci când a ajuns acasă, Juliette a găsit-o pe Kathleen întinsă deja pe canapelele din camera de zi. A mers să i se alăture verișoarei ei, bombănind în barbă.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Kathleen cu mintea în altă parte, frunzărindu-și revista.

— O mulțime de lucruri, a mormăit Juliette. Ai făcut rost de adresă?

Kathleen a mișcat ușor din cap, părând să confirme.

— Oarecum. O voi avea în câteva zile.

— Destul de bine! a murmurat Juliette. Am pe cap balul mascat până atunci.

Simțea în ceafă cum începe să o apuce o durere de cap. Încerca să-și pună la cale următoarea mișcare, însă era greu să se hotărască unde să caute. Trebuia să existe un motiv pentru faptul că Madam auzise ceea ce auzise. Trebuia să existe un motiv pentru faptul că membrii Partidului Comunist spuseseră ceea ce spuseseră. Și dacă nu era nimic mai mult decât un zvon, atunci Juliette avea să-și lase deoparte suspiciunile după ce cerceta toate pistele legate de Zhang Gutai.

Juliette s-a mai înveselit nițel. Și-a băgat din nou mâna în buzunar și a atins desenul. Mai avea de lucru până să poată spune că a cercetat *toate* pistele.

Atunci s-a auzit un fluierat venind de la ușa din față, care i-a întrerupt lui Juliette meditațiile sumbre. Și-a ridicat privirea și a văzut un mesager Stacojiu, care bâjbâia în foaier. Îi făcea semn cu o mână și încerca să-și așeze mai bine pantoful cu cealaltă.

— Dă-mi pachetul acela de lângă tine!

Juliette s-a uitat în jur. Într-adevăr, pe masa rotundă de lângă canapeaua pe care se trântise se afla un pachet, dar ce era în capul acestui mesager de-i cerea *ei* să-i aducă ceva pe care l-ar fi putut lua foarte ușor și singur...

I-a picat fisa. *Qipao.* Gangsterii Stacojii se obișnuiseră să o asocieze cu rochii strălucitoare, încărcate de mărgele, și cu pomada din

părul ondulat. Dat fiind că se îmbrăcase în haine chinezești – parcă vedeau prin ea.

Juliette a încercat să tragă aer în piept, dar s-a trezit că îi e aproape imposibil. Nu putea să fie ambele în același timp? Era blestemată să aleagă o țară în defavoarea celeilalte? Să fie o fată americană sau nimic?

Mesagerul a fluierat din nou.

— Hei...

Juliette și-a smuls pumnalul prins de coapsă, acolo unde se termina crăpătura de la *qipao*, și l-a aruncat. Lama s-a înfipt perfect în ușa de la intrare cu un bufnet adânc, răsunător. În drumul ei, storsese o singură picătură din urechea mesagerului, în locul în care o zgâriase.

— Nu tu fluieri la mine! i-a spus Juliette cu răceală. Eu fluier la tine. Ai înțeles?

Mesagerul s-a uitat la ea – s-a uitat cu adevărat la ea de data aceasta. Și-a dus mâna la ureche. Sângerarea se oprise deja. A dat însă din cap, cu ochii ieșiți din orbite.

Juliette a luat pachetul și s-a ridicat. S-a dus drept la mesager și i l-a întins delicat, de parcă ar fi fost un pachet cu mâncare pentru un prieten.

— Și, dacă tot ești aici, a adăugat ea, vreau să faci ceva pentru mine. Mergi în Batardou și ia-i la întrebări pe bancherii care lucrează pe fâșia principală. Întreabă-i dacă au văzut ceva straniu dând târcoale prin zonă.

Mesagerul a deschis gura și apoi a închis-o la loc.

— Pe toți?

— Pe. Toți.

— Dar...

— Juliette, stai puțin!

Kathleen s-a ridicat și ea de pe canapea.

— Dă-mi voie!

Juliette a ridicat o sprânceană. Kathleen a fluturat din mână spre mesager cu un gest expeditiv, iar acesta a profitat de ocazie ca să o ia la fugă, închizând după el ușa cu pumnalul încă înfipt în ea.

— Vrei să-ți pierzi tu timpul cu *asta*? a întrebat Juliette.

— Nu-mi pierd timpul dacă obțin informații care să îți fie de folos.

Kathleen s-a îndreptat spre cuierul de lângă ușă.

— De ce te interesează această chestie?

— Pot trimite oricare alt mesager, a insistat Juliette, încrețindu-și fruntea.

Nu îi plăcea să le dea ordine verișoarelor ei. Una era o misiune aparte, cu un scop precis, mai ales când Kathleen avea legături pe care și le putea folosi pentru a asigura reușita acesteia. Alta era să o trimită să umble brambura.

— Juliette...

— Voiam în primul rând să îl sperii pe mesager. Totul e în ordine...

Kathleen a prins-o pe vara ei de încheietură și a strâns-o, nu cât să o doară, însă suficient de puternic ca Juliette să știe că e vorba despre ceva serios.

— Nu fac asta doar din mărinimie, a declarat ea ferm. În câțiva ani, această bandă va ajunge fie pe mâna ta, fie pe-a altcuiva. Și uitându-mă la ceilalți pretendenți...

Kathleen a făcut o pauză. Amândouă s-au gândit la aceiași oameni: la Tyler mai întâi, urmat poate de alți veri, care ar fi putut avea o șansă doar în cazul în care Tyler ar fi dispărut în mod misterios. Cu toții erau niște persoane îngrozitoare și nemiloase, pline de ură, dar la fel era și Juliette. Singura mică diferență era că Juliette era și atentă, și controla cu precizie cât de mult din acea ură lăsa să-i scape din mâna cu care conducea.

— Ar putea ajunge și pe mâna ta, i-a spus Juliette lui Kathleen cu seninătate. Nu știm ce se va întâmpla în următorii ani.

Kathleen și-a dat ochii peste cap.

— Numele meu de familie nu este Cai, Juliette. Posibilitatea aceasta este exclusă.

Juliette nu avea ce contraargumente să ofere. Kathleen provenea din partea mamei a familiei. Cum Lordul Cai era chipul Bandei Stacojii, nu era surprinzător că doar aceia care îi purtau numele erau văzuți drept pretendenți legitimi. Era îndeajuns să vezi cât de ușor pătrunseseră în cercul interior verii lui, în vreme ce domnul Lang, fratele mamei ei, încă nu se alesese cu nicio favoare în cele două decenii de când le era alături.

— Trebuie să fii tu, a spus Kathleen pe un ton ce nu lăsa loc pentru discuții. Toți cei care ar vrea să-ți ia coroana sunt periculoși. Și tu ești, dar – a ezitat o clipă, gândindu-se cum să formuleze – cel puțin tu nu îi vei pune pe ai tăi în pericol doar pentru a-ți hrăni orgoliul. Tu ești singura în care am încredere că va ține această bandă unită ca o structură stabilă din oțel, în loc să o transforme într-o luptă a orgoliilor. Dacă tu dai greș în a fi o bună moștenitoare – dacă tu te *prăbușești* –, atunci tot acest stil de viață se va prăbuși și el la pământ. Dă-mi voie să te ajut!

Juliette a deschis gura și apoi a închis-o la loc. Cum nu a reușit să scoată mai mult decât un „Bine" moale, verișoara ei a chicotit.

Atmosfera serioasă s-a destrămat. Kathleen și-a tras haina pe ea.

— Așadar, ce vrei să afli de la bancherii din Batardou?

Juliette se gândea încă la cuvintele verișoarei ei. Se văzuse întotdeauna ca fiind moștenitoarea Bandei Stacojii, dar nu doar despre asta era vorba până la urmă. Era moștenitoarea versiunii tatălui ei a Bandei Stacojii.

Și chiar era un lucru atât de bun? Acea versiune a Bandei Stacojii se destrăma din încheieturi. Poate că o alta ar fi câștigat războiul

sângeros împotriva Florilor Albe cu generații în urmă. Poate că o alta ar fi pus deja capăt nebuniei.

— Zvonuri despre un monstru, a răspuns Juliette cu voce tare, trezindu-se la realitate.

Încă mai erau o mulțime de bucățele din puzzle care nu se potriveau: un monstru, nebunia, comuniștii – trebuia să se concentreze asupra lor, nu a îndoielilor ei.

— Am motive să cred că ar fi putut să vadă ceva. Nu-mi fac speranțe foarte mari, dar ele există totuși.

Kathleen a dat din cap.

— Îți voi transmite ce aflu.

Cu acele cuvinte, vara ei și-a fluturat mâna în semn de la revedere și a închis ușa după ea, bocănitul reverberând până în camera de zi. Pumnalul arăta destul de comic acolo, mișcându-se odată cu ușa. Juliette a oftat și l-a smuls. Și l-a prins la loc, sub rochie, și a luat-o în sus, pe scări. Părinții ei aveau să fie îngroziți să descopere o gaură în ușă. Gândul a făcut-o să zâmbească și a rămas cu o dispoziție destul de bună până când a intrat în camera ei și a dat cu ochii de silueta întinsă pe pat.

Juliette aproape că a sărit în sus.

— Ah, cerurilor! M-ai speriat, a oftat o secundă mai târziu.

Surorile își făceau rareori apariția în camera ei singure, așa că nu o recunoscuse pe Rosalind imediat, mai ales având în vedere că vara ei avea capul întors spre razele soarelui de după-amiază care pătrundeau prin fereastră.

— Tu și sora ta v-ați vorbit ca să mă luați prin surprindere azi?

Rosalind s-a întors spre Juliette, puțin bosumflată.

— Ai stat cu Kathleen până acum? Te aștept de ore bune aici.

Juliette a clipit din gene. Nu prea știa ce ar fi putut spune.

— Îmi pare rău! a zis în cele din urmă, deși, pentru că era nedumerită, cuvintele ei nu sunaseră sincer.

Rosalind a clătinat din cap și a mormăit:

— Nu contează.

Acesta era unul dintre amănuntele pe care Juliette și-l amintea din copilăria lor, dinainte ca vreuna dintre ele să fi fost trimisă în Occident. Rosalind ținea supărarea de parcă ar fi fost un soi de competiție. Era plină de pasiune și căpoasă, și avea nervi de oțel, dar atunci când priveai dincolo de cuvintele ei frumoase, puteai să descoperi că insista asupra unor lucruri care ar fi putut să fie ușor trecute cu vederea.

— Nu te bosumfla la mine! a țâțâit Juliette.

Trebuia să discute problema atunci, altfel i-ar fi suportat consecințele pe viitor. Își cunoștea verișoara, fusese martoră la felul în care i se clădea ura față de cei care o supărau – față de mătușile ei materne, care încercau să îi ia locul mamei ei moarte; față de tatăl ei, pentru care era mai important să își întărească *guānxì* în Banda Stacojie decât să aibă grijă de copiii lui; chiar și față de colegele ei dansatoare de la clubul burlesc, care erau într-atât de geloase pe statutul de stea al lui Rosalind, încât încercau să o excludă din cercurile lor.

Uneori, Juliette se întreba cum reușea să reziste cu atâtea carențe în viața ei. Gândul acesta o făcea să îi pară rău că nu discutase mai des cu verișoara ei, chiar dacă nu se întorsese în oraș de prea mult timp. Cei din familia Cai erau ocupați întotdeauna cu lucruri mai importante. Cel puțin, Kathleen era o fire mai optimistă. Rosalind, nu. Însă grija pentru verișoarele sale nu era o prioritate atunci când afară oamenii își sfâșiau beregatele pe străzi.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat totuși Juliette.

Putea să-și smulgă măcar un minut, dacă Rosalind își petrecuse ore întregi așteptând-o.

Rosalind nu a răspuns. Pentru o clipă, lui Juliette i-a fost teamă că vara ei nu o iertase. Apoi, dintr-odată, Rosalind și-a cuprins capul în palme.

Mișcarea aceasta avea ceva dramatic, care a cutremurat-o pe Juliette până în adâncul sufletului, ceva trist, de copil pierdut.

— Insecte, a șoptit Rosalind, cuvintele ieșind înfundate de palme.

În cameră s-a așternut un val de aer rece. Juliette și-a simțit perii de pe ceafă ridicându-se și carnea de pe ea chircindu-se aproape dureros.

— Atât de multe! a continuat Rosalind.

Fiecare tremur din vocea verișoarei ei îi trezea fiori pe șira spinării.

— Atât de multe, toate venite din apă, toate întorcându-se în apă!

Încetișor, Juliette a reușit să se lase în genunchi pe covor. Și-a coborât fruntea, ca să întâlnească ochii plecați, îngroziți, ai verei ei.

— Ce spui? a întrebat Juliette blând. Ce insecte?

Rosalind și-a scuturat capul.

— Cred că l-am văzut. L-am văzut în apă.

Asta tot nu o lămurea pe Juliette.

— Ce ai văzut? a încercat ea din nou să afle.

Cum Rosalind amuțise, Juliette a apucat-o de braț și a scuturat-o.

— Rosalind, ce ai văzut?

Rosalind a tras aer în piept. Părea că încearcă astfel să absoarbă tot oxigenul din cameră, să se convingă cu ideea că orice va fi fost ceea ce văzuse, putea fi explicat rațional. Juliette simțea că inima îi pulsează în craniu – o presiune care creștea din interior, care îi cerea *să asculte, să-și adune curajul, să se pregătească pentru ce e mai rău.* Cumva, știa că ceea ce urma să audă avea să schimbe totul.

— Rosalind, a îndemnat-o Juliette pentru ultima oară.

— Ochi argintii, a răspuns în sfârșit Rosalind, tremurând, înecându-se.

Acum, că în sfârșit începuse să vorbească, cuvintele curgeau ca o avalanșă. Respirația lui Rosalind devenea din ce în ce mai slabă, iar Juliette o strângea din ce în ce mai tare de brațe. Verișoara ei nici nu părea să observe.

— Avea ochi argintii. Și o spinare curbată. Și țepi ascuțiți. Și solzi, și gheare, și... eu... nu știu, Juliette. Nu știu *ce* e. *Guài wù*, poate. Un monstru.

Un vuiet a umplut cu totul urechile lui Juliette. Cu grijă, și-a desprins degetele de pe brațele verișoarei ei și apoi și-a dus mâna în buzunar, scoțând afară desenul pe care îl furase. A despăturit hârtia boțită și a netezit-o.

— Rosalind, a început Juliette încetișor. Uită-te la acest desen!

Rosalind și-a întins mâna după bucățica subțire de hârtie. A strâns-o între degete. Ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Asta ai văzut? a șoptit Juliette.

Încet, foarte încet, Rosalind a dat din cap aprobator.

Paisprezece

DACĂ L-AR FI ÎNTREBAT CINEVA PE BENEDICT Montagov ce își dorea în viață, tânărul ar fi oferit un răspuns simplu: să picteze sfera perfectă.

Dacă aceeași întrebare i-ar fi fost adresată oricărei alte Flori Albe, răspunsurile ar fi fost foarte diverse. Avere, iubire, răzbunare – și Benedict își dorea toate acestea, și chiar mai mult. Dar totul devenea doar zgomot de fundal atunci când picta, nu se mai gândea la nimic în afară de mișcarea din încheietură și la arcuirea pensulei. Era o activitate atât de grijulie, de meticuloasă, de frumoasă!

Devenise aproape o obsesie – dorința aceasta a lui de a obține sfera perfectă. Era una dintre fanteziile pe care le păstrase din copilărie, o fantezie care părea să se fi întrupat în mintea lui parcă de nicăieri, deși dacă va fi avut vreo origine, era posibil să fi fost atât de îndepărtată, încât pur și simplu Benedict nu își mai aducea aminte de ea. Totul era oricum irațional. Era vorba despre credința că, dacă ar fi reușit să realizeze un lucru imposibil, atunci poate că toate celelalte elemente imposibile din viața lui s-ar fi legat, chiar dacă se potriveau sau nu.

Atunci când avea cinci ani, Benedict credea că, dacă va reuși să recite toată Biblia, de la început până la sfârșit, tatăl lui avea să își învingă boala și să trăiască. Tatăl lui a murit oricum, și apoi a murit și mama lui, șase luni mai târziu, cu un glonț rătăcit în piept.

Pe când avea opt ani, Benedict se convinsese singur că *trebuia* să alerge în fiecare dimineață din dormitor până la ușa din față în zece secunde, pentru că altfel ar fi avut o zi proastă. Asta era pe vremea când locuia încă în reședința centrală, în dormitorul de lângă cel al lui Roma, la cel de-al treilea etaj. Pe atunci zilele lui erau grele, îngrozitoare – dar nu știa în ce măsură erau rezultatul faptului că nu alerga destul de repede.

Acum avea nouăsprezece ani și tot nu scăpase de obicei; doar că dorințele lui iraționale se aleseseră și se condensaseră într-un punct fix, lăsând în urmă o dorință supremă, care se așezase în vârful piramidei celorlalte dorințe imposibile.

— La naiba, a murmurat Benedict. La naiba, *la naiba!*

A rupt coala de pe șevalet și a făcut-o cocoloș, apoi a aruncat-o cu putere spre peretele atelierului. Sentimentul inutilității s-a coborât asupra lui, pulsându-i în tâmple, invadându-i ochii uscați și obosiți. Undeva, în adâncul lui, știa că ceea ce își dorea e imposibil. Ce e o sferă? Un cerc tridimensional, iar cercurile nu există. Cercurile au puncte echidistante față de centru, care, pentru a fi identice, trebuie să se potrivească cu exactă precizie. Până unde era dispus să meargă Benedict în căutarea perfecțiunii? Până la tușe? La particule? Atomi? Dacă un cerc real nu exista în universul lor, cum putea el să picteze unul?

Benedict a lăsat pensula jos, scărpinându-se în cap, și a ieșit din atelier.

S-a oprit în hol atunci când a auzit o voce venind dinspre camera de vizavi. Suna plictisită, crispată, coborâtă.

— De ce naiba înjuri?

Acum, el și Marshall împărțeau clădirea dărâmată de la o stradă depărtare de reședința Montagov, deși în acte era trecut doar numele lui Benedict. Practic, Marshall locuia acolo ilegal, însă pe Benedict nu îl deranja asta. Marshall era nebun de legat, dar era și

un bucătar excelent, și se pricepea mai bine ca oricine la reparat țevi. Poate că datorită antrenamentului pe care îl avea în a-și pune la loc propriile oase rupte. Sau poate că îl ajuta experiența tuturor acelor ani pe care și-i petrecuse purtându-și singur de grijă pe străzi, înainte să îl ia Florile Albe alături de ele. Nici până astăzi, niciunul dintre Montagovi nu aflase cu precizie ce se întâmplase cu familia lui Marshall. Benedict știa un singur lucru: erau cu toții morți.

Marshall a ieșit din cameră, îmbrăcat fiind cu o pereche de pantaloni de pijama mâncați de molii, care îi atârnau în jos, pe șolduri. Și-a încrucișat brațele la piept și tricoul lui jegos s-a ridicat, descoperindu-i abdomenul cu o mulțime de tăieturi, care începuseră să se acopere de coajă.

Benedict rămăsese holbat. Pulsul i s-a accelerat odată ce și-a dat seama cu groază de asta, apoi a crescut din nou, la gândul că ar fi putut să fie prins.

— Ai mai multe cicatrice.

Benedict își revenise rapid, vocea tremurându-i insesizabil, chiar dacă gâtul îi ardea încă. Acel moment avea să-l chinuie probabil atunci când mergea la culcare și avea să-l facă să se crispeze atât de tare, încât să vrea să-și iasă din piele. Și-a dres vocea și a continuat:

— De unde tot apar?

— Orașul ăsta e un loc periculos, i-a răspuns Marshall, fără să-i răspundă de fapt cu adevărat, rânjind din ce în ce mai larg.

Părea să-l tachineze, însă Benedict începuse să se încrunte. Benedict se gândea întotdeauna la o mie de lucruri, dar atunci când unul dintre acele gânduri *ieșea* la suprafață, îi acorda atenție. Marshall a luat-o în jos pe hol și a dispărut în bucătărie ca să scotocească prin dulapuri. Benedict a rămas în fața atelierului său, meditând.

— Nu e interesant?

— Tot cu mine vorbești?

Benedict și-a dat ochii peste cap și s-a grăbit să i se alăture lui Marshall în bucătărie. Marshall scotea tigăi și cratițe de prin dulapuri, cu o bucată de țelină în gură. Benedict nici măcar nu voia să întrebe de ce. Bănuia că Marshall era genul acela de tip care rontăia țelină crudă fără motiv.

— Cu cine altcineva să vorbesc? i-a replicat Benedict, așezându-se pe blatul de bucătărie. Orașul. *Devine* mai periculos, nu-i așa?

Marshall și-a scos țelina din gură și a fluturat-o în direcția lui Benedict. Cum Benedict doar se uita urât la el, fără să fie dispus să deschidă gura și să ia o îmbucătură, Marshall a ridicat din umeri și a aruncat țelina la gunoi.

— Ben, Ben, scumpule! Încercam doar să fiu amuzant.

Marshall a aprins un chibrit. Flacăra a prins viață în palma lui – o stea fierbinte, arzătoare, prinsă între degetele lui.

— Orașul ăsta a fost mereu periculos. E centrul păcatelor umane, pulsul...

— Dar, în ultimul timp, l-a întrerupt Benedict, aplecându-se, cu mâinile sprijinite de granitul dur al blatului de bucătărie, n-ai observat grupurile din cabarete? Cât de des sar bărbații pe scenă ca să le hărțuiască pe tinerele dansatoare? Urletele care se aud pe străzi atunci când nu sunt destule ricșe pentru toți clienții? Ai crede că numărul mușteriilor din cluburi ar trebui să scadă din ce în ce mai mult din cauza nebuniei. Însă localurile de noapte sunt cam singurele locuri care nu au întârziat cu plata chiriei către unchiul meu.

Pentru prima oară, Marshall a avut nevoie de câteva clipe de gândire înainte de a răspunde. Avea un zâmbet înghețat în colțul buzelor, dar era mai degrabă unul trist.

— Ben, a început el.

Apoi s-a oprit. Poate că se chinuia să găsească cuvintele potrivite în rusă, pentru că a încercat să continue de câteva ori, fără să reușească să fie coerent, așa că a trecut la limba maternă:

— Nu e vorba de faptul că orașul a devenit mai puternic, ci de faptul că s-a schimbat.

— S-a schimbat? a repetat Benedict, trecând și el la coreeană.

Nu urmase toate acele cursuri de pomană. Avea un accent oribil, dar cel puțin era fluent.

— Nebunia lovește peste tot.

Marshall a scot o crenguță de coriandru din punga de la picioarele lui și a început să o ronțăie și pe aceasta.

— Se mișcă având viteza unei epidemii: mai întâi, toate cazurile care apăreau erau în preajma râului, apoi s-au întins în interiorul orașului, în cartiere, iar acum din ce în ce mai multe vile de la marginea orașului trimit victime la morgă. Gândește-te și tu: cei care vor să se protejeze rămân la interior, își pun lacăt la uși și își baricadează ferestrele. Cei cărora nu le pasă, cei care sunt violenți, cei care găsesc plăcere în lucrurile teribile – Marshall a ridicat din umeri, fluturându-și mâna, în timp ce își alegea cuvintele potrivite – prosperă. Ies la lumină. Orașul nu a devenit mai violent. E vorba de faptul că oamenii lui au început să se schimbe.

Parcă la un semnal, un zgomot de sticlă spartă a răsunat în apartament, făcându-l pe Marshall să tresară, iar pe Benedict să se întoarcă pur și simplu, încruntat. Au ascultat amândoi cu atenție, ca să își dea seama dacă era vorba despre o amenințare. Atunci când au auzit strigăte legate de plata chiriei, venind de pe aleea de lângă clădire, au înțeles că nu au de ce să-și facă griji.

Benedict a sărit jos de pe blatul de bucătărie. Și-a suflecat mânecile și a luat-o spre hol. A dat năvală în camera lui Marshall și a pus mâna pe primul articol de îmbrăcăminte pe care l-a văzut.

— Bun, să mergem! a zis el cu autoritate după ce s-a întors în bucătărie.

— Cum adică? a exclamat Marshall. Pregătesc de mâncare!

— Îți cumpăr eu de mâncare de la o dugheană de pe stradă.

Benedict i-a aruncat jacheta.

— Astăzi trebuie să găsim o victimă vie.

Marshall și Benedict rătăciseră ore întregi pe teritoriul Florilor Albe, fără pic de noroc. Știau că pe aleile lăturalnice nebunia se împrăștia cu repeziciune, așa că aleseseră să meargă doar pe drumurile înguste ale orașului – învârtindu-se printr-un labirint cu care erau foarte familiarizați. Curând însă, și-au dat seama că nu conta cât de grijulii erau sau cât de încet se mișcau când se opreau în capătul unei alei atunci când auzeau cel mai vag foșnet, însoțit de un miros metalic pregnant. Li se întâmplase deja de două ori să sară la atac, doar pentru a descoperi că zgomotul venea de la șoarecii care amușinau în jurul unui cadavru, mort demult.

Dacă nu era un cadavru, atunci era tăcere. Erau alei care păreau fotografii nemișcate, netulburate, toate duhnind din cauza sacilor care dădeau pe afară de gunoaie și a tomberoanelor sparte, pentru că oamenilor le era teamă să se aventureze prea departe pentru a-și arunca lucrurile așa cum trebuie. Benedict aproape că s-a simțit ușurat atunci când au pășit în cele din urmă pe o stradă centrală, pătrunzând din nou într-o lume în care fragmente din conversațiile dintre vânzători și cumpărători treceau pe lângă el în timp ce mergea la pas. *Aceasta* era partea reală a orașului. Aleile dosnice deveniseră versiuni fantomatice ale Shanghaiului: inima orașului era acum o coajă găunoasă.

— Deci asta a fost o pierdere de timp, a concluzionat Marshall.

Și-a verificat ceasul de buzunar.

— Vrei să-i spui tu lui Roma despre eșecul nostru colosal sau îi spun eu?

Benedict s-a strâmbat și și-a suflat în mâinile înghețate. Încă nu era chiar atât de frig ca să ai nevoie de mănuși, însă în această după-amiază, gerul era destul de mușcător.

— Unde e Roma până la urmă? a întrebat el. Aceasta ar fi trebuit să fie misiunea lui.

— El e moștenitorul Florilor Albe.

Marshall și-a ascuns la loc ceasul sub manșetă.

— Poate să facă orice vrea.

— Știi că asta nu e adevărat.

Marshall a ridicat imediat din sprâncenele care i-au dispărut instantaneu sub claia de păr negru revărsată pe frunte. Au rămas amândoi tăcuți pentru o clipă, holbându-se unul la altul, prinși într-un rar moment de confuzie.

— Vreau să zic că, s-a grăbit să se corecteze Benedict, încă trebuie să-i dea socoteală tatălui său.

— Ah! a murmurat Marshall.

Avea o expresie neliniștită pe chip, pe care Benedict nu i-o cunoștea și care îl făcea și pe el să se simtă neliniștit. Îl făcea să simtă un gol în stomac și să își dorească să fi putut să apuce din aer cuvintele pe care le rostise și să și le înghită, pentru ca Marshall să se poată reîntoarce la starea lui obișnuită, relaxată.

— Ah? a repetat Benedict, întrebător.

Marshall a scuturat din cap și a râs. Sunetul acesta l-a făcut imediat pe Benedict să se relaxeze.

— Pentru o clipă, am crezut că vrei să spui că nu el este moștenitorul.

Benedict și-a ridicat privirea spre cerul acoperit de nori gri.

— Nu, a zis el, nu asta am vrut să spun.

Însă, în adâncul lor, amândoi știau despre ce e vorba. Benedict Montagov și Marshall Seo erau printre puținele Flori Albe care își declaraseră public devotamentul față de Roma. Cei mai mulți rămâneau tăcuți, așteptând să vadă dacă Roma va reuși să își împlinească dreptul pe care îl avea din naștere sau dacă va fi înfrânt de un altul, pe care Lordul Montagov s-ar fi hotărât să-l prefere în locul lui.

— Vrei să mergem acasă acum?
Benedict a oftat și a dat din cap.
— Am putea.

Pe o altă stradă, în timp ce Benedict și Marshall se grăbeau spre sud, Kathleen se îndrepta spre nord, coborând și urcând pe cheiurile din Batardou.

Batardou, și-a zis ea distrată. Ce mod straniu de a traduce numele zonei. În chineză era *wàitān*, ceea ce însemna că ar fi trebuit să i se spună „malul exterior". Și asta și era: o bucată de pământ care se lipea de râul Huangpu spre vărsare. Spunându-i-se Batardoul în schimb, devenea un soi de debarcader. Devenea un loc al sosirilor și plecărilor, în care ambarcațiunile se înghesuiau cu speranța de a obține șansa de a accede la viața de pe chei, la casele de comerț și la consulatele străine, care emanau putere.

Acesta era locul în care se strângeau cele mai multe bogății, în mijlocul clădirilor decadente, inspirate de Beaux Arts și sponsorizate de fonduri din Vest, care nu făceau decât să producă și mai multă bogăție, într-un cerc care se autoîntreținea. Multe dintre clădiri nu erau încă finalizate, lăsând briza să bată printre bârnele deschise ale schelăriei. Zgomotele muncitorilor care lucrau din greu răsunau cu frenezie, chiar și la acea oră. Batardoul era o zonă în care restricțiile pentru construcții *înalte* erau extrem de severe, așa că nu aveau încotro și trebuiau să construiască *bine*.

Chiar și doar pe jumătate finisat, tot ce se afla acolo era minunat. Părea că fiecare nou proiect își dorea să fie mai frumos decât predecesorul său. Preferata lui Kathleen era clădirea CBHS – o construcție uriașă, în stil neoclasic, care adăpostea Corporația Bancară din Hongkong și Shanghai și care strălucea pe dinafară la fel de mult pe cât strălucea pe dinăuntru. Era greu de crezut că o cantitate colosală de marmură și metal reușise să se îmbine în acest

fel, creând coloane, dantelării și un dom uriaș. Întreaga structură arăta de parcă și-ar fi avut locul printre templele Greciei antice și nu în epicentrul erei de aur a finanțelor din Shanghai.

Păcat că *oamenii* care lucrau în astfel de clădiri primitoare erau la fel de agreabili ca o porție de orez mucezit.

Kathleen a ieșit din clădirea CBHS înciudată, mormăind în barbă. Obosită până în oase, s-a rezemat de una dintre arcadele exterioare, așteptând câteva minute pentru a se gândi la următorii ei pași.

„Nu am nicio idee la ce te referi" era fraza care astăzi i se aruncase în față cel mai des și Kathleen ura să nu își împlinească obiectivele. De îndată ce bancherii își dădeau seama că nu venise ca să întrebe despre contul ei de credit, ci ca să afle dacă văzuseră vreun monstru în drum spre muncă, deveneau imediat refractari, își dădeau ochii peste cap și îi cereau amabil să își vadă de drum. Kathleen presupunea că între pereții aceia de granit, printre seifuri solide, oamenii care își petreceau fiecare zi acolo se considerau ocrotiți din calea nebuniei, de zvonurile despre monștrii care o împrăștiau.

Kathleen își putea da seama de asta. Se citea în fluturarea relaxată a mâinii atunci când chemau următorul client și în felul degajat în care dădeau deoparte întrebarea lui Kathleen, de parcă pur și simplu nu ar fi fost demnă de ei. Bogații și străinii nu credeau cu adevărat zvonurile. Pentru ei, această *nebunie* care bântuia pe străzile orașului nu era nimic mai mult decât un nonsens chinezesc – menit să îi afecteze doar pe săracii fără nicio șansă și care îi atingea doar pe habotnicii închistați în tradițiile lor. Credeau că marmura lor lucioasă putea să țină la distanță epidemia, pentru că aceasta nu era nimic mai mult decât o isterie a barbarilor.

Atunci când nebunia va pătrunde printre aceste coloane, și-a zis Kathleen, *oamenii ăștia nici nu vor ști ce i-a lovit.*

Apoi, cu cruzime, aproape că a gândit: *Bine.*

— Hei, tu! *Xiǎo gūniáng*![1]

Kathleen s-a răsucit atunci când a auzit vocea. Inima i-a tresărit cu speranța că vreunul dintre bancheri venise să îi spună că își adusese aminte de ceva. Doar că, atunci când s-a întors, a dat cu ochii de o femeie în vârstă, cu părul alb și des, care venea încetișor spre ea, strângând bine în mâini o geantă mare.

— Da? a întrebat Kathleen.

Bătrâna s-a oprit în fața ei, cu ochii ațintiți la pandantivul din jad pe care Kathleen îl avea la gât. Lui Kathleen i s-a făcut pielea de găină, dar a rezistat impulsului de a-și atinge părul.

— Te-am auzit întrebând – femeia s-a aplecat spre ea, cu un ton conspirativ – despre un monstru?

Kathleen a făcut o grimasă și a respirat ușor.

— Îmi pare rău, a răspuns ea. Nici eu nu am informații...

— Ah, dar eu am! a întrerupt-o femeia. N-ai s-o scoți la capăt cu bancherii ăștia. Ei abia dacă-și ridică nasul din registrele lor. Dar eu am fost aici cu trei zile în urmă. L-am văzut.

— Tu... Kathleen a aruncat o privire peste umăr și apoi s-a aplecat spre bătrână, coborându-și glasul: L-ai văzut aici? Cu ochii tăi?

Femeia i-a făcut semn să o urmeze și Kathleen a urmat-o, privind și în stânga, și în dreapta atunci când au traversat strada. S-au îndreptat spre apă, spre debarcaderele care coborau spre râu. Bătrâna s-a oprit și și-a lăsat jos geanta, apoi s-a folosit de ambele brațe ca să-i arate.

— Chiar aici, a spus ea. Ieșeam din bancă împreună cu fiul meu. Un copil bun – dar un adevărat *bèndàn* atunci când vine vorba de banii lui. În fine, în timp ce el s-a dus să cheme o ricșă, eu m-am așezat în fața băncii, ca să-l aștept, și am văzut pe strada de acolo – și-a întins mâinile ca să arate spre una dintre străzile care se afunda în oraș – o *chestie*... ieșind în fugă.

[1] „Fetițo!", în lb. chineză, în orig. (n. red.).

— O chestie, a repetat Kathleen. Monstrul, vrei să spui?

— Da...

Femeia a ezitat. Își începuse povestea plină de energie, cu genul de entuziasm pe care îl ai atunci când te afli în fața unui public fascinat. Acum vigoarea începea să pălească, bătrâna dându-și parcă brusc seama de oroarea a ceea ce văzuse.

— Monstrul. O chestie îngrozitoare, nemuritoare.

— Dar ești sigură? a insistat Kathleen.

Pe de o parte, ar fi vrut să se grăbească acasă cu informațiile culese și să vorbească cu Juliette, astfel încât verișoara ei să adune forțele Stacojii. Pe de alta, rațiunea îi dicta că această poveste nu era îndeajuns. Aveau nevoie de mai mult.

— Ești sigură că a fost monstrul, și nu vreo umbră sau...

— Sunt sigură, a declarat femeia ferm. Sunt convinsă, pentru că un pescar care își trăgea barca la mal a încercat să-l împuște când l-a văzut trecând chiar pe lângă acest debarcader.

A arătat în față, spre debarcaderul care se întindea înspre râul larg, zumzăind de activitatea în desfășurare pe ambarcațiunile trase acolo.

— Sunt sigură, pentru că gloanțele i-au ricoșat de pe spinare și au zornăit la pământ, de parcă nu ar fi fost o *ființă* cu două picioare, ci un *zeu*. Era un monstru. Sunt sigură de asta.

— Ce s-a întâmplat? a șoptit Kathleen.

Simțea un fior pe ceafă și în lungul brațelor. Știa că nu din cauza brizei. Era ceva sinistru.

— Ce s-a întâmplat apoi?

Femeia a clipit. Părea să fi ieșit din ceață, de parcă nu și-ar fi dat seama până atunci cât de adânc se pierduse în gândurile ei.

— Ei bine, aici e problema! a răspuns bătrâna. Ochii mei, vezi tu, nu mai sunt la fel. Am văzut creatura sărind în apă și apoi...

Kathleen s-a aplecat spre ea.

— Și apoi...

Bătrâna a scuturat din cap.

— Nu știu. Totul a devenit ușor încețoșat. Mi s-a părut că aud foșnete. Părea ca și cum întunecimea de acolo – și-a întins brațul – s-ar fi mișcat. Chestii mici se împrăștiau în întuneric.

A scuturat din nou din cap, cu mai multă vigoare de această dată. Nu a părut să o ajute prea mult, pentru că vocea femeii își pierduse toată energia de la început.

— Fiul meu s-a întors cu ricșa. I-am spus să meargă și să se uite. I-am spus că mi se păruse că văd un monstru în apă. A alergat în lungul debarcaderului ca să-l prindă.

Kathleen a tresărit.

— Și... l-a prins?

— Nu.

Femeia s-a încruntat, cu privirea ațintită spre râul Huangpu.

— Mi-a zis că debitez prostii. Mi-a zis că nu a văzut decât un bărbat care înota în larg. Era convins că nu fusese decât un pescar care căzuse pur și simplu din barcă.

„Un bărbat." Cum ar fi fost cu putință să fie un bărbat în apă când monstrul era acolo? Cum ar fi putut acesta să supraviețuiască?

Doar dacă nu cumva...

Femeia a inspirat cutremurându-se, și-a ridicat geanta și apoi a părut să se răzgândească și a întins mâna spre Kathleen.

— Te-am recunoscut, știu că faci parte din Banda Stacojie, a zis ea încetișor. În apele care înconjoară acest oraș se află ceva care se trezește la viață. Ceva se trezește la viață în multe alte locuri, pe care nu le putem vedea.

Bătrâna a strâns-o atât de tare, încât Kathleen a simțit că-i taie circulația sângelui în mâini.

— Vă rog! a șoptit ea. Protejați-ne!

Cincisprezece

CÂTEVA ZILE MAI TÂRZIU, JULIETTE NU SE PUTEA GÂNDI la nimic altceva în afară de nebunie. Abia dacă mai reacționa atunci când lumea o striga pe nume. Nu mai avea urechi decât pentru țipete și ori de câte ori țipetele răsunau pe străzi se crispa, dorindu-și din tot *sufletul* să fi putut face ceva.

Un monstru, și-a zis Juliette, gândurile ei învârtindu-se în același cerc, în timp ce stătea rezemată de scară și aștepta. *Pe străzile din Shanghai umblă un monstru care răspândește nebunie.*

— Ești gata? a întrebat-o Lordul Cai din capul scărilor, oprindu-se ca să își îndrepte gulerul hainei.

Juliette s-a forțat să revină în prezent. A oftat și și-a răsucit gentuța pe care o ținea în mână.

— Pe cât de gata pot fi.

Lordul Cai a coborât scările și s-a oprit în fața fetei lui, încruntat. Juliette și-a lăsat privirea în jos, cercetându-se, încercând să afle ce atrăsese dezaprobarea tatălui ei. Purta din nou una dintre rochiile ei americane, una puțin mai elegantă de această dată, cu mâneci bufante din tul, pentru a fi în ton cu ocazia. Oare decolteul era prea adânc? Oare – pentru prima oară – era vorba despre o îngrijorare paternă normală, una care nu avea de-a face cu faptul că ar fi putut sau nu să ucidă un om fără să clipească?

— Unde ți-a masca?

Pe aproape, mă mulțumesc cu asta.

— De ce să mă mai deranjez? a oftat Juliette. Tu nu ai mască.

Lordul Cai s-a frecat la ochi. Juliette nu-și putea da seama dacă din cauza faptului că se simțea obosit la gândul că va trebui să aibă de-a face cu francezii sau pentru că era exasperat de comportamentul ei copilăresc.

— Da, pentru că eu sunt un bărbat de cincizeci de ani, i-a replicat tatăl ei. Ar arăta ridicol.

Juliette a ridicat din umeri și s-a îndreptat spre ușă.

— Tu ai zis-o, nu eu.

Afară, noaptea era răcoroasă și Juliette a tremurat ușor și și-a frecat brațele goale. Nu conta. Era prea târziu ca să se mai întoarcă după haină. S-a urcat în mașină cu ajutorul șoferului și s-a tras într-o parte ca să-i facă loc tatălui ei.

Majoritatea celorlalți membri ai familiei care mergeau la bal plecaseră deja. Juliette nu voia să meargă oricum, așa că îl așteptase pe Lordul Cai să își termine treaba. Abia după ce cerul căpătase o nuanță de roz și soarele portocaliu și arzător începuse să vopsească în toate culorile orizontul, acesta anunțase că e timpul să meargă.

Lordul Cai a urcat în mașină. După ce s-a așezat la locul lui, și-a lăsat mâinile-n poală și i-a aruncat o privire lui Juliette. S-a încruntat din nou. De această dată privirea i s-a oprit asupra lănțișorului strâns în jurul gâtului ei.

— Acela nu e un lănțișor, nu-i așa?

— Nu este, *bàba*.

— E un lanț de garotă, nu?

— Într-adevăr, *bàba*.

— Câte arme mai ai ascunse?

— Cinci, *bàba*.

Lordul Cai și-a frecat rădăcina nasului și a mormăit:

— *Wŏde māyā*[1], ai milă de sufletul meu!

Juliette a zâmbit, de parcă ar fi primit un compliment.

Mașina lor a pornit, torcând delicat pe drumurile rurale line, spre oraș, acolo unde s-au văzut nevoiți să claxoneze din trei în trei secunde pentru ca muncitorii și ricșele să li se dea din cale. Juliette avea obiceiul să nu se uite pe geam, de teamă că ar fi putut să privească în ochi vreun cerșetor și să-l facă să se apropie. Dar din cine știe ce motiv inexplicabil, în această seară a privit pe geam. Chiar la timp ca să vadă o femeie urlând pe trotuar, cu un cadavru pe care îl legăna în poală.

Mortul era plin de sânge, avea mâinile pătate în roșu și gâtul atât de sfâșiat, încât capul abia se mai ținea, atârnat de os. Femeia ce plângea întruna i-a strâns capul în mâini, lipindu-și obrazul de chipul palid ca moartea.

Mașina s-a pus din nou în mișcare. Juliette și-a întors privirea înainte, spre drumul încețoșat care se vedea prin parbriz, și și-a înghițit nodul din gât.

De ce se întâmplă asta? și-a zis ea cu disperare. *Oare orașul acesta a comis niște păcate într-atât de îngrozitoare, încât am ajuns să meritățm pedeapsa?*

Răspuns era *da*. Dar nu era întru totul vina lor. Chinezii săpaseră groapa, adunaseră lemnele și aprinseseră chibritul, dar străinii erau cei care veniseră și turnaseră benzină peste tot, lăsând orașul să ardă în flăcările neîmblânzite ale destrăbălării.

— Am ajuns! a anunțat șoferul, frânând.

Juliette a coborât din mașină cu maxilarul încordat. În Concesiunea Franceză, totul strălucea, chiar și iarba pe care călca. Grădinile acestea erau de obicei îngrădite, dar fuseseră deschise larg în această seară, special pentru eveniment. În clipa în care a intrat pe porți, Juliette s-a simțit de parcă ar fi pătruns într-o altă

[1] „Vai de mine!", „Dumnezeule!", „O, Doamne!", „Vai, mie!", în lb. chineză, în orig. (n. red.).

lume – una care era departe de străzile murdare și de aleile înguste și înghesuite pe care veniseră până aici. O lume cu vegetație luxuriantă, cu iederă cățărătoare și intenții insidioase, în care foișoare mici așteptau răbdătoare în colțuri umbroase, iar întunericul se cobora, strângând laolaltă umbrele porților înalte din fier care mărgineau grădina, umbre care creșteau și se alungeau pe iarbă cu fiecare secundă ce se scurgea în amurgul violet.

În ciuda faptului că era răcoare, Juliette asuda ușor urmărind grupurile de invitați împrăștiate prin aceste grădini delicat îngrijite. Primul punct de pe lista ei de lucru era să identifice unde erau poziționate toate rudele. Le-a identificat pe majoritatea cu ușurință – erau risipite prin jur, socializând. *Poate* că exagerase aducând cu ea atât de multe arme. Din cauza pumnalului pe care îl avea prins în dreptul coloanei, rochia o strângea în talie, iar materialul alb care-i ajungea până la genunchi se aduna la fiecare pas. Însă Juliette nu se putuse abține. Luând arme la ea, se putea păcăli că ar fi putut acționa în cazul unui dezastru.

Încerca să nu se gândească că existau totuși unele dezastre împotriva cărora nu putea lupta cu pumnalele ei. Străinilor de aici în mod clar nu le păsa. Auzise mai multe persoane amuzându-se pe seama zvonurilor despre nebunie, englezii și franțuzoaicele deopotrivă își închinau paharele celebrând faptul că erau atât de isteți, încât să nu se amestece în isteria locală. Se purtau de parcă ar fi fost vorba despre o *alegere*.

— Haide, Juliette! a chemat-o Lordul Cai, care o luase înainte, îndreptându-și mânecile.

Juliette l-a urmat ascultătoare, însă ochii continuau să-i rătăcească. Într-un pavilion delicat din marmură, un cvartet cânta o melodie lentă. Sunetele pluteau spre un luminiș în care dansau niște comercianți străini și soțiile lor. Numărul gangsterilor Stacojii și al străinilor – negustori și oficialități deopotrivă – aflați

de față era egal. Ba câțiva chiar discutau între ei în lumina din ce în ce mai slabă a amurgului. Printre aceștia, Juliette a dat cu ochii de Tyler, care vorbea cu o franțuzoaică. Când și-a dat seama că îl privește, i-a făcut cu mâna politicos. Juliette și-a unit buzele într-o linie aproape invizibilă.

În apropiere, ghirlandele de lumini prinse de marchizele foișoarelor s-au aprins cu un foșnet brusc. Grădina a devenit aurie, lumina caldă alungând întunericul care altfel s-ar fi strecurat odată ce soarele cobora cu totul în mare.

— Juliette! a chemat-o din nou Lordul Cai.

Fără să-și dea seama, Juliette ajunsese să se miște cu viteza unui melc. Cu inima îndoită, a grăbit pasul. Băgase de seamă că cei mai mulți dintre invitați rămâneau strânși în grupuri alături de persoanele care le semănau. Englezoaicele care se mutaseră acolo alături de soții lor diplomați râdeau între ele, răsucindu-și umbrelele pastelate cu mâini acoperite de mănuși dantelate. Ofițerii francezi se băteau pe spate unii pe alții, hohotind la toate glumele nesărate pe care le spuneau superiorii lor. Dar, împărțite în trei secțiuni diferite ale grădinii, trei persoane singuratice rămâneau desprinse de restul grupurilor, în ciuda eforturilor pe care le făceau ca să pară ocupate.

Juliette s-a oprit din nou. Și-a plecat capul spre unul dintre indivizi – cel care își examina cu atenție farfuria pe care o avea în mână.

— *Bàba*, nu ți se pare că băiatul acela este coreean?

Lordul Cai nici măcar nu a privit în direcția în care se uita ea. Și-a lăsat mâinile pe umerii ei și a împins-o ușurel în direcția în care mergeau.

— Concentrează-te, Juliette!

Era un ordin inutil. Nu era nevoie ca Juliette să se concentreze când se apropiau de consulul Franței, pentru că atunci când

vorbeau bărbații, ea se pierdea pur și simplu în decor. Era cu puțin mai mult decât un ornament care decora grădina. Juliette asculta conversația doar pe jumătate și nici măcar nu reținuse numele consulului. Atenția ei era îndreptată asupra celor doi bărbați care stăteau în spatele lui.

— Vrei să mergem să mâncăm un sendviș după? i-a șoptit unul dintre ei colegului său în franceză. Urăsc mâncarea servită aici. Se străduiesc prea mult să fie pe placul țării insipide de peste Canal.

— Mi-ai citit gândurile, a răspuns celălalt. Îi vezi? O gloată de țărani lipsiți de rafinament.

Juliette se încordase, dar observația referitoare la Canal arăta clar că se referea la englezi și nu la Banda Stacojie.

— Își sorb ceaiul și pretind că ei l-au inventat, a continuat cel de-al doilea bărbat. Ia gândiți-vă mai bine, fraierilor! Chinezii preparau ceai înainte ca voi să aveți măcar un rege.

Juliette a pufnit pe neașteptate – meschinăria lipsită de importanță a conversației o luase prin surprindere – și apoi a tușit, încercând să mascheze sunetul. Lordul Cai nu avea de ce să își facă griji; faptul că o luase cu el acolo era o precauție inutilă. Juliette și-a reîndreptat atenția asupra conversației pe care o purta tatăl ei.

— Sunt osteniți, milord! spunea consulul.

Juliette bănuia că vorbește despre oamenii de afaceri francezi.

— Garda municipală asigură paza Concesiunii Franceze deocamdată, dar dacă apar necazuri, trebuie să știu că mă pot baza pe ajutorul Bandei Stacojii.

Dacă chinezii s-ar fi revoltat din cauza salariilor neplătite și ar fi decis că cea mai la îndemână soluție este comunismul, francezii aveau nevoie de o cale prin care să își păstreze autoritatea în Shanghai. Credeau că își pot asigura stăpânirea cu ajutorul armelor și al resurselor umane ale Bandei Stacojii. Nu își dădeau seama că, dacă

s-ar fi iscat o revoluție, nu ar mai fi rămas nimeni în Shanghai cu care să facă afaceri.

Însă Lordul Cai nu a vorbit despre nimic din toate astea. El s-a arătat de acord, cu singura condiție ca Banda Stacojie să își păstreze dreptul de a-și face treburile pe teritoriul Concesiunii Franceze. Consulul Franței a exclamat, încercând să-și îmbine engleza cu americănisme:

— Ei, vechi prieten, dar bineînțeles! Nici măcar nu se pune problema.

Cei doi bărbați și-au strâns mâinile și totul părea să se fi aranjat.

Juliette și-a zis că întreaga situație era teatrală și ridicolă. I se părea strigător la cer că tatăl ei trebuia să ceară permisiune pentru a-și desfășura afacerile pe pământul pe care străbunii lor trăiseră și muriseră, de la niște oameni care nu făcuseră decât să acosteze acolo și să decidă că le-ar plăcea să fie ei la conducere.

De parcă ar fi putut să simtă ostilitatea gândurilor lui Juliette, consulul Franței și-a întors în sfârșit privirea spre ea.

— Cum vă simțiți, domnișoară Juliette?

Juliette a zâmbit larg.

— N-ar trebui să aveți vreun cuvânt de spus aici.

A vorbit înainte ca tatăl ei să o poată opri, pe un ton atât de dulce, încât părea plin de admirație.

— Oricât de imperfecți am fi, oricât de mult ne-am lupta între noi, această țară tot nu este a voastră, ca să dictați voi în ea.

Expresia luminoasă de pe chipul consulului s-a umbrit, ușor doar, pentru că nu își putea seama dacă Juliette vorbea serios sau doar făcea o observație inocentă. Cuvintele ei erau aspre, dar privirea îi era prietenoasă și își ținea mâinile împreunate, ca și cum ar fi purtat o discuție despre vreme.

— O zi bună! a zis Lordul Cai, înainte ca vreunul dintre francezi să apuce să răspundă ceva, și a tras-o ferm pe Juliette de acolo,

împingând-o de la spate. Juliette, a șuierat Lordul Cai după ce s-au îndepărtat suficient ca să nu mai fie auziți. Nu îmi imaginam că va trebui să te învăț asta, dar nu poți să spui astfel de lucruri în fața unor oameni puternici. Îți va aduce pieirea.

Juliette și-a scuturat umerii, ca să scape din strânsoarea tatălui ei.

— Sunt sigură că nu e așa. E un om cu putere, dar nu are puterea de a mă ucide.

— Prea bine, a răspuns ferm Lordul Cai. Poate că nu te va ucide...

— Atunci de ce nu pot vorbi liber?

Tatăl ei a oftat. A inspirat adânc, căutându-și cuvintele.

— Pentru că, a zis el în cele din urmă, îi rănești sentimentele, Juliette.

Juliette și-a încrucișat brațele la piept.

— Rămânem tăcuți în fața tuturor nedreptăților doar pentru „a nu răni sentimente"?

Lordul Cai a clătinat din cap. Și-a prins fata de umăr și a condus-o mai departe, cu o privire lungă aruncată peste umăr. După ce au ajuns în preajma unuia dintre foișoare, i-a dat drumul și și-a împreunat mâinile în față

— În ziua de azi, Juliette, i-a spus el cu voce joasă și precaută, cei mai primejdioși oameni sunt bărbații albi care au putere și care simt că au fost jigniți.

Juliette știa asta. Știa asta mult mai bine decât mama sau tatăl ei, care nu văzuseră de ce sunt în stare străinii decât *după* ce aceștia acostaseră în apele chinezești. Dar Juliette... părinții ei o trimiseseră până la urmă să facă școală în America. Crescuse învățată să stea cu ochii ațintiți asupra intrării fiecărei clădiri în care avea de gând să pătrundă, în căutarea semnelor segregării, care îi cereau să stea afară. Învățase să se dea din calea unei doamne albe care pășea pe trotuar cu pantofii ei cu toc și cu perlele ei la gât, învățase să

mimeze smerenia și să își plece privirea pentru ca soțul doamnei albe să nu observe dacă și-ar da ușor ochii peste cap și să strige după ea, cerându-i să explice ce căuta în acea țară și care era problema ei.

Nu trebuia să facă nici cel mai mic gest jignitor. Impresia că totul li se cuvine era ceea ce îi atâța pe acei bărbați. Un drept închipuit, care le făcea pe nevestele lor să își ducă o batistă delicată la nas, absolut convinse că tiradele soților erau pe deplin meritate. Oamenii aceștia se credeau conducătorii lumii – pe pământ furat în America, pe pământ furat în Shanghai.

Oriunde mergeau, dădeau de același lucru – *drepturi închipuite.*

Și Juliette se săturase *până peste cap.*

— Tuturor ne sunt rănite sentimentele, a zis ea cu amărăciune. Și, de vreme ce e aici, poate să vadă și el odată-n viață cum e. Nu merită să aibă putere. Nu are dreptul.

— Știu, a răspuns Lordul Cai cu simplitate. Întreaga țară o știe. Dar așa funcționează lumea acum. Atâta timp cât se bucură de putere, noi avem nevoie de el. Atâta timp cât are cele mai multe arme, el se bucură de putere.

— De parcă *noi* n-am avea pistoale! a mormăit Juliette oricum. De parcă noi n-am fi condus orașul cu un pumn de fier în ultimul secol cu armele *noastre.*

— Pe vremuri, asta era îndeajuns, i-a replicat Lordul Cai. Acum nu mai este.

Francezii aveau nevoie *de ei,* însă Banda Stacojie nu avea *nevoie* de francezi în aceeași măsură. Ceea ce voia tatăl ei să spună era că aveau nevoie de puterea franceză – trebuiau să rămână în relații bune cu ei. Dacă Banda Stacojie ar fi declarat război și ar fi încercat să revendice Concesiunea Franceză drept teritoriu chinez, ar fi fost distruși în câteva ore. Loialitatea și ierarhia din interiorul bandei nu valorau nimic în fața arsenalului de război și a torpilelor. Războaiele Opiului demonstraseră asta.

Juliette a scos un sunet care-i trăda dezgustul. Văzând expresia aspră de pe chipul tatălui ei, a oftat și a schimbat subiectul, revenind la ceea ce era important:

— Nu contează. Nu am auzit nimic demn de interes de la oamenii lui.

Lordul Cai a dat din cap.

— Asta e de bine. Înseamnă mai puține probleme pentru noi. Mergi și distrează-te!

— Sigur, a zis Juliette.

Ceea ce voia să spună era: *Îmi iau ceva de mâncat și apoi plec.* Îl văzuse pe Paul Dexter intrând pe porți. Bărbatul cerceta mulțimea.

— Mă voi ascunde..., a tușit Juliette. Pardon, mă voi *plimba* pe lângă copacul acela!

Din păcate, chiar dacă Juliette s-a mișcat destul de repede, tot nu a reușit să fie suficient de rapidă.

— Domnișoară Cai, ce surpriză plăcută!

Cum ajunsese în dreptul bufetului, Juliette și-a lăsat jos geanta-plic și a apucat cu afectare o tartină cu ou. A luat o gură și apoi s-a întors, ca să dea piept cu omul care era echivalentul unei felii vechi de pâine.

— Ce mai faci? a întrebat-o Paul.

Și-a dus mâinile la spate, întinzând materialul albastru al costumului croit pe care îl purta. Nici el nu purta mască. Clipea nestingherit la ea din ochii lui verzi, cu luminile aurii de deasupra reflectate în privire. Juliette a ridicat din umeri.

— Bine.

— Excelent, excelent! a cârâit Paul.

Juliette nu-și putea închipui de ce răspundea cu atâta entuziasm replicii ei neinspirate.

— Dă-mi voie să spun, e cea mai...

— Ce vrei, Paul? l-a întrerupt Juliette. Ți-am spus deja că nu ne interesează afacerea ta.

Neabătut, Paul și-a mai temperat doar un pic zelul și a apucat-o pe Juliette de umăr, ca să o îndepărteze de mâncare. Lui Juliette i-a trecut prin gând să-l împuște, dar pentru că erau la o petrecere la care participau sute de străini bogați, s-a hotărât că probabil nu era cea mai bună idee. Și-a încordat brațul, dar i-a permis lui Paul să o conducă de acolo.

— Să discut doar, a spus el. Ne-am dus cu afacerea direct la ceilalți comercianți. Nu îți face griji! Nu am nicio intenție să mai deranjez Banda Stacojie.

Juliette a zâmbit dulce. Avea maxilarul încleștat.

— Dacă așa stau lucrurile, atunci de ce te mai deranjezi cu mine?

Paul i-a zâmbit dulce la rândul lui, deși expresia lui părea sinceră.

— Poate că vreau să-ți câștig afecțiunea, fată drăguță!

Scârbos! Era gata să parieze pe toate economiile ei că o considera drăguță doar pentru că se încadra în standardele occidentale. Frumusețea ei feminină era un concept la fel de trecător ca puterea. Dacă s-ar fi bronzat și ar fi luat câteva kilograme în greutate, dacă ar fi trecut câteva decenii peste ea, artiștii stradali nu i-ar mai fi folosit chipul pentru a-și vinde cremele. Atât standardele occidentale, cât și cele chineze erau arbitrare, meschine. Însă Juliette trebuia să li se conformeze, să se forțeze să le urmeze dacă își dorea ca oamenii să o admire. Dacă nu ar fi avut aspectul fizic ca armă, acest oraș s-ar fi întors împotriva ei. Ar fi pretins că nu merita să fie pe cât de competentă era. Bărbații, în schimb, puteau să fie pe cât de bronzați, de grași și de bătrâni voiau. Felul în care îi percepeau oamenii nu era influențat în niciun fel.

Juliette și-a desprins brațul din strânsoarea lui Paul și s-a răsucit pe călcâie în direcția bufetului.

— Nu, mersi! Afecțiunea mea nu poate fi câștigată cu o astfel de energie banală.

Era o expediere fără echivoc. Juliette a ridicat un pahar, crezând că fusese lăsată în pace. Dar Paul insista. I-a auzit din nou vocea peste umăr:

— Cum mai e tatăl tău?

— E bine, i-a răspuns Juliette, mușcându-și buzele ca să nu lase enervarea să i se strecoare în voce. Din politețe, l-a întrebat la rândul ei: Dar al tău?

Juliette era neîntrecută la socializare. Avusese antrenament din plin. Dacă ar fi vrut, și-ar fi putut schimba urma politicoasă de rânjet într-un zâmbet orbitor. Dar nu considera că avea ce informații să obțină de la Paul și să se asocieze cu el părea un act lipsit de sens.

Poate că Paul putea să-și dea seama de asta. Poate că era mai inteligent decât credea Juliette. Poate că băgase de seamă nerăbdarea cu care bătea cu degetele în masă și felul în care își tot întorcea capul.

Așa că s-a făcut util.

— Eu și tatăl meu am început să lucrăm pentru Larkspur, a răspuns Paul. Ai auzit de el?

„Larkspur." Degetele lui Juliette și-au oprit mișcarea. *Lā-gespu. Larkspur. Asta* încerca să spună bătrânul acela din Chenghuangmiao. Nu merita să iei seama la un lunatic care zbiera despre o figură misterioasă, pretinzând că aceasta are leacul pentru nebunie. Să auzi aceeași persoană stranie menționată de două ori în decursul a doar câteva zile era ciudat. Juliette l-a privit în sfârșit pe englezul vorbăreț din fața ei, fixându-și ochii pentru prima oară asupra lui.

— Am auzit câte ceva, pe ici, pe colo, i-a replicat Juliette vag, plecându-și capul într-o parte. Cu ce te ocupi?

— Fac comisioane, în cea mai mare parte a timpului.

Acum Paul era cel care era în mod deliberat vag, și o și știa. Juliette i-a urmărit liniile rânjetului, curbura sprâncenelor împreunate, și l-a citit imediat. Pretindea atenție pentru că era amestecat cu Larkspur, dar nu avea voie să ofere detalii. Era dispus să bată apropouri, dar nu avea să mărturisească ceea ce știe doar de dragul bârfei.

— Comisioane? a repetat Juliette. Îmi închipui că nu prea ai mult de muncă.

— Ah, aici te înșeli! a contrazis-o Paul, umflându-și pieptul. Larkspur a creat un vaccin împotriva nebuniei. Comercianții dau năvală și organizarea unei afaceri de o asemenea amploare cere un număr mare de muncitori, cât o armată.

— Înseamnă că ai un salariu fantastic!

Juliette și-a îndreptat privirea spre lanțul de aur al unui ceas de buzunar, trecut printr-una dintre găicile de la nasturii sacoului.

— Larkspur este o mină de aur, a confirmat Paul.

Atunci asta înseamnă că acest Larkspur profită de pe seama nebuniei? s-a întrebat Juliette. *Sau chiar are un vaccin care merită banii acestor comercianți?*

Juliette ar fi dat glas gândurilor ei, dar Paul arăta mult prea plin de el pentru a-i oferi un răspuns sincer. Așa că a întrebat direct:

— Și acest Larkspur are și un nume?

Paul a ridicat din umeri.

— Dacă are, eu nu i-l știu. Dacă vrei, ți-aș putea aranja o întâlnire cu el.

Juliette s-a îndreptat și l-a privit pe sub genele rimelate, așteptând să îi spună care e prețul.

— Deși, trebuie să recunosc, a continuat Paul, cu o privire plină de remușcări, încă nu sunt prea sus în ierarhie. Ar trebui să-mi stai prin preajmă o vreme, până când îmi croiesc drum până sus...

Juliette abia s-a putut abține să nu își dea ochii peste cap. Paul continua să dea din gură, dar ea nu-l mai asculta. Până la urmă, nu reușise să se facă util.

— *Excusez-moi, mademoiselle!*

Paul s-a oprit brusc atunci când vocea a răsunat în spatele lui Juliette, oferindu-i acesteia câteva clipe binecuvântate de tăcere. I-a mulțumit în gând intrusului francez, apoi, după ce s-a întors cu fața la bărbatul blond, cu mască, și le-a retras imediat.

O, drace!

— *Voulez-vous danser?*

Deși Juliette simțea o venă pulsându-i periculos în frunte, a profitat de șansă ca să se sustragă.

— *Bien sûr*, a răspuns înțepat. *À plus tard*[1], Paul!

Juliette l-a apucat pe Roma de mânecă și l-a tras după ea, ținându-l atât de strâns, încât i-au amorțit degetele. Își închipuia oare că nu-l recunoaște pentru că purta o perucă blondă și o mască?

— Vrei să mori? a șuierat Juliette, trecând la engleză de îndată ce s-au îndepărtat suficient de mult de Paul. Apoi, luând seama la toți diplomații și negustorii britanici din jur, a trecut la rusă: Ar trebui să te ucid în clipa asta. Ce tupeu!

— N-ai îndrăzni, i-a replicat Roma într-o rusă grăbită și mușcătoare. Ai fi dispusă să riști ca Banda Stacojie să fie văzută ca o adunătură de brute violente în fața acestor străini, doar ca să scapi de mine? Prețul e prea mare!

— Eu...

Juliette a închis gura, înghițind restul cuvintelor care-i stăteau pe limbă. Se opriseră în mijlocul cuplurilor de pe ringul de dans, din ce în ce mai numeroase odată cu schimbarea muzicii. Ritmul devenea mai alert – melodia era mai vivace, mai ademenitoare. Roma avea dreptate. Juliette nu ar fi îndrăznit, dar străinii erau ultimul lucru la care se gândea. Juliette nu ar fi îndrăznit pentru că, și dacă dădea mult din gură, tot nu putea să separe înlăuntrul ei

[1] „Scuzați-mă, domnișoară!", „Dansați?", „Bineînțeles", respectiv „Pe mai târziu!", în lb. fr., în orig. (n. red.).

ura fierbinte de valul de adrenalină pe care îl simțea în apropierea lui Roma. Dacă trupul ei refuza să uite cine fusese Roma odată pentru ea, cum ar fi putut să-i dicteze să se răscoale împotriva naturii lui și să îl distrugă?

— Un bănuț pentru gândurile tale?

La auzul cuvintelor lui Roma, care trecuse din nou la engleză, Juliette și-a ridicat ochii. Privirile li s-au întâlnit. Juliette a simțit un fior în palme. În mijlocul atâtor rochii foșnitoare, nemișcarea dintre ei începea să arate suspicios. Adevărul era că Juliette se întreba cum de reușea Roma să nu arate suspicios oriunde se ducea. Se mișca prea bine. Dacă în urmă cu câțiva ani i-ar fi spus cineva că e un zeu în trup de om, ar fi crezut.

— Mă îndoiesc că ai un bănuț la tine, i-a răspuns ea în cele din urmă.

Juliette și-a călcat pe inimă și a făcut un pas în față, ridicând mâna, iar Roma a făcut același lucru. Nu aveau nevoie de cuvinte ca să se completeze. Știau dintotdeauna cum să anticipeze ceea ce se pregătea să facă celălalt.

— Așa e, dar am o mulțime de bancnote. Ai fi dispusă să împărtășești mai multe dintre gândurile tale în schimbul lor?

Muzica a crescut în intensitate, îndemnând cuplurile din jurul lor să se miște cu mai multă energie. Roma și Juliette au fost forțați să își dea roată, cu mâinile întinse, dar fără să se atingă, obligați să se miște pentru a se amesteca printre ceilalți, nefiind însă dispuși să stabilească o legătură, să se prefacă a fi mai mult decât erau.

— Ce cauți aici, Roma? l-a întrebat Juliette încordată.

Nu avea energia necesară ca să-i facă jocul trivial. Așa apropiați cum erau, abia putea să își controleze respirația, abia putea să-și ascundă tremurul care amenința să-i zguduie mâna întinsă.

— Presupun că nu îți riști viața pentru un mic dans.

— Nu, a răspuns el cu convingere. Tatăl meu m-a trimis.

A urmat un moment de pauză. Abia atunci i s-a părut că Roma se chinuia să rostească următoarele cuvinte:

— Vrea să propună ca Banda Stacojie și Florile Albe să lucreze împreună.

Juliette aproape că i-a râs în față. O treceau fiorii în fața numerelor din ce în ce mai mari ale victimelor nebuniei, da, și se temea de un nou incident în casa ei – care de această dată s-ar fi putut abate asupra acelora din sângele ei, asupra acelora pe care îi cunoștea bine și care erau dragi inimii ei. Însă așa ceva nu se întâmplase încă și nu avea să se întâmple dacă Juliette lucra rapid – *singură*. Indiferent de cât de eficiente ar fi fost cele două bande lucrând împreună, reunind un oraș divizat, nu simțea niciun imbold să accepte propunerea lui Roma, iar el părea să gândească același lucru.

Una spuneau cuvintele care îi ieșeau pe gură, alta era expresia de pe chip. Nici el nu era convins. Chiar dacă lucrând împreună și-ar fi putut uni teritoriile, chiar dacă ar fi adus pacea pe moment, ceea ce i-ar fi ajutat să descopere *de ce* gangsterii lor erau secerați unul câte unul, nu era îndeajuns. Nu era îndeajuns pentru a lăsa deoparte ura și sângele, pentru a potoli furia pe care Juliette o crescuse la piept în cei patru ani.

Și, în plus, cum de tocmai Lordul Montagov era acela care să propună o alianță? El era cel mai înveninat dintre toți. Juliette nu putea să tragă decât o concluzie, cea mai probabilă: era un test. Dacă îl trimitea pe Roma cu propunerea și Banda Stacojie era de acord, atunci Lordul Montagov avea să știe cât de disperați erau. Florile Albe nu voiau cu adevărat să lucreze împreună. Voiau doar să știe cât de grav fusese lovită Banda Stacojie, pentru a putea folosi informația ca să îi lovească și mai tare.

— Niciodată! a șuierat Juliette. Fugi acasă și spune-i tatălui tău că poate să *crape*!

Juliette s-a răsucit pe călcâie și s-a desprins din dansul lor aproximativ, însă în clipa aceea muzica s-a preschimbat într-un vals și Roma a prins-o de braț. A tras-o înapoi spre el și mâna lui Juliette i-a aterizat pe umăr, iar el și-a trecut brațul în jurul taliei ei. Înainte să poată reacționa în vreun fel, Roma a prins-o într-un dans adevărat de această dată, piept la piept. Și, iată, dansau.

Juliette se simțea ca și cum ar fi fost hipnotizată. Preț de o clipă, și-a îngăduit să-și închipuie că aveau din nou cincisprezece ani și că se învârteau pe acoperișul pe care le plăcea să se ascundă, mișcându-se în ritmurile de jazz ale clubului de sub picioarele lor. Amintirile erau niște creaturi îngrozitoare până la urmă – prindeau viață cum simțeau cea mai mică adiere care le-ar fi putut hrăni.

Ura faptul că se apleca spre el, cu genunchii moi. Ura faptul că trupul ei îl urma pe al lui, fără să opună rezistență. Pe vremuri, erau de neoprit. Atunci când erau împreună nu se temeau de nimic. Nu aveau niciun strop de teamă atunci când se ascundeau în spatele vreunui club zgomotos ca să joace cărți, nici când își propuneau să se strecoare în toate grădinile private din Shanghai, cu o sticlă de băutură, pe care Juliette o furase din bufet, sub brațul lui Roma, râzând ca niște nebuni.

Totul îi era mult prea familiar. Senzația pe care i-o lăsau mâinile lui Roma în jurul taliei, palma lui strânsă în a ei – acele mâini erau atât de delicate, dar ea știa mai bine ca oricine că sângele era îmbibat în liniile palmelor lui. Linii care păreau ale unei scripturi, dar în realitate erau pline de păcat.

— Nu se cade! a rostit Juliette.

— Nu-mi dai de ales, i-a răspuns Roma, cu voce încordată. Am nevoie de ajutorul tău.

Muzica a răsunat ascuțit și apoi ritmul a devenit mai rapid și, cum Roma o învârtea, rochia ei clinchetind pe acordurile melodiei, Juliette a redevenit alertă. Când s-a reîntors spre Roma, nu mai era

dispusă să îl lase pe el să conducă. În ciuda ținutei lor, a mișcărilor, a pașilor, a unghiului în care le erau îndoite mâinile – în ciuda a tot ce însemna valsul, care hotăra că ea trebuia să fie partenerul supus, Juliette a început să dicteze direcția în care pășeau.

— De ce nu dansezi cu tatăl meu atunci? a întrebat ea, trăgând aer în piept și pregătindu-se pentru următoarea rotire. El reprezintă vocea acestei bande.

Roma se împotrivea. O strângea cu putere de mână, iar degetele îi erau atât de tare înfipte în talia ei, încât ai fi zis că ar vrea să-i lase un mulaj pe rochie. Dacă i-ar fi auzit glasul doar, Juliette nu ar fi putut să-și dea seama cât de agitat e. Vocea îi suna ușuratic, degajat.

— Mi-e teamă că tatăl tău m-ar împușca în față.

— Ah, și nu te temi că și eu aș putea face același lucru? Se pare că reputația *nu* mă precedă.

— Juliette, a spus Roma. Tu deții *putere*.

Muzica s-a oprit brusc.

Și au împietrit și ei doi, așa cum erau – ochi în ochi, inimă lângă inimă. În vreme ce oamenii din jurul lor se despărțeau râzând ușurel, schimbându-și partenerii înainte ca muzica să pornească din nou, Roma și Juliette au rămas pur și simplu acolo, străduindu-se să respire, cu pieptul ridicându-li-se greoi, de parcă s-ar fi luptat corp la corp, în loc să valseze.

Îndepărtează-te! și-a impus Juliette.

Durerea era aproape fizică. Anii se scurseseră între ei, erodându-i, îi transformaseră în monștri cu chipuri umane, de nerecunoscut prin comparație cu fețele din fotografii vechi. Însă oricât și-ar fi dorit să uite, lui Juliette i se părea că nu trecuse deloc timpul. Îl privea și încă simțea golul acela îngrozitor pe care-l avusese în stomac atunci când avusese loc explozia, încă simțea nodul din gât care anunța revărsarea lacrimilor, crescând și tot crescând până

când se prăvălea, rezemată de peretele casei, astupându-și urletele cu mâna acoperită de o mănușă din mătase.

— Trebuie să te gândești la asta.

Roma vorbise încet, de parcă orice zgomot ar fi putut să risipească bula care se formase în jurul lor, ca și cum ar fi putut să ademenească afară sentimentul ciudat dintre ei, care clocotea, gata să se reverse.

— Îți dau cuvântul meu că nu e vorba despre o ambuscadă! Este o încercare de-a opri haosul să se coboare pe străzi.

Odată, cu mult timp în urmă, în dosul unei biblioteci, pe când afară se dezlănțuia furtuna, Juliette îl întrebase pe Roma:

— Tu îți închipui vreodată cum ar fi viața ta dacă ai avea un nume de familie diferit?

— Tot timpul. Tu nu?

Juliette căzuse pe gânduri.

— Câteodată doar. Apoi mă gândesc la tot ce aș pierde fără el. Ce aș fi, dacă nu aș fi o Cai?

Roma se sprijinise în cot.

— Ai putea fi o Montagov.

— Nu fi caraghios!

— Prea bine!

Roma se aplecase atât de aproape de ea, încât îi putea vedea sclipirea din ochii întunecați, atât de aproape, încât își putea vedea propriul chip îmbujorat în reflexia lor.

— Sau am putea șterge ambele nume și am putea lăsa toată această absurditate Cai-Montagov în urmă.

Acum, Juliette ar fi vrut să sfâșie acele amintiri și să i le scuipe lui Roma în față.

Îți dai cuvântul. Dar ai fost dintotdeauna un mincinos.

Juliette a deschis gura, simțind pe limbă cuvintele care l-ar fi făcut pe Roma să se îndepărteze. Dar în acea clipă, privirea i-a

alunecat spre cel care se apropia de el și s-a albit ca o foaie de hârtie, strângând din dinți totodată.

Roma a înmărmurit în secunda în care a simțit pistolul lui Tyler ațintit asupra capului său.

— Juliette, a grăit Tyler.

Mânecile largi ale cămășii pe care o purta se umflau ușor în adierea blândă a vântului, însă dedesubt, mâinile cu care ținea pistolul erau complet nemișcate, fără ca nicio urmă de tremur să îi amenințe strânsoarea.

— Dă-te la o parte!

Juliette a analizat rapid situația. Și-a rotit privirea, făcând inventarul străinilor din jurul lor, observându-le icnetele scandalizate și ochii mari, plini de nedumerire.

Trebuia să dezamorseze situația chiar *în clipa aceea*.

— Ce-i cu tine? l-a certat Juliette pe Tyler, prefăcându-se contrariată în timp ce se dădea la o parte.

Tyler s-a încruntat.

— Ce...

— Lasă deoparte pistolul și cere-ți scuze acestui domn francez! a continuat ea.

Juliette și-a pus mâinile-n șolduri, de parcă ar fi fost mătușa lui arțăgoasă și nu o fată cu o inimă care amenința să-i sară din piept.

Expresia lui Tyler s-a metamorfozat din furioasă în perplexă și apoi a redevenit la loc furioasă. Mușcase momeala. Planul ei funcționa.

— Tyler! a strigat Lordul Cai. Lasă pistolul jos! Acum!

— Ăsta e Roma Montagov! a răbufnit Tyler.

S-au auzit suspine de uimire de la englezii care stăteau în spatele lui.

— Sunt sigur. Mi-am dat seama după voce.

— Nu ne face de rușine purtându-te în acest fel, l-a avertizat Juliette încetișor.

Tyler a răspuns apăsând mai adânc țeava pistolului în gâtul lui Roma.

— Nu voi tolera ca un Montagov să facă paradă pe teritoriul nostru. Lipsa de *respect*...

În acea clipă s-au desprins din umbre două siluete, cu pistoalele îndreptate deja spre Tyler, amuțindu-l. Benedict Montagov și Marshall Seo nici măcar nu se deranjaseră să se deghizeze. Era vina Bandei Stacojii că nu îi recunoscuse. Până la urmă, Juliette știa că era posibil să-și facă apariția. Știa că Roma îi furase invitația și că Florile Albe ar fi auzit oricum despre eveniment. Și poate că totul era din vina ei. Poate că o parte trădătoare din ea își dorise ca Roma să își facă apariția, doar pentru a-l vedea. Acea parte din ea – cea care visase o lume mai bună, care iubise fără precauții – ar fi trebuit să fie *moartă*.

Așa cum monștrii ar fi trebuit să existe doar în povești. Așa cum acest oraș, cu toată strălucirea și tehnologia și inovațiile lui, ar fi trebuit să fie apărat de nebunie.

— Stop! a murmurat Juliette, fără ca nici măcar ea să nu se audă.

Lucrurile aveau să se sfârșească într-o baie de sânge.

— Opriți-vă...

Un țipăt a răsunat în noapte.

S-a iscat imediat o agitație plină de confuzie, iar confuzia s-a preschimbat în panică și panica a devenit haos. Tyler nu a avut încotro și și-a coborât pistolul în clipa în care englezoaica de lângă el s-a prăbușit la pământ. Nu a avut de ales și a trebuit să se tragă înapoi când mâinile femeii s-au înfipt în gâtul ei alb și delicat ca o floare de crin și l-a sfâșiat în bucăți.

Pretutindeni în jurul lor.

Unul câte unul câte unul câte unul.

Cădeau la pământ – Stacojii, comercianți și străini la un loc. Cei care nu fuseseră infectați încercau să fugă. Unii ajunseseră până

la porți. O parte dintre ei căzuseră pe pavajul din fața porților, nebunia dezlănțuindu-se acolo cu o mică întârziere.

Juliette simțea din nou că nu mai poate să respire. De ce naiba se împrăștia atât de *repede*?

— *Nu!* a țipat ea, alergând spre un chip cunoscut, care se prăbușise la pământ.

A ajuns la domnul Li înainte ca acesta să apuce să își ducă mâinile la beregată. Și-a proptit genunchiul în palma lui, sperând că astfel îl va putea împiedica să treacă la fapte.

Nebunia era mult prea puternică. Domnul Li și-a smuls brațul de sub ea și Juliette s-a prăvălit pe spate, zdrobindu-și cotul de pământ.

— Nu, nu! a țipat ea, aruncându-se din nou spre el.

De această dată a apucat să-și înfigă mâna în beregată până să ajungă la el. De această dată, înainte să apuce să se încolăcească în jurul unchiului ei preferat și să îl oblige să se oprească, cineva s-a înfipt în ea și a tras-o deoparte. O apucase puternic, iar acum o împingea înapoi la pământ.

Juliette a dat să scoată pumnalul pe care îl avea ascuns la spate, primul ei instinct fiind să se apere. Apoi a auzit:

— Juliette, potolește-te! Nu te atac.

Mâna i-a amorțit și țipătul i-a rămas înăbușit în piept. Un șuvoi de sânge a zburat formând o arcadă largă în noapte. I-au căzut stropi pe glezne, pe încheieturile mâinilor, picăturile i s-au lipit de piele, ca niște bijuterii morbide, de un roșu intens. Domnul Li nu se mai mișca. Pe chip îi rămăsese împietrită ultima expresie – una a terorii –, atât de diferită de bunătatea cu care Juliette era obișnuită.

— Aș fi putut să-l salvez, a șoptit ea.

— Nu ai fi putut, i-a tăiat-o imediat Roma. Nu ai fi reușit decât să te infectezi și tu încercând.

Juliette a dat drumul unui oftat mic, surprins. Și-a strâns mâinile-n pumni, ca să le ascundă tremurul.

— Ce vrei să spui?

— Insecte, Juliette! i-a răspuns el.

Roma a înghițit un nod. Urletele din jurul lor creșteau în intensitate.

— Așa se împrăștie nebunia – ca niște păduchi în păr.

Preț de o fracțiune de secundă, Juliette nu s-a mai controlat. Ochii i s-au mărit, piesele de puzzle din mintea ei așezându-se în sfârșit la locul lor. Un fir subțire lega acum toate faptele. Apoi, Juliette a râs amar și și-a dus mâna la cap. S-a bătut ușurel în craniu. Un sunet dur, ca un pârâit, s-a auzit din părul ei, de parcă ar fi bătut într-un carton. Părul lui Juliette, care era drept de la natură, avea nevoie de aproape un borcan de gel ca să-și poată face ondulețile – altfel buclele nu s-ar fi întărit la locul lor.

— Aș vrea să le văd încercând.

Roma nu i-a răspuns. Și-a întors privirea spre grădină, strângând din buze. Cei care erau încă în viață aleseseră să se înghesuie într-un foișor, triști, șovăitori. Tatăl ei stătea deoparte, cu mâinile strânse la spate, privind impasibil.

Nimeni nu putea face altceva decât să stea și să privească cum mor ultimele victime.

— O întâlnire.

Roma și-a ridicat ochii spre ea, luat prin surprindere.

— Poftim?

— O întâlnire, a repetat Juliette, de parcă Roma ar fi avut o problemă de auz.

Și-a șters sângele de pe chip.

— Doar atât îți pot promite.

Șaisprezece

JULIETTE ȘI-A PREGĂTIT ARMELE CU GRIJĂ. ACTIVITATEA aceasta avea ceva reconfortant, găsea o anumită plăcere în senzația rece și delicată pe care i-o lăsa un pistol lipit de piele – avea unul în gheată, altul prins de coapsă și un al treilea în talie.

Era convinsă că alții nu ar fi fost de acord cu ea. Dar dacă Juliette ar fi fost ca toți ceilalți, atunci nu ar mai fi fost Juliette. După incidentul de la Concesiunea Franceză, vila Cai fusese ca un spital de nebuni.

— Ascultați-i doar, le-a spus ea părinților ei, cu ochii arzând din cauza orei târzii. Nu strică să ascultăm...

Imediat, rudele adunate pe canapele au început să bombăne – rude care făceau parte din cercul intern al Stacojiilor și altele care habar nu aveau despre ce se întâmpla în Bandă. În loc să meargă la culcare, au stat cu toții să asculte propunerea lui Juliette, care era îndreptată doar spre părinții ei, și au răbufnit cu toții, plini de indignare și de repulsie la simplul gând că Juliette putea să propună noțiunea abstractă a unei întâlniri pașnice cu Florile Albe...

— Gura! a urlat apoi Juliette. Gura, gura *toți*!

În afara părinților ei, au încremenit cu toții, cu ochii căscați larg, speriați ca niște ratoni prinși în lumina farurilor. Juliette se străduia să respire, cu chipul încă pătat de sângele domnului Li. Arăta ca desprinsă dintr-un coșmar.

Bun, și-a zis Juliette. *Lasă-i să mă considere insensibilă. E mai bine așa, decât să mă vadă slabă.*

— Închipuiți-vă! a reluat ea după ce a reușit să-și recapete suflul.

Ieșirea ei îi amuțise pe cei din încăpere.

— Închipuiți-vă ce trebuie să gândească străinii despre noi! Închipuiți-vă ce discută între ei atunci când își văd polițiștii îndepărtând cadavrele! Nu facem decât să le confirmăm faptul că suntem niște sălbatici, că această țară e un loc în care nebunia se împrăștie ca o boală și își seceră oamenii cu batalioanele.

— Poate că e un lucru bun! i-a strigat Tyler din capul scării.

Era așezat degajat, cu cotul rezemat de o treaptă, în timp ce restul corpului îi era tolănit pe podea.

— De ce să nu așteptăm ca această nebunie să își urmeze cursul? Să o lăsăm să ucidă destui străini, până când restul își vor face bagajele și vor pleca.

— Pentru că nu așa funcționează, a șuierat Juliette. Știi ce se va întâmpla în schimb? Vor asculta vorbele goale ale misionarilor lor. Vor dori să fie ei salvatorii noștri. Își vor trimite tancurile pe străzile noastre și își vor institui guvern în Shanghai, și până să ne dăm noi bine seama...

Juliette s-a oprit. A trecut de la dialectul shanghaiez la engleză, imitând pe cât se pricepea un accent britanic.

— Slavă cerului că i-am colonizat pe chinezi atunci când am făcut-o! Altfel, cine știe cum s-ar fi distrus singuri.

Liniște. Multe dintre rudele ei nu o mai înțeleseseră atunci când trecuse la engleză. Nu conta. Cei pe care trebuia să îi convingă – părinții ei – o înțeleseseră perfect.

— După cum văd eu lucrurile, a continuat Juliette trecând la accentul ei american natural, dacă gangsterii noștri vor muri în continuare, vom pierde controlul. Muncitorii din filaturile de bumbac și din centrele de opiu încep să se răscoale, tot orașul e cuprins de haos și apoi străinii preiau controlul, asta dacă nu se mișcă mai repede comuniștii. Cel puțin Florile Albe sunt un adversar din aceeași ligă. Cel puțin există un echilibru, cel puțin ne *rămâne* jumătate de oraș și nu *nimic*.

— Vorbește direct! a grăit apoi Lady Cai, trecând și ea la o engleză cu accent. Vrei să spui că e de preferat să lăsăm deoparte vendeta împotriva Florilor Albe pentru a evita riscul de a fi cuceriți de străini.

— De ce nu pot să vorbească *běndì huà*? a mormăit cu oftică o mătușă care nu mai putea urmări discuția.

— Doar pentru o întâlnire! a replicat Juliette repede, ignorând bombănelile. Doar cât să ne unim resursele și să punem capăt nebuniei, odată și pentru totdeauna. Doar pentru a-i împiedica pe albi să-și pună mâinile *pe afurisita asta de țară*.

Deși credea cu convingere în ceea ce spusese, rămăsese totuși șocată că părinții ei se arătaseră *de acord*. Acum, uitându-se în oglinda de la măsuța ei de toaletă, și-a netezit rochia și a prins o șuviță rebelă înapoi în onduleurile ei, apăsând-o cu putere, ca să se îmbibe de gel.

Îi tremurau mâinile.

Îi tremurau în vreme ce cobora în jos pe scări, pe aleea pe care îi țăcăneau tocurile de la pantofi, când s-a urcat în mașină, când s-a tras în capătul banchetei, astfel încât Rosalind și Kathleen să încapă și ele alături. Au continuat să-i tremure și să-i

tot tremure pe drum, în vreme ce stătea cu capul rezemat de geam, cu ochii pierduți pe străzile pe care treceau. Privea lumea într-o nouă lumină, observa vânzătorii care-și vindeau marfa și bărbierii care-și făceau treaba pe la colțuri, împrăștiind smocuri groase de păr pe ciment.

Energia din Shanghai dispăruse. I se părea că o mână uriașă coborâse din ceruri și smulsese scânteia vieții din toți muncitorii de pe străzi – scăzuse volumul vocii vânzătorilor, amorțise vigoarea șoferilor de ricșe, tăiase din pofta de vorbă a oamenilor care se învârteau prin fața magazinelor fără alt scop decât acela de a sta de vorbă cu trecătorii. Cel puțin până vedeau mașina elegantă apropiindu-se. Atunci, ochii lor speriați se ascuțeau. Nu îndrăzneau să se revolte pe față, dar se uitau intens și astfel de priviri vorbeau de la sine.

Gangsterii erau cei care conduceau orașul. Dacă orașul cădea, gangsterii erau de vină. Și astfel, toți gangsterii puteau pieri – uciși de revoluția politică, cu nebunie sau nu, cu străini sau fără.

Juliette și-a rezemat înapoi capul de scaun, mușcându-și obrajii atât de puternic, încât a simțit gust metalic pe limbă. Dacă nu făcea ceva repede, lucrurile aveau să se sfârșească rău, foarte rău.

— Teribil, nu-i așa? a șoptit Rosalind, aplecându-se ca să privească pe fereastră.

— Nu pentru mult timp, i-a promis Juliette. Nu atâta timp cât am și eu un cuvânt de spus.

Mâinile i se opriseră din tremurat.

Alisa Montagova memorase aproape toate străzile din Shanghai. Își închipuia că în cap, în locul dendritelor și al sinapselor, i se întindea o hartă a orașului ei, care se suprapunea lobilor temporali și amigdalei cerebrale, până când, într-o zi, nu avea să mai fie alcătuită decât din locurile prin care umblase.

Atunci când Alisa nu era acolo unde ar fi *trebuit* să fie, asculta de obicei discuțiile altora. Fie în casa ei sau oriunde altundeva în oraș, Alisa nu era pretențioasă. Uneori prindea fragmente interesante din viețile celor din jur, bucăți care se potriveau în cele mai neașteptate chipuri, dacă reușea să audă suficient de multe de la diferiți oameni.

Dar astăzi era o zi dezamăgitoare.

Oftând, Alisa a ieșit din gura de aerisire în care se înghesuise, renunțând să mai asculte cearta dintre domnul Lang și bătrâna lui mamă. Circulaseră ceva zvonuri despre lipsa de stabilitate din interiorul Bandei Stacojii, despre faptul că Lordul Cai ar fi fost săpat de cumnatul lui, dar toate se dovediseră a fi doar niște minciuni gogonate. Singura amenințare pe care o aducea domnul Lang era aceea de a-și plictisi propria mamă, pe care o vizita în apartamentul ei micuț, plângându-se permanent de felul în care își gătea găluștile.

— Of, vai! și-a zis Alisa.

A aruncat o privire în jos de pe acoperișul de la al doilea etaj, acolo unde se afla acum, scărpinându-se în cap. Cu o oră în urmă, reușise să se cațăre acolo folosindu-se de taraba unui vânzător. O costase doar un cent (cât să-și ia o chiflă cu legume) și bătrânul o lăsase să se suie pe tarabă, pentru a-și putea pune piciorul pe pervazul apartamentului de la etajul întâi.

Între timp, vânzătorul strânsese și-și luase cu el taraba mobilă înaltă.

Cu o grimasă pe chip, Alisa a căutat un pervaz care ar fi putut s-o ajute să micșoreze distanța dintre primul etaj și solul dur, dar nu putea să vadă nimic util de această parte a grădinii. Trebuia să găsească o altă cale ca să coboare – repede. Soarele se grăbea să apună și Roma o amenințase că-i va lua toate încălțările dacă nu avea să fie prezentă la întâlnirea din această seară, ceea ce pentru

Alisa era o amenințare teribilă, care o zguduise până în vârful degetelor ei care înghețau atât de ușor.

— Ne vor analiza până la cele mai mici detalii, îi spusese Roma. Vor urmări fiecare mișcare pe care o face papa. Vor observa importanța pe care și-o dă Dimitri. *Nu* le da și tu ocazia să vadă că lipsești.

Așa că Alisa și-a ciupit rădăcina nasului și și-a dat drumul pe burlan pe aleea din spatele clădirii. Era atât de mult gunoi aruncat acolo, încât abia putea să respire pe gură. Se simțea de parcă ar fi absorbit duhoarea prin limbă.

Bombănind, Alisa și-a croit drum printre gunoaie, încercând să estimeze cât de târziu e. Soarele coborâse deja prea jos, dispărând aproape cu totul în oraș, ascuns pe după clădirile din depărtare. Era atât de absorbită de griji, încât nu a auzit hârâitul decât atunci când a trecut pe lângă el.

A împietrit.

— Hei! a făcut ea, în primul dialect chinezesc care i-a venit la îndemână. E cineva acolo?

O voce slabă i-a răspuns în rusă:

— *Aici.*

Alisa s-a întors înapoi pe brânci, scotocind printre sacii de gunoi, ca să găsească persoana care îi vorbise. Privirea i s-a oprit asupra unei pete roșii. După ce s-a tras mai aproape, a întrezărit conturul unui bărbat printre gunoaie, lipit de perete.

Zăcea într-un lac de sânge, cu gâtul sfâșiat în bucăți.

— Ah, nu!

Alisa nu avea nevoie de genialitatea ei obișnuită pentru a-și da seama că acest om era una dintre victimele nebuniei care sfâșia orașul. Își auzise fratele vorbind în șoaptă despre ea, dar el nu voia să-i spună nimic concret și nu purta niciodată discuții despre

subiect în locuri în care ar fi putut trage cu urechea Alisa. Poate că făcea asta dinadins.

Alisa nu recunoștea victima pe care o avea dinainte, dar era o Floare Albă și, după haine, părea să fi lucrat în portul din apropiere. Fata s-a oprit, neliniștită. Fratele ei o prevenise să stea cât mai departe de orice persoană care ar fi părut chiar și puțin dezechilibrată.

Dar Alisa nu asculta niciodată. S-a lăsat în genunchi lângă el.

— Ajutor! a țipat ea. Ajutor!

În capătul aleii s-au auzit brusc foșnete, bombăneli nedumerite și enervate, care veneau de la Florile Albe din apropiere, puse în mișcare ca să vadă despre ce era vorba. Alisa și-a lipit urechea de gura muribundului, vrând să vadă dacă mai respira încă, dacă mai era în viață.

La timp cât să-i prindă ultimul suspin.

Era dus.

Alisa s-a tras înapoi, șocată.

Celelalte Flori Albe s-au strâns în jurul ei, enervarea lor preschimbându-se imediat în tristețe odată ce au înțeles de ce țipase Alisa. Cei mai mulți dintre ei și-au dat jos pălăriile și și le-au dus la piept. Nu erau surprinși de ceea ce vedeau. Păreau resemnați – încă o moarte pe care să o adauge sutelor pe care le văzuseră deja cu ochii lor.

— Fugi de aici, micuțo! i-a spus Floarea Albă de lângă ea cu blândețe.

Alisa s-a ridicat încetișor, lăsându-i pe bărbați să se ocupe de omul lor căzut. Cumva, ca prin ceață, a reușit să ajungă din nou pe stradă, cu privirea spre cerul portocaliu.

Întâlnirea!

A luat-o la fugă, înjurând în barbă în timp ce își consulta harta mentală pentru a identifica cea mai rapidă rută. Se afla deja pe

malul râului Huangpu, dar adresa pe care o învățase pe de rost era mult mai spre sud, în sectorul industrial Nanshi, acolo unde funcționau filaturile de bumbac, iar clădirile se preschimbau din comerciale în industriale.

Bandele rivale trebuiau să se întâlnească acolo, departe de granițele teritoriilor lor, departe de vechile definiții care stabileau ce era Stacojiu și ce era Floare Albă. În Nanshi erau doar fabrici. Însă în mijlocul acestora se aflau proprietarii, care erau fie finanțați de Stacojii, fie asociați cu Florile Albe, și muncitorii cu fețe soioase, care trăiau sub conducerea gangsterilor, dar cărora nu le păsa cum se înclina balanța.

Pe vremuri, unii dintre acești muncitori, cum erau cei angajați în oraș, jurau credință uneia dintre cele două bande. Apoi, salariile din zonele rurale începuseră să scadă și patronii de fabrici să se îmbogățească. După aceea, veniseră comuniștii și începuseră să le șoptească la ureche despre revoluție și, până la urmă, nu puteai să faci o revoluție fără să tai capetele celor de la putere.

Alisa a făcut semn unei ricșe și s-a trântit pe scaun. Bărbatul care o trăgea i-a aruncat o privire ciudată, întrebându-se probabil dacă era destul de mare ca să umble de una singură. Sau poate credea că e o fugară, una dintre acele dansatoare rusoaice din cluburi care fugeau de datorii. Fetele acelea erau cele mai ieftine decoruri din Shanghai – cu o înfățișare prea occidentală ca să fie chinezoaice și cu un comportament prea oriental ca să fie străine exotice.

— Mergi tot înainte până când clădirile încep să arate ca și cum ar fi gata să cadă! i-a scerut Alisa șoferului.

Ricșa s-a pus în mișcare.

Până a ajuns Alisa, soarele dispăruse aproape cu totul la orizont, nemairămânând din el decât o fărâmă care plutea deasupra valurilor aurite. A mai zăbovit nițel în fața clădirii pe care i-o

descrisese Roma, confuză, tremurând sub primele adieri ale răcorii care se lăsa noaptea. Privirea i-a alunecat de la ușa depozitului abandonat spre stânga, unde se afla o chinezoaică ce privea râul pierdută. În extremitatea sudică, Huangpu avea o culoare diferită. Mai întețoșată aproape. Poate că din cauza fumului care plutea în aerul din jur, o parte din el venind dinspre moara de făină din apropiere, cealaltă, de la fabrica de ulei învecinată. Clădirea Apelor Franceze se afla și ea pe acolo. Fără îndoială, rețeaua contribuia la rândul ei la poluarea locului. Alisa a pășit șovăitor în față, sperând că o va putea ruga pe fată să îi confirme că acesta era locul de întâlnire. Șalul ei din blană se înfoia sub adierea brizei, pictat într-o nuanță de portocaliu sub razele apusului.

— Nu a început încă. Nu-ți face griji!

Alisa a clipit uimită la auzul cuvintelor rusești. Lucrurile au căpătat mai mult sens atunci când fata s-a întors și Alisa i-a recunoscut chipul.

— Juliette, a zis ea, fără să gândească.

A înghițit în sec apoi, întrebându-se dacă va fi lovită pentru că folosise numele moștenitoarei cu atâta ușurință.

Dar Juliette era atentă la bricheta pe care o avea în mână. Se juca cu ea, scăpărând rotița și apoi stingând flacăra de îndată ce prindea viață.

— Alisa, nu?

Asta chiar era o surpriză. Toată lumea din Shanghai îl cunoștea pe Roma. Știau că are sânge-rece și auziseră despre reputația lui de moștenitor calculat și atent al Florilor Albe. Alisa însă, care nu prea avea de-a face cu nimic, era o fantomă.

— Cum de știi?

Juliette s-a uitat în sfârșit la ea, cu o sprânceană ridicată, de parcă ar fi vrut să-i spună: „De ce n-aș ști?"

— Tu și Roma sunteți practic identici, i-a răspuns Juliette. Am ghicit.

Alisa nu știa ce ar fi putut să adauge – nici în momentul de față, nici în general. A fost salvată de o Floare Albă care deschidea ușa de la depozit. A văzut-o pe Alisa mai întâi și apoi i-a aruncat o privire urâtă lui Juliette. Animozitatea nu era surprinzătoare, chiar dacă se presupunea că în această seară ar fi trebuit să joace curat. Simpla organizare a acestei întâlniri îi băgase în spital pe cinci dintre oamenii lor, după ce unul dintre mesaje fusese livrat pe teritoriul Stacojiu un pic prea violent.

— Ar fi bine să intrați, domnișoară Montagova! a spus băiatul. Fratele dumneavoastră vă căuta.

Alisa a dat din cap, însă privirea ei curioasă se tot întorcea la Juliette.

— Tu nu vii înăuntru?

Juliette a zâmbit. Era o urmă de amuzament în zâmbetul ei, genul acela de zâmbet care i-ar fi făcut pe toți să-și pună întrebări, fără ca cineva să afle răspunsul.

— Într-o clipă. Tu ia-o înainte!

Alisa s-a grăbit să intre.

Atmosfera din depozit putea fi cel mai bine descrisă drept ca de gheață. Lordul Cai și Lordul Montagov nu făceau decât să se holbeze unul la altul din colțuri opuse ale camerei, amândoi așezați la mesele din jumătatea lor de depozit.

Nu erau mulți oameni de față și, deși depozitul era mic, numărul participanților era și el destul de mic, astfel încât locul părea spațios. Alisa a numărat mai puțin de douăzeci de persoane de fiecare parte, ceea ce era bine. Gangsterii se împărțiseră în grupuri mici și se prefăceau că poartă discuții, dar adevărul era că fiecare parte o urmărea cu atenție pe cealaltă, așteptând să întrevadă cel mai mic semn al unei posibile ambuscade. Cel puțin, erau puține

șanse ca vreunul dintre ei să acționeze fără o poruncă din partea Lordului Cai sau a Lordului Montagov. La întâlnire nu aveau voie să participe membri din rangurile înalte dacă nu făceau parte din cercul interior. Cei care aveau putere erau mai greu de controlat. În schimb, mesagerii care făceau parte din public făceau ceea ce li se spunea și puteau fi folosiți ca scuturi umane în cazul în care lucrurile luau o turnură urâtă.

Alisa l-a identificat pe Roma într-un colț, stând în picioare stoic, departe de Benedict și de Marshall. Când a dat cu ochii de ea, i-a făcut viguros semn să se apropie.

— Era și timpul!

Roma i-a oferit jacheta pe care o ținea în mână. O luase cu el pentru că știa că Alisa își uita jachetele și sfârșea întotdeauna zgribulită de frig.

— Scuze! a zis ea, trăgându-și haina pe umeri. S-a întâmplat ceva interesant până acum?

Alisa a cercetat masa de pe partea lor. Tatăl lor stătea pe scaun ca un sloi de gheață. Lângă el, Dimitri era lăsat pe spate, cu un picior rezemat de celălalt genunchi.

Roma a clătinat din cap.

— De ce-ai întârziat atât?

Alisa și-a înghițit nodul din gât.

— Am dat de cineva interesant afară.

De parcă ar fi fost invocată, Juliette a intrat în acea clipă pe ușă. Capetele s-au întors spre ea, dar aceasta a continuat să privească înainte, cu ochii goliți de orice emoție.

Roma a strâns din buze până când au ajuns să semene cu o linie dură.

— N-ar trebui să fiu nevoit să-ți spun asta, i-a zis el încetișor Alisei, dar stai cât mai departe de ea! Juliette Cai este periculoasă.

Alisa și-a dat ochii peste cap.

— Doar nu crezi poveștile alea despre cum și-a ucis iubiții americani cu mâinile goale...

Roma i-a tăiat vorba cu o privire aspră. Nu a rămas însă prea mult încruntat la ea, pentru că atenția îi aluneca în jur și, orice va fi văzut, l-a făcut să se încordeze.

Alisa i-a urmărit privirea, derutată. Expresia de pe chipul lui Juliette nu mai era una de amuzament cinic. A dat din cap spre Roma o dată. Băgând de seamă expresia la fel de serioasă a lui Roma, Alisa și-a zis că în mod cert îi scăpa ei ceva.

— Alisa.

Și-a întors privirea înapoi spre fratele, care își mutase deja atenția într-altă parte.

— Ce?

Roma s-a încruntat, și apoi s-a întins spre ea și i-a dat jos mâinile de pe cap. Alisa nici măcar nu băgase de seamă că se scărpina cu putere, că își rupea fire de păr blond-platinat din rădăcină, care i se răsuceau în jurul degetelor ca niște lănțișoare prețioase.

— Scuze! a spus Alisa, împreunându-și mâinile la spate.

Simțea o mâncărime fierbinte răspândindu-i-se pe piele. Poate că îi era prea cald cu haina pe ea, deși pielea de găină din jurul claviculei spunea altceva.

— Îmi e atât de cald!

— Ce vrei, să-ți fac vânt? a mormăit Roma.

A tras un scaun pentru Alisa și apoi a ocupat și el unul.

— Stai potolită! Să sperăm că lucrurile nu se vor duce de râpă!

Alisa a dat din cap și s-a lăsat pe speteaza scaunului, încercând să nu se mai scarpine.

În clipa în care a intrat în sală, greutatea pistolului prins la coapsă a ajutat-o pe Juliette să contrabalanseze greutatea privirilor ațintite asupra ei. Și-a plecat capul spre părinții ei, ca să-și confirme

prezența, și apoi a dat roată încăperii cu privirea. În câteva secunde, a identificat toate fețele, le-a atribuit un nume și le-a catalogat în funcție de cât de periculoase erau.

De față era Dimitri Voronin, despre care auzise că e agresiv și imposibil de controlat, dar în acel moment Lordul Montagov prețuia diplomația – sau, cel puțin, așa pretindea –, astfel că Dimitri avea să rămână tăcut. L-a identificat pe Marshall Seo, care răsucea între degete, ca pe o armă, ceva ce părea a fi un fir de costrei. Lângă el stătea Benedict Montagov, cu o expresie neutră care-l făcea să semene cu o statuie gânditoare.

În sală se afla, desigur, și Roma.

Juliette li s-a alăturat lui Rosalind și lui Kathleen. Și-a tras un scaun și a luat loc. Fără să fie prea încântată, a tras concluzia că niciuna dintre Florile Albe nu părea mai volatilă decât Tyler, care tremura practic pe scaunul lui din cauza efortului de a rămâne tăcut.

— Asta e pentru tine, a spus Kathleen și i-a strecurat lui Juliette o bucată de hârtie.

Juliette a ridicat un colț și a citit rapid numerele și numele străzii. Kathleen reușise. Se întâlnise cu omul ei de legătură și făcuse rost de adresa personală a lui Zhang Gutai.

— Ai aflat ceva în Batardou? a întrebat Juliette, punând adresa la adăpost.

— Bancherii nu aveau nicio idee, i-a răspuns Kathleen. Doar o femeie bătrână mi-a oferit ceva informații. Zicea că i se pare că a văzut un monstru *în* râu.

Juliette a rămas dusă pe gânduri pentru câteva clipe și apoi a spus:

— Interesant!

Rosalind a tușit și s-a aplecat spre ele.

— Despre ce șușotim?

— Ah! Juliette și-a fluturat mâna, adăugând: Nimic important.

Rosalind a făcut ochii mici. Arăta de parcă se pregătea să spună ceva, să o acuze pe Juliette că o dădea la o parte. Și Juliette o merita, pentru că într-adevăr încerca să încheie subiectul, să nu elaboreze asupra acestuia într-o încăpere plină cu Flori Albe.

Însă Rosalind a prins ideea și a schimbat discuția:

— Ia uitați-vă la Tyler! Arată de parcă mai are puțin și face o criză de nervi.

Juliette s-a întors, cu fața strâmbată de dezgust. Tyler tremura și mai tare.

— Poate că ar trebui să-i cerem să plece.

— Nu!

Kathleen și-a scuturat capul și s-a ridicat din scaun.

— Vorbesc eu cu el. Dacă i-am cere să plece, am cauza și mai multe probleme.

Înainte ca Juliette sau Rosalind să apuce să protesteze, Kathleen a și pornit spre Tyler. Fata s-a așezat pe scaunul de lângă el. Juliette și Rosalind nu puteau să audă ce spune Kathleen, dar vedeau că Tyler ascultă, chiar și când aceasta s-a întins și l-a scuturat de braț.

— Are o inimă prea bună ca să-i fie bine! a remarcat Rosalind.

— Las-o în pace! i-a replicat Juliette. Prea multe inimi bune se transformă în piatră.

În depozit s-a auzit un foșnet. Începea întâlnirea. Cu coada ochiului, Juliette i-a întâlnit din nou privirea lui Roma. Ar fi vrut ca Roma să nu se mai uite la ea. Întreaga situație i se părea stranie, atât din motive evidente, cât și din altele, pe care nu și le putea explica. Faptul că Banda Stacojie și Florile Albe fuseseră aduse la un loc însemna cooperare, dar semăna și a înfrângere.

Nu aveau însă de ales.

— Așadar, sper că toată lumea are parte de o seară plăcută!

Cuvintele Lordului Montagov au fost urmate imediat de tăcere. Vorbise în dialectul de Beijing, cel mai comun dintre dialectele chinezești, pe care negustorii și oamenii de afaceri străini îl învățau primul, dar cu accent. Generațiile mai bătrâne nu erau la fel de fluente precum copiii lor.

— Voi trece direct la subiect, a continuat el. Asupra orașului s-a abătut nebunia și aceasta îi ucide pe Stacojii, și pe Florile Albe deopotrivă.

Lordul Montagov părea destul de agreabil. Dacă Juliette nu ar fi știut cine e cu adevărat, ar fi putut crede că e un om răbdător și calm.

— Sunt sigur că toți veți fi de acord cu mine, a reluat el, când spun că trebuie oprită. Fie că este o boală creată de om sau ceva care a apărut de la natură, avem nevoie de răspunsuri. Trebuie să aflăm de ce ne afectează atât de grav oamenii și apoi trebuie să o stopăm.

— Serios? s-a auzit o voce sardonică.

Nu era îndreptată spre Lordul Montagov, ci spre tăcerea cu care răspundea Banda Stacojie. Marshall Seo s-a ridicat în picioare.

— În vreme ce întregul oraș moare, voi refuzați în continuare să vorbiți?

— E simplu, a grăit Lordul Cai, eu cred că atunci când cineva anunță că are un plan pentru a pune capăt nebuniei, ar trebui să arate mai întâi care îi sunt ideile.

— Nu fata ta a propus această întâlnire?

Remarca venise din partea lui Dimitri Voronin, care a ridicat din umeri într-o manieră blazată, extrem de plictisită.

— Fata noastră, a intervenit Lady Cai pe un ton răsunător, a căutat să deschidă un dialog. Nu este nici o promisiune, nici o garanție pentru trocuri.

— Tipic! a comentat Dimitri ironic.

Comentariul nu le-a picat bine celor din Banda Stacojie. Mesagerii care-l înconjurau pe Lordul Cai s-au agitat în scaunele lor, cu mâinile apropiindu-se tot mai mult de pistoalele pe care le aveau ascunse la coapsă. Lordul Cai a făcut un gest care-i trăda lipsa de răbdare, spunându-le astfel să se calmeze.

— Aceasta este situația în prezent, a spus Lordul Cai și și-a așezat palmele pe suprafața rece a mesei. În momentul de față, avem la dispoziție surse cu care am putea colabora, dacă ne vom dori să investigăm această nebunie.

Lordul Montagov și-a deschis gura, dar tatăl lui Juliette nu terminase ce avea de spus.

— Asta înseamnă, a subliniat Lordul Cai, că nu avem *nevoie* de ajutorul vostru. Ați înțeles? Ne aflăm aici în *speranța* că ne vom îmbogăți cunoștințele și că vom putea accelera rezolvarea investigației. Aceasta este poziția pe care și-o asumă Banda Stacojie. Și acum, vor Florile Albe să își împărtășească cunoștințele, ideile și să înceapă cu adevărat să coopereze, sau au venit la această întâlnire doar pentru a parazita, așa cum o fac de atâtea decenii?

În timpul acestor schimburi de replici, ochii tuturor se mutau de la stânga la dreapta; privirile se întretăiau. Cu toții purtau o discuție mută – o persoană punea întrebarea ubicuă și o alta răspundea printr-o mică aplecare a frunții.

Lui Juliette i-a trecut prin minte că poate Florile Albe nu ofereau nicio pistă nouă pentru investigații pentru că nu aveau niciuna. Însă, în cazul Florilor Albe, să recunoască faptul că nu aveau niciun atu era la fel de rău ca a-și dezvălui toate secretele. Însemna că ar fi cedat puterea. Preferau ca Banda Stacojie să îi considere ostili.

Și unii dintre membrii Bandei Stacojii asta și credeau.

Cum Marshall Seo ironiza insulta, mormăind ceva în barbă, Tyler a sărit în picioare, fără să se mai poată stăpâni nicio clipă. Din doi-trei pași trecuse granița.

Atunci Benedict și-a ridicat pistolul și Tyler a împietrit pe loc.

Întreaga încăpere a amuțit, cu toții nesiguri în privința a ceea ce ar fi trebuit să facă, întrebându-se dacă sosise momentul în care să treacă la violențe, dacă un pistol scos însemna că trebuiau să răspundă. Juliette și-a dus și ea mâna la armă, deși era preocupată mai degrabă să analizeze turnura pe care o căpătase situația, încercând să-i găsească logica.

Marshall, cel cu mâinile pline de bătături, fusese cel amenințat, însă Benedict, cu degetele lui mânjite de vopsea, era cel care reacționase.

Juliette și-a luat mâna de pe arma de la șold. Înțelesese. Benedict își ridicase pistolul pentru a-l împiedica pe Marshall să o facă el primul. Marshall ar fi tras, dar Benedict, nu.

— Credeam că această întâlnire trebuia să fie pașnică, a spus Benedict încetișor, în încercarea de a destrăma tensiunea.

Nu știa cu cine avea de-a face. Cu Tyler nu te puteai înțelege; el izbucnea și abia apoi se gândea cum să scape basma curată din situația în care se băgase.

— Ah, grozav! a mârâit Tyler. Îți scoți pistolul și apoi vorbești despre pace. *Pace!*

Într-o fracțiune de secundă, Tyler avea în mână revolverul lui și îl și îndreptase spre Benedict. Juliette s-a ridicat imediat în picioare, mișcându-se atât de rapid, încât scaunul i s-a răsturnat. Dar Tyler era mai rapid și apăsa deja pe trăgaci.

— Urăsc acest cuvânt la fel cum vă urăsc pe voi toți, Montagovilor!

Sunetul împușcăturii a răsunat în depozit, smulgând oftaturi din toate direcțiile.

Benedict a clipit însă din ochi, neatins.

Juliette s-a oprit în loc, respirând greoi, căutând-o cu ochi mari pe Kathleen.

Când li s-au întâlnit privirile, Kathleen i-a făcut cu ochiul și și-a deschis palma, arătându-i cele șase gloanțe pe care le strângea în pumn.

Nu se întâmplase nimic rău, dar răul fusese făcut. Scaunele scârțâiau pe podea și gangsterii săreau în picioare; se scoteau pistoalele și se trăgeau siguranțele; se țintea – cu grijă, chiar dacă se dezlănțuiseră țipetele.

— Dacă asta aveți de gând, a tunat Lordul Montagov pe deasupra hărmălaiei, a acuzelor și a înjurăturilor înfierbântate, atunci Banda Stacojie și Florile Albe nu vor coopera *niciodată*...

Nu a apucat să-și termine enunțul.

Dintr-un colț al depozitului se auzea ca și cum cineva s-ar fi înecat – suspine adânci, gâfâieli. Nedumeriți, gangsterii s-au întors ca să vadă care e sursa, îngrijorați că ar putea fi vorba de vreo manevră.

Nu s-au așteptat ca sunetele să vină de la Alisa Montagova, care a mai oftat o ultimă oară înainte de a cădea în genunchi, cu degetele ațintite spre propria beregată.

Șaptesprezece

ÎNTR-O FRACȚIUNE DE SECUNDĂ, ROMA S-A ARUNCAT spre sora lui și i-a smuls mâinile de la gât. Până să apuce ea să îl lovească în frenezia nebuniei, Roma o pusese deja la pământ, cu mâinile răsucite la spate și capul lipit de podeaua dură de ciment.

— Alisa, sunt eu. Sunt *eu*! a șoptit Roma.

Alisa a încercat să se repeadă la el. Roma a șuierat, trăgându-și capul înapoi.

— Oprește-te!

Ar fi trebuit să știe că nu avea rost să se ostenească încercând să o convingă cu vorba bună. Nebunia nu era pandalia unui copil neascultător. Cea cu care se lupta nu mai era doar sora lui – ceva o devora din interior.

— Ajutor! a strigat Roma peste umăr. Aduceți ajutoare!

Florile Albe din jurul lui – toate – ezitau. În celălalt capăt al depozitului, Banda Stacojie își lua tălpășița, ieșind pe cât putea de repede afară pe ușă. Până la urmă, nu era problema lor. Atunci când Juliette păruse a ezita, mama ei o trăsese imediat de cot și îi zisese ceva, de parcă în astfel de situații era esențial să fii rapid ca să scapi de o molimă.

Cel puțin ei aveau dreptul să fugă. Dar de ce se codeau Florile Albe?

— Nu stați ca momâile!

Benedict și-a venit în sfârșit în fire și s-a grăbit spre Roma, cu mânecile suflecate. A îngenuncheat și i-a țintuit Alisei unul dintre picioarele pe care le tot smucea în toate părțile. Palid, Marshall s-a văzut obligat să li se alăture, din principiu, imobilizând celălalt picior al fetei. A pocnit din degete ca să-i pună în mișcare pe mesagerii din preajmă.

— Roma, a spus Benedict, trebuie să o ducem la Lourens.

— În niciun caz!

Din cauza fervorii cu care exclamase, Roma era cât pe ce să o scape pe Alisa din strânsoare. S-a grăbit să îi țintuiască din nou încheietura.

— Nu o amestecăm pe Alisa în experimentele lui Lourens.

— De unde știi că nu-i va face bine? l-a contrazis Benedict, scurt și aspru. Chestiile alea îi devorează probabil creierul chiar acum. Dacă nu încercăm să le scoatem, cum vom putea ști că este imposibil?

— Ben! a intervenit și Marshall.

Pentru prima oară, vocea lui spartă era cea mai liniștită.

— Am încercat să îndepărtăm una dintre chestiile alea *moarte* de pe un om *mort* și am scos o tonă de creier odată cu ea. Cum am putea să riscăm?

— *Ce* altceva putem face? a întrebat Benedict.

Marshall i-a dat drumul Alisei, lăsându-i pe Roma și pe Benedict să se descurce cu ea și s-a repezit să se aplece deasupra capului fetei.

— Întotdeauna există alternative.

Marshall i-a cuprins gâtul Alisei cu mâinile și a strâns. Roma se străduia cât putea să nu-și atace prietenul, să nu îl dea la o parte,

în timp ce acesta număra încet. Știa exact ce face Marshall, știa că trebuie să facă asta, dar nevoia de a-și proteja sora îl ardea de viu.

Alisa nu s-a mai împotrivit. Marshall i-a dat drumul repede, de parcă mâinile i-ar fi fost opărite, și apoi s-a aplecat din nou, ca să-i verifice pulsul.

— E bine. Și-a pierdut doar cunoștința.

Cu inima bubuindu-i în piept, Roma și-a trecut un braț în jurul gâtului surorii lui mai mici și a ridicat-o ca pe un fulg, ca pe o păpușă de hârtie. Când s-a întors, a văzut că depozitul era aproape gol. Unde naiba era *tatăl* lui?

— Să mergem! s-a răstit Roma, alungând deocamdată acel gând. Trebuie să ajungem la cel mai apropiat spital, înainte să se trezească.

— Lasă-mă să intru!

Roma a izbit cu pumnul de ușă, zguduind-o atât de tare, încât dușumeaua s-a cutremurat. Fără folos, balamalele rămâneau de neclintit, iar de cealaltă parte a geamului subțire, doctorul a scuturat din cap și i-a spus lui Roma să se întoarcă în sala de așteptare, acolo unde li se ceruse și celorlalte Flori Albe să rămână.

— Lăsa-ți-ne pe noi să ne ocupăm de ea de acum încolo! zisese doctorul atunci când o aduseseră pe Alisa.

Spitalul era mai mic decât unele vile de pe Bubbling Well Road, abia dacă era de mărimea unei case pe care vreun negustor britanic ar fi cumpărat-o amantei lui. Era jalnic, dar era și cea mai bună opțiune pe care o aveau. Nu aveau cum să știe cât va mai rezista Alisa, așa că nu puteau risca să iasă din Nanshi, spre centrul orașului. Chiar dacă acel spital fusese construit pentru a trata accidentele frecvente pe care le sufereau muncitorii de la filatura de bumbac din apropiere. Chiar dacă Roma era convins că doctorii

cu ochi obosiți care lucrau acolo nu erau cu mult mai competenți decât vânzătorii de pe stradă.

— Țineți-o sedată! ceruse Roma atunci când le-o dăduse pe Alisa. Are nevoie de oxigen, de perfuzii...

— Trebuie să o trezim, ca să aflăm ce are, insistase doctorul. Știm ce facem...

— Aici nu este vorba despre o boală oarecare! tunase Roma. Ci de *nebunie!*

Doctorul le făcuse semn asistentelor, cerându-le să îl ușuiască pe Roma.

— Să nu-ndrăzniți! îi avertizase Roma.

Fusese forțat să facă un pas înapoi, după care încă unul.

— Nu... opriți-vă! Să nu îndrăzniți să mă încuiați afară...

Îl încuiaseră afară.

Acum Roma lovea cu pumnul în ușă pentru ultima oară. S-a răsucit apoi pe călcâie, înjurând amarnic. Și-a trecut mâna prin păr, apoi și-a suflecat mânecile – ar fi făcut orice doar ca să-și țină mâinile ocupate, doar ca să-și împiedice furia să explodeze. Asta era problema cu astfel de locuri – locuri îndepărtate de centru, conduse de oameni care aveau niște salarii mizere. Lor nu le era frică de gangsteri așa cum ar fi trebuit să le fie.

— Roma!

Roma a închis ochii strâns. A dat drumul unui oftat lung, dureros, și s-a întors spre tatăl lui.

— Ce înseamnă asta? a cerut să afle Lordul Montagov.

Venise cu cinci bărbați după el și acum erau cu toții strânși grămadă în această sală mică a spitalului. În încăpere părea să nu mai fie aer, pereții gălbejiți arătând aproape asudați.

— Cum de s-a întâmplat așa ceva?

Roma a ridicat ochii spre tavan, numărând descrescător de la zece. A observat toate crăpăturile din văruiala scorojită, felul în

care ruina părea să se insinueze pretutindeni. Spitalul acesta părea mai mult decât industrial pe afară, extrem de diferit de clădirea finanțată de Stacojiii din Concesiunea Franceză, unde îl dusese Juliette, dar amândouă locurile însemnau ruină, fiecare în felul ei.

— De ce stai așa? a continuat Lordul Montagov și s-a aplecat să-i tragă o scatoalcă după ceafă.

A fost picătura care i-a umplut lui Roma paharul.

— *Ție* de ce dracu' ți-a luat atât de mult timp să ajungi aici?

Lordul Montagov și-a ascuțit privirea.

— Ai grijă...

— Alisa era *pe moarte* și tu ai stat și ai privit, ca să vezi cum reacționează Banda Stacojie? Ce-i cu tine?

Unul dintre oamenii Lordului Montagov l-a împins pe Roma înapoi în clipa în care acesta s-a apropiat prea mult. Poate că i se citea ceva în privire sau în cuvintele care emanau o furie pură. Orice ar fi fost, era amenințător cu siguranță, pentru că, după ce Lordul Montagov a dat din cap, una dintre Florile Albe a scos un cuțit, amenințându-l pe Roma să dea înapoi.

Roma a rămas pe loc.

— Dă-i drumul! a spus.

— Te faci de râs, a șuierat tatăl lui.

Lordul Montagov își trăgea puterea de pe seama dragostei celorlalți. Se împăuna atunci când avea public și făcea spume când era privit îndelung. Dramatismul lui Roma îl făcea de rușine și asta îi oferea băiatului un soi de plăcere diabolică.

— Dacă mă fac de râs, scapă de mine!

Roma și-a desfăcut brațele.

— Pune-l pe Dimitri să investigheze nebunia asta în locul meu. Sau, și mai bine, ce-ar fi s-o preiei tu?

Lordul Montagov n-a schițat niciun gest. Dacă ar fi fost singuri, tatăl lui ar fi țipat, ar fi izbit cu palmele în cea mai apropiată

suprafață pe care ar fi găsit-o la îndemână, ca să facă zgomot, orice fel de zgomot puternic – atâta timp cât reușea să-l facă pe Roma să tresară, tatăl lui era mulțumit.

Nu supunere căuta Lordul Montagov. Ci să se asigure de puterea pe care o avea.

În clipa aceea, Roma era destul de nesăbuit ca să i-o submineze.

— Presupun că ești prea ocupat. Presupun că Dimitri are misiuni mai importante de îndeplinit, oameni mai importanți pe care să-i vrăjească. Sau poate că...

Vocea lui Roma a scăzut în intensitate. Rostea cuvintele ca și cum ar fi recitat o poezie:

— Nici tu, nici Dimitri nu sunteți suficient de curajoși ca să vă apropiați de nebunie. Vă e mai teamă pentru propriile voastre vieți decât pentru cele ale oamenilor voștri.

— Tu...

Un țipăt înspăimântător a răsunat din spatele ușilor închise și Roma s-a răsucit imediat, fără să-i pese că mișcările lui bruște i-ar fi putut aduce un cuțit în spate. Și-a băgat mâna în haină, și-a scos pistolul și a tras – o dată, de două, de trei ori. Până când geamul de sticlă al ușii s-a sfărâmat cu totul, oferindu-i spațiul necesar pentru a-și vârî mâna în cealaltă parte, răsucind încuietoarea.

— Alisa! a urlat, dând ușa de perete. *Alisa!*

A dat năvală în sala de urgențe, cu mâna la ochi în fața luminilor dure, fixate în tavan. Nimeni nu a obiectat. Erau mult prea ocupați cu trupul contorsionat al Alisei, încercând să o țină liniștită suficient cât să îi introducă acul unei seringi în gât. Fata s-a prăbușit moale în câteva secunde, cu șuvițele ei blonde, îmbibate de sânge, acoperindu-i ochii.

— Ce i-ați făcut? a întrebat Roma pe un ton autoritar, repezindu-se la ea.

I-a dat la o parte părul, înghițindu-și nodul din gât. Pleoapele ei – atât de palide, aproape transparente sub lumini, astfel încât vinișoarele albastre ieșeau în evidență într-un contrast izbitor – s-au zbătut încet și apoi au rămas închise.

Doctorul, același care-l închisese afară și îl asigurase că sora lui era în siguranță, și-a dres vocea. Roma și-a ridicat privirea spre el, abia stăpânindu-și furia.

— I-am făcut o injecție pentru a-i induce coma.

Doctorul a strâns din buze și apoi și-a frecat fruntea cu putere, de parcă ar fi încercat să îndepărteze ceața care i se așezase peste minte.

— Eu... noi... A tușit și a încercat din nou: Nu știm ce are. Trebuie să rămână adormită până apare un leac.

Optsprezece

ROMA A COBORÂT SCĂRILE. DEȘI TRUPUL ÎL PURTASE până acolo, deși îl ajutase să facă mișcările necesare pentru a-i mulțumi barmanului, pentru a ridica perdeaua din spatele barului, mintea lui rămânea departe, întârzia încă în fața camerei de spital și o urmărea pe Alisa, în coma ei indusă, cu mâinile și cu picioarele legate de pat pentru propria ei siguranță.

— Sunt de neînfrânt!

La auzul răgetului care răsuna pe scara în spirală, mintea i s-a reîntors în corp și, odată cu ea, furia la intensitate maximă. Cu sângele fierbându-i în vene, a sărit ultimele cinci trepte, aterizând în capăt cu un bocănit greu.

Roma s-a aventurat mai adânc în subsolul de sub bar care se deschidea într-o sală. Construirea acestui loc înghițise aproape toate fondurile tatălui său cu câțiva ani în urmă – podelele nu erau drepte, pentru că erau prea uzate, iar luminile prinse de tavanul jos pâlpâiau la întâmplare. Mirosea a sudoare și a urină, și se auzeau atât de multe voci urlând deodată, încât ar fi putut foarte bine să fie un loc de adunare pentru delincvenți, însă designul exorbitant al locului nu lăsa nicio urmă de îndoială. O singură privire era îndeajuns – la ringul de luptă din centrul spațiului, la

străfulgerările argintului împletit în funiile care-l înconjurau – ca să-ți dai seama că această arenă subterană era una dintre cele mai prețuite investiții ale Lordului Montagov. Având în vedere taxele care se plăteau pentru pariuri, nu era de mirare că își recuperase banii în doar câteva săptămâni.

— Voi doi nu aveți nimic mai bun de făcut decât să vă pierdeți timpul aici?

Roma s-a așezat pe scaunul de la o masă din public, inspectând cestile de ceramică din fața lui Benedict și a lui Marshall.

— Asta spuneam și eu, a replicat Benedict.

— E ultima oară. Promit, a zis Marshall. Apoi... *Nu, apucă-l de picioare!*

Atenția lui Marshall fusese atrasă pentru moment de lupta din ring. Mulțimea din jurul barierei a aplaudat atunci când învinsul a căzut la pământ, iar învingătorul și-a ridicat pumnii în aer.

— E într-o formă groaznică! a mormăit Marshall, întorcându-și privirea la masă.

Îmbufnat, Roma a ridicat ceașca din fața lui Benedict și a mirosit-o precaut. Vărul lui i-a smuls-o imediat din mână.

— Nu bea asta! l-a avertizat Benedict.

— Votcă? a întrebat Roma, identificând în sfârșit mirosul care-i adia pe sub nări. Într-o ceașcă de ceai? Serios?

— Nu a fost ideea mea.

Marshall s-a aplecat spre ei, cu un zâmbet viclean pe chip.

— Da, nu da vina pe scumpul tău văr. Eu am fost cu ideea.

Masa lor s-a cutremurat brusc din cauza unui alt bărbat, care atunci intra în ring. Mulțimea izbucnise în urale. O femeie ținea scorul cu o bucățică de cretă. Cârduri-cârduri, spectatorii alergau la ea cu bani gheață înainte de fiecare luptă, pariind pe cine credeau că va câștiga.

Roma nu era tocmai surprins să vadă că cel care intrase în ring era Dimitri Voronin. Părea genul care să-și petreacă tot timpul liber acolo jos, amestecându-se cu mizeria care acoperea podelele și simțindu-se astfel în elementul lui. Roma, în schimb, își propusese să evite locul cu orice preț. Cobora aici doar atunci când era vorba despre o chestiune care nu suferea amânare, exact ca în situația de față.

— Tocmai ce-am vorbit cu tata, acasă! a zis Roma.

Și-a plecat capul, ca să nu fie nevoit să-l vadă pe Dimitri ridicându-și pumnii și dezvelindu-și dinții în fața mulțimii.

— A încetat să-i mai pese de nebunie. Crede că e ceva care poate să mai aștepte. Crede că Alisa se va trezi pur și simplu și-și va reveni după ce se va sătura să mai încerce să-și sfâșie gâtul.

Asta era pe jumătate adevărat. Lordul Montagov nu mai voia să facă cercetări în privința nebuniei, dar nu din apatie. Ci pentru că Roma atinsese un punct sensibil și îl lovise fix acolo unde îl durea cel mai tare. Inactivitatea aceea era o pedeapsă. Pentru că Roma îl numise laș pe propriul lui tată, Lordul Montagov avea să-i arate cât de laș putea să fie și avea să o lase pe Alisa să se stingă.

— E un idiot! Apoi, după o scurtă ezitare: Fără supărare!

— Nu mă supăr, a mormăit Roma.

I se părea că tatăl lui nu-și dădea seama că nu puteau conduce o bandă fără gangsteri. Lordul Montagov avea prea mare încredere în el – și în mare parte încrederea era neîntemeiată. Dacă avea să fie pus în fața celei mai rele situații cu putință, se gândea probabil că ar fi putut să țină piept morții și să îi ceară socoteală.

— Trebuie să fac ceva, a zis Roma, lăsându-și capul în mâini. Dar în afară de faptul că torn toate fondurile noastre în laborator, pentru ca Lourens să aibă mai multe resurse ca să lucreze la leac...

— Ia stai puțin! l-a întrerupt Marshall. De ce să așteptăm ca Lourens să creeze un antidot de la zero, când pe străzi umblă

vorba că cineva a creat deja un vaccin? Putem fura vaccinul, apoi să facem propriile noastre teste...

— Nu avem de unde să știm dacă vaccinul e sau nu real, a intervenit Benedict. Dacă vorbești despre Larkspur, acela pare a fi un adevărat șarlatan.

Roma a dat din cap, aprobând. Auzise și el zvonurile, dar nu erau credibile – părea a fi vorba doar despre un mod de a profita de pe urma panicii care bântuia prin oraș. Dacă doctorii cu școală abia puteau înțelege mecanismele acelei nebunii, cum ar fi putut un străin să viseze la găsirea leacului?

— Tot mai trebuie să găsim acea victimă vie de care Lourens are nevoie, a anunțat Roma. Dar...

Sunetul de oase frânte a reverberat din ring și femeia a chemat un alt concurent să încerce să îl înfrângă pe „zeul Dimitri Voronin". Roma s-a crispat, dorindu-și să poată bloca în vreun fel toate zgomotele. Un bărbat s-a ridicat de la masa de lângă ei și a dat fuga spre ring, entuziasmat.

— Dar..., a încercat Roma să continue în mijlocul ovațiilor, privindu-l pe bărbat cu o grimasă. Nu putem să stăm și să așteptăm un leac pe care Lourens s-ar putea sau nu să îl găsească. Și, sincer, nu știu ce altceva...

Dinspre mulțime au izbucnit răcnete, de data aceasta nu de încântare violentă, ci de revoltă și dezamăgire. Roma s-a răsucit, înjurând când a văzut de ce fusese oprită lupta.

Dimitri își scosese pistolul în fața noului său oponent.

Benedict și Marshall s-au ridicat, dar Roma a întins mâna, făcându-le semn să se așeze. Privit mai bine, competitorul lui Dimitri părea a nu fi rus. Roma nu observase asta atunci când bărbatul se ridicase, dar pomada din păr îl dădea de gol ca fiind american.

— Hai să ne calmăm, bătrâne!

Americanul a scos un râset agitat. Accentul său i-a confirmat lui Roma bănuiala.

— Am crezut că este vorba despre o luptă corp la corp, nu despre un duel ca în Vestul sălbatic.

Dimitri s-a strâmbat, neînțelegând ce spune americanul.

— Negustorii Stacojii care se strecoară aici trebuie să facă față consecințelor.

Ochii competitorului său s-au dilatat.

— Eu... eu nu sunt din Banda Stacojie.

— Faci comerț cu Banda Stacojie. Ți-am văzut mutra pe partea lor de străzi.

— Dar nu sunt afiliat cu ei, a protestat bărbatul.

— În orașul acesta ești ori una, ori alta.

Roma s-a ridicat de pe scaun. Le-a aruncat prietenilor lui o privire aspră, avertizându-i să nu-l urmărească, și apoi s-a întors, cu chipul strâmbat într-o expresie dură. Americanul tremura în continuare în ring. Dimitri s-a mai apropiat nițel de el, continuând să țină pistolul. Până și-a croit Roma loc prin mulțime și s-a cățărat peste funii, Dimitri ajunsese chiar în fața americanului, cu nările fremătându-i de furie.

De ce e atât de nervos? s-a întrebat Roma cu sinceritate. Astfel de lucruri puteau fi ușor ignorate. Până la urmă, bărbatul nu era cu adevărat un Stacojiu. Dacă era destul de prost cât să intre într-o arenă de lupte a Florilor Albe, ambarcațiunea lui probabil acostase în Shanghai cu doar câteva zile în urmă.

Roma a sărit în ring și a alunecat cu îndemânare între american și pistolul lui Dimitri.

— De ajuns!

— Mișcă-te, Roma! a tunat Dimitri.

Și-a împins amenințător pistolul, până când metalul rece s-a lipit de fruntea lui Roma.

— Fugi... n-are de-a face cu tine!

— Sau ce? i-a replicat Roma rece. Mă împuști?

Acolo sus, sub lumini, înconjurat de o mulțime de Flori Albe, Roma era mai în siguranță decât oriunde altundeva. Avea un pistol îndreptat asupra lui, dar nu îi era teamă. Dimitri ar fi putut să facă un singur lucru și, după țipetele nemulțumite care se ridicau din mulțime, părea să își dea seama că Roma îl prinsese în cursă. Pentru Dimitri, poate că Roma era copilul enervant din casă, în care Lordul Montagov nu avea încredere. Pentru oamenii din jurul lor, Roma era moștenitorul Florilor Albe – cel care ucidea Stacojii și care era băgat până la gât în tot sângele care se vărsase în numele răzbunării. Fie că le plăcea sau nu, Roma era un Montagov, iar Montagovii aveau putere. Dacă Roma zicea că acel american nu e Stacojiu, atunci nu era Stacojiu.

Roma i-a făcut semn americanului să plece.

Dar, de îndată ce acesta a pășit afară din ring, grăbindu-se spre ieșire, Dimitri a țintit și l-a împușcat oricum.

— Nu! a urlat Roma.

Mulțimea a izbucnit într-un haos de reacții amestecate, urale și huiduieli deopotrivă, împărțită între cei care așteptaseră ca Dimitri să verse sângele pe care îl pofteau și aceia ca nu vedeau bine situația, întrebându-se ce rol mai avea Roma dacă nu putea să îl facă pe Dimitri să-i dea ascultare.

Roma fusese ca o oală sub presiune întreaga zi. Nu reușise să îi facă pe doctori să îi asculte cererile. Nu reușise să își facă propriul tată să acționeze rezonabil. Era moștenitorul Florilor Albe – moștenitor al unui imperiu ilegal alcătuit din asasini, gangsteri și negustori extrem de duri, care fugiseră dintr-o țară răvășită de război. Dacă nu era în stare să le păstreze respectul, dacă nu putea domni asupra lor, hrănindu-se cu temerile lor, atunci *la ce naiba* mai era bun?

Dimitri a făcut o mișcare spre el și, brusc, Roma a fost asaltat de huiduielile oamenilor pe care ar fi trebuit să-i comande, oameni care-l priveau ca pe un *copil* și nu ca pe moștenitorul lor. Dacă Dimitri ar fi fost în locul lui la spital, poate că doctorii ar fi ascultat. Dacă Dimitri i-ar fi spus Lordului Montagov că nebunia amenință orașul cu mai multă furie decât se așteptaseră ei, atunci poate că Lordul Montagov ar fi ascultat.

Lui Roma îi aluneca printre degete controlul, ca firele de nisip. Atunci când și-a strâns pumnul, aproape că nu-i mai rămăsese nimic din el. Avea mâinile aproape goale.

Dacă pierdea respectul Florilor Albe care-l înconjurau, își pierdea statutul. Dacă nu mai era Roma Montagov, moștenitorul Florilor Albe, atunci nu mai avea cum să-i protejeze pe aceia pe care chiar își dorea să îi păstreze în siguranță.

O dezamăgise deja pe Alisa.

Nu voia să mai dezamăgească în continuare.

— Nu vom tolera Banda Stacojie!

Dimitri își flutura pumnii în sus și-n jos, cu pistolul ridicându-se și coborând cu nepăsare, întărâtând spectatorii.

— Îi vom ucide *pe toți!*

Cu mult timp în urmă, Roma îi spusese lui Juliette că furia ei era ca un diamant rece. Era ceva ce putea înghiți cu ușurință, ceva ce putea trece asupra altor oameni, făcându-l să alunece în lungul pielii lor cu strălucire și farmec, înainte ca aceștia să-și dea seama, mult prea târziu, că diamantul îi sfâșiase în bucăți. O admirase pentru asta. În mare parte, pentru că propria lui furie era exact opusul: o vâltoare incontrolabilă de foc, care nu cunoștea nicio subtilitate.

Și, în acea clipă, îl mistuise.

Din două mișcări rapide, Roma s-a aruncat asupra lui Dimitri și l-a dezarmat, azvârlind pistolul în mulțime.

— Nu i-ai dat americanului șansa unei lupte cinstite, a spus Roma și i-a făcut semn lui Dimitri să se apropie. Așa că te voi lăsa să te revanșezi.

Mulțimea a urlat aprobator. Dimitri a rămas nemișcat o clipă, încercând să descifreze intenția lui Roma. Apoi, cu o privire aruncată spre mulțime, și-a trosnit gâtul și a atacat.

Roma nu avea de gând să lase lupta să devină una dintre acele încăierări monstruoase, bestiale, pentru care locurile de acest fel erau cunoscute. A rămas rapid și ușor de la primul braț ridicat pentru a opri întâiul pumn, fiecare dintre loviturile lui fiind atent calculate. Ringul se legăna datorită intensității cu care reacționau spectatorii, întregul club răsunând atât de tare, încât țipetele păreau să aibă ecou.

Pentru public, totul era ca un fuior de ceață ce se mișca rapid.

Pentru Roma, totul era instinct. Petrecuse ani de zile antrenându-se cu Benedict și în sfârșit tot antrenamentul lui folosea la ceva. Trecea de la ofensivă la defensivă în câteva secunde. Brațul drept i s-a ridicat pentru a bloca un pumn, iar cel stâng a izbit în același timp, nimerind falca lui Dimitri în plin cu atâta putere, încât celălalt băiat a dat îndărăt, cu turbarea jucându-i în priviri.

Nu conta cât de furios era Dimitri. Roma era neobosit. I se părea aproape supranaturală acea adrenalină care-i curgea prin vene, acea nevoie vibrantă, absolută, de a-l *învinge* pe favorit, de a le aduce aminte oamenilor cine era adevăratul Montagov și cine era impostorul, cine era cel demn de respect, în calitate de moștenitor.

Și atunci Dimitri l-a lovit pe Roma în obraz. L-a *usturat* mult mai tare decât s-ar fi așteptat.

Roma a șuierat și s-a tras trei pași înapoi. Dimitri și-a balansat brațele, rotindu-și umerii și, într-o străfulgerare, sub lumini s-a văzut lucind ceva între arătător și degetul mijlociu.

Are un cuțit între degete, a conștientizat vag Roma. Și apoi, ca și cum ar fi fost ceva nou: *Trișorul.*

— Ești gata să te dai bătut? a urlat Dimitri și s-a bătut în piept.

Roma nu putea să-și smulgă privirea de la luciul lamei. Nu avea cum să abandoneze lupta taman acum fără să-și păteze orgoliul. Dar dacă ar fi continuat, ar fi fost îndeajuns ca Dimitri să-și treacă pumnul peste gâtul lui Roma și l-ar fi ucis.

Îl încolțea panica. Începea să devină neglijent. Dimitri a lovit cu piciorul și Roma a încasat în plin lovitura. A văzut pumnul apropiindu-se și, în graba de a se feri, s-a tras prea tare într-o parte, calculându-și greșit mișcarea, și s-a împiedicat. Dimitri a lovit din nou. Lama a fulgerat și maxilarul lui Roma s-a umplut de sânge.

Mulțimea huiduia. Simțeau că Roma își pierde din energie. Simțeau că părea să se fi dat bătut chiar înainte ca lupta să se fi încheiat.

Ești un Montagov sau ești un laș?

Roma și-a ridicat din nou privirea, încleștându-și falca însângerată. De ce naiba lupta el atât de corect? În ce lume a basmelor trăia, dacă-și închipuia că Florile Albe își doresc pe cineva care să-i conducă cu onoare în loc de sudoare, sânge și violență?

Roma s-a întins și a apucat un pumn din părul lung până la umeri al lui Dimitri. Dimitri nu se așteptase la asta. Nici ca Roma să îi bușească un genunchi în nas nu se aștepta sau să îi apuce brațul și să i-l răsucească la spate până când Roma a izbutit să-l apuce de gât, lovindu-l cu un picior în genunchi.

Dimitri a căzut lat în ring. Mulțimea s-a năpustit spre funiile care înconjurau arena, scuturându-le cu frenezie.

Roma îl încolțise. Așa cum își ținea mâinile, ar fi putut să-i frângă gâtul dacă ar fi vrut. Ar fi putut să facă orice și să o pună pe seama unui simplu accident – o simplă mișcare greșită.

— Roma Montagov, învingătorul nostru! a anunțat femeia care ținea scorurile.

Roma s-a aplecat spre Dimitri, suficient de mult ca acesta să audă cuvintele pe care i le spunea, în ciuda răgetelor mulțimii:

— Nu uita cine sunt eu!

Cu aceste cuvinte, Roma s-a ridicat, ștergându-și aspru gura plină de sânge cu dosul brațului. A trecut pe sub corzi și a aterizat bubuind în mijlocul mulțimii. Locul acela era un cazan încins, în care se amestecau emoții și acțiuni volatile. Roma își dorea să scape de acolo cât mai repede cu putință.

— Tu! s-a răstit.

Un bărbat care purta o batistă albă în buzunar a smucit imediat din cap.

— Cheamă pe cineva care să ia cadavrul americanului de aici.

Bărbatul s-a repezit să-i împlinească ordinul, iar Roma și-a croit drum înapoi spre prietenii lui. S-a lăsat pe scaun cu povara a o sută de ani.

— Ce erou! a gângurit Marshall.

— Taci din gură! i-a retezat-o Roma.

A respirat adânc. Din nou. Și din nou. Îl vedea cu ochii minții pe acel american prăvălindu-se la pământ. Vedea trupul nemișcat al Alisei. Lipsa totală de emoție de pe chipul tatălui său.

— Ești bine? l-a întrebat Benedict îngrijorat.

— Da, sunt bine.

Roma și-a ridicat privirea, încruntat.

— Am putea să ne întoarcem la ceea ce discutam înainte? Cu Alisa în starea în care este – în mintea lui Roma ardeau frânturi de imagini cu chipul ei, atât de vii și de cutremurătoare, mistuindu-se deja –, am nevoie de răspunsuri. Dacă această nebunie a izvorât din intenția malițioasă a unui om, trebuie să-l vânez.

— Tatăl tău te-a trimis după comuniști?

Roma a dat din cap.

— Dar este o fundătură. Oriunde ne-am îndreptat, am dat peste fundături.

— Am putea negocia cu Banda Stacojie pentru a obține informațiile pe care le au ei, a sugerat Marshall. De data aceasta, cu mai multe pistoale...

Benedict i-a astupat gura lui Marshall cu mâna, oprindu-l înainte să aibă timp să își detalieze planul lipsit de sens.

— Roma, nu-mi închipui ce altceva am putea face! a recunoscut Benedict. Cred că la întâlnire a fost destul de clar că Florile Albe nu știu nimic. Ieșim în pierdere dacă nu vrem să ne investim toate resursele în asta, în așa fel încât să avem ochi și urechi în fiecare colț din Shanghai.

— Câți spioni mai avem în Banda Stacojie? a întrebat Roma. Poate își vor da ei seama despre ce este vorba. Practic, Banda Stacojie a recunoscut că deține informații, dar nu vor să ni le împărtășească...

— Mă îndoiesc că vom obține ceva de la spioni, l-a întrerupt Benedict.

Își ținea încă mâna deasupra buzelor lui Marshall. Marshall părea să fi început să îi lingă palma în încercarea de a se elibera. Benedict se prefăcea că nu observă.

— Dacă cei din Banda Stacojie chiar știu ceva, informațiile sunt cu siguranță discutate în cercul lor interior. Dacă ar lăsa zvonurile să ajungă la gangsterii de rând ar provoca panică.

Marshall a reușit în cele din urmă să se elibereze din mâna lui Benedict.

— Pe toți sfinții, sunteți amândoi înceți la minte! a grăit el. Cine anume din Banda Stacojie își tot face apariția peste tot pe unde mergi tu, cine pare să aibă o miză personală în a face rost de răspunsuri?

L-a privit pe Roma în ochi.

— Trebuie să îi ceri ajutorul lui Juliette.

Brusc, Roma și-a ridicat un deget, cerându-le lui Benedict și lui Marshall să aibă răbdare cât se gândește.

După ce, în cele din urmă, a părut să fi meditat suficient, a spus:

— Da-ți-mi găleata de acolo!

Benedict a clipit.

— Ce?

— Găleata.

Marshall s-a ridicat și i-a adus găleata. Cum i-a pus-o lui Roma sub nas, moștenitorul brutal al Florilor Albe și-a vârât capul în ea și a icnit din pricina violenței de care se dovedise capabil.

Un minut mai târziu, Roma și-a ridicat capul, după ce își vărsase tot stomacul în găleată.

— Bine! a spus cu amărăciune. Îi voi cere lui Juliette ajutorul, singur.

Nouăsprezece

— Îmi fac griji. Poți să-mi cauți vină?

Lady Cai trecea peria prin părul lui Juliette, încruntându-se de fiecare dată când dădea de un nod încurcat. Juliette era cu siguranță destul de mare ca să se descurce singură, însă mama ei insistase. Pe când Juliette era o fetiță cu păr lung până la brâu, mama ei obișnuia să vină la ea în cameră în fiecare noapte și să o pieptene până când cosițele îi erau complet descurcate sau cel puțin până când Lady Cai se arăta întru totul mulțumită de felul cum arăta capul fetei ei, ceea ce, uneori, includea și gândurile din el. Acum, că Juliette se întorsese definitiv, mama ei își reluase obiceiul. Părinții lui Juliette erau oameni ocupați. Acesta era modul prin care femeia continua să joace un rol în viața fiicei ei.

— Indiferent de ce s-a abătut asupra orașului, sunt prea mulți oameni implicați, a continuat Lady Cai. Prea mulți oameni care au mize personale. Prea mulți oameni care au prea mult de pierdut.

Cuta de pe frunte i se accentua în timp ce vorbea, atât în acord cu vorbele care-i ieșeau pe gură, cât și cu frustrarea pe care i-o trezea sarcina pe care o avea de îndeplinit. Părul lui Juliette era tuns bob acum – nu mai avea prea mult de pieptănat la el –, dar era o adevărată luptă să răzbată prin ce mai rămăsese din produsele

cosmetice pe care Juliette și le turna în fiecare zi ca să-și mențină buclele ondulate.

— *Māma*, ar trebui să-ți faci mai multe griji din pricina – Juliette s-a crispat, pentru că peria trecea printr-o șuviță cu gel, care nu se înmuiase – nebuniei ce se împrăștie în fiecare colțișor al acestui oraș. Numărul amețitor al victimelor reprezintă o mai mare sursă de îngrijorare decât bătăturile pe care calc atunci când îmi vâr nasul în treburile comuniștilor.

Un număr amețitor de Stacojii. Un număr amețitor de Flori Albe. Vendeta lor nu era nimic prin comparație cu faptul că ambele bande erau amenințate cu extincția și, cu toate acestea, Juliette părea să fie singura persoană care credea că nebunia aceea e suficient de puternică, încât să le tragă tuturor prețul de sub picioare. Părinții ei erau prea mândri. Se obișnuiseră să aibă de-a face cu situații pe care le puteau controla, cu adversari pe care îi puteau înfrânge. Ei nu vedeau lucrurile așa cum le vedea Juliette. Ei nu o vedeau pe Alisa Montagova încercând să-și sfâșie gâtul de fiecare dată când închideau ochii, așa, ca Juliette.

Fata era atât de mică! Cum de ajunsese să fie prinsă în acea nebunie?

— Păi, a răspuns Lady Cai, trăgându-și nasul, să calci lumea pe bătături e inevitabil. Doar că aș prefera să trimit niște oameni cu tine atunci când vei merge să faci asta.

Juliette s-a zbârlit. Măcar părinții ei luau acum nebunia în serios. Încă nu credeau că e nevoie de acțiunea lor directă – sau, mai degrabă, nu vedeau cum ar fi putut să fie de ajutor atunci când era vorba despre o boală care-i făcea pe oameni să-și sfâșie beregatele –, dar le păsa suficient de mult cât să o pună pe Juliette la conducere, scutind-o de celelalte îndatoriri. Nu mai trebuia să alerge după chirii. Juliette era singură în misiunea ei de a găsi adevărul.

— Te rog, nu-mi atribui o escortă! i-a cerut Juliette, cutremurându-se. I-aș putea bate și în somn.

Lady Cai i-a aruncat o privire urâtă în oglindă.

— Ce? a exclamat Juliette.

— Nu-i vorba despre luptă, i-a replicat mama ei ferm. Este vorba despre imagine. Este vorba despre a avea oameni care să-ți asigure spatele.

Of, Doamne! Juliette a simțit imediat discursul moralizator ce se apropia. Era un dar al ei, asemănător cu acela al unor oameni care puteau simți în oase apropierea unei furtuni.

— Nu uita, tatăl tău a fost detronat o dată sau de două ori la vremea lui.

Juliette a închis ochii, a oftat în adâncul ei și apoi s-a forțat să-i deschidă din nou. Trecuseră patru ani și mamei ei încă îi făcea plăcere să spună povestea, de parcă din ea s-ar fi desprins cea mai mare învățătură a omenirii.

— Atunci când acel Montagov nenorocit a răzbunat moartea tatălui său ucigându-l pe bunicul tău, a continuat mama ei, tatăl tău ar fi trebuit să fie cel care să urmeze la conducere.

Lady Cai și-a trecut peria printr-un alt nod încâlcit, făcând-o pe Juliette să scoată un chițăit.

— Dar era mai tânăr decât ești tu acum, așa că oamenii de afaceri l-au îndepărtat și au decis că unul de-ai lor ar trebui să aibă ultimul cuvânt. L-au dat deoparte, considerându-l doar un copil, și i-au spus că, dacă vrea să conducă fără alt drept decât acela de sânge, atunci ar face bine să se alăture unei monarhii în locul unei bande. Dar atunci, în...

— ...1892, a întrerupt-o Juliette, preluând povestea în mod teatral, pe când oamenii de pe străzile din Shanghai erau lipsiți de direcție și orbecăiau bezmetici, pe când atât Banda Stacojie, cât și Florile Albe fuseseră preluate de niște asociați lipsiți de

importanță, în timp ce tinerii moștenitori de drept erau trași la fund, în cele din urmă s-au revoltat...

Juliette a tăcut chitic când a văzut privirea ucigașă pe care i-o arunca mama ei în oglindă. A mormăit niște scuze și și-a încrucișat brațele la piept. Admira abilitatea de care tatăl ei dăduse dovadă atunci când își croise drumul înapoi spre vârf, la fel cum putea să recunoască detașat că Lordul Montagov – care, la rândul lui, fusese detronat după moartea tatălui *său* – fusese suficient de inteligent ca să facă același lucru. Doar că, în acea perioadă, cât ambele bande fuseseră conduse de oameni cărora nu le păsa de legături și de alianțe, ci doar de eficiență și de bani, datoria de sânge făcuse *cele mai puține* victime.

— Tatăl tău, a reluat Lady Cai cu asprime, trăgând de o șuviță de păr, și-a recuperat locul de drept când a mai înaintat în vârstă pentru că a avut oameni care credeau în el. A rezonat cu majoritatea, cu cei de rând – aceia pe care îi vezi acum protejându-l, aceia pe care îi vezi dispuși să își dea viața pentru el. Totul ține de mândrie, Juliette.

Lady Cai și-a plecat capul și și-a lipit fața de cea a fiicei ei, privind amândouă în oglindă.

— Și-a dorit ca Banda Stacojie să fie o forță a naturii. A vrut ca apartenența la ea să fie ca o emblemă care să însemne putere. Oamenii de rând din bandă nu-și puteau închipui o onoare mai mare și, mărșăluind alături de tatăl tău, i-au călcat în picioare pe oamenii de afaceri, care n-au avut de ales decât să se supună.

Juliette a ridicat o sprânceană.

— Pe scurt, a spus ea, este un joc al numerelor.

— Ai putea spune și asta! a scos mama ei limba. Așa că să nu-ți închipui că priceperea este singura prin care te asiguri că vei rămâne în top. Loialitatea are și ea un rol important și este un lucru capricios, într-o perpetuă schimbare.

Cu aceste cuvinte, Lady Cai a lăsat jos peria și i-a strâns umărul lui Juliette, apoi i-a spus noapte bună. Efervescentă, rapidă și abruptă – așa era mama ei. După ce a închis ușa de la dormitor în urma sa, Juliette a rămas singură, gândindu-se la acele ultime cuvinte.

Restul lumii nu vedea asta, dar în vreme ce Lordul Cai era chipul Bandei Stacojii, Lady Cai acționa tot atât de mult în culise, fiecare hârtie care intra în această casă trecând pe sub ochii ei. Lady Cai fusese cea care își convinsese soțul că o fată va fi cu mult mai capabilă să conducă Banda Stacojie mai departe decât o rudă de sex masculin. Așa că Juliette primise coroana și Lordul Cai se aștepta ca banda să se plece în fața ei atunci când Juliette avea să devină conducătoare într-o zi – pentru că asta se aștepta de la ea, pentru că asta dicta loialitatea de sânge.

Juliette s-a aplecat spre oglindă, atingându-și chipul cu vârful degetelor.

Oare loialitatea dădea naștere puterii? Sau loialitatea era doar un simptom, care apărea atunci când împrejurările erau favorabile și dispărea atunci când lucrurile căpătau o turnură neplăcută? Lordul Cai și Lordul Montagov aveau un plus pentru că erau bărbați. Juliette nu era naivă. Toți mesagerii lor, toți cei care le făceau comisioanele, toți gangsterii de spiță joasă, însă loiali cu înfocare, erau bărbați. Majoritatea membrilor Bandei Stacojii se temeau acum de Juliette și o priveau cu respect, dar ea încă nu deținea cu adevărat controlul. Cum aveau să reacționeze atunci când Juliette urma să-și exercite autoritatea asupra lor? Avea să fie nevoită să renunțe la tot ceea ce este – să arunce rochiile strălucitoare și să se îmbrace în costume, ca să fie ascultată?

Juliette s-a îndepărtat în cele din urmă de măsuța ei de toaletă și și-a frecat obosită ochii. Ziua fusese mult prea lungă, însă, cumva, trupul îi era tot în stare de alertă în loc să fie obosit. S-a

prăbușit peste păturile din vârful patului și și-a simțit cămașa de noapte lipindu-i-se de piele. Își auzea inima bătându-i tare în piept și, cu cât stătea mai mult așa, în întuneric, bubuitul creștea în intensitate, până când sunetul a ajuns să-i reverbereze în urechi.

Ia stai...

Juliette s-a ridicat brusc. Cineva bătea ritmic în ușa de sticlă a balconului de la primul etaj.

— Nu! a spus Juliette cu voce tare, plictisită.

Ciocănitul s-a auzit din nou, meticulos, cu intenție.

— Nu! a repetat ea.

Alt ciocănit.

— Of!

Juliette s-a ridicat pe brânci, a luat-o valvârtej spre locul de unde se auzea zgomotul și a tras draperiile la o parte cu mai multă forță decât ar fi fost nevoie. Îndărătul vâltorii create de material a dat de o figură familiară, așezată degajat pe balustrada balconului ei. Își balansa ușurel picioarele, iar spatele îi era luminat de razele lunii noi. Juliette a înghițit cu greu nodul care i se pusese în gât.

— Pe bune? s-a răstit prin ușa de sticlă. Te-ai cățărat pe casa mea? Nu puteai să arunci pur și simplu cu niște pietricele?

Roma și-a întors privirea spre grădinile de jos.

— Nu ai pietricele.

Juliette și-a frecat din nou ochii, cu putere de această dată. Poate că dacă se freca suficient de tare la ochi avea să-și dea seama că tot ce se întâmpla nu e decât un vis urât și avea să se trezească liniștită, singură în camera ei.

Și-a luat mâna de la ochi. Roma era tot acolo.

Era clar că trebuiau să-și întărească paza.

— Roma Montagov, așa ceva nu se cade! a declarat Juliette încordată.

Totul era mult prea nostalgic, prea melancolic și încărcat de dor, prea ***mult***!

— Pleacă, înainte să fii împușcat!

Chiar și așa, învăluit în umbre, Roma a reușit să arboreze o încruntătură care a atins-o direct pe Juliette. Roma și-a rotit privirea în jur. Niciunul dintre paznici nu se vedea prin apropiere.

— Cine o să mă împuște?

— *Eu* o să te împușc! a pufnit Juliette.

— Ba nu. Deschide ușa, *dorogaia*[1]!

Juliette s-a tras înapoi îngrozită, nu din cauza poruncii lui, ci a cuvântului drăgăstos pe care-l folosise. Cu întârziere, Roma a părut să-și dea și el seama ce-i scăpase. Pupilele i s-au dilatat pentru o fracțiune de secundă, dar nu s-a bâlbâit și nici nu și-a retras cuvântul. S-a uitat doar la ea intens, așteptând, de parcă nu ar fi dezgropat ceva din trecutul lor, o relicvă pe care o spărseseră în bucățele.

— Ușa rămâne închisă, a anunțat Juliette cu răceală. Ce dorești?

Roma a sărit de pe balustradă, pantofii lui atingând gresia balconului cu un bufnet ușor. Când s-a apropiat de sticlă, Juliette a observat tăietura adâncă pe care o avea pe maxilar și s-a întrebat dacă venise acolo imediat după ce scăpase din vreo încăierare. Era aproape suficient ca să o facă să se întindă după pistol și să-l trimită la plimbare, dar atunci Roma a șoptit:

— Vreau să-mi salvez sora.

Înlăuntrul lui Juliette s-a destrămat ceva. Expresia dură i s-a mai înmuiat nițel.

— Cum se simte Alisa? a întrebat ea.

— Au legat-o de patul de spital, ca pe un pacient de la azil, i-a răspuns Roma.

---

[1] „Scumpa mea", „iubita mea", în lb. rusă, în orig. (n. red.).

Își fixa mâinile cu privirea. Și le tot răsucea – palmă, dosul palmei, palmă, dos –, căutând ceva ce nu era acolo.

— A încercat să-și sfâșie din nou gâtul atunci când și-a recăpătat conștiința, așa că i-au făcut o injecție, ca să o țină adormită. O țin adormită până când va apărea o cale prin care această nebunie să poată fi vindecată.

Roma și-a ridicat privirea. Și în ochii lui se citea un soi de nebunie, de disperare.

— Am nevoie de ajutorul tău, Juliette. Toate pistele pe care le aveam s-au dovedit inutile. Nu mai am după ce să alerg, nu mai am încotro să mă îndrept, pe nimeni la care să apelez. Tu însă... știu că tu ai *informații*.

Juliette nu a răspuns imediat. A rămas nemișcată, luptându-se cu senzația pe care o avea în stomac, înțelegând că nu mai e sigură dacă era vorba despre ură sau despre... frică. Frică la gândul că, dacă nebunia ar fi continuat să se împrăștie, și ea avea să se găsească în situația lui Roma, nevoită să se uite cum îi moare cineva drag. Frică la gândul că, doar pentru că îl privea pe Roma cu atâta compătimire, încălcase deja o graniță.

Problema cu ura era că, după ce emoția de la început slăbea, reacțiile pe care le trezise întârziau. Pumnii strânși și sângele înfierbântat, vederea încețoșată și pulsul accelerat. Și, înconjurată de acele ruine, Juliette nu putea controla lucrul în care ele ar fi putut să se transforme.

În langoare, spre exemplu.

— Îmi ceri ajutorul, a răspuns Juliette pe un ton scăzut, dar... cât sânge îți pătează ție mâinile, Roma? Cât timp am fost plecată, câți dintre oamenii mei nu ți-au cerut ajutorul, nu au implorat milă, chiar înainte ca tu să îi împuști?

Ochii lui Roma erau cu desăvârșire negri în lumina lunii.

— Nu am nimic de spus în această privință, a răspuns el. Datoria de sânge este datorie de sânge. Acum avem de-a face cu ceva cu totul nou. Dacă nu ne ajutăm unul pe altul, am putea pieri amândoi.

— Eu sunt cea care dispune de informații, l-a avertizat Juliette, simțind cum i se face pielea de găină. Încearcă să te abții de la a mai face generalizări care să ne includă pe amândoi.

— Tu deții informații, dar eu dețin cealaltă jumătate a orașului, i-a întors-o Roma. Dacă acționezi singură, înseamnă că nu poți lucra cu jumătate din Shanghai. Dacă eu acționez singur, nu voi putea pătrunde pe teritoriu Stacojiu. Gândește-te, Juliette... Cum nebunia lovește ambele părți, nu poți ști de ce parte se va găsi rezolvarea.

Un soi de boare rece s-a strecurat prin cameră – amar, rece și just. Juliette a încercat să-l ignore. S-a forțat să râdă, scoțând un sunet aspru.

— După cum îmi demonstrezi în clipa de față, nu cred că lipsa permisiunii este cea care te oprește să-mi invadezi teritoriul.

— Juliette!

Roma și-a lipit mâinile de geam. Privirea lui rugătoare era cu desăvârșire nemimată, cu garda jos.

— *Te rog*, e *sora* mea!

— Dumnezeu...

Juliette a trebuit să-și mute privirea. Nu suporta. Nu merita să simtă greutatea care-i apăsa inima. Orice strop de vulnerabilitate pe care-l arăta Roma Montagov era un act jucat, o fațadă construită cu grijă, pe care avea să o folosească până în momentul în care urma să lovească. Juliette *știa* asta.

Dar poate că Juliette nu avea să se învețe minte niciodată. Poate că amintirile ei cu Roma aveau să-i aducă pieirea, asta dacă nu-și

înfigea ea mai întâi ghearele în piept, ca să smulgă de acolo tot ce mai rămăsese fragil.

— Pentru Alisa, a reușit să spună Juliette aspru, întorcându-și în cele din urmă ochii spre el, și pentru toate fetițele din orașul acesta care cad victime într-un joc din care n-au cerut niciodată să facă parte, te voi ajuta. Dar să-ți faci partea ta, Roma! Eu te ajut pe tine și tu mă ajuți pe mine să găsesc cât mai repede cu putință o soluție pentru această nebunie.

Roma a răsuflat, plin de ușurare și gratitudine, aburind geamul. Juliette l-a urmărit cu atenție, i-a privit umerii relaxându-i-se, i-a văzut teroarea din privire topindu-se în speranță. S-a întrebat cât era adevăr și cât era jucat pentru ea, pentru ca ea să creadă că făcuse alegerea corectă.

— Ne-am înțeles.

Asta ar fi putut s-o nenorocească. Totul ar fi putut să se ducă de râpă. Însă în clipa aceea nu Juliette și sentimentele ei erau importante, ci găsirea unei soluții. Dacă șansa de a-și salva oamenii însemna că ar fi riscat să-și strice reputația în fața lor, atunci era un sacrificiu pe care trebuia să-l facă.

Cine altcineva ar fi fost dispus la asta? Cine, dacă nu Juliette?

— Bine, a aprobat ea încetișor, zicându-și că nu mai e cale de întoarcere. Am adresa de acasă a lui Zhang Gutai. Mișcarea mea următoare era să pătrund prin efracție și să scormonesc, dar – a ridicat din umeri, un gest atât de jucat degajat, încât aproape că s-a crezut ea însăși – putem merge împreună pentru început, dacă vrei.

— Da, a zis Roma.

Dacă ar fi dat mai tare din cap, acesta i s-ar fi desprins cu totul de pe umeri.

— *Da!*

— Mâine, atunci, a decis Juliette.

Brusc, amintirile trecutului lor comun – cele pentu care își petrecuse patru ani de zile încercând atât de tare să le *uite* – au năvălit în mintea ei, ca un talaz. Nu avea de ales, trebuia să le invoce, ignorând usturimea pe care o simțea în plămâni.

— Ne vedem la statuie.

Statuia – o piatră mică ce întruchipa o femeie plânsă – era un artefact uitat, ascuns într-un parc fără nume din Stabilimentul Internațional. Cu patru ani în urmă, Roma și Juliette dăduseră de ea din întâmplare și își petrecuseră o după-amiază întreagă încercând să afle care îi e originea și ce simbolizează. Juliette insistase că e Niobe, femeia din mitologia greacă despre care se spunea că plânsese atât de mult după ce îi fuseseră răpuși copiii, încât zeii o preschimbaseră în piatră. Roma își menținuse părerea că era La Llorona din folclorul latino-american, cea care plângea după copilul pe care îl ucisese. Nu se puseseră niciodată de acord în această privință.

Dacă Roma era surprins sau uimit de trimiterea ei la statuie, nu a arătat-o. A întrebat doar:

— Când?

— La răsărit.

Abia atunci Roma s-a arătat vag îngrijorat.

— Răsărit? Sună tare ambițios!

— Cu cât mai devreme, cu atât mai bine! a insistat Juliette și s-a strâmbat. Scad șansele de a fi văzuți împreună. Nu cred că mai trebuie să menționez, dar: nimeni nu trebuie să știe că noi doi colaborăm. Am...

— ...fi amândoi morți dacă s-ar afla, a încheiat Roma. Știu. Atunci, ne vedem la răsărit.

Juliette l-a urmărit trecându-și din nou picioarele peste balustradă și agățându-se de modelul elaborat din metal, ca și cum ar fi

fost una dintre sculpturile sale. Sub lumina lunii coborâte aproape de pământ, Roma era un studiu în alb și negru asupra durerii.

S-a oprit.

— Noapte bună, Juliette!

Și apoi dus a fost, umbra lui mlădioasă coborând rapid peretele exterior și apoi pierzându-se în grădină. O săritură și era de cealaltă parte a porții, afară de pe proprietatea Bandei Stacojii, în drum spre propria lui lume.

Juliette și-a tras bine draperiile, potrivind materialul astfel încât nicio fărâmă de lumină argintie să nu pătrundă înăuntru. Abia apoi și-a permis să răsufle lung, izgonind lumina lunii din camera ei și chipurile schimbătoare ale acesteia din inimă.

Douăzeci

LA RĂSĂRIT, ERA DESTUL DE DEVREME PENTRU CA PORTUL să fie liniștit, doar valurile izbindu-se de faleza din piatră. Era destul de devreme pentru ca adierea vântului să fie încă dulce, neotrăvită de smogul de la fabrici, lipsită de aromele care se ridicau de la mâncărurile prăjite și din supele gătite în tonetele împinse pe străzi.

Din păcate, nu era suficient de devreme ca să se poată evita o adunare de naționaliști.

Juliette s-a oprit din mers, înmărmurind pe pavajul de sub un copac înverzit.

— *Tā mā de!* a blestemat ea în barbă. Ce...

— Kuomintang, a răspuns Roma înainte ca Juliette să apuce să-și termine întrebarea.

Juliette i-a aruncat o privire urâtă atunci când s-a oprit lângă ea. Credea că nu e în stare să vadă simbolurile mici, care reprezentau un soare, pe care le aveau pe pălării? Nu era un simbol tocmai obscur. Partidul Kuomintang și naționaliștii lui deveneau din ce în ce mai populari.

— *Știu!* a spus Juliette, dându-și ochii peste cap. Voiam să întreb ce fac. Acesta este orașul meu. N-am nevoie să mă educi tu în privința lui.

Roma i-a aruncat o privire piezișă.

— Este totuși?

Nici măcar nu picurase venin în tonul pe care-l folosise și, cu toate acestea, acele câteva cuvinte au străpuns-o pe Juliette în inimă. „Este totuși?" De câte ori nu-și pusese ea însăși această întrebare pe când se afla în Manhattan? De câte ori nu se urcase pe acoperișul clădirii în care locuia și privise panorama New Yorkului, refuzând să-și permită să-l iubească, pentru că dacă l-ar fi iubit pe unul, l-ar fi pierdut pe celălalt, iar dacă pierdea Shanghaiul, pierdea tot?

— Ce vrei să spui cu asta? a întrebat Juliette pe un ton înțepat.

Roma părea aproape amuzat de întrebare. A făcut un gest vag spre ea, arătându-i rochia, pantofii.

— Ei, hai, Juliette! Eu am stat aici mai mult decât tine. Tu ești o fată americană în inima ta.

Implicațiile nerostite pe care le aveau cuvintele acelea erau clare: „Fă-ne tuturor o favoare și întoarce-te înapoi!"

— Ah, da! a mormăit ea.

Pumnalul pe care-l simțise în piept se înfigea tot mai adânc.

— Eu și democrația mea americană, cum de mă descurc într-un astfel de climat?

Înainte ca Roma să apuce să o mai contrazică, Juliette a luat-o la pas, abătându-se de la drumul pe care îl plănuiseră inițial. În loc să treacă pe lângă adunarea strânsă în drum, s-a grăbit să cotească pe o alee din apropiere, oprindu-se pentru o clipă doar, așa încât Roma să o poată urma. Băiatul a înregistrat rapid schimbarea. Curând, își croiau drum amândoi printre sacii de gunoi și cărucioarele pentru mâncare abandonate, ținându-se de nas când dădeau de animale vagaboante sau strâmbându-se în fața băltoacelor de sânge care apăreau la tot pasul. Cum mergeau pe străzile

lăturalnice ale orașului, se mulțumeau să tacă, prefăcându-se că celălalt nu era de față.

Apoi, brusc, Roma s-a răsucit atât de repede, încât Juliette a presupus că erau atacați.

— Ce? a sărit, întorcându-se și ea.

Și-a scos pistolul și l-a fluturat dintr-o parte în alta, așteptând să sară ceva la ei.

— Ce este?

Roma nu își scosese însă arma. Cerceta doar strada, încruntat.

— Mi s-a părut că aud ceva, a zis el.

Au așteptat un pic. O pasăre s-a coborât pe un container. O țeavă împroșca apă murdară pe stradă.

— Nu văd nimic, a spus Juliette încet, punându-și arma la loc.

Roma s-a încruntat. A mai așteptat o clipă, dar strada rămânea nemișcată.

— Am greșit. Îmi cer scuze! Apoi, îndreptându-și mânșetele, a adăugat: Să mergem mai departe!

Cu inima îndoită, Juliette s-a întors și a luat-o din nou la pas. Nu mai aveau mult până la adresa pe care i-o dăduse Kathleen. Acum se aflau într-o parte a orașului care îi era cunoscută.

Pielea de găină i-a rămas însă pe brațe.

E paranoic doar, a încercat Juliette să se liniștească. Teama că ar fi putut să fie recunoscuți împreună îi făcea pe amândoi să se simtă extrem de încordați. Juliette își ridicase în sus gulerul de la haină, ca să-și ascundă fața. Roma își ținea pălăria plecată pe frunte, ceea ce era bine, având în vedere că arăta atât de neîngrijit, încât, dacă l-ar fi văzut cineva pe stradă, ar fi fugit în direcția opusă. În lumina zilei, tăieturile de pe fața lui arătau macabru în contrast cu pielea palidă. Judecând după cearcănele pe care le avea la ochi, Juliette nu ar fi fost deloc surprinsă dacă ar fi aflat că nu dormise noaptea trecută, cel mai probabil răscolit din cauza grijii pentru Alisa.

Juliette a scuturat din cap. Trebuia să înceteze cu presupunerile. Roma și-ar fi putut la fel de bine petrece noaptea ucigând Stacojii.

— E una dintre clădirile astea, a spus Juliette când au cotit pe strada din adresă.

Casele de aici erau dărăpănate și înghesuite. Spațiul dintre clădiri era atât de îngust, încât doar un copil s-ar fi putut strecura printre ele. Zona nu era prea îndepărtată de Concesiunea Franceză, dar, cu toate acestea, o barieră clară putea fi trasă la granița dintre cele două districte și era evident de ce parte se situa această stradă.

O structură lungă, dreptunghiulară, se întindea, pe jumătate prăbușită, la picioarele lui Juliette. Poate că pe vremuri acolo fusese poarta grandioasă a unui sat, incrustată cu caractere de aur pentru a-și întâmpina oaspeții, dar acum era demult dusă, sfărâmată în favoarea zgârie-norilor și a depravării.

— Ești sigură că acesta e locul? a întrebat Roma. Cu siguranță că un post la ziar e plătit suficient de bine cât să se poată muta într-altă parte.

— Tocmai tu, Roma Montagov, i-a răspuns Juliette, ar trebui să înțelegi importanța pe care o are imaginea afișată.

„Toți la fel, alături de popor, printre oamenii de rând." Comuniștii propovăduiau constant aceste idealuri. Dacă muncitorul de rând trebuia să sufere, atunci și Zhang Gutai trebuia să o facă – altfel, cum l-ar mai fi respectat?

Juliette a luat-o spre clădirea pe care i-o indica adresa pe care o avea. Apoi – la doi pași de intrarea principală – s-a oprit brusc și a arătat cu degetul.

— Uite.

Roma și-a astupat gura. *Insecte.* O colecție de cochilii moarte, întinse în aer liber, în fața intrării în acel bloc. Dacă asta nu arăta

că Zhang Gutai e *vinovat*, Juliette chiar nu știa ce altceva ar fi putut să o facă.

Cu pulsul accelerat, a împins ușa de la intrarea în clădire. Încuietoarea ruginită s-a desprins și ușa s-a deschis.

Juliette i-a făcut semn lui Roma să se miște mai repede și apoi au luat-o în sus, pe scări, tresărind în fața condițiilor în care trăiau cei de acolo. Scările se înălțau precar, lipite de un perete, și dădeau într-un hol paralel pe care se aflau patru uși, nu foarte îndepărtate una de cealaltă. Nord, apoi sud, nord, apoi sud – au urcat pe scări, au trecut de ușile de la primul etaj și au suit următoarea scară, continuându-și drumul care se repeta într-un tipar aproape ametitor. Roma era destul de obișnuit cu astfel de locuri, dar Juliette, nu. Nu mai locuise în oraș de ani de zile, nu simțise cum e să ți se miște și să îți scârțâie dușumeaua sub picioare, în vreme ce întreaga structură pare să se cutremure.

— Ce apartament este? a întrebat Roma.

A amușinat spre pervazul de la al treilea etaj, ochind ghivecele cu flori trase chiar pe margine care, împinse puțin doar, s-ar fi sfărâmat jos, pe trotuar.

Juliette și-a ridicat doar degetul arătător spre cer. Au continuat să urce – sus, sus, sus spre ultimul etaj, ajungând în cele din urmă într-un hol pe care se afla o singură ușă, care aștepta chiar în capul scărilor.

S-au oprit, apoi au schimbat câteva priviri între ei.

— Nu e acasă, l-a asigurat Juliette pe Roma, înainte ca acesta să apuce să întrebe.

Fata s-a sprijinit pe un genunchi și și-a scos pumnalul subțire cât un ac din faldurile rochiei.

— I-am cercetat calendarul din birou. Întâlnirile cu oameni importanți sunt toate programate azi.

Doar că, de îndată ce a introdus lama în broască, cu vârful limbii scos pe jumătate din gură din cauza concentrării, a auzit ecoul precis, de neconfundat, al unor pași înăuntru care se îndreptau spre ușa de la intrare.

— Juliette! a șuierat Roma și s-a repezit în față.

Juliette a sărit în sus și și-a ascuns cuțitul în mânecă. Și-a întins brațul ca să-l oprească pe Roma din drum, adunându-se la timp pentru a vedea ușa deschizându-se. În prag, clipea la ei un moșneag cu ochi mici, încețoșați. Era cu siguranță trecut de șaizeci de ani și arăta extrem de obosit, de parcă nu s-ar mai fi bucurat de suficient somn de când ieșise din pântec.

— Bună! a spus omul, confuz.

Juliette a gândit rapid. Puteau salva situația. Nu era totul pierdut.

— Bună dimineața! Suntem de la universitate! a exclamat ea, într-un alt dialect – *oujiang* –, atât de rapid, încât Roma a tresărit ușor, neputând să-și ascundă uimirea în fața acelei schimbări bruște.

— Sunteți bine în această frumoasă dimineață?

Bărbatul și-a plecat urechea spre ea, cu o grimasă pe chip, și i-a răspuns în dialectul din Shanghai:

— Fată, poți vorbi în *běndì huà*? Nu înțeleg.

Wenzhou, locul în care se vorbea *oujiang*, era un oraș la doar câteva zile depărtare de Shanghai, spre sud, însă dialectul său era atât de greu de înțeles pentru cei din afară, încât Juliette nu l-ar fi învățat niciodată dacă nu ar fi avut-o pe Doică. Doica obișnuia să-i spună că sunetele care seamănă cu acest dialect nu sunt acelea ale vecinilor din Shanghai, ci ciripelile păsărilor. Într-un oraș plin nu doar cu străini, dar și cu chinezi de prin toate colțurile țării, cei mai mulți cetățeni vorbeau aceeași limbă, însă nu în același fel. Doi negustori chinezi puteau să poarte o întreagă conversație,

fiecare dintre ei vorbind în propriul dialect. Nu era nevoie să se întâlnească la mijloc. Trebuiau doar să se înțeleagă.

Juliette însă nu se așteptase ca bătrânul să o înțeleagă; ea avea în minte un singur scop. Înainte ca acesta să se chiorască mai bine la chipul ei și să o recunoască în ea pe moștenitoarea Bandei Stacojii, trebuia să-l facă să creadă că e o fetișcană care imigrase dintr-altă parte.

— Scuzele mele! a răspuns Juliette, trecând la dialectul din Shanghai, cu misiunea îndeplinită. După cum spuneam, suntem de la Universitatea din Shanghai și ne bucurăm să vă vedem! Ne dorim să fondăm primul club studențesc unionist și avem nevoie de sfaturi. Domnul Zhang este acasă?

Bătrânul s-a îndreptat și și-a netezit puloverul tricotat. Juliette se aștepta să-i refuze, să le spună să vină altă dată, astfel încât să se poată retrage, marcând deocamdată întâmplarea drept un eșec. Atâta timp cât nu trezeau suspiciunea omului, se puteau întoarce. Atâta timp cât bătrânul nu le studia prea atent chipurile și credea că sunt niște studenți obișnuiți, care nu merită ținuți minte.

Juliette nu se aștepta ca bărbatul să-și dreagă vocea cu solemnitate și să anunțe:

— Eu sunt domnul Zhang.

Roma și Juliette s-au uitat uluiți unul la altul.

— Ăăă... nu, nu ești.

Bărbatul și-a plecat umerii.

— Bine. Sunt Qi Ren, asistentul personal al domnului Zhang. Puteți intra.

Juliette a făcut ochii mari. Mai întâi, pentru că era uimită de ciudățenia acestui om, apoi, pentru că era surprinsă că îi invita înăuntru, în loc să le ceară să-și vadă de drum. Cum stătea așa, a simțit un ghiont din partea lui Roma, care îi sugera că ar fi trebuit

să se miște, pentru că domnul Qi se răsucise pe călcâie și intrase înapoi, târându-și papucii cu talpă dură.

Nu acesta era planul pe care și-l făcuse, însă Juliette știa să se adapteze.

— Hai! a rostit în șoaptă Roma, grăbindu-se să-l urmeze pe domnul Qi.

— Cu cine stau de vorbă? a întrebat domnul Qi peste umăr.

Juliette n-a ezitat nicio fracțiune de secundă.

— Zhu Liye. Iar el este domnul Montague. Ce canapele frumoase aveți!

Juliette a luat loc înainte să fie poftită. Domnul Qi, încruntat, a întors cu cu fața în jos dosarele care se găseau pe masa alăturată, astfel încât numele lui din două litere și însemnul cu „Ziua Muncii" să fie ascunse.

— Durează mult?

— Dacă nu vă deranjează, a replicat radios Juliette.

Domnul Qi a oftat.

— Merg să fac niște ceai.

De îndată ce bătrânul s-a făcut nevăzut în bucătăria de alături, ocupat să fiarbă apă, Roma s-a întors spre Juliette și a șuierat:

— *Montague? Pe bune?*

— Taci din gură! s-a răstit Juliette la rândul ei. Nu mi-a venit nimic altceva în minte și nu am vrut să fac o pauză care ar fi trezit suspiciunea.

— Vorbești fluent rusa și tu doar la *asta* te-ai gândit? a întrebat Roma uluit. Ce e aia, „Montague"? Pare italian.

— Există comuniști italieni!

— Nu în Shanghai!

Juliette n-a mai apucat să-i răspundă, pentru că domnul Qi și-a ițit capul pe ușă ca să-i întrebe ce fel de ceai doresc. Odată ce a

dispărut din nou, mulțumit cu răspunsul lor politicos că orice era minunat, Juliette și-a plecat capul și a zis:

— Bun, încă mai putem face ceea ce am venit să facem. Tu trebuie doar să-i distragi atenția.

— Poftim? s-a revoltat Roma. Ai de gând să *mă* lași aici ca să-l distrez pe moș?

— Ai vreo problemă cu asta?

— Da, am.

Roma s-a rezemat de spătarul canapelei, cu mâinile-n poală.

— Cum pot ști că îmi vei împărtăși informațiile pe care le descoperi dacă nu va fi în favoarea ta?

Avea tot dreptul să nu aibă încredere în ea, dar asta nu însemna că lui Juliette îi convenea faptul că insinua că ar fi fost dispusă să saboteze operațiunea.

— Nu te mai certa cu mine! a replicat ea. Noi, în general, ne pricepem la tras cu arma și la amenințări. Măcar să ducem la capăt misiunea asta!

— Sincer, asta e...

— Vrei să o salvezi pe Alisa sau nu?

Roma a amuțit. Și-a strâns mâinile-n pumni, iar Juliette s-a întrebat dacă reacționa astfel pentru că îi amintise de Alisa sau pentru că încerca să reziste impulsului de a o strangula. Domnul Qi s-a întors la momentul potrivit, balansând în mâinile lui șubrede un ceainic și trei cești. Fără să mai piardă timpul, Juliette a țâșnit în picioare și l-a întrebat unde e baia. Distrat, domnul Qi a arătat spre capătul holului în timp ce așeza cești le pe masă, iar Juliette s-a și repezit într-acolo, lăsându-l pe Roma să-i arunce priviri ucigătoare în urmă, în timp ce inventa pe loc o poveste despre întemeierea Clubului Comunist al Universității din Shanghai, despre care nici el, nici Juliette nu erau prea siguri că există. Dar

asta era problema lui Roma în clipa de față. Juliette avea lucruri mai importante de care să se ocupe.

Cu urechile ciulite ca să se asigure că Roma aberează în continuare despre solidaritatea socialistă, Juliette s-a oprit în capătul holului ponosit. Se aflau patru uși acolo: una larg deschisă spre baie, două întredeschise, care dădeau în camerele de dormit, iar cea de-a patra, închisă bine, nu a cedat atunci când Juliette a scuturat ușurel de clanță. Dacă Zhang Gutai avea ceva de ascuns, atunci în mod cert se afla în spatele acestei uși.

Juliette a strâns din dinți și apoi a lovit cu putere. Încuietoarea simplă a cedat, supusă. Juliette a înghețat preț de o secundă, așteptând să vadă dacă domnul Qi aleargă să întrebe ce s-a întâmplat. Cum discursul lui Roma curgea mai departe, neîntrerupt, a răsucit clanța și s-a strecurat pe ușă.

A privit de jur-împrejur.

Pe unul dintre pereți era prins un steag roșu cu un ciocan și o seceră galbene. Sub el, biroul masiv stătea să cadă sub muntele de dosare și de cărți, însă Juliette nu a pierdut nicio secundă și s-a apropiat de el, cercetând totul cu privirea. S-a lăsat apoi în genunchi și a tras de sertarul de jos. Imediat, primul lucru pe care l-a văzut a fost propria ei față și, deși hârtia de ziar era proastă și subțire, deși era tipărită ușor strâmb și trăsăturile din imagine erau redate chiorâș, *ea* era fără îndoială cea din fotografie, sub un titlu care proclama: REZISTĂ ÎN FAȚA BANDEI STACOJII!

— Interesant, a murmurat Juliette, dar nu este ceea ce caut!

A dat afișele la o parte și a scormonit mai adânc. Nu a reușit să dea decât de alte ziare de propagandă, care nu aveau nicio relevanță pentru ea și care nu erau decât cerneală vărsată pentru a stârni teroare în mințile oamenilor.

În cel de-al doilea sertar însă, a dat de niște plicuri, împodobite cu arabescuri bogate, care arătau putere și bogăție. Juliette le-a

frunzărit rapid, dând la o parte invitațiile de la politicienii din Kuomintang și amenințările ușor voalate ale bancherilor și oamenilor de afaceri, precum și tot ce arăta ca și cum ar fi fost o pierdere de timp. Atenția i-a fost atrasă abia când a dat de un pătrat mic, alb. Era un plic mult mai mic decât celelalte. Spre deosebire de restul, acesta nu avea un expeditor.

În schimb, avea o floare mică, mov, presată cu ajutorul unei ștampile speciale.

— O larkspur[1], a șoptit Juliette, recunoscând floarea.

S-a grăbit să scoată hârtia din plic. Era doar un bilețel, bătut la mașină și îndoit, ca să încapă înăuntru.

A fost o plăcere să te întâlnesc și să discutăm afaceri.
Anunță-mă dacă te răzgândești.
Larkspur

Preț de câteva clipe lungi, Juliette nu a fost în stare decât să se holbeze la bilet, cu sângele pulsându-i în vene. Ce însemna? Ce însemnau toate acele frânturi, bucăți dintr-un puzzle mai mare, care pluteau disparat, însă care în mod clar trebuiau potrivite laolaltă?

Juliette a îndesat plicul înapoi și a închis sertarul. Și-a netezit rochia și, ca să nu treacă și mai mult timp și să trezească suspiciunea bătrânului, a ieșit din birou, închizând ușa în urma ei cu un ușor pocnet.

A tras de două ori cu putere aer în plămâni. Inima i s-a liniștit în piept și a început să bată normal.

— ...și adevărul e că scopurile noastre se întind cu mult peste revoluție, grăia Roma când și-a făcut din nou apariția cu degajare

[1] Floare din familia *Delphinium*, care în România este denumită popular „nemțișor" (n. tr.).

în camera de zi. Trebuie întocmite planuri, există oponenți care trebuie eliminați...

— Și toate acestea presupun resurse mult mai mari decât ale noastre, desigur! a intervenit Juliette, reluându-și locul pe canapea, apoi zâmbind atât de larg, încât buza de jos i-a dezvelit caninii. Așadar, unde rămăseserăm?

— Zhu Liye.

Juliette a întors capul, mijindu-și ochii la Roma. Trebuia să privească printre gene pentru că soarele strălucea orbitor în ceafa lui, luminându-l cu o claritate ametitoare în timp ce înaintau pe trotuar.

— Nu ți-a trecut cu numele?

— Nu, eu...

Roma a scos un sunet care ar fi putut semăna cu un chicotit, asta dacă nu ar fi fost ostil.

— Tocmai ce m-am prins. Ai tradus Juliette în chineză. Ju-li-ette. Zhu Liye.

Era clar că Roma meditase asupra subiectului de când părăsiseră apartamentul lui Zhang Gutai. După ce îi spusese repede ce găsise în birou, Juliette se mulțumise să își continue drumul, fără alte discuții. Și Roma păruse să se conformeze, până în clipa de față.

— Ești un mare detectiv! a replicat Juliette.

A sărit de pe trotuar ca să evite o băltoacă și tocurile i-au țăcănit pe șosea. Roma a urmat-o imediat.

— De fapt...

Roma și-a plecat capul într-o parte. Mișcarea aproape că semăna cu cea a unei păsări – iute și curioasă, fără vreun motiv ascuns.

— Nu îți știu numele chinezesc.

Juliette l-a privit suspicios.

— Contează?

— Încercam doar să fiu civilizat.

— Nu-i nevoie.

Tăcere. De data aceasta Roma nu s-a grăbit să o umple. De data aceasta a așteptat doar. Știa că Juliette detestă tăcerea. O ura atât de profund, încât, atunci când se lega de ea ca un spectru, când își făcea loc între ea și persoana cu care vorbea, fie că era prieten sau dușman, Juliette se sâcâia pe ea însăși, doar ca să găsească o armă cu care să lupte împotriva ei.

Roma a rămas tăcut. Și Juliette a cedat:

— Cai Junli, a spus ea cu o voce monotonă. Dacă schimbi ușor pronunția, Junli devine „Juliette"

Numele ei nu era secret; fusese uitat doar. Ea era, simplu, Juliette, moștenitoarea care venea din Vest – cu rochiile unei fete americane și numele unei fete americane. Dacă oamenii din Shanghai ar fi săpat suficient de adânc în amintiri, ar fi găsit numele chinezesc al lui Juliette undeva între epoca bunicului ei și adresa rezidențială a celei de-a treia mătuși preferate. Însă nu avea să le vină niciodată pe buze din instinct. Cel care era rostit era însă numele pe care Juliette îl distorsionase mai devreme și îl împărțise în nume și prenume: „Zhūlìyè"

— Nu mi-ai spus niciodată, a zis Roma, privind drept înainte. Pe atunci.

— Sunt multe lucruri pe care nu ți le-am spus, i-a replicat Juliette. La fel de monoton, a adăugat: Pe atunci.

În urmă cu patru ani, orașul nu era același. Mulți dintre bărbați își păstrau părul lung, în ceea ce se cheamă, simplu, chică, o coșiță împletită care cade pe spate, în vreme ce partea din față a scalpului este rasă. Femeile purtau haine largi și pantaloni drepți.

Așa că, peste tot pe unde mergea, Juliette mergea în rochia ei colorată. Rânjea în fața hainelor urâte pe care le purtau alte fete, iar atunci când mama ei încercase să o facă să îmbrățișeze moda

obișnuită, rupsese cămășile insipide din dulap și le făcuse fâșii, lăsând bucățelele să se ducă în scurgerea recent înlocuită. Călcase în picioare fiecare *qipao* și aruncase toate eșarfele de mătase cu care Lady Cai încercase să ajungă la un compromis. Pentru a nu fi recunoscută atunci când se înhăita cu Roma, își arunca vreo haină peste costumele țipătoare, desigur, însă era mereu la un pas de nesăbuință. Juliette aproape că ar fi preferat să fie considerată trădătoare decât să se îmbrace la fel ca toți ceilalți. Ar fi preferat să fie o paria decât să recunoască faptul că sângele care-i curgea prin vene era un produs al Orientului.

Lui Juliette îi plăcea să creadă că își mai băgase mințile-n cap de atunci. A doua oară când revenise în New York, văzuse bezna care se ascundea în spatele strălucirii Occidentului. Nu i se mai părea la fel de grozav să fie un copil clădit cu elemente din Vest.

— Mi l-am ales singură.

Roma a tresărit. Nu se așteptase să mai adauge ceva.

— Numele? a întrebat el.

Juliette a dat din cap. Nu și-a întors privirea spre el, nici măcar n-a clipit. Ci doar a spus:

— Copiii din New York au râs de mine. M-au întrebat cum mă cheamă și apoi au râs atunci când le-am spus. Au repetat silabele care le sunau străin iar și iar, de parcă ar fi fost amuzant să le cânte așa.

Pe atunci, avea cinci ani. Rana batjocurii era vindecată acum, acoperită de piele dură și de bătături aspre, dar o mai înțepa încă în zilele grele, așa cum se întâmplă de obicei cu toate rănile.

— Numele meu era prea chinezesc pentru Vest, a continuat Juliette, cu un zâmbet pieziș pe buze.

Nu știa de ce chipul i se metamorfozase într-o expresie amuzată. Numai amuzată nu se simțea.

— Știi cum e... sau poate că nu știi. Un lucru temporar pentru un loc temporar, dar acum lucrul temporar este atât de înrădăcinat, încât nu mai poate fi îndepărtat.

De îndată ce *aceste* cuvinte i-au ieșit pe gură, Juliette a simțit un val de greață – o reacție viscerală pentru că își dădea seama că spusese prea mult. Juliette, codana zăpăcită pe care o crease pentru a o ajuta să supraviețuiască în Occident, își înfipsese ghearele atât de adânc în sufletul ei, încât Juliette nu mai știa unde se sfârșește masca și unde începe ea, cea adevărată, sau dacă era ceva adevărat în ea. Toți verii ei – Rosalind, Kathleen, Tyler – aveau nume englezești, pentru a se integra în marea de străini din Occident care controlau Shanghaiul, însă numele chinezești pe care le aveau făceau încă parte din identitatea lor; rudele lor le mai foloseau din când în când. Juliette era întotdeauna doar Juliette.

Aerul era lipicios. Mergeau de destul de multă vreme, intraseră în Concesiunea Franceză și acum pășeau în lungul unui rând de case identice, cu pereți orbitor de albi și grădini generoase cu verdeață. Juliette și-a tras gulerul, făcând o grimasă atunci când l-a văzut pe Roma deschizând și închizând gura la loc.

— Juliette...

Granița dintre dușmani și prieteni era orizontală sau verticală? Era o câmpie vastă pe care trebuia să o străbați sau un zid extrem de înalt... pe care fie trebuia să îl urci, fie să îl dărâmi dintr-o lovitură?

— Am terminat, bine? a întrebat Juliette. Fă ce crezi de cuviință cu informațiile obținute. Sunt sigură că legătura dintre Zhang Gutai și Larkpur îți va da suficient de lucru.

Juliette a cotit-o spre stânga. Era o scurtătură printr-o grădină, care avea să o scoată pe cealaltă stradă. Iarba îi ajungea până la glezne. După ce și-a scos pantofii, pământul a părut să o înghită,

adâncindu-se și afânându-se sub pașii ei. O simțea ca pe o întâmpinare – ca pe un *grăbește-te, treci!*

Asta până când Roma și-a pus mâna pe umărul ei, oprind-o cu forța din drum.

— Trebuie – Juliette s-a răsucit și i-a îndepărtat mâna – să încetezi cu asta.

— Nu am terminat, a spus Roma.

— Ba da.

Umbra pe care o proiecta clădirea din apropiere era destul de adâncă. Roma și Juliette stăteau chiar în capătul ei, chiar la limita clară dintre lumină și întuneric.

Roma a privit-o din cap până-n picioare.

— Tu tot crezi că este vorba despre o învârteală a comuniștilor, nu-i așa? a întrebat el dintr-odată.

Vocea i-a coborât o octavă, de parcă și-ar fi dat seama atunci că trebuiau să facă asta dacă urmau să aibă o discuție pe o stradă ca asta. În lumina blândă a dimineții, era greu să își amintească de pericole. Dar, o singură mișcare greșită – o singură persoană dacă s-ar fi uitat pe fereastră la momentul potrivit –, și amândoi ar fi dat de necaz.

— Roma, i s-a adresat Juliette rece, am încheiat colaborarea...

— Nu, *nu* am încheiat-o! a insistat Roma. Pentru că aici nu este vorba despre ceva ce poți investiga de una singură. Îmi dau seama ce plănuiești doar uitându-mă la tine. Crezi că poți să intri în cercul comuniștilor, pur și simplu, cu ajutorul resurselor Bandei tale...

Juliette a făcut un pas spre el. Nu își dădea seama dacă lumina puternică a soarelui se reflecta într-o fereastră din apropiere sau dacă era într-atât de furioasă, încât vedea flăcări albe înaintea ochilor.

— Tu, a șuierat, nu știi *nimic*.

— Știu destule cât să observ un *tipar* legat de Larkpur.

Roma a pocnit din degete în fața ei.

— Revino-ți, Juliette! Ignori indiciul pe care-l avem doar pentru că vrei să abandonezi colaborarea pe care o avem și să începi să investighezi alți comuniști! Nu-ți va folosi la nimic! Ești pe drumul greșit, și *o știi și tu.*

Cuvintele lui Roma aveau o forță fizică în ele. Simțea o mulțime de înțepături care-i loveau pielea. Juliette abia mai putea să respire, nici vorbă să găsească energia necesară pentru a vorbi, pentru a continua cearta lor în șoaptă. Îl ura *atât de mult!* Ura faptul că are dreptate. Ura că îi provoacă o astfel de reacție. Și, mai presus de toate, ura faptul că *trebuia* să îl urască, pentru că dacă nu ar fi făcut-o, ura s-ar fi întors asupra ei înseși și atunci nu ar mai fi avut ce urî în afara propriei ei voințe slabe.

— Nu poți face asta, a spus Juliette.

Suna mai degrabă tristă decât furioasă. Și ura *acest* lucru.

— Nu ai dreptul să faci asta.

Dacă s-ar fi aplecat spre el, ar fi putut să numere firicelele de polen care aterizaseră pe nasul lui. Atmosfera era mult prea halucinantă, stranie, cu un aer pastoral. Cu cât întârziau mai mult acolo – străjuiți de ziduri albe, perlate, în mijlocul ierbii vălurite –, cu atât Juliette se simțea mai pregătită să își dezbrace un strat de piele. De ce nu putea renaște? De ce era blestemată să ajungă mereu în același loc?

Roma a clipit din ochi. Și-a temperat pornirea și șoapta i s-a înmuiat.

— Ce să fac?

Să mă citești.

Juliette i-a întors spatele și și-a cuprins mijlocul cu brațele.

— Ce propui? a întrebat, în loc să-i răspundă. De ce ți s-a pus pata pe Larkspur?

— Gândește-te! a spus Roma, pe același ton jos și așezat ca al ei. Se zvonește că Zhang Gutai este cel care a creat nebunia. Larkspur se zvonește că este cel care o vindecă. Cum ar fi cu putință să *nu* existe nicio legătură? Cum ar putea să *nu* fi fost ceva discutat de ei la întâlnire?

Juliette și-a scuturat capul.

— Legătură sau nu, dacă vrem să tăiem răul de la rădăcină, mergem la cel care l-a *creat*, nu la cel care-l *vindecă*...

— Nu spun că Larkspur deține toate răspunsurile, s-a grăbit Roma să intervină. Zic că Larkspur ne poate ajuta să scoatem mai multe de la Zhang Gutai. Zic că există o altă cale prin care putem ajunge la adevăr, pentru că Zhang Gutai nu vrea să vorbească.

Are ceva logică în ceea ce spune, și-a zis Juliette. *Nu. greșește.*

Dar cu toate astea, Juliette a rămas refractară. Mama ei îi spusese odată că aproape se născuse invers – cu picioarele înainte – pentru că refuza întotdeauna calea mai simplă.

— De ce insiști să mă convingi? l-a întrebat pe Roma. De ce nu mă lași în plata mea și nu mergi să discuți cu Larkspur singur?

Roma și-a coborât privirea. Degetele i-au tresărit în direcția ei; poate că încerca să reziste pornirii de a o atinge, însă Juliette a alungat imediat acel gând din minte. Slăbiciunea și dorul erau sentimente rămase în trecut. Dacă Roma avea să-și mai treacă vreodată degetele moi în lungul spatelui ei, avea să fie pentru a-i număra vertebrele pentru a găsi un loc în care să-și înfigă pumnalul.

— Ascultă, Juliette! a zis el, respirând adânc. Deținem fiecare câte o jumătate a orașului. Dacă acționez singur, nu pot pătrunde pe teritoriu Stacojiu. Nu vreau să risc și să pierd șansa de a obține un antidot pentru sora mea cât mai repede cu putință din cauza datoriei noastre de sânge. Vendeta mi-a răpit destule lucruri. Nu-i voi permite să mi-o răpească și pe Alisa.

Roma și-a întors din nou ochii spre Juliette, și în acea privire se citeau atât tristețe, cât și furie, atât de puternice, încât umpleau spațiul dintre ei. Juliette se găsea în inima conflictului: îngrozită că va trebui să dea piept cu acea nebunie alături de băiatul care o sfâșiase în bucăți, dar și îndurerată pentru orașul ei, din cauza a ceea ce se abătuse asupra lui.

Roma a întins mâna. Ezitant.

— Asta este tot ce îți cer, până când se va sfârși nebunia. Între noi, lăsăm deoparte pumnalele și pistoalele și amenințările, atâta timp cât este nevoie pentru a împiedica nimicirea să se abată asupra orașului nostru. Ești dispusă să faci asta?

Nu ar fi trebuit să fie. Însă Roma spusese lucrurilor pe nume. Pentru el, tot ceea ce conta era să o salveze pe Alisa. Indiferent de ce monștri sau șarlatani cu leacuri magice trebuia să înfrunte, el își dorea doar ca sora lui să se trezească. Pentru Juliette, orașul era cel care se afla pe primul loc, așa că a pus orașul pe primul loc. Trebuia să facă în așa fel încât oamenii ei să nu mai moară. Aveau noroc că scopurile lor se uneau astfel.

Juliette și-a întins mâna și l-a lăsat pe Roma să i-o strângă. Între ei a fulgerat ceva, o scânteie teribilă, fierbinte, pentru că amândoi își dăduseră seama că, pentru prima oară după patru ani, se atingeau direct, fără vreo intenție malițioasă. Juliette se simțea de parcă ar fi înghițit un cărbune fierbinte.

— Până când se va sfârși nebunia, a șoptit ea.

S-au strâns de două ori și apoi Roma le-a întors mâinile unite, astfel încât a lui să fie dedesubt și a lui Juliette deasupra. Dacă tot nu puteau avea nimic, atunci puteau avea măcar asta – o clipă, un capriciu, o fantezie –, înainte ca Juliette să își vină în simțiri și să își smulgă mâna, lăsându-și-o la loc pe lângă corp, cu pumnul strâns.

— Mâine, atunci! a hotărât, pe un ton dur, Roma. Îl vânăm pe Larkspur.

Douăzeci și unu

CU O EXPRESIE PREFĂCUT NEUTRĂ PE CHIP, KATHLEEN s-a strecurat la întâlnirea matinală a comuniștilor, trecând chiar pe sub nasul celor care păzeau ușa.

Era ceva la care se pricepea foarte bine: să observe fără să fie observată. Kathleen știa cum să găsească echilibrul dintre încredere și timiditate, aproape din reflex. Învățase cum să se inspire din lucrurile mici pe care ceilalți le făceau pentru a se ridica, imitându-le trăsăturile și integrându-le într-un amalgam care era acum al ei, personal. Adoptase felul în care Juliette își ridica bărbia atunci când vorbea, impunând respect chiar și în cele mai dificile momente. Învățase să imite felul în care Rosalind își cobora umerii atunci când tatăl lor se pierdea în perorațiile lui nesfârșite, făcându-se mică cu bună știință, astfel încât el să-și amintească de faptul că era doar o fată sfioasă și să se oprească, chiar dacă pe buzele ei se ghicea un zâmbet discret.

Uneori, lui Kathleen îi era greu să-și aducă aminte că e o persoană aparte și nu doar cioburi dintr-o oglindă, în care se reflectau o sută de personalități diferite, din care alegea în funcție de situație.

— Scuzați-mă! a spus Kathleen cu gândul într-altă parte, întinzând mâna ca să se strecoare printre doi comuniști care discutau cu aprindere.

Au lăsat-o să treacă fără să o bage prea mult în seamă, iar Kathleen și-a continuat drumul prin locul acela aglomerat. Nu știa spre ce se îndreaptă. Știa doar că trebuie să rămână în mișcare până când întâlnirea avea să înceapă, pentru că altfel ar fi arătat stingheră.

Întâlnirea se ținea într-o hală uriașă, cu un tavan înalt și cavernos, care se arcuia spre acoperiș. Într-o altă țară, poate că locul, cu vitraliile sale și bârnele groase din lemn, ar fi fost o biserică. La ei, era folosit doar pentru căsătoriile dintre străini și pentru evenimentele organizate de bogătași.

Era ironic că aceia care îl închiriau acum erau comuniștii.

— Intri și ieși, a murmurat în barbă Kathleen, repetând cuvintele lui Juliette din această dimineață.

Atunci când venise la ea și la Rosalind ca să le ceară ajutorul, Juliette zbârnâia de energie și avea jumătate de braț deja îndesat în mâneca hainei.

— Trebuie să existe un motiv, nu-i așa? spusese Juliette. Comuniștii nu ar șușoti între ei despre un geniu din Partid care a visat totul dacă nu ar avea niciun fel de dovadă. Dacă Zhang Gutai este nevinovat, atunci dovezile vor arăta asta și ne vor îndrepta într-o altă direcție. Așa că trebuie să obținem dovezile.

Rosalind era deja solicitată la club, unde urma să asiste la o întâlnire a Lordului Cai cu niște străini care trebuiau impresionați, urmând, astfel, să vadă Shanghaiul în toată gloria lui extravagantă și strălucitoare. După expresia de pe chipul lui Rosalind, oricum nu părea să fi fost prea dornică să meargă la comuniști. Pe Kathleen, pe de altă parte, nu o deranja. Oricât s-ar fi străduit să urască acel mediu, avea un oarecare farmec să te afunzi în haosul, în agitația și clocotul lui, în miezul evenimentelor din ce în ce mai încordate. O făcea să se simtă că face parte din ceva, chiar dacă ea era doar o musculiță prinsă de un ghepard care alerga după

pradă. Dacă reușea să înțeleagă politica, atunci înțelegea societatea. Și dacă înțelegea societatea, atunci avea să fie pregătită să îi supraviețuiască, să controleze mediul din jurul ei, astfel încât să aibă o șansă de a-și trăi viața în tihnă.

Oricât de mult și-ar fi iubit sora, Kathleen nu voia să supraviețuiască așa cum o făcea Rosalind, înconjurată de lumini și de jazz. Nu voia să-și pună pe ea un costum și să își pudreze fața până când ajungea să semene cu o coală de hârtie, așa cum făcea Rosalind în fiecare zi, cu un zâmbet înghețat pe buze. Juliette nu avea idee ce norocoasă e că se născuse în corpul potrivit, cu obrajii ei albi și încheieturile ca de porțelan. Trebuia să ai noroc la loteria genetică; un cod diferit însemna o viață întreagă de adaptare forțată.

Tot ce putea face Kathleen pentru a supraviețui era să-și urzească propria cale. Nu avea de ales.

— Sunt studentă în primul an la universitate, a murmurat iar Kathleen, repetând răspunsul pe care trebuia să-l ofere dacă cineva ar fi întrebat-o cine e. Lucrez ca reporter pentru ziarul din campus. Sper că voi reuși să aflu mai multe despre oportunitățile extraordinare oferite muncitorilor din Shanghai. Am crescut în sărăcie. Mama este moartă. Tata este mort pentru mine… *Au!*

Kathleen a înlemnit. Persoana de care se împiedicase și-a plecat capul, cerându-și scuze:

— Te rog să mă ierți! Nu mă uitam pe unde merg.

Marshall Seo își păstra zâmbetul luminos, dar forțat, chiar dacă ea se holba intens la el. Nu o recunoștea? Ce căuta acolo?

Probabil același lucru ca și tine.

— Nicio problemă, a răspuns repede Kathleen, plecându-și capul.

S-a întors ca să-și vadă de drum, însă Marshall i-a luat-o înainte cât ai clipi din ochi și i-a tăiat calea. Kathleen a reușit să evite la mustață să dea cu nasul fix în pieptul lui.

— Te grăbești? a întrebat Marshall. Întâlnirea nu va începe decât peste câteva minute.

O recunoscuse în mod clar.

— Aș vrea să găsesc un loc, i-a replicat Kathleen.

Inima începuse să îi bubuie în piept.

— Acustica din această sală este înșelătoare. E mai bine să te asiguri că stai cât mai aproape posibil de scenă.

Nu conta că niciunul dintre ei nu purta culoarea bandei sale, nici că participau la o întâlnire condusă de un grup care îi respingea pe amândoi. Făceau parte din tabere diferite – schisma rămânea schismă.

— Ah, dar mai stai, drăguță! a insistat Marshall. Uite, acolo...

I-a atins cotul. Kathleen și-a îndreptat mâna în mod automat spre talie, degetele strângându-i-se în jurul pistolului pe care îl avea sub jachetă.

Aerul s-a oprit în loc.

— Nu face asta! i-a șoptit Marshall, cu tristețe aproape. Doar știi bine!

Schisma rămânea schismă – deci, de ce nu o fugărea? Era pe teritoriul Florilor Albe. Ar fi fost o mișcare proastă din partea ei să-l împuște, dar *el* ar fi putut să o împuște pe *ea* – ar fi putut să o ucidă, și Stacojiii nu ar fi avut cum să reacționeze.

Încetișor, Kathleen și-a desprins degetele de pe pistol.

— Nici măcar nu știi ce aveam de gând să fac.

Marshall a rânjit. Expresia i s-a schimbat într-o secundă din serioasă în veselă.

— Nu știu?

Lui Kathleen nu-i venea în minte niciun răspuns. Nu avea nicio idee ce ar fi trebuit să spună în cadrul unei astfel de discuții în general – cum ar fi trebuit să răspundă unui soi de flirt care părea mai degrabă o trăsătură de personalitate decât ceva executat cu un scop anume.

Cum să răspundă în fața simplului fapt că nu își ațintea pistolul asupra ei?

Un truc. Florile Albe știau cum să joace.

Marshall a rămas pe loc. Privirea i-a coborât asupra frunții ei, spre nas și apoi mai jos, asupra pandantivului pe care îl avea la gât. Deși instinctul o îndemna pe Kathleen să se ferească din calea ochilor lui cercetători, fata i-a copiat atitudinea relaxată, cu umerii moi, provocându-l aproape să mai spună ceva.

Nu a făcut-o. Marshall zâmbea doar, de parcă s-ar fi distrat să participe la competiția privirilor intense dintre ei.

— Ei bine, a fost o discuție agreabilă, a spus Kathleen și a făcut un pas înapoi. Dar acum aș vrea să merg să-mi găsesc scaunul. La revedere!

S-a grăbit să plece cu o pufnitură și s-a așezat pe primul scaun liber pe care l-a găsit în față. Nici măcar nu voise să stea jos. Încerca să discute cu comuniștii. De ce nu reușea deloc să își urmeze planul?

A privit în jur. În stânga ei, o femeie în vârstă moțăia. La dreapta, doi studenți de la universitate – unii adevărați, nu ca ea, dacă era să se ia după carnețelele lor – erau preocupați să își facă planuri pentru după întâlnire.

Kathleen și-a răsucit capul într-o parte și în cealaltă, bătând agitată cu degetele în speteaza scaunului. De fiecare dată când clipea, vedea cu ochii minții un ceas care ticăie, de parcă timpul pe care îl avea la dispoziție în acel loc era limitat și începuse să se scurgă.

Privirea lui Kathleen s-a oprit asupra unui grup de trei bărbați cu început de chelie, care stăteau cu două rânduri în spatele ei. Concentrându-se, a reușit să bage de seamă că vorbeau în dialectul shanghaiez. Pălăvrăgeau despre situația Expediției în Nord, împungându-și genunchii cu arătătoarele și vorbind atât de repede, încât împrăștiau stropi de salivă în toate direcțiile. Felul în care gesticulau o făcea pe Kathleen să creadă că nu sunt niște simpli spectatori, ci membri de partid.

Perfect!

Kathleen și-a croit drum spre ei, târându-și scaunul după ea, și li s-a alăturat.

— Aveți o secundă? a intervenit, întrerupându-le conversația. Sunt de la universitate.

Kathleen a scos un reportofon din buzunar și l-a ridicat în fața ei. Aparatul era de fapt stricat, dăduse de el – în chip straniu – într-un morman de gloanțe nefolosite din depozitul de arme al reședinței Cai.

— Avem întotdeauna timp pentru studenții noștri, a răspuns unul dintre bărbați și și-a umflat pieptul, pregătindu-se.

Îți înregistrez vocea, nu-ți fac poză, a comentat Kathleen în gând.

— Aș vrea să public un articol despre secretarul general al Partidului, a grăit ea cu voce tare. Zhang Gutai?

Ochii i-au alunecat spre scenă. Oamenii începuseră să se adune, dar vorbeau între ei și își cercetau notițele. Avea la dispoziție doar câteva minute până când în jur avea să se lase tăcerea. Nu avea timp să-i ia pe acei bărbați pe ocolite. Trebuia să extragă informațiile de care avea nevoie cât mai rapid posibil, așa că trebuia să treacă direct la subiect.

— Ce-i cu el?

Kathleen și-a dres vocea.

— Revoluția are nevoie de un lider. Credeți că personalitatea sa puternică va fi un plus?

Tăcere. O clipă, lui Kathleen i-a fost teamă că începuse mult prea în forță, că pășise într-un cuib de vipere, pe care le făcuse să se ascundă înapoi în găurile lor.

Apoi bărbații au început să pufnească.

— Personalitatea sa puternică? a imitat-o unul dintre ei, amuzat. Nu mă face să râd!

Kathleen a clipit din ochi uimită. Sperase că întrebarea ei îi va face să creadă că știe mai multe decât știa cu adevărat. Părea de la sine înțeles că Zhang Gutai avea o personalitate puternică. Sau nu? În minte nu îi prea veneau alte trăsături în acord cu o minte diabolică în stare să coacă o epidemie. Bănuiala ei lovise însă într-o cu totul altă direcție.

— Nu credeți că domnul Zhang este puternic? a întrebat Kathleen, cu uluirea citindu-i-se în voce.

— De ce ai crede că este? i-a răspuns unul dintre cei trei bărbați, oglindindu-i cu sinceritate uimirea.

Pe scenă, unul dintre vorbitori a bătut în microfon. Sala a reacționat în consecință, de jos până la ungherele din lojile cocoțate aproape de tavan.

— E o presupunere întemeiată.

— Chiar așa?

Kathleen a simțit un spasm ușor în maxilar. Nu putea să continue acel joc. Nu era pricepută în arta înșelătoriei.

— Se zvonește că el a creat nebunia care bântuie prin Shanghai.

Cei trei bărbați au devenit vizibil mai încordați. Între timp, primul vorbitor de pe scenă începuse să anunțe invitații, mulțumindu-le pentru prezență, și să îi îndemne pe cei din spate să treacă mai în față.

— Ce fel de articol scrii tu până la urmă?

Șoapta a plutit până la Kathleen dinspre bărbatul care era așezat cel mai departe de ea. Vorbea doar cu jumătate de gură, cuvintele scurgându-i-se printre dinți și printre buzele aproape lipite.

Pe Kathleen o durea mâna din cauza reportofonului. L-a strâns cu grijă în pumn și l-a dat la o parte, hotărând că și-a împlinit rostul.

— Un studiu despre putere, a răspuns ea, și despre nebunia care o însoțește. Un studiu despre cei care au putere și despre cei care se tem de aceștia. Fără ocolișuri, Kathleen a șoptit: Dezvăluirea secretului nebuniei.

Sala s-a cutremurat de aplauze. Lui Kathleen i s-a părut că aude, pentru o clipă, sirene urlând în zgomotul acela, dar odată ce aplauzele s-au oprit, nu l-a mai auzit decât pe următorul vorbitor – un bolșevic adevărat, care venise tocmai din Moscova – aducând osanale beneficiilor pe care le aducea colectivizarea.

— Să nu-ți faci o impresie greșită!

Bărbatul care stătea cel mai aproape de ea i-a întâlnit privirea pentru o clipă și apoi și-a întors-o spre scenă. Dacă nu ar fi știut, Kathleen nu ar fi bănuit niciodată că e comunist. Prin ce era acel bărbat diferit de toți ceilalți, de pe stradă? În ce punct trecuse interesul politic pragul spre fanatism, astfel încât era gata să moară pentru o cauză?

— Dacă vrei să descoperi rolul lui Zhang Gutai în această nebunie, trebuie să ții cont de faptul că nu puterea lui este cea care îl ridică.

— Atunci, ce? a întrebat Kathleen.

Niciunul dintre bărbați nu a sărit să îi răspundă. Poate că discursul bolșevicului de pe scenă era mult prea captivant. Poate că erau doar speriați.

— Pretindeți că sunteți susținători ai egalității.

Kathleen a bătut cu piciorul într-un afiș care zăcea pe jos. Literele mari, aldine, asudau cerneală, umezite de picăturile de ceai pe care cineva le vărsase pe jos.

— Faceți ceea ce pretindeți! Dați-mi șansa să îl demasc pe Zhang Gutai drept canalia care este în realitate! Nimeni nu are de ce să afle că informațiile au venit de la voi. Nici măcar nu vă știu numele. Sunteți soldați anonimi în slujba dreptății.

S-au scurs câteva clipe. Pe oamenii aceia îi mânca limba să-i spună. Putea să le-o citească în sclipirea din ochi, în frenezia pe care ți-o dă extazul atunci când crezi că faci un bine lumii. Bolșevicul de pe scenă a făcut o plecăciune, iar sala a izbucnit în aplauze.

Kathleen aștepta.

— Vrei să scrii un studiu despre puterea lui? s-a aplecat spre ea bărbatul care stătea mai aproape. Trebuie să înțelegi asta: Zhang Gutai nu este puternic. *Are un monstru care îi face treaba murdară.*

O adiere rece a străbătut sala. Aplauzele s-au stins și publicul s-a cufundat din nou în tăcere.

— Ce?

— L-am văzut, a declarat cel de-al doilea bărbat, cu convingere. L-am văzut părăsindu-i apartamentul. Îl trimite ca pe un demon desprins din lesă ca să-i ucidă pe aceia care-l supără.

— Tot Partidul știe asta, a adăugat cel de-al treilea bărbat, dar nimeni nu vorbește împotriva acestei lipse de onoare atâta timp cât lucrurile curg în favoarea noastră. Cine ar avea curajul să o facă?

Sub umbrele, ce păreau făcute în tehnicolor, aruncate de ferestrele cu vitralii, toți spectatorii păreau să fi venit mai aproape de podium, așteptând următorul vorbitor, în vreme ce scena rămânea goală. Kathleen părea să fi fost singura întoarsă într-o altă direcție.

Oamenii ăștia cred că nebunia se abate asupra acelora care văd *un monstru*, și-a dat ea seama. Credeau că monstrul e un asasin care, la porunca lui Zhang Gutai, îi ucide pe aceia care îl privesc. Însă atunci, care mai era rolul insectelor în această ecuație? De ce bodogănise Juliette despre niște creaturi asemănătoarea păduchilor?

— Mie asta îmi sună a putere, a remarcat Kathleen.

— Puterea este ceva ce puțini pot obține, a ridicat bărbatul din umeri. Oricine poate fi stăpânul unui monstru, dacă are inima destul de neagră.

Brusc, în cameră a izbucnit haosul, scârțâiturile scaunelor împinse reverberând în spațiul cavernos. Dintr-odată, Kathleen și-a adus aminte că auzise în depărtare sirene și că își zisese că nu e nimic, însă într-adevăr *fuseseră* sirene, care anunțau sosirea autorităților, menite nu să aplice legea, ci să mențină lucrurile în legea în care erau. Acesta era teritoriul Florilor Albe. Banda plătea gărzii municipale o sumă mare ca să-i mențină pe gangsteri la putere, și asta implica razii la întâlnirile comuniștilor și nimicirea tuturor demersurilor pe care acest partid le făcea în încercarea de a aprinde revoluția și de a înlătura supremația gangsterilor.

— Stați pe loc! Mâinile la ceafă! a tunat unul dintre polițiști.

Haosul s-a întețit, oamenii repezindu-se spre uși, ascunzându-se pe sub mese. Vag, lui Kathleen i-a trecut prin minte că ar trebui să facă și ea același lucru, dar un polițist mărșăluia deja spre ea, cu o expresie care arăta că e pus pe hărțuială.

— *Venez avec moi!* a cerut polițistul. *Ne bougez pas!*[1]

Kathleen a scos un mormăit contemplativ.

— *Non, monsieur, j'ai un rendezvous avec quelqu'un.*[2]

Ofițerul a tresărit, surprins. Nu se așteptase să audă un accent parizian. El însuși nu avea trăsăturile francezilor albi pe

[1] „Veniți cu mine!" „Nu mișcă nimeni!", în lb. fr., în orig. (n. red.).

[2] „Nu, domnule, eu am o întâlnire cu cineva", în lb. fr., în orig. (n. red.).

care îi vedeai în mod obișnuit în Concesiune. La fel ca mulți alți polițiști din garda municipală, era doar un produs al conducerii franceze, expediat pentru muncă din Annam sau vreo altă țară dintre cele din sudul Chinei, care nu reușise să îi țină pe străini în afara guvernării.

— *Maintenant, s'il vous plaît!*[1] s-a răstit bărbatul, vizibil iritat de insolența lui Kathleen.

Pretutindeni în jurul lor, comuniștii erau puși la pământ și apoi strânși la un loc. Cei care nu reușiseră să fugă suficient de repede urmau să fie înregistrați, trecuți pe o listă, devenind astfel nume care urmau să fie avute în vedere în cazul în care Partidul ar fi crescut mai mult decât era acceptabil și ei s-ar fi văzut nevoiți să-i reteze avântul.

— Of, las-o-n pace!

Kathleen s-a răsucit, încruntată. Marshall ușuia polițistul cu o mână împodobită cu un inel care în mod clar aparținea moștenitorilor clanului Montagov. Inelul a lucit în lumină și expresia furibundă a bărbatului s-a înmuiat. A tușit și apoi a plecat mai departe, ca să hărțuiască următoarea victimă.

— De ce ai făcut asta? a întrebat Kathleen. De ce îți oferi ajutorul când nu ți-a fost cerut?

Marshall a ridicat din umeri. Din neant, părea să fi scos un măr roșu, lucios.

— Ne calcă destul pe bătături. Am vrut să ajut.

Tânărul a luat o mușcătură din mărul lui.

Kathleen și-a strâns jacheta în jurul corpului. Dacă avea să mai tragă mult, materialul urma să se aleagă cu o cută permanentă.

— Ce vrea să însemne asta? a întrebat ea cu răceală. Garda municipală e de partea voastră. Nu vă calcă niciodată pe bătături.

[1] „Acum, vă rog!", în lb. fr., în orig. (n. red.).

— Ba bineînțeles că o fac!

Marshall a zâmbit, dar de această dată zâmbetul nu i s-a reflectat în privire.

— Toți fac asta. Abia așteaptă să-și lustruiască bocancii și să ne calce pe gât, odată și pentru totdeauna. Oameni ca noi mor în fiecare zi.

Kathleen nu s-a mișcat.

Marshall nu îi observase stânjeneala. A continuat, arătând în jur cu mărul lui:

— La fel cum comuniștii aceia cu care vorbeai tu ar profita de prima ocazie ca să-și vorbească de rău secretarul general.

Kathleen a pufnit, ofensată.

— Ai tras cu urechea la discuția mea?

— Și dacă ar fi adevărat?

Arestările păreau să fi început să se mai domolească. Din punctul în care se afla Kathleen și până la ușă se întindea o cale dreaptă. Apoi s-ar fi putut bucura de libertate, putând să scape cu noile informații pe care le obținuse, strânse la piept.

Păcat că Florile Albe dispuneau acum de exact aceleași informații.

— Vezi-ți de treaba ta! s-a răstit ea.

Înainte ca Marshall Seo să mai apuce să fure ceva, Kathleen a ieșind furibund din sală.

Douăzeci și doi

DIMINEAȚA SE PRESCHIMBASE ALENE ÎN AMIAZĂ. Lumina zilei se cernea cenușie prin ferestrele murdare ale clubului burlesc. Juliette a împrăștiat fumul de țigară care-i plutea pe sub nas, strâmbându-se, încercând să nu tușească.

— Radiatorul e stricat? a strigat ea. Dați drumul la căldură! Și mai aduceți-mi gin!

Purta deja o haină lungă, tivită cu blană, mai groasă decât tomurile de contabilitate ale tatălui ei, dar de fiecare dată când se dădeau ușile de perete, înăuntru pătrundea o briză rece, care înghețа și mai tare aerul deja înghețat dinăuntru.

— Ați terminat deja toată sticla? s-a mirat una dintre chelnerițe.

Fata avea o cârpă în mână și freca una dintre mesele din apropiere, cu nasul încrețit în direcția paharului din fața lui Juliette.

Juliette a ridicat sticla goală, i-a examinat detaliile delicate și apoi a așezat-o din nou deasupra afișului de pe care o luase. Găsise foaia subțire de hârtie pe stradă, în drum spre club. Se jucase atât de mult cu colțul anunțului, încât acum era ferfeniță.

VACCINEAZĂ-TE! scria pe afiș cu litere uriașe. În capătul paginii erau imprimate două rânduri care ofereau o adresă din Stabilimentul Internațional.

— Mai ușor cu critica, până nu te concediez! i-a replicat Juliette.

Amenințarea nu sunase foarte convingător. Juliette a pocnit din degete la un ajutor de bucătar care trecea prin fața ei.

— Haide! Încă o sticlă!

Ajutorul s-a grăbit să-i facă pe plac. Pe timpul zilei nu erau prea mulți mușterii în club, iar gangsterii care treceau pe acolo la ora aceea nu aveau nimic altceva de făcut decât să lâncezească și să urmărească spectacolul diluat de după-amiază al lui Rosalind.

Noaptea, toate barierele cădeau și Rosalind se azvârlea în pași de *cha-cha* în miezul extravaganței. Luminile străluceau la capacitate maximă, iar energia de pe ringul de dans era atât de intensă, încât ar fi fost îndeajuns pentru a aprinde candelabrele care sclipeau auriu din tavanele roșii, afumate. Însă când soarele era sus pe cer și nu stăteau prea mulți clienți pe la mesele rotunde, locul părea cuprins de hibernare. Rosalind lucra de obicei două ore pe timpul zilei, pe care în mod clar le ura, dacă era să se ia în calcul lipsa ei de concentrare. Ridicase din sprânceană la Juliette, de pe scenă, întrebând-o fără cuvinte de ce se dădea în spectacol, și din această cauză pierduse primele note ale următorului ei cântec.

— Bei la ora unu după-amiaza? a comentat Rosalind o oră mai târziu, după ce își terminase în sfârșit reprezentația.

Se schimbase de hainele ei țipătoare de scenă și acum purta un *qipao* verde-închis, care se pierdea în verdele de aceeași nuanță al scaunului, în care Rosalind se lăsase să cadă. În lumina slabă, ochii ei negri rămăseseră singura trăsătură proeminentă. Restul ființei ei devenise straniu și cenușiu.

— Ei bine, încerc.

Juliette a turnat cu îndemânare și apoi i-a oferit paharul pe jumătate plin lui Rosalind. Rosalind a luat o gură și s-a strâmbat

atât de tare, încât bărbia ei ascuțită de la natură s-a metamorfozat în trei bărbii.

— E *îngrozitor!*

A tușit și s-a șters la gură. Apoi a privit în jur, punând ochii pe o masă goală.

— Te întâlnești din nou cu cineva aici?

Rosalind se gândea la vreun negustor sau, poate, la un diplomat străin, vreun om de afaceri – oameni puternici, cu care se presupunea că Juliette ar trebui să întrețină relații bune. Însă de când cu Walter Dexter, care fusese mai mult o pacoste, tatăl ei nu o mai trimisese să se întâlnească cu nimeni. Acum avea o singură misiune: să afle de ce mureau oamenii din Shanghai.

— De fiecare dată când bat la ușa tatălui meu ca să-l întreb dacă vrea să vrăjesc vreo persoană importantă, mă ușuiește de parcă...

Juliette a imitat teatral expresia grăbită a tatălui ei, scuturându-și încheietura repezit, ca pe un pește mort. Rosalind și-a mușcat buzele ca să nu izbucnească în râs.

— Atunci înseamnă că n-ai nimic mai bun de făcut?

— Pur și simplu mă bucur de talentul tău, i-a răspuns Juliette. M-am *săturat* de oamenii aceștia banali, care nu știu diferența dintre un echer înalt și un flic-flac...

Rosalind s-a strâmbat la ea.

— Nici măcar *eu* nu știu care este diferența. Sunt aproape convinsă că ai inventat termenii ăștia acum, pe loc.

Juliette a ridicat din umeri și apoi a aruncat restul băuturii. Răspunsul pe care i-l dăduse lui Rosalind era adevărat. Voia doar să fie văzută în club suficient de mult timp, astfel încât să nu pară deloc suspect atunci când, la apus, avea să se strecoare afară, ca să se întâlnească cu Roma.

Pe Juliette a trecut-o un fior. *Se strecura ca să se întâlnească cu Roma.* Asta îi reamintea prea mult de trecut. De o rană veche, dar care rămânea proaspătă, deschisă, dureroasă.

— Ești bine?

Rosalind a tresărit.

— De ce n-aș fi?

Machiajul era bun, dar Juliette petrecea la rândul ei mult timp, în fiecare dimineață, cu nasul printre sticluțe și borcănele cu cosmetice. Fără să se uite măcar prea îndeaproape, își dădea seama unde întinsese Rosalind un strat mai gros de cremă și pudră, putând să urmărească linia exactă care arăta unde se termina adevărata ei piele și unde începea stratul adăugat, menit să acopere cearcănele vineții.

— Îmi fac griji că nu dormi suficient, i-a răspuns Juliette.

În stânga lor s-a auzit o bubuitură. Chelnerița care curăța masa dărâmase un sfeșnic.

Rosalind a scuturat din cap – o mișcare prin care și-ar fi putut arăta dezaprobarea față de chelneriță, dar care ar fi putut să fie și un răspuns pentru Juliette.

— Am dormit, doar că nu tocmai bine. Îmi tot apar în vis insectele alea.

Rosalind s-a scuturat înfiorată și apoi s-a aplecat spre ea.

— Juliette, mă simt neputincioasă stând așa, degeaba, în timp ce orașul se destramă. Trebuie să pot face ceva...

— Liniștește-te! i-a spus Juliette blând. Nu e responsabilitatea ta.

Rosalind s-a sprijinit cu mâinile de masă, cu maxilarul încordat.

— Vreau să ajut.

— Ajută-mă dormind.

Juliette a încercat să zâmbească.

— Ajută-ne dansând cu toată măiestria ta minunată, ca să putem uita – chiar și numai pentru câteva clipe – că oamenii sparg magazinele și dau foc străzilor.

Doar ca să uite că nebunia afecta fiecare colțișor al acestui oraș, că nu aveau de-a face cu o forță împotriva căreia poliția, gangsterii sau puterile coloniale să poată lupta.

Rosalind nu a spus nimic pentru câteva clipe foarte lungi. Apoi, spre uimirea lui Juliette, a întrebat-o:

— Doar la atât sunt eu bună?

Juliette a tresărit.

— Pardon?

— S-ar zice că nici nu mai e cazul să fiu considerată Stacojie, i-a spus Rosalind cu amărăciune.

Vocea îi era aproape de nerecunoscut, sunând ca sticla spartă.

— Nu sunt nimic mai mult decât o dansatoare.

— *Rosalind.*

Juliette s-a aplecat spre ea, făcând ochii mici. De unde-i venise ideea asta?

— Ești dansatoare, da – dar una din cercul interior al Stacojiilor; iei parte la întâlniri și ai acces la părți din corespondență la care nici măcar tatăl tău nu are acces. Cum poți să te îndoiești că ești Stacojie?

Însă privirea lui Rosalind era bântuită de năluci. Amărăciunea dăduse naștere angoasei și angoasa îi măcina sufletul, transformând-o într-un om înfrânt. Faptul că văzuse monstrul o afectase mai mult decât lăsa să se vadă. Îi furase somnul și o făcuse să se gândească prea mult la unele lucruri. Iar acum ajunsese să pună la îndoială bazele fundamentale pe care era clădită viața ei. Lucru periculos pentru cineva ca Rosalind, a cărei minte era deja un cimitir etern.

— Doar că uneori mi se pare că nu e cinstit, i-a spus Rosalind direct, că ție ți se permite să *faci parte* din această familie și că vei ocupa un loc în cadrul Bandei Stacojii, iar eu sunt fie o dansatoare, fie nimic.

Juliette a clipit din ochi. Nu avea ce să-i spună. Doar:

— Îmi... pare rău!

Juliette s-a întins și și-a așezat mâna pe cea a verișoarei ei.

— Vrei să vorbesc cu tata...

Rosalind a clătinat repede din cap, apoi a scos un râset crispat.

— Te rog, nu mă băga în seamă! Sunt doar... Nu știu. Nu știu ce-i cu mine. Am nevoie de mai mult somn.

Rosalind s-a ridicat și i-a mai strâns mâna lui Juliette o dată, înainte de a-i da drumul.

— Trebuie să ajung acasă și să mă odihnesc, dacă vreau să fiu gata pentru tura din noaptea asta. Vii?

Nu putea merge cu ea, dar nici nu voia să o lase pe Rosalind să plece atâta timp cât părea să existe încă un conflict – un conflict între ele două – care rămăsese nerezolvat. Asta o neliniștea. I se ridicaseră firele de păr de pe ceafă, de parcă ea și vara ei s-ar fi certat, dar nu putea să identifice punctul nevralgic. Poate că totul era în mintea ei. Ochii lui Rosalind se limpeziseră acum și asta o făcea și pe Juliette să își mai vină în fire. Poate că fusese doar un moment trecător de îndoieli lăuntrice.

— Mergi tu! i-a răspuns Juliette în cele din urmă. Eu mai am timp de pierdut.

Rosalind a dat din cap și a zâmbit din nou. Odată ce a ieșit pe ușă, înăuntru a mai intrat o pală de vânt, înfiorând-o pe Juliette atât de tare de această dată, încât fata și-a ascuns gâtul cu totul în haină, lăsând blana s-o înghită. Acum nici măcar nu mai avea un spectacol care să o țină ocupată. Nu-i rămânea altceva de făcut decât să-i studieze pe Stacojiii ei.

— De când freci la masa aia? a strigat Juliette.

Chelnerița și-a îndreptat privirea spre ea și a oftat.

— *Xiǎojiě*, petele sunt persistente.

Juliette a sărit în picioare și a luat-o spre fată, țăcănind din tocuri. A întins mâna ca să primească pânza cu care ștergea fata. Chelnerița a clipit uimită din gene la ea.

— Domnișoară Cai, nu se cuvine să vă murdăriți mâinile...

— *Dă-mi-o!*

Fata i-a întins-o. Juliette a strâns-o în pumn. Din trei mișcări brutale – mâna lovind zgomotos masa –, suprafața era curată și lucioasă. Juliette i-a dat fetei cârpa înapoi.

— Folosește-ți cotul! Nu-i chiar atât de greu.

— M-am gândit la ceva.

Benedict și-a ridicat privirea de la blocul de desen, cu ochii mici în încercarea de a focaliza chipul lui Marshall. Era o zi înnorată, dar o coloană de lumină orbitoare străpungea totuși norii, cernându-li-se în camera de zi. Rezultatul era că cerul rămânea mohorât, fără să ofere confortul unei ploi sănătoase, puternice.

— Am urechile pâlnie.

Marshall s-a lăsat și el pe canapeaua lungă, dându-i la o parte picioarele lui Benedict cu un gest leneș. S-a prefăcut că nu îi aude mârâiturile de împotrivire, fără să se miște nici măcar atunci când era să se așeze pe piciorul lui gol.

— Nu ți se pare puțin straniu că Lordul Montagov ne-a trimis în atâtea misiuni împotriva Stacojiilor în ultimul timp? De unde are informațiile necesare?

— Nu e deloc straniu.

Atenția lui Benedict s-a întors asupra mișcării pe care o făcea creionul pe hârtia aspră.

— Avem spioni în Banda Stacojie. Mereu am avut spioni în Banda Stacojie. Iar ei au cu siguranță spionii lor printre noi.

— Avem spioni, desigur, dar nu chiar atâția.

Marshall părea întotdeauna sumbru atunci când încerca să se concentreze. Dacă era să fie sincer, lui Benedict i se părea puțin amuzant. Îndeletnicirea nu i se potrivea lui Marshall – era ca un clovn care poartă un costum din trei piese.

— Ce? Crezi că am reușit să ne infiltrăm în cercul lor interior?

Benedict și-a scuturat capul.

— Am ști dacă așa ar sta lucrurile. Poți să nu te mai foiești atât?

Marshall nu s-a oprit din foit. Părea că încearcă să se așeze cât mai confortabil, dar dacă nu avea să se potolească, pernele canapelei urmau să zboare cu totul. În cele din urmă s-a liniștit și și-a rezemat bărbia în pumn.

— Dar informațiile au fost atât de precise în ultima vreme! a observat el, cu o urmă de mirare în voce. El a aflat despre balul mascat înaintea lui Roma. În dimineața, asta m-a trimis după Kathleen Lang și știa cu precizie locul în care se va afla. Cum reușește unchiul tău să obțină aceste informații?

Benedict și-a ridicat privirea de la desenul lui, apoi și-a coborât-o din nou, mișcându-și rapid creionul. Pe foaie a apărut linia unui maxilar, îmbinată cu arcul unui gât. O umbră a devenit o gropiță.

— Lordul Montagov te-a trimis după Kathleen Lang? a întrebat el.

Marshall s-a lăsat pe spate.

— Păi, n-avea de gând să vă trimită pe tine sau pe Roma la o întâlnire a comuniștilor. Știi limba, dar fața ta nu trece neobservată la fel de bine ca a mea.

Benedict și-a dat ochii peste cap.

— Da, am înțeles asta. Dar de ce acum o urmărim pe Kathleen Lang?

Marshall a ridicat din umeri.

— Nu știu. Presupun că vrem să punem mâna pe informațiile pe care le obține ea.

Marshall și-a aruncat privirea pe fereastră, la vremea de afară. S-au scurs mai multe clipe de tăcere, în care singurul sunet care se auzea a fost acela de la ciotul de creion al lui Benedict alunecând pe hârtie.

— Să reluăm azi căutarea unei victime vii? a întrebat Marshall.

Benedict presupunea că ar fi trebuit să o facă. Nu mai aveau timp. Viața Alisei depindea de ei și, dacă mai rămăseseră locuri necercetate în încercarea de a ajuta la găsirea unui leac, nu era de datoria lor ca măcar să le încerce?

Oftând, Benedict și-a aruncat carnetul cu schițe pe masă.

— Presupun că trebuie să o facem.

— Oricum, te poți întoarce la desenat după ce dăm greș și ne retragem, i-a promis Marshall, apoi și-a răsucit capul și a aruncat un ochi la schiță. Dar nasul meu nu e atât de mare.

La apus, Juliette s-a strecurat afară din clubul burlesc cu capul plecat și bărbia ascunsă în guler. Era deopotrivă o încercare de a se ascunde și de a se proteja de briza rece – un vânt puternic care îi înțepa pielea la fiecare atingere. Nu știa ce avea ziua asta de adusese cu ea o iarnă timpurie atât de mușcătoare.

— Chifle, chifle calde la doi cenți! Luați-le acum, luați-le cât sunt calde...

— Domnișoară, domnișoară, vindem pește ieftin...

— Ghicesc norocul! Ghicesc în palmă! *Xiǎojiě*, arăți de parcă ai avea nevoie...

Juliette o cotea la stânga și la dreapta prin piața neacoperită, cu privirea ațintită în pământ. Își trăsese gluga de la haină pe ochi, până când aproape tot părul ajunsese să îi fie ascuns în blană și cam toată fața acoperită de puf. Problema nu era că ar fi putut să fie recunoscută – avea la îndemână o mie de scuze prin care să justifice ceea ce făcea, dar nu avea chef să născocească minciuni. Orașul era bătrânul ei prieten. Nu avea nevoie să-și ridice privirea ca să-și croiască drum. Dând dintr-o stradă în alta, în curând a ajuns pe Edward al VII-lea și și-a ridicat în sfârșit fruntea. Vântul îi lovea obrajii în timp ce îl căuta din priviri pe Roma.

Toată agitația de pe această stradă era îndreptată într-o singură direcție: spre Lumea Măreață. Nu era tocmai cinstit să numești locul „bâlci", așa cum îi plăcea lui Juliette să îi spună. Era mai degrabă un complex pentru divertisment în care găseai câte-n lună și-n stele. Oglinzi distorsionante, acrobați pe sfoară și chioșcuri la care se vindea înghețată, toate se amestecau într-o cacofonie de activități care-ți puteau mânca o zi din viață și toți banii din portofel. Atracția principală era opera chinezească, însă lui Juliette aceasta nu îi plăcuse niciodată prea mult. Preferații ei erau magicienii, deși nu mai intrase în bâlci de ani de zile și, cel mai probabil, toți magicienii pe care îi știuse ea odată plecaseră de acolo sau fuseseră înlocuiți.

Oftând, Juliette a cercetat cele cinci personaje chinezești celebre, așezate fix în vârful Lumii Mărețe. Ardeau în lumina palidă a soarelui de la apus, aprinse din spate de o urmă de oranj intens.

Alb... auriu... dragon... tigări, și-a tradus Juliette, ușor confuză, fără să înțeleagă de ce. Uitase pentru o clipă să citească de la dreapta la stânga în loc de la stânga la dreapta, lucru cu care se obișnuise în ultimul timp.

— Concentrează-te! și-a șoptit.

Atenția i-a coborât spre puhoiul de oameni care intrau și ieșeau pe ușile de la Lumea Măreață. A căutat cu grijă – cercetând cu privirea masele care urmăreau în semiîntuneric reclamele ce le ademeneau spre toate viciile imaginabile – până când ochii i s-au oprit în fața intrării unui magazin de rochii. Roma stătea rezemat de un felinar, cu mâinile îndesate adânc în buzunare și umbre vinețiii la ochi.

Juliette s-a îndreptat spre el, pășind pe pietrișul care îi înăbușea țăcănitul pantofilor. Se pregătea să se ia de el pentru că alesese un loc atât de departe de clădire, făcând-o pe ea să-i fie greu să-l găsească. Doar că, atunci când s-a apropiat de Roma, a citit ceva în expresia lui care a amuțit-o înainte de a începe.

— Ce s-a întâmpla...

— Nu te uita înapoi, a spus Roma. Ai fost urmărită.

— Ba nu.

Juliette răspunsese repede și fără urmă de îndoială, deși era mai degrabă un act de rebeliune din partea ei decât o certitudine. Când vorbise, instinctul o îndemnase să se răsucească și să îi demonstreze lui Roma că se înșală, însă logica îi spunea să se abțină. A rămas nemișcată, cu tendoanele gâtului încordate. Era adevărat că se concentrase să își țină chipul ascuns față de cei dinaintea ei și că nu fusese atentă la ce se întâmpla în jurul ei. Era oare cu putință să se fi ales cu un spion?

— Un bărbat alb s-a oprit odată cu tine, a spus Roma. A scos un ziar din buzunar și a început să-l citească în mijlocul străzii. Nu știu ce crezi tu, dar mie asta mi se pare foarte suspicios.

Juliette a început să se scotocească prin buzunar, înjurând în barbă.

— Poate că nu reprezintă o amenințare, a insistat ea. Poate că este unul dintre oamenii tăi, care îți supraveghează activitatea.

— Nu este rus, i-a replicat Roma imediat. Hainele și frizura sunt britanice, și noi nu avem din ăștia printre noi.

Juliette a dat în sfârșit de ceea ce căuta. Și-a scos pudriera. A deschis cutia și a plecat oglinda astfel încât să poată vedea în ea străzile întunecate din spatele ei fără să se întoarcă.

— L-am găsit, a anunțat Juliette. Cu batistă galbenă în buzunarul de la sacou?

— El este, i-a răspuns Roma.

Juliette nu-și dădea seama cum de putuse Roma să identifice spionul ca fiind britanic. Arăta ca oricare alt străin de pe stradă. Juliette a privit mai atent în oglindă. A schimbat unghiul ușor, un pic doar...

— Roma, a spus repede, ridicând glasul cu o octavă. Are un pistol.

— Toți străinii din orașul ăsta au pistoale...

— Îl îndreaptă spre noi, l-a întrerupt Juliette. Tocmai l-a tras de sub ziar.

Între ei s-a coborât o tăcere încordată, în timp ce amândoi își treceau în revistă opțiunile. În jurul lor orașul rămânea în mișcare, viu și vibrant, nepăsător. Însă nu ar fi putut să se amestece din nou în mulțime fără să fie urmăriți până la locul spre care se îndreptau. Nu aveau nicio copertină sub care să se ascundă și să se facă nevăzuți, nu aveau cum să-și scoată propriile arme fără ca englezul să-i vadă și să tragă el primul.

— Deschide-ți haina și îmbrățișează-mă! i-a cerut Roma.

Juliette s-a înecat cu hohotul de râs care-i izbucnise brusc în piept. Aștepta poanta, însă, din câte se vedea, Roma vorbea serios.

— Glumești? a spus ea.

— Nu, nu glumesc, i-a răspuns Roma serios. Fă-o, ca să-l pot împușca!

Spionul britanic era la mai bine de o sută de pași în urmă. În spațiul dintre ei se aflau zeci de cetățeni în continuă mișcare. Cum credea Roma că avea să-l împuște în aceste condiții, în timp ce o *îmbrățișa* pe Juliette?

Juliette a tras de funda din jurul taliei și și-a desprins haina, ridicându-și totodată mâna. A închis oglinda în palma celeilalte mâini, pierzând astfel contactul vizual.

— Sper că știi ce faci, a șoptit ea.

Abia putea respira. Pulsul îi bubuia ca o tobă.

Și-a trecut brațele în jurul gâtului lui Roma.

Juliette i-a simțit respirația oprindu-se pentru o clipă, insesizabil dacă nu ar fi fost atât de aproape. Poate că Roma nu luase în considerare faptul că, cerându-i să-i fie paravan, se va apropia de ea. Cu siguranță nu se așteptase ca bărbia ei să-și găsească imediat locul în ungherul dintre umăr și gât, ca pe vremuri.

Amândoi crescuseră și le crescuseră spini. Dar, cu toate acestea, Juliette își găsise din nou locul atât de ușor – mult prea ușor, i se părea.

— Apleacă-te mai aproape! a instruit-o Roma.

Juliette l-a simțit mișcându-se, apoi scoțându-și pistolul la adăpostul hainei ei umflate de vânt.

Juliette își amintea cum Roma îi jurase că nu va pune niciodată mâna pe un pistol. Nu se obișnuise cu armele automate cu aceeași ușurință cu care o făcuse ea. În acele câteva luni pe care le petrecuse în Shanghai la cincisprezece ani, Roma nu dusese același stil de viață ca al ei. În vreme ce el acționa de pe poziția confortabilă de moștenitor al Florilor Albe, Juliette se lupta să fie văzută, atentă la fiecare cuvânt al tatălui ei, temându-se că, dacă ar fi pierdut vreo instrucțiune, ar fi fost aruncată în anonimat.

„Noi nu ne permitem luxul milei, Juliette. Uită-te la orașul *ăsta*! Uită-te la foametea care se ascunde sub pojghița lustruită!"

Lecția preferată a tatălui ei implica urcatul în podul casei, acolo de unde se uitau amândoi pe cea mai înaltă dintre ferestre, ațintindu-și privirea spre centrul orașului, care se întrezărea la orizont.

„Imperiile pot cădea în doar câteva ore. Nici acesta nu este diferit. Aici, în Shanghai, cel care trage primul are cele mai multe șanse de a supraviețui."

Juliette își învățase lecția. Din câte se vedea, Roma adoptase și el aceeași atitudine în anii care se scurseseră.

— Să nu ratezi! a șoptit Juliette.

— Eu nu ratez niciodată.

S-a auzit un pocnet. Juliette s-a răsucit imediat și a văzut spionul englez prăbușindu-se în locul în care fusese împușcat, cu o pată mare și roșie înflorindu-i în piept. Juliette avea o gaură fumegândă în haină, dar ea abia dacă băgase de seamă. Era distrasă de țipetele care răsunau în jurul lor și de mișcarea frenetică a mulțimii, în timp ce oamenii căutau să identifice sursa bubuiturii.

În Shanghai se auzeau adesea împușcături, dar niciodată într-un loc atât de aglomerat, niciodată într-un loc pe care străinilor le plăcea să îl laude prietenilor de acasă. Împușcăturile își aveau locul în lumea gangsterilor și a conflictelor de la granițele teritoriale, la ore fatidice din noapte, când demonii bântuiau pe străzi sub lumina lunii. Acel moment ar fi trebuit să fie rezervat strălucirii calde a apusului. Era momentul în care lumea se putea preface că Shanghai nu era împărțit pe din două.

În haosul iscat însă, trei figuri rămăseseră complet nemișcate.

Juliette nu fusese urmărită de un om. Ci de patru.

Așa că trebuiau să fugă, *chiar în acea clipă.*

— În bâlci! a dat comanda Juliette.

S-a întors spre Roma, încruntată din cauza încetinelii lui.

— *Haide!* E prima oară când mă văd nevoită să fug de la locul unei crime pe care eu am comis-o.

Roma clipea, nedumerit. Avea ochii mari, părând că nu-i vine să creadă. Lui Juliette i s-a părut că nu era cu desăvârșire ancorat în prezent în timp ce se avântau prin mulțime, luptându-se cu brațele și coatele care apăreau din toate direcțiile în încercarea de a se pune la adăpost.

— O crimă pe care *tu* ai comis-o? a murmurat Roma.

Juliette a fost nevoită să își ciulească urechile ca să-l audă.

— *Eu* am tras cu pistolul ăla.

Juliette a pufnit și s-a întors spre el.

— Chiar trebuie să îți asumi meritul pentru...

Cuvintele i-au murit pe buze. Crezuse că Roma o corecta, că voia să își asume el meritul, dar când i-a văzut chipul, a înțeles. Fusese de fapt o acuzație.

Nu voise să tragă.

Juliette s-a întors repede, scuturând din cap de parcă ar fi văzut ceva ce nu trebuia să vadă. Se gândise că în sfârșit Roma se acomodase cu armele, iar acum băiatul o surprindea prin reacția lui. Cât din ceea ce arăta era doar o fațadă? Până acum, Juliette nu se gândise că, în vreme ce Roma era asaltat de zvonurile despre cruzimea *ei*, care îl făceau să creadă că e o persoană diferită, poate că și ea, la rândul ei, căzuse pradă aceleiași capcane crezând poveștile despre răceala de gheață a lui Roma, care își aveau originea chiar în sânul Florilor Albe.

Juliette s-a încruntat, sugându-și burta ca să treacă prin spațiul strâmt dintre două umbrele deschise. Când a ajuns de cealaltă parte, ochii i s-au îndreptat din nou spre Roma – spre maxilarul lui încordat și spre privirea concentrată.

Nu părea să își dea niciodată seama ce era adevărat și ce nu atunci când venea vorba de Roma Montagov. Crezuse că îl cunoaște și apoi îi devenise străin. Crezuse că îl descifrase după ce

o trădase și îl înfierase ca diabolic și însetat de sânge, însă acum i se părea că n-ar fi așa.

Poate că adevărul nu exista. Poate că lucrurile nu erau atât de simple și nici adevărul nu era unul singur, imuabil.

— Repede! i-a strigat Juliette lui Roma, scuturând din cap ca să-și limpezească mintea.

Au reușit să intre în Lumea Măreață și s-au oprit în ușă, ca să verifice dacă urmăritorii lor se mai țineau după ei. Juliette a aruncat o privire peste umăr și a descoperit doi dintre cei trei bărbați pe care îi văzuse mai devreme, ambii croindu-și drum prin mulțime, cu privirea ațintită asupra ei. Avansau strategic, păstrându-se în urma câte unui civil, aplecați tot timpul. Roma a tras-o de umăr ca să o îndemne să se miște, însă Juliette îl căuta pe cel de-al treilea spion, în timp ce mâna îi aluneca spre gleznă.

— Unde este?

Roma a cercetat mulțimea și, după o fracțiune de secundă, a arătat spre capăt, spre un bărbat care alerga, încercând poate să găsească o altă intrare în Lumea Măreață, astfel încât să-i poată încolți înăuntru.

Juliette și-a scos pistolul din ciorap. În câteva secunde bărbatul urma să dispară din câmpul lor vizual.

Chiar dacă Roma nu era moștenitorul brutal pe care acest oraș îl credea, asta nu însemna că reputația lui Juliette era mai puțin reală.

Bărbatul s-a prăbușit din mers, cu glonțul lui Juliette înfipt în gât. Înainte ca pistolul să i se oprească din fumegat, Juliette se întorsese deja pe călcâie, pătrunzând mai adânc în clădire.

În interiorul Lumii Măreție, majoritatea inșilor nu auziseră împușcăturile, iar ceilalți credeau că sunt parte din efectele sonore ale bâlciului, menite să creeze atmosferă. Juliette își croia drum prin mulțime, întrezărindu-și reflexia cu coada ochiului în timp ce traversa expoziția de oglinzi distorsionante.

— Cum facem să scăpăm de ceilalți doi? i-a strigat Roma.

— Urmează-mă! i-a răspuns Juliette.

Au răzbit prin cea mai aglomerată zonă și au ieșit în aer liber, în centrul descoperit al Lumii Mărețe. Acolo era în plină desfășurare un spectacol de operă, dar Juliette era ocupată să caute o altă intrare spre zona acoperită a clădirii și își ținea ochii ațintiți spre scările exterioare care urcau în zigzag de la un etaj la altul. Juliette a reușit să treacă de o familie cu cinci membri, dar s-a lovit de o femeie care ducea o colivie. A strâns din ochi când colivia s-a prăvălit la pământ și pasărea a scos un chirăit de moarte.

— Juliette, s-a auzit Roma din spatele ei. Ai grijă!

— Grăbește-te! s-a răstit Juliette la rândul ei.

Grija pe care o arăta Roma îi încetinea. Juliette l-a întrezărit pe unul dintre urmăritorii lor într-una dintre oglinzi. Celălalt se izbise de un scrib care se grăbea exasperat spre ieșire.

— Încotro ne îndreptăm? a gâfâit Roma.

Juliette a arătat spre o scară mare, albă.

— Sus! a răspuns. Repede, repede... Nu, Roma, *apleacă-te!*

În clipa în care au pășit pe scări și s-au ridicat deasupra mulțimii, urmăritorii lor au putut trage direct. Gloanțele ricoșau, îndemnând-o pe Juliette să urce treptele câte trei odată.

— Juliette, nu-mi place asta! a strigat Roma.

Roma urca scările câte patru, ca să se mențină în același ritm cu ea.

— Nici pentru mine nu e tocmai distractiv! i-a strigat Juliette.

A pășit pe brânci la cel de-al doilea etaj și a luat-o înainte, spre interiorul clădirii circulare.

— Ține-te după mine!

Etajul acesta era plin de oameni, nu de jucării de bâlci: pești, actori, bărbieri – cu toții își ofereau serviciile celor care se aflau în căutarea lor.

— Pe aici! a strigat Juliette, gâfâind.

A trecut ca fulgerul pe lângă experții în extragerea cleiului din urechi și a dat buzna prin niște uși pliante. Roma o urma îndeaproape.

— Aici, aici!

Juliette l-a apucat pe Roma de mânecă și l-a tras cu forță spre rândurile de umerașe cu rochii dantelate din încăpere.

— Ne...? Ne ascundem? a șoptit Roma.

— Doar pentru moment, i-a răspuns Juliette. Lasă-te pe vine!

S-au ghemuit printre haine, ținându-și respirația. O clipă mai târziu, ușile s-au dat de perete și cei doi spioni au năvălit înăuntru, respirând greoi în liniștea din încăpere.

— Verifică partea aia! i-a ordonat unul dintre ei celuilalt.

Accent britanic.

— Eu voi verifica aici. Nu se poate să fi ajuns prea departe.

Juliette i-a văzut pe cei doi bărbați despărțindu-se, urmărindu-le picioarele, și a așteptat până când cele două perechi de pantofi au ajuns la o distanță considerabilă.

— Acela e al tău! a șoptit Juliette, arătând spre perechea de încălțări care se apropia de ei. Ucide-l!

Roma a apucat-o repede de încheietură.

— Nu, a șuierat. Suntem doi împotriva la doi. Îi putem cruța.

Un zgomot metalic a reverberat în încăpere. Unul dintre bărbați se împiedicase de un suport pentru haine.

Juliette și-a smuls încheietura din strânsoarea lui Roma și a scuturat din cap cu asprime, doar ca să nu-și mai piardă timpul certându-se. S-a dat un pic mai în față. În vreme ce bărbatul pe care i-l desemnase lui Roma se oprise lângă acesta, cercetând, cel mai probabil, în jur, celălalt continua să se plimbe, așa că Juliette nu a avut de ales și s-a avântat înainte, mișcându-se rapid printre rândurile de haine, cu spatele plecat.

Nu știa ce o dăduse de gol. Poate că îi țăcănise tocul sau poate că mâna îi atinsese un umeraș și metalul zdrăngănise, însă bărbatul s-a oprit, s-a răsucit și a tras în direcția ei, glonțul trecându-i pe la ureche.

S-a auzit o nouă împușcătură în apropiere. Juliette nu știa dacă trăsese celălalt bărbat sau Roma. Nu își dădea seama ce se întâmplă în jur. Singurul lucru de care era conștientă era că trebuia să își stabilească ținta în milisecunda dinainte ca spionul să tragă din nou.

Pe țeava pistolului ei ieșea fum. Glonțul tras de ea se înfipsese în umărul drept al bărbatului, care scăpase arma la podea.

— Roma! l-a strigat Juliette, cu pistolul și ochii încă ațintiți la englez. L-ai prins?

— L-am pus la pământ, i-a răspuns Roma și s-a apropiat de Juliette, oprindu-se chiar în spatele ei.

— Cine v-a trimis? l-a întrebat Juliette pe ultimul lor urmăritor.

— Nu știu! a răspuns englezul repede.

Ochii i s-au mutau de la țeava pistolului ei la ușă și apoi din nou la pistol. Era la douăzeci de pași de ieșire.

— Cum adică nu știi? a întrebat Roma autoritar.

— Am auzit de la alți negustori că Larkspur oferă bani pentru capetele lui Juliette Cai și Roma Montagov, s-a bâlbâit omul. Am încercat și noi. Vă rog... haideți, lăsați-mă să plec! Ni s-a părut o ofertă greu de refuzat, știți? Ne-am gândit că ne va fi greu să vă găsim pe fiecare în parte, dar apoi voi v-ați făcut apariția împreună. Nu-i ca și cum am fi avut vreo șansă oricum...

Bărbatul și-a pierdut vocea. După felul în care căscase ochii, părea să-și fi dat seama de ceea ce știa acum. Știa că Roma Montagov și Juliette Cai lucrează împreună. Le văzuse îmbrățișarea. Îi oferiseră o informație valoroasă pentru Larkspur, informație care i-ar fi conferit putere.

Bărbatul s-a aruncat spre ușă. Roma a strigat un avertisment — nu era clar dacă îndreptat spre englez sau spre Juliette — și

a țâșnit furios după om, cu o mână întinsă, în încercarea de a-l prinde de guler și de a-l trage înapoi înăuntru, ca pe un câine vagabond.

Însă Juliette apăsase deja pe trăgaci. Bărbatul s-a prăvălit la podea, desprinzându-se, mort, din strânsoarea lui Roma.

Roma și-a coborât privirea asupra mortului. O clipă, Juliette i-a citit groaza în privire, înainte ca el să clipească și să o ascundă.

— Nu era nevoie să-l ucizi.

Juliette a făcut un pas în față. Pe obrazul palid al lui Roma era o pată de sânge, care cobora arcuit, cizelându-i osatura feței în lumina slabă a beculuí.

— El ne-ar fi ucis pe noi.

— Știi – Roma și-a smuls privirea de la cadavru –, el a fost atras în toată afacerea asta. Nu a avut de ales, ca noi.

Odată ca niciodată, Roma și Juliette alcătuiseră un set de reguli care, dacă ar fi fost urmate, ar fi făcut orașul ceva mai tolerabil. Nu ar fi făcut din Shanghai un loc blând, dar ar fi fost salvat și acela era singurul lucru la care puteau spera. Gangsterii trebuiau să omoare doar alți gangsteri. Singurele ținte acceptabile erau cei care își aleseseră viața pe care o duceau, și aici intrau, își dăduse Juliette seama mai târziu, angajații obișnuiți – menajerele, șoferii, *Dădaca*.

Luptă murdar, dar cu viteje! Nu te lupta cu cei care nu înțeleg ce înseamnă să lupți!

Dădaca știuse cu precizie ce înseamnă să lucrezi pentru Banda Stacojie. *Acest* englez fusese atras de un miraj și se alesese cu mai mult decât își putuse vreodată închipui. Nimerise într-un cuib de viespi. Și ei aveau acum să-l lase acolo, într-un lac de sânge. Curând, în cameră avea să intre cineva și să îl găsească. Sărmanul muncitor care urma să dea peste el avea să sune la poliție. Forțele municipale aveau să ajungă acolo cu aceeași emoție pe care ți-o trezește o cultură agricolă moartă pe câmp – nemulțumire în fața pierderii, dar niciun fel de atașament personal.

Conform regulilor pe care le stabiliseră ei, acești urmăritori ai lor ar fi trebuit cruțați. Dar Juliette renunțase la acele reguli vechi atunci când renunțase la Roma cel din trecut. Atunci când apărea un conflict, se gândea la ea, la siguranța ei – nu la cea a bărbatului care-i flutura un pistol în față.

Însă înțelegerea rămânea înțelegere.

— Bine, a răspuns Juliette scurt.

— Bine?

Fără să se uite la el, Juliette a scos o batistă de mătase din haină și i-a întins-o.

— Bine, a repetat ea, de parcă Roma nu ar fi auzit-o bine prima oară. Tu ai zis să-i cruțăm și, deși am fost de acord, am încălcat mai apoi înțelegerea. Aici am greșit. Atâta vreme cât lucrăm împreună, trebuie să ne ascultăm unul pe celălalt.

Roma și-a dus încetișor batista la obraz. S-a șters la un milimetru de unde se afla, de fapt, urma de sânge, trecându-și doar materialul în lungul maxilarului puternic. Juliette s-ar fi așteptat să fie încântat de încercarea ei jalnică de a-și cere scuze sau că cel puțin avea să dea din cap, satisfăcut. În schimb, privirea i-a devenit și mai îndepărtată.

— Pe vremuri eram buni la asta.

Juliette a simțit un gol uriaș în stomac.

— Poftim?

— Știam să lucrăm împreună. Să ne ascultăm.

Nu își mai ștergea fața. Mâna îi plutea doar în aer, ezitant.

— Pe vremuri eram o echipă, Juliette.

Juliette a pășit spre el și i-a smuls batista de mătase din mână. O simțea aproape ca pe o insultă personală – faptul că era atât de nepriceput la a-și șterge un amărât de strop de sânge. Cu o mișcare înciudată, a pătat albul mătăsii în roșu-stacojiu și chipul lui a redevenit frumos.

— Nimic din toate acele lucruri, a șuierat Juliette, nu a fost *adevărat.*

Avea ceva teribil distanța dintre ei, distanță care se micșora din ce în ce mai mult, ca o sfoară care se strânge din ce în ce mai tare. Orice mișcare bruscă ar fi avut urmări dezastruoase.

— Desigur, a răspuns Roma pe un ton monoton.

Ochii i s-au aprins, de parcă abia acum își amintise și el asta.

— Te rog să mă ierți că am omis asta!

Între ei s-a scurs un moment de tăcere încordată: funia era desprinsă încetișor, întorcându-se în poziția inițială. Juliette și-a mutat privirea prima și a pășit într-o parte, ca să nu atingă balta de sânge care creștea pe dușumelele putrede din lemn. Acesta era un oraș acoperit de sânge. Era o prostie să încerci să schimbi asta.

— Se pare că, în vreme ce noi îl căutăm pe Larkspur, Larkspur bântuie pe urmele noastre, a observat Juliette, arătând spre mort.

— Înseamnă că am dat de ceva, a spus Roma cu convingere. Ne apropiem de salvarea Alisei.

Juliette a dat din cap. Larkspur părea, cumva, să știe că vin după el. Dar dacă își închipuise că niște negustori puteau să-i sperie, avea să fie profund dezamăgit.

— Trebuie să ajungem la el înainte să se facă și mai târziu.

Juliette a scos afișul care propovăduia vaccinarea, îndoindu-l în așa fel încât adresa de jos să rămână vizibilă. Absentă, și-a dus cealaltă mâna la gât, ca să șteargă senzația umedă pe care o simțea acolo, întrebându-se dacă și ea se alesese cu pete de sânge, fără să-și dea seama.

Roma a dat din cap.

— Să mergem!

Douăzeci și trei

PE VREMURI, PE-ACOLO TREBUIE SĂ FI FOST LINIȘTE. Poate că din când în când treceau cai, bocănind din copite, călătorind de la o pășune la alta, până când urmele pe care le lăsau în pământ creaseră un drum. Rapid, în câțiva ani, potecile bătătorite timp de secole fuseseră acoperite de pavaj. Pietre care se credeau nemuritoare fuseseră transformate în pulbere; copaci mai bătrâni decât unele țări fuseseră puși la pământ și distruși.

Și în locul lor înflorise lăcomia. Se întrupase în drumuri feroviare, care legau sat de sat, până când nu mai rămăseseră granițe. Se întrupase în cabluri și țevi și în complexuri de apartamente, înghesuite unul deasupra celuilalt, fără prea multă planificare.

Juliette se gândea că Stabilimentul Internațional suferise cele mai profunde schimbări. Invadatorii nu puteau să îi șteargă pe oamenii care trăiau în zona pe care hotărâseră să pună stăpânire, dar puteau șterge restul.

Unde au dispărut felinarele? s-a întrebat Juliette, oprindu-se în stradă, cu capul lăsat pe spate. *Ce mai este Shanghaiul fără felinarele sale?*

— Am ajuns, a spus Roma, întrerupându-i reveria. Aceasta este adresa de pe afiș.

Roma a arătat spre clădirea din spatele celei la care se uita Juliette.

O clipă, Juliette și-a întors privirea spre ea și prin minte i-a trecut că nu vede bine. Era o noapte întunecată, însă prin ferestrele casei se cernea suficientă lumină de la lămpile cu ulei, încât Juliette să poată vedea rânduri-rânduri de oameni afară, așezați la o coadă care începea la ușa din față și dădea de trei ori roată clădirii. A pornit-o drept într-acolo.

— Juliette! a șuierat Roma. Juliette, așteaptă...

Nu contează, Roma, ar fi vrut să-i spună. Știa ce gândea el sau cel puțin bănuia. Că trebuiau să fie atenți. Că trebuiau să evite să fie văzuți împreună. Asasinii lui Larkspur erau pe urmele lor, așa că trebuiau să aibă grijă pe cine supără. *Nu contează*, ar fi vrut Juliette să urle. Dacă oamenii lor continuau să moară, dacă nu-i puteau salva pe cei pe care încercau să îi protejeze, nimic pe lume nu mai conta.

Juliette și-a croit drum cu coatele spre capul cozii. Când un bărbat mai în vârstă de lângă ușă a încercat să o împingă înapoi, l-a blestemat cu cele mai urâte cuvinte care i-au venit pe limbă în dialectul shanghaiez și omul s-a făcut mic, de parcă i-ar fi fost suptă energia din vene.

Juliette l-a simțit pe Roma în spatele ei când s-a oprit în fața bărbatului impunător care păzea ușa. Roma și-a lăsat cu grijă mâna pe cotul ei, în semn de avertisment. Omul acela era de două ori mai lat decât ea. După ce l-a privit rapid din cap până în picioare sub lumina lămpii cu ulei, Juliette și-a zis că e probabil un ajutor angajat, care venea dintr-o țară din sudul extrem al Chinei, dintr-un loc în care disperarea era motorul și foamea, cea care îl alimenta.

Roma o trăgea tot mai insistent de cot. Juliette și-a ferit brațul, aruncându-i băiatului o privire aspră, prin care-i impunea să se potolească.

Roma nu fusese niciodată atât de îngrijorat pentru siguranța lor.

Luase parte la destul de multe confruntări cu Banda Stacojie în anii în care Juliette fusese plecată. Deși ura arena pentru lupte a Florilor Albe, fusese implicat în mai multe bătăi de stradă decât îi plăcea să recunoască și se alesese cu ceva cicatrici, pentru că prima lui reacție în fața unui cuțit era întotdeauna de a bloca, în loc de a fugi. Era inevitabil; chiar dacă el ura violența, violența făcea parte din viața lui și fie coopera, fie avea să fie secerat.

Avusese însă întotdeauna spatele asigurat. Mai multe perechi de ochi îi urmăreau fiecare mișcare.

Acum, erau doar el și Juliette împotriva unei amenințări necunoscute, care nu mai era nici Banda Stacojie, nici Florile Albe. Acum erau doar ei doi împotriva unei forțe care îi voia pe amândoi morți, care își dorea ca puterile din Shanghai să fie strivite și să domnească anarhia.

— Lasă-ne să intrăm! a cerut Juliette.

— Intră doar angajații lui Larkspur, a răspuns paznicul cu glas răsunător. Altfel trebuie să vă așteptați rândul.

Roma a aruncat o privire peste umăr, cu respirația la fel de accelerată ca mișcările pe care le făcea. Majoritatea celor din jurul lor așteptau și ei la rând, strânși unii într-alții, dar câțiva bărbați și câteva femei nu aveau o poziție tocmai obișnuită. Nu stăteau la coadă; dădeau târcoale în jurul ei – înaintând doar pentru a nu se da de gol că fac parte din personal.

— Juliette, a avertizat-o Roma și a trecut la rusă, ca să evite să fie înțeles de cei care ar fi putut să tragă cu urechea. Sunt cel puțin încă cinci persoane aici care sunt plătite de Larkspur cu

banii lui murdari. Au arme. *Vor* reacționa dacă văd că reprezinți o amenințare.

— Au arme? a repetat Juliette.

Rusa ei avusese întotdeauna o anumită intonație; nu era tocmai un accent – profesorul ei fusese mult prea bun; era un manierism, un fel anume în care rostea vocalele, specific ei.

— Și eu am.

Juliette și-a balansat brațul pornind de la abdomen și a lovit cu forță cu dosul palmei. L-a izbit atât de puternic pe paznic, încât acesta a căzut la pământ ca un bolovan, lăsându-i drum liber lui Juliette să lovească cu piciorul în ușă și să o deschidă. L-a tras pe Roma după ea, înainte ca acesta să se dumirească bine ce se întâmplă.

S-a folosit de pistol, și-a dat el seama cu întârziere. Juliette nu obținuse dintr-odată puterea unui luptător profesionist – avea pur și simplu pistolul ascuns în mână și îl lovise pe paznic în tâmplă cu patul acestuia. Paznicul nici măcar nu observase când scosese arma. Putuse acționa cu ușurință, pentru că atenția omului era concentrată asupra feței ei – asupra maxilarului încordat și a zâmbetului rece.

Juliette îmbrățișa pericolul cu brațele larg deschise. Din câte se vedea, Roma nu era în stare să facă asta nici măcar atunci când în joc era ce avea mai de preț, nici măcar atunci când știa că Alisa era imobilizată într-un pat de spital. Roma aproape că se temea de lucrul care ar fi putut să-l împingă dincolo de limite și spera să nu îl afle niciodată, pentru că el însuși nu voia să ajungă așa.

— Încuie! i-a comandat Juliette.

Roma a revenit la realitate. A analizat ușa subțire din metal și a închis-o, trăgând zăvorul. S-a uitat apoi cu precauție la Juliette și în jurul camerei în care se găseau. Era la capătul unei scări, una care urca atât de abrupt, încât Roma nu putea să vadă ce se află în capăt.

— Avem cel mult cinci minute la dispoziție înainte ca cei de afară să spargă ușa asta prăpădită, a estimat el.

De cealaltă parte, începuseră deja bubuiturile.

— Cinci minute ar trebui să ne ajungă, a declarat Juliette și a arătat spre ușă. Îmi fac griji că vom avea chiar mai puțin din cauza zgomotelor ăstora.

Juliette a luat-o în sus pe scări, urcând câte două trepte odată. Pistolul pe care îl avusese în mână nu se mai vedea. Deși stătuse cu ochii pe ea tot timpul, Roma nu era sigur unde dispăruse. Haina de pe ea avea doar un buzunar mic. Rochia de pe dedesubt era doar o fâșie lungă de material, brodată cu o mulțime de mărgele. Cum reușea să își ascundă toate armele?

Ajuns pe penultima treaptă, Roma a fost izbit de un miros de tămâie. Când a pășit în capătul scărilor, și-a zis că nu e tocmai surprins de ceea ce vede în fața ochilor. Îi amintea de cărțile cu povești pe care i le citea Lady Montagova atunci când era mic, basme despre nopțile arabe și duhurile din deșert. Draperii colorate din mătase pluteau în briza pe care agitația lui Roma și a lui Juliette o creaseră, descoperind pervazurile scorojite, periculos de apropiate de lumânările care ardeau pe podea. Atât pe pereți, cât și pe podele, erau întinse covoare moi și plușate, care răspândeau căldură și o mireasmă stranie, *antică*. Nu se vedea niciun scaun, doar o mulțime de perne și pernuțe, fiecare dintre ele ocupată de unul dintre supușii lui Larkspur.

În centru se afla o masă joasă, așezată între o femeie cu o seringă și un bărbat care își ținea brațul întins. Și ei erau așezați pe perne.

— *Mon Dieu!*[1] a strigat bărbatul de la masă.

Pistolul lui Juliette își făcuse din nou apariția. Era îndreptat spre femeia cu seringa.

---

[1] „Dumnezeule!", în lb. fr., în orig. (n. red.).

— Tu ești Larkspur? a întrebat Juliette în engleză.

Roma i-a trecut în revistă pe ceilalți douăzeci de indivizi stranii din încăpere. Încă nu putea să-și dea seama care erau angajații lui Larkspur și cine venise acolo pentru vaccin. Jumătate dintre ei se îndreptaseră, arătând astfel că sunt implicați în afacere, însă nu păreau să aibă de gând să intervină. Le tremurau coatele și își lăsaseră capetele între umeri. Erau cu toții oameni de teapa lui Paul Dexter, care apelase deja la Florile Albe o dată sau de două ori. Se credeau puternici și valoroși, dar în realitate erau niște lași. Nu ar fi îndrăznit să vorbească despre faptul că îi văzuseră pe Roma și pe Juliette lucrând împreună fără să poată aduce dovezi tangibile.

Femeia nu a răspuns imediat. A scos acul din brațul francezului și a curățat vârful, apoi a deschis o cutie mică, așezată lângă ea. Pe o parte străluceau cinci fiole roșii, așezate în șir. De cealaltă parte se afla un șir de fiole albastre.

Cu cât întârzia mai mult femeia să răspundă, cu atât devenea mai probabil ca ea să fie Larkspur și ca pronumele masculine pe care toată lumea le folosea să se bazeze doar pe o presupoziție.

Asta până când femeia și-a ridicat brusc privirea – cu ochii ei încondeiați cu kohl negru și sprâncenele dese ațintiți asupra pistolului lui Juliette – și a spus:

— Nu, nu sunt.

Avea un accent ciudat, apropiat de cel franțuzesc, dar nu tocmai franțuzesc. Bărbatul de lângă ea împietrise. Poate că se gândea că, dacă nu avea să se miște, Juliette nu avea să-l observe.

— Ce e în injecțiile alea? a întrebat Juliette.

Cealaltă mână, nu cea cu pistolul, i s-a mișcat într-o parte în timp ce vorbea. Roma nu a înțeles din prima ce face, însă apoi și-a dat seama că *arăta* spre fiole. Voia ca el să apuce una.

— Ei, acum, dacă ți-aș spune – a răspuns femeia – am da faliment.

În vreme ce Roma se apropia de fiole, Juliette abia se abținea să nu apese pe trăgaci. Cu mult timp în urmă, unul dintre profesorii ei îi spusese că faptul că e impulsivă e defectul ei fatal. Acum nu își mai amintea care dintre profesori fusese – cel de literatură chineză? De franceză? De etichetă? Orice subiect va fi fost, nu conta; izbucnise atunci, indignată din cauza comentariului, și îi demonstrase în mod direct profesorului că are dreptate.

Acum avea să respire adânc. *Zâmbește!* și-a zis. Înainte de a se întâlni cu oricare dintre străinii din New York, urma aceeași rutină: zâmbet, umerii trași înapoi, ochii plecați. Era degajată și efervescentă, era definiția unei fetișcane, și se străduia de zece ori mai tare să păstreze această imagine dorită din cauza pielii ei.

— Răspunde-mi atunci la următoarea întrebare! i-a cerut Juliette.

Zâmbetul pe care și-l dorea și-a făcut apariția pe chipul ei, un zâmbet care arăta de parcă întreaga situație era teribil de amuzantă, de parcă pistolul pe care-l ținea în mână nu ar fi fost îndreptat spre capul femeii.

— Ce știe Larkspur despre nebunie? Cum de ar putea să aibă el leacul, în vreme ce toți ceilalți nu îl au?

Roma se lăsase pe vine, în timp ce Juliette conducea discuția. Și-a trecut o mână pe după gâtul francezului, încercând să îl intimideze, și i-a spus în franceză să se ridice și să se facă nevăzut. În timp ce vorbea, Roma se pleca din ce mai aproape, prefăcându-se că se amuză să îl amenințe pe bărbat. Adevărul era însă că se apleca pentru a fi cât mai aproape de masă, astfel încât, atunci când brațul i-a ajuns chiar deasupra cutiei cu fiole, dintr-o mișcare ușoară a degetelor a reușit să strecoare unul albastru în mânecă.

Între timp, fără să își dea seama ce se petrecea chiar sub nasul ei, femeia a ridicat din umeri, enervant de calmă. Degajarea ei sporea și mai mult tensiunea care deja mustea în camera aflată la un pas de-a exploda.

— Va trebui să îl întrebi tu însăți pe Larkspur, i-a răspuns femeia, dar îmi e teamă că nimeni nu știe unde – sau cine – este.

Juliette a fost cât pe ce să apese pe trăgaci în clipa aceea. Nu *voia* ca femeia să moară, nici nu se distra ucigând oameni. Dar, dacă i se puneau în cale, trebuiau îndepărtați. Nu voia să ucidă, ci să acționeze. Oamenii ei mureau pe capete din cauza unei nebunii pe care ea nu putea să o controleze, orașul ei tremura de frică din cauza unui monstru pe care nu îl putea înfrunta și se săturase să nu facă *nimic*.

Orice era de preferat lipsei de acțiune. Atunci când lui Juliette îi venea să explodeze din cauza frustrării, singura soluție era să arunce altceva în aer.

Roma s-a ridicat în picioare și i-a atins umărul.

— Am luat-o, a murmurat în rusă și Juliette – scrâșnind atât de tare din dinți, încât o durea falca – și-a coborât pistolul, apoi și-a dres vocea.

— Prea bine. Păstrează-ți secretele! Aveți vreo fereastră pe unde să putem sări?

— A venit vremea să mergem acasă?

Benedict și-a dat ochii peste cap. Se plimbau pe străzi, cu urechile ciulite, destul de relaxați însă. Oricum se așteptaseră la asta. Căutările lor fuseseră, de fiecare dată, în zadar. Cei care cădeau pradă nebuniei li se împotriveau până în ultima secundă sau erau deja morți atunci când îi găseau.

— E o pierdere de timp, s-a văitat Marshall. O pierdere de timp, Ben! O pieee...

Benedict și-a lipit palma de fața lui Marshall. Mișcarea îi era atât de familiară, încât nici nu trebuia să se uite; își întindea pur și simplu mâna într-o parte, așa cum pășeau alături, și lovea cu degetele ce parte a capului nimerea.

Marshall a stat cuminte doar trei secunde. După aceea, a început să împungă energic mâna, chicotind în timp ce Benedict țipa la el să înceteze, cuvinte neinteligibile în încercarea de a nu izbucni în râs, deși îl dureau deja coastele.

Era gata să cedeze, să umple noaptea cu râsete și bună dispoziție, chiar dacă aceasta nu avea să ofere nimic la schimb. Doar că atunci a auzit ceva.

Un sunet straniu, foarte straniu.

— Mars, a răsuflat Benedict. Stai, vorbesc serios!

— Ah, vorbești serios, nu-i așa...

— Serios. *Ascultă!*

Marshall s-a potolit brusc, dându-și seama că Benedict nu glumea. I-a dat ușurel drumul la mână celuilalt băiat și a ascultat cu atenție. Cineva se îneca – asta se auzea.

— Perfect! a spus Marshall și și-a suflecat mânecile. În sfârșit. *În sfârșit!*

S-a repezit înainte, cu umerii trași spre interior, arătând de parcă s-ar fi pregătit să năvălească în luptă, cu scutul într-o mână și sulița în cealaltă. Așa era Marshall. Chiar și atunci când nu avea nimic la el, putea să pară perfect pregătit.

Benedict a luat-o la fugă după prietenul lui, săltând pe vârfuri în încercarea de-a vedea ceva peste umărul lui Marshall ca să poată localiza victima. Benedict a văzut primul silueta – o arătare primordială, aplecată de spate, care arăta mai degrabă a animal decât a om.

Se aflau fix în mijlocul teritoriului Florilor Albe, în extremitatea estică a orașului. Benedict se așteptase să dea peste unul de-ai lor. Dar nu o Floare Albă era cea care tușea, înecându-se, pe alee. Silueta și-a ridicat capul atunci când i-a auzit apropiindu-se și și-a dat pe spate o coadă împletită, lungă și neagră, cu reflexii argintii

în lumina lunii. Benedict a întrezărit umerii uniformei specifice armatei naționaliste.

— Apuc-o! a comandat el.

Femeia a făcut un pas înapoi. Fie îl înțelesese pe Benedict în rusă, fie citise ceva în tonul lui disperat.

Nu a reușit să ajungă însă prea departe. Picioarele i-au tremurat și, într-o clipă, s-a lipit de zidul de cărămidă. Dacă ar fi putut să-și controleze trupul mai bine, s-ar fi răsucit pe călcâie și ar fi fugit în celălalt capăt al aleii. Dar era pierdută – pradă insectelor care-i devorau nervii, instruind-o să-și sfâșie gâtul.

— Glumești? a șuierat Marshall. E naționalistă! Vor veni după noi...

Benedict s-a repezit spre ea, cu mâna întinsă după pistol.

— N-or să știe!

De obicei, Marshall era cel care lua toate deciziile haotice. Marshall era rezonabil doar atunci când încerca să-l apere pe Benedict de necazuri.

— Ben!

Era prea târziu. Benedict o izbise pe femeie în cap cu pistolul, fiind atent în același timp să își țină propriul craniu cât mai departe de ea. După ce s-a prăvălit la pământ, cu capul legănându-se dintr-o parte în alta pe pavaj și mâinile cu degete deja mânjite de sânge întinse în față, Benedict a apucat-o de talie cu un mormăit și a ridicat-o, ducând-o ca pe o păpușă de cârpă.

Sângele îi curgea pe frunte. Avea urme de sânge și în jurul gâtului, dar măcar nu fusese afectată nicio arteră vitală. Avea să rămână în viață cât o duceau la laborator.

Aceasta este o persoană, a șuierat o voce adânc înlăuntrul lui Benedict. *Nu poți răpi o persoană de pe stradă pentru a face experimente pe ea.*

Avea să moară oricum.

Și tu ești cel care decide când anume?

Altfel ar muri și mai mulți oameni.

Ai ucis mult prea mulți ca să poți pretinde că îți pasă de viețile oamenilor.

— Ajută-mă! i-a strigat Benedict lui Marshall, care se lupta cu femeia leșinată.

Marshall a făcut o grimasă.

— Bine, bine! a mormăit și s-a tras mai aproape.

În mână i-a lucit un cuțit; o lovitură scurtă și coada femeii a căzut la pământ, cu un foșnet sec.

— Ne ajută să prevenim contaminarea, a explicat Marshall și a prins-o de picioare, mai ușurând din povara lui Benedict. Și acum, să mergem! Lourens se pregătește probabil să închidă.

Douăzeci și patru

JULIETTE ÎȘI STRÂNGEA PALMELE ÎN PUMNI.

Închide, deschide, închide, deschide. Mâinile o *ardeau*, practic, să facă ceva.

În primul rând, ardeau de nerăbdare să apuce fiola pe care Roma și-o ascunsese în mânecă. Juliette nu i-o ceruse – nu avea de gând să îl facă să creadă că nu are încredere în el. Însă era o adevărată provocare pentru ea să nu încerce să i-o fure.

— E după colțul ăsta, a asigurat-o Roma, fie fără să-i fi observat chinul interior, fie atribuindu-i alte cauze. Aproape am ajuns.

Îi vorbise de parcă ar fi fost un iepuraș speriat gata să fugă. Juliette era într-adevăr agitată, dar doar pentru că se afla pe teritoriul Florilor Albe nu însemna că era gata să se lase prinsă în ambuscadă și, cu cât Roma îi arăta mai multă bunătate, cu atât strâmba mai tare din nas.

— Tu ești mai agitat decât mine acum, a comentat ea.

— Ba nu! i-a aruncat Roma. Pur și simplu sunt o persoană precaută.

— Nu-mi amintesc să fi privit peste umăr la fiecare pas atunci când ai intrat pe teritoriul Stacojiu, în clubul burlesc.

De fapt, și-l amintea destul de încrezător, lucru care o enervase la culme.

Roma i-a aruncat o privire lungă, mijindu-și ochii obosiți la ea. I-a trebuit puțin timp ca să-și găsească răspunsul și, când a făcut-o, a murmurat doar:

— Vremurile s-au schimbat.

Într-adevăr, se schimbaseră. Începând cu faptul că Juliette mergea alături de el, bălăngănindu-și fără grijă brațele pe lângă corp, departe de arme.

După ce au luat colțul, Juliette a identificat imediat clădirea pe care i-o descrisese Roma. În rând cu celelalte, era singura cu tonuri argintii și nu maro, fiind placată cu metalul care lucea în lumina lunii, în vreme ce restul, construite din tencuială sau din lemn, erau mai șterse. Juliette a admirat pe-ndelete priveliștea, însă Roma a alergat repede la ușă, el fiind demult obișnuit cu locul.

— Tu i-ai sponsorizat construcția? a întrebat Juliette.

Fata a ochit încuietoarea scumpă la care umbla Roma. Privirea lui era concentrată asupra numerelor care se schimbau cu rapiditate, scăzând de la sute la 51, 50, 49... Deși interiorul care se zărea prin ușile de sticlă era întunecat, Juliette distingea un hol și o singură ușă luminată.

— Nu *eu*, i-a replicat Roma.

Juliette a oftat adânc.

— *Florile Albe* au finanțat locul acesta, acriturã?

Încuietoarea a țăcănit. Roma a deschis ușa și i-a făcut semn lui Juliette să intre prima.

— Într-adevăr.

Juliette a dat din cap. În acel gest mic se arăta o vagă uimire, un strop de apreciere și o urmă doar de aprobare. Banda Stacojie nu ar fi dat niciodată bani pentru așa ceva. Juliette presupunea că Florile Albe își testau acolo produsele, ca să se asigure că drogurile erau ceea ce pretindeau negustorii că sunt, dar având la îndemână un astfel de loc, oportunitățile pentru cercetare și inovație erau infinite.

Chinezii încă erau în bună măsură oameni ai trecutului. Puneau accent pe textele clasice și pe versuri în loc de știință, și asta se vedea – în subsolurile înghesuite și murdare în care Stacojiii își testau drogurile, în sutele de poeme pe care Juliette fusese instruită să le memoreze înainte de a fi învățată legile de bază ale selecției naturale.

Juliette și-a ridicat privirea spre luminile electrice egal repartizate, toate stinse acum. Chiar și acoperit de umbre, putea să vadă liniile perfecte ale tavanului și abajururile care, fără îndoială, erau lustruite exemplar de angajați în fiecare săptămână.

— Lourens, deschide!

Brusc, holul s-a luminat, dar nu de la becuri. Ușa pe care o văzuse strălucind se deschisese.

— *Zdravstvîite, zdravstvîite!*[1] și-a strigat Lourens salutul, băgând capul pe ușă.

Când a văzut-o pe Juliette, a ezitat.

— *Ei... nĭ hăo?*[2]

Confuzia lui era aproape drăgălașă.

— Nu-i nevoie să schimbi limba, domnule, i-a spus Juliette în rusă, îndreptându-se spre laborator.

Juliette a trecut rapid în revistă accentele posibile.

— Dar putem vorbi în olandeză, dacă preferi.

— Ah, nu-i nevoie! a zis Lourens.

Ridurile din jurul ochilor i s-au încrețit adânc, trădându-i amuzamentul. Nu mai păruse niciodată atât de fermecat.

— Sărmanul Roma, aici de față, s-ar simți lăsat pe dinafară.

Roma s-a strâmbat.

— *Pardon*, eu...

S-a oprit. Apoi s-a întors spre ușă, ascultând cu atenție.

— Vine cineva?

---

[1] „Bună ziua!", în lb. rusă, în orig. (n. red.).

[2] „Bună ziua!", în lb. chineză, în orig. (n. red.).

Într-adevăr, în clipa aceea, două siluete au năvălit pe ușă, ducând cu ei o formă nedefinită, care s-a dovedit a fi o femeie îmbrăcată în uniformă naționalistă. Benedict Montagov a clipit din ochi uluit, șocat să o vadă pe Juliette la doar câțiva pași de vărul lui. Marshall Seo a pufnit doar și-a fluturat din mână, făcându-le semn să se dea la o parte ca să poată intra în laborator. Programul se încheiase. Mesele fuseseră eliberate și golite, șterse și lustruite, oferind o suprafață numai bună pe care putea fi așezată naționalista, așa că femeia a fost lăsată pe masă. Corpul i-a rămas nemișcat, însă părul îi fojgăia, în vreme ce porțiuni din scalpul ei *se zbăteau*.

Juliette și-a dus mâna la gură. Și-a îndreptat privirea spre urmele de sânge care pătau gâtul naționalistei, mici semiluni care păreau să fie rezultatul unor unghii ascuțite. Femeia aceea fusese infectată de nebunie. Dar nu era încă moartă.

— Scuze că am dat năvală așa! a grăit Marshall Seo, sunând mult prea plin de el pentru a fi sincer. Întrerupem ceva?

Roma a pus fiola pe una dintre mese. Lichidul albastru a lucit sub luminile albe.

— Doar răspunsul la întrebarea dacă Larkspur a creat un vaccin adevărat, dar putem aștepta. Lourens, voiai să faci teste pe o victimă vie a nebuniei, corect?

— Desigur, dar – Lourens a arătat spre Juliette – avem o domnișoară în încăpere.

— Domnișoara este interesată să te vadă făcând testele, te rog! a replicat Juliette.

Cu excepția primei reacții în fața naționalistei aduse pe brațe, puține mai erau lucrurile care ar fi putut-o șoca pe Juliette. Vorbise de parcă ceea ce se întâmpla era cât se poate de obișnuit.

Lourens a răsuflat. Și-a șters fruntea cu o mișcare înceată, chiar dacă realitatea din jurul lui prinsese viteză odată cu apariția naționalistei muribunde.

— Prea bine, atunci. Să vedem dacă putem găsi un leac!

S-a pus pe lucru.

Juliette l-a urmărit fascinată cum scoate o cutie și apoi îi deșartă conținutul, umplând laboratorul de ustensile și dispozitive potrivite mai degrabă pentru un spital decât pentru un laborator în care se testează droguri. Lourens a luat mostre de sânge și de țesut și – strângând din buze – a luat chiar și foliculi de păr de pe capul naționalistei și le-a așezat sub microscop, luând notițe cu o viteză record. Juliette stătea cu brațele încrucișate la piept și bătea ușor din picior, ignorând șoaptele dintre cele trei Flori Albe din cealaltă parte a camerei. Aveau să i se aprindă urechile dacă ar fi ascultat. Cunoștea un singur subiect care ar fi putut să îi înflăcăreze într-atât și să îl facă pe Roma să gesticuleze amplu și să șuiere înăbușit spre cei doi prieteni ai lui.

— Ce păcat!

Remarca lui Lourens le-a atras atenția celor trei băieți din colțul camerei.

— Ce ai aflat? a întrebat Roma, despărțindu-se de prietenii lui.

— Tocmai asta este problema, a replicat Lourens. Nimic. Chiar și folosind un echipament avansat, nu văd nimic din ceea ce doctorii din Shanghai nu au văzut deja. Semnele vitale ale acestei femei nu arată nimic care să sugereze o infecție de orice fel.

Juliette s-a încruntat și apoi s-a rezemat tăcută de masa din spatele ei.

Marshall a întrebat:

— Atunci această nebunie nu poate fi vindecată?

— Imposibil! a sărit Roma imediat.

Dacă nu voia să-și piardă mințile, trebuia să creadă că există un antidot. Nici măcar nu se putea gândi că investigația ar fi putut să dea greș și că Alisa nu avea să se mai facă bine niciodată.

— Poate că nu despre asta e vorba, a spus Benedict pe un ton neutru.

Cuvintele lui erau clare și bine așezate, ca și cum ar fi exersat discursul în minte înainte de a-l rosti cu voce tare.

— Ai spus că nebunia a fost creată de cineva. Dacă există un antidot, atunci acesta nu poate fi văzut de noi. Dacă există un leac, atunci doar acela care a creat această nebunie îl știe.

Lourens și-a scos mănușile. Mașinăriile din jurul lor zumzăiau pe tonuri diferite, umplând laboratorul de sunete aproape muzicale.

— Sunt mult prea mulți factori, a spus Lourens. Prea multe secrete, prea multe informații pe care nu le cunoaștem. Ar fi absurd să încercăm să...

— Încă nu am încercat totul! a intervenit Juliette.

Toate perechile de ochi din încăpere – cele conștiente adică – s-au întors spre ea. Juliette și-a ridicat bărbia.

— I-ai luat sânge, te-ai uitat la pielea ei... Toate acestea sunt lucruri prea banale, prea omenești.

Juliette s-a îndreptat spre naționalista inconștientă și a privit în jos la mormanul acela de carne, un recipient al vieții care fusese alterat.

— Această nebunie nu este una normală. De ce am încerca să obținem un leac pe căi normale? Taie în carne. Scoate insectele afară.

— Juliette! a sărit Roma. Asta e...

Lourens apucase deja un bisturiu, dând din umeri.

— Stai niței! a sărit și Benedict. Ultima oară...

Vârful bisturiului s-a afundat în scalpul naționalistei. Lourens a dat delicat la o parte o mică parte din păr, ca să-și facă loc pentru a extrage o insectă...

Naționalista s-a zbătut furibund. Întreaga masă s-a zgâlțâit și Juliette s-a întrebat dacă se mișcase într-atât de puternic, încât să scoată acel scârțâit teribil care răsuna în laborator, sau dacă sunetul venea de fapt din pieptul femeii. Cu o secundă înainte naționalista

zăcuse ca moartă pe masă. Acum se zbătea, cu mâna strânsă la piept și picioarele drepte, țepene. Ochii i-au rămas închiși. Singurul lucru care i-a trădat moartea a fost mâna care i-a alunecat de pe piept, bălăngănindu-se sub masă, ca limba grea a unui pendul.

În părul ei s-a pornit din nou o fojgăială. De data aceasta, insectele nu-și mai căutau locul, ci plecau – îi coborau pe gât ca niște dungi negre, se grăbeau să-i evacueze în masă trupul, într-atât de ordonate, încât semănau cu un fluid negru.

Altele au zburat brusc, gata să se prindă de ce găseau la îndemână.

Pentru două dintre ele, cea mai apropiată gazdă era barba lui Lourens.

În ochii lui Juliette, aterizarea s-a petrecut cu încetinitorul, însă Roma se pusese deja în mișcare. Până ca ea să priceapă ce însemna ca două firicele negre să dispară în marea de alb, Roma avea deja un cuțit în mână. Până să apuce ea să strige, Roma secerase barba lui Lorens, de la rădăcină, și o aruncase la pământ, apoi s-au pus pe așteptat.

Mașinăriile tăcuseră. Acum, în laborator nu se mai auzea decât sunetul respirațiilor grele.

Cei cinci așteptau.

Două insecte și-au făcut apariția din ghemotocul de păr de pe podea.

Roma le-a călcat cu putere, fără milă. Alte o sută de insecte fugiseră pe sub ușa de la laborator, înainte ca cineva să le poată opri, dar să ucizi două din miile care existau era totuși mai bine decât să nu ucizi niciuna.

Lourens și-a atins barba rasă. Ochii lui, înconjurați de riduri adânci, erau neobișnuit de mari.

— Ei bine, a spus Lourens, mulțumesc, Roma! Să trecem la vaccinul pe care mi l-ați adus atunci, nu?

Douăzeci și cinci

— DECI, A ZIS ROMA, TREBUIE SĂ TE AVERTIZEZ SĂ nu raportezi nimic despre ceea ce ai văzut în acest laborator?

Așteptau la primul etaj acum, așezați pe scaunele de metal rezemate de pereți. La un moment dat trebuiau să scape de cadavrul care zăcea în fața lor, însă deocamdată stătea acolo – cu fața contorsionată de spaimă, în timp ce Lourens turna din vaccin în eprubete, pentru a-l putea testa. Într-unele adăuga diferite chimicale și pe altele le introducea în diverse mașinării pe care le avea la etajul al doilea, intonând încetișor în timp ce-și continua munca deasupra lor.

— De parcă avertismentul tău anemic ar avea vreo relevanță, i-a replicat Juliette. Ar fi trebuit să fii conștient de asta până acum.

Roma s-a rezemat de speteaza scaunului, lăsându-și capul să cadă într-o parte.

— Ar fi trebuit să te leg la ochi?

Juliette a pufnit. A țăcănit rapid din pantofi, întorcându-și călcâiele spre dreapta și spre stânga ca pe niște ștergătoare de parbriz, în vreme ce ochii ei repetau aceeași mișcare, umblând dintr-o parte în alta.

— Chiar dacă aș fi vrut să mă joc de-a spioana, a grăit ea, informațiile acestea ar fi inutile.

Își îndrepta privirea cu precădere spre un instrument ascuțit de culoarea argintie, care cobora din tavan ca un țurțure. Venea de la o mașinărie atârnată acolo unde tavanul de la primul etaj se unea cu balustrada de la cel de-al doilea.

— Inutile? a repetat Roma neîncrezător.

Tonul lui ascuțit le-a atras atenția celor doi prieteni ai lui, care până atunci stătuseră cu privirea pierdută în zare, așteptând așezați pe scaunele din lungul peretelui.

— Nu ar fi considerate utile, s-a corectat Juliette.

Nu prea știa de ce mai continua această discuție. Nu-i datora nicio explicație lui Roma, deși, în același timp, părea să nu strice că încerca să explice.

— Banda Stacojie a rămas în era leacurilor naturiste, tradiționale. Poate unul sau două aparate să fi fost acceptate. Nu ne apropiem nici pe departe – și-a fluturat mâna în jur – de asta.

Părinții ei nu ar fi fost interesați de aceste descoperiri dacă li le-ar fi dezvăluit. Dacă ar fi reușit să le capteze atenția pentru o clipă, ar fi întrebat-o de ce pusese piciorul într-un spațiu al Florilor Albe și nu se gândise să îi dea foc.

Roma și-a încrucișat brațele la piept.

— Interesant!

Juliette a mijit ochii la el.

— Și acum, tu ai să raportezi *această* informație?

— De ce aș face-o?

Lui Roma îi juca pe buze un zâmbet viclean, unul pe care nu își îngăduia să-l dezvăluie cu totul.

— Știm deja asta.

Juliette a dat să-l calce cu pantoful, prefăcându-se furioasă, însă Roma era mult prea rapid. Și-a mișcat repede piciorul și Juliette

s-a ales cu o durere în gleznă, pentru că izbise în schimb podeaua. În vreme ce piciorul îi zvâcnea, tinerei i-a scăpat o pufnitură sincer amuzată. Recunoștea astfel că fusese înfrântă pe acel front, că se întorsese la vechile ei mici trucuri și meschinării, uitând că Roma le cunoștea prea bine.

— Nu poți face asta..., a început Roma.

— ...fără ca eu să nu te calc la rândul meu, a încheiat Juliette.

Zâmbetele amândurora au pălit brusc. Și-au amintit amândoi de vremurile în care Juliette râdea de superstiția lui Roma, de dățile în care, după ce îl călcase pe picior trebuise să o calce și el delicat – foarte, foarte ușor – la rândul lui.

— Se zice că ne vom certa dacă nu îți voi întoarce gestul, îi explicase Roma prima oară. Hei, nu mai râde!

Râsese și el. Râsese pentru că ideea unei certe care i-ar fi putut despărți i se păruse atât de absurdă, când ei luptau împreună împotriva familiilor lor pentru a fi împreună.

Și iată unde ajunseseră. Separați de râuri de sânge.

Juliette și-a întors privirea. S-au cufundat din nou în tăcere, lăsând zumzetul mașinăriilor să domnească în voie. Din când în când, Juliette auzea un zgomot de afară și își apleca urechea spre locul de unde venise, încercând să-și dea seama dacă era vreo bufniță, un câine sau monstrul de pe străzile din Shanghai.

Până la urmă, nu a mai rezistat plictiselii. S-a ridicat și a început să se plimbe prin laborator, ridicând lucruri la întâmplare și apoi așezându-le la loc după ce le cerceta: recipientele aliniate pe podea, linguriețele metalice strânse pe la colțuri, dosarele organizate frumos în capătul meselor de lucru...

O mâna i-a tras dosarele de sub nas.

— Astea nu sunt pentru ochii tăi iscoditori, drăguță, a comentat Marshall.

Juliette s-a încruntat.

— Nu iscodeam, i-a răspuns ea, și, dacă aș fi făcut-o, nu ți-ai fi dat tu seama.

— Serios?

Marshall a lăsat dosarele pe masă și le-a împins la o parte din calea ei. Juliette se simțea ofensată. Ea își punea viața în joc ca să lucreze cu Roma. Cum ar fi putut să riște să-l trădeze?

— Marshall, stai locului! i-a strigat Roma din cealaltă parte a camerei.

Benedict Montagov nici nu s-a deranjat să-și ridice ochii de la carnețelul pentru schițe pe care și-l scosese din geantă. Lourens, pe de altă parte, a aruncat o privire îngrijorată de la etajul al doilea. După cum era îndreptată, nu îi era teamă că ar fi putut izbucni o altercație, ci că orice fel de acțiune mai bruscă i-ar fi distrus cilindrii de sticlă de prin laborator.

— Ce-ar fi să vă arăt câteva dintre invențiile mele? a încercat să-i ademenească Lourens, cu glas de bariton. S-ar putea spune că sunt cele mai inovatoare materiale pe care le-a văzut Shanghaiul.

Nici Juliette și nici Marshall nu l-au băgat în seamă. Juliette a făcut un pas în față. Marshall, asemenea.

— Insinuezi ceva? a întrebat Juliette.

— Nu doar insinuez.

Marshall a apucat-o de încheietură. A tras-o spre el și apoi a scos din dublura mânecii ei un pumnal ascuns acolo.

— Acuz. De ce ai venit cu arme la tine, domnișoară Cai?

Juliette a pufnit, uluită. L-a prins pe Marshall de braț cu mâna liberă și i l-a răsucit.

— Ar fi fost mai straniu să *nu* vin cu arme, fra… *au!*

O lovise.

Adevărul era că o făcuse probabil din reflex – scuturase cotul ca răspuns presiunii pe care i-o aplica. Juliette s-a clătinat pe spate,

cu falca pulsând dureros. Roma a țâșnit în picioare de la locul lui și a strigat:

— Mars!

Însă Juliette îl împingea deja pe Marshall. Falca îndurerată rupsese zăgazul furiei și furia intensifica usturimea care i se întindea spre buze. Așa funcționa vendeta: o mică interacțiune și apoi răspunsul negândit, lovituri rapide și furioase, înainte ca mintea să le poată filtra – fără rațiune, din impuls doar.

Marshall i-a apucat din nou brațul, de data aceasta răsucindu-l până când tot membrul i-a ajuns strâns la spate. Lupta s-ar fi putut încheia acolo, dar Marshall încă avea cuțitul lui Juliette în mână și primul ei instinct era teama. Pace temporară sau ba, nu avea niciun motiv ca să aibă încredere în el. Avea toate motivele să se sprijine cu piciorul de masa alăturată, ridicându-se astfel încât să se folosească de brațul pe care Marshall îl ținea strâns pentru a se rostogoli peste umărul lui și aterizând în picioare cu o bufnitură surdă. Prin această manevră aplicase suficient de multă presiune asupra brațului lui Marshall ca acesta să cadă la podea, lovindu-se cu capul de linoleum.

Rapid, Juliette a apucat cuțitul pe care îl scăpase băiatul. În clipa aceea, nici măcar nu știa dacă avea de gând să-l omoare. Știa doar că, atunci când se lupta, nu gândea, că în acele clipe existau doar prieteni și dușmani. Știa doar că trebuia să rămână în mișcare, să ridice pumnalul până când lumina se reflecta în luciul lui arcuit, gata să sfârșească în pieptul lui Marshall Seo.

Însă atunci Marshall a început *să râdă*. Acel sunet a smuls-o din frenezie. A oprit-o când era gata să acționeze, mâna înmuindu-i-se în jurul pumnalului, tensiunea din brațe risipindu-i-se.

Până au ajuns Roma și Benedict la ei ca să oprească lupta, Juliette îi întindea deja mâna lui Marshall și îl ajuta să se ridice în picioare.

— Pfiu! Cât te-ai antrenat pentru mișcarea asta? a întrebat Marshall, scuturându-și praful de pe umeri.

Și-a sprijinit pantoful de colțul mesei, așa cum făcuse Juliette, ca să-i testeze durabilitatea.

— Ai sfidat gravitația pentru o clipă.

— Ești prea înalt ca să-ți iasă, așa că nici nu încerca! i-a răspuns Juliette.

Roma și Benedict clipeau uimiți, uitându-se la ei. Nu-și mai găseau cuvintele. Dar expresiile lor erau grăitoare.

Marshall și-a ridicat capul și i s-a adresat lui Lourens:

— Mai putem să-ți vedem totuși invențiile?

Lourens a deschis gura și a închis-o la loc. Animozitatea din cameră se preschimbase în curiozitate și omul de știință părea încurcat. Fără niciun cuvânt, și-a lăsat mașinăriile și a bocănit pe scări în jos. Apoi le-a făcut semn spre rafturile din spate, cu ochii la Juliette și la Marshall. Amândoi l-au urmat entuziasmați, în vreme ce Roma și Benedict pășeau ușor ezitant, urmărindu-i și ei pe cei doi, de parcă le-ar fi fost teamă că acest armistițiu făcea parte dintr-un război mai lung.

— Jucărioarele astea nu au fost făcute cu fonduri de la Florile Albe și nu au nicio legătură cu afacerile voastre de gangsteri, așa că să nu te duci cu bârfa la tatăl tău, Roma! i-a cerut Lourens și apoi a destupat un borcan cu săruri albastre. Mirosiți.

Juliette s-a aplecat spre el.

— Miroase bine.

Lourens a rânjit mândru. Mișcarea arăta puțin caraghios din cauza porțiunii chele pe care o avea acum în mijlocul bărbiei.

— Provoacă atacuri de apoplexie păsărilor. De obicei presar din ea pe iarba din spatele clădirii.

A trecut apoi la o pudră gri, pe care i-a întins-o lui Marshall. Marshall i-a pasat-o lui Benedict, care i-a dat-o lui Roma, care i-a

întins-o înapoi lui Lourens. Cumulat, nu se uitaseră la ea mai mult de o secundă.

— Aceasta creează o explozie bruscă și rapidă de aer atunci când este amestecată cu apă, le-a explicat Lourens când pudra i-a ajuns din nou în mâini. De obicei o arunc în râul Huangpu când ies la plimbare și păsările încearcă să se țină după mine. Le sperie suficient cât să păstreze distanța.

— Încep să văd un șablon, a comentat Juliette.

Lourens s-a pleoștit.

— Păsările, a murmurat el. Diavoli în miniatură!

Juliette a încercat să nu râdă și s-a concentrat să citească celelalte etichete de pe raft. Olandeza ei era mai mult de nivel conversațional, așa că îi era destul de greu să descifreze ce scrie pe fiecare dintre borcănele. Atenția i s-a oprit asupra unui borcan mic din spate, fără să-și dea seama dacă interesul îi fusese trezit de faptul că pe eticheta lui scria DOODSKUS sau de faptul că înăuntru se afla cel mai alb și mai opac lichid pe care îl văzuse vreodată. Îi amintea de albul corneei ei: impenetrabil, solid.

— Dar acela? a întrebat Juliette, arătând cu degetul.

— Ah, acela este nou.

Lourens aproape că s-a ridicat pe vârful degetelor de entuziasm ca să pună mâna pe el. Omul de știință a desfăcut cu deosebită grijă capacul borcănelului pe care îl ținea cuibărit în palmă. Juliette a simțit adierea unui parfum care părea să vină dintr-o grădină de trandafiri. Era dulce și înmiresmat, și îi amintea de zilele de demult, pe când alerga prin curte cu mâinile murdare de pământ.

— Poate opri în loc inima unui organism, le-a explicat Lourens reverențios. Nu am perfecționat-o încă, însă ingerată, această substanță poate crea o stare asemănătoare morții timp de trei ore. Atunci când efectul trece...

Lourens a pocnit din degete. Sunetul a reverberat, fiind rezultatul unor încheieturi rigide și îmbătrânite.

— Organismul se trezește, ca și cum nu ar fi fost niciodată mort.

În clipa aceea, un clinchet puternic a răsunat în laborator și Lourens i-a anunțat că aparatul își terminase treaba. A pus borcănelul la locul lui și s-a grăbit să urce scările, ca să se întoarcă la masa lui de lucru. Roma și Benedict l-au urmat îndeaproape, lansând ipoteze despre ceea ce ar fi putut descoperi. Juliette, în schimb, și-a întins mâna spre raft. Înainte ca Lourens să-și coboare privirea și să o vadă, a pus mâna pe borcanul mic cu conținutul lui alb, impenetrabil, și l-a ascuns în mânecă. Fusese suficient de rapidă ca să scape de ochii lui Lourens, dar nu și de ai lui Marshall. Juliette l-a privit direct în față, provocându-l să zică ceva.

Marshall a rânjit doar și s-a întors, grăbindu-se să li se alăture celorlalți. Părea tipic pentru el să fie în gardă atunci când Juliette se apropia de rapoartele lor și să se amuze în situația de față.

— Să vedem, zicea Lourens atunci când Juliette li s-a alăturat în cele din urmă.

Cercetătorul a ridicat capacul unei mașinării și a extras dinăuntru o hârtie subțire, acoperită cu linii negre de la un capăt la celălalt. Scoțând un sunet pe care Juliette nu putea nicidecum să îl interpreteze, Lourens a trecut pe lângă ea spre un alt aparat. A verificat ecranul întunecat al acestuia și apoi a analizat din nou hârtia. După ce a isprăvit, s-a îndreptat spre cărțile de pe biroul lui.

— Ei bine, a grăit Lourens în cele din urmă, după ce și-a cercetat tomurile, în timp ce ceilalți ardeau de nerăbdare.

Și-a lăsat degetul în capătul unei pagini îngălbenite și a bătut de două ori cu el în lista de formule pe care le trecuse acolo de mână, de parcă asta ar fi însemnat ceva pentru ei.

— Având în vedere faptul că pornim dintr-un punct extrem de incert, nu pot afirma cu siguranță că acesta este un vaccin adevărat, așa cum pretind ei. Nu am cu ce să îl compar.

Lourens s-a chiorât din nou la hârtie.

— Dar este într-adevăr vorba de un amestec util. Substanța de bază este un opiaceu, unul care cred că a fost introdus la noi sub numele de *lernicrom*.

Juliette a împietrit. A simțit un fior pe șira spinării – o revelație picată din ceruri fix în poala ei.

— *Tā mā de*[1], a înjurat ea încetișor. Știu drogul ăsta.

— Păi, amândoi am început să-l vindem, chiar dacă în cantități mici, a spus Roma, care recunoscuse la rândul lui numele.

— Nu, nu-i vorba despre asta, i-a răspuns Juliette, obosită. *Lernicrom*. Este drogul pe care Walter Dexter a încercat să îl vândă Bandei Stacojii angro.

Și-a închis ochii și apoi i-a deschis din nou.

— El îl aprovizionează pe Larkspur.

[1] Aproximativ: „Al naibii!", în lb. chineză, în orig. (n. red.).

Douăzeci și șase

În seara următoare, Juliette era pierdută adânc în gânduri. În toate acele dăți în care îl respinsese pe Walter Dexter, ar fi putut să adune informații în schimb. Acum ar fi fost suspicios dacă ar fi încercat să-i reintre în grații. Poate că de aceea se zicea că nu trebuie să dărâmi poduri, chiar dacă acestea te leagă doar de un negustor amărât.

Juliette a lăsat jos furioasă bețișoarele. Suspicios sau nu, trebuia să intre din nou în contact cu Walter Dexter fără să-i trezească neîncrederea. Și când se gândea cum ar fi putut face asta, indiferent de drumul pe care apuca, toate cărările păreau să ducă la fiul lui, Paul Dexter.

Îi venea să se strângă de gât când se gândea la asta.

Poate că nu trebuie să-l vânez, și-a zis Juliette, neîncrezătoare. *Poate că umblu după cai verzi pe pereți. Până la urmă, cine mă poate asigura că știe ceva?*

Trebuia să încerce însă. Tot ce ținea de cazul acesta bizar depindea de circumstanțe. Doar pentru că Walter Dexter îl aproviziona pe Larkspur nu însemna că știe mai multe despre identitatea lui și locul în care se afla decât știau ei. Doar pentru că Larkspur avea un vaccin, asta nu însemna că acesta era leacul adevărat pentru acea nebunie blestemată.

Dar, în același timp, era la fel de probabil ca Larkspur să *cunoască* un leac și Walter Dexter de asemenea.

La naiba!

— Pe unde ești în noaptea asta?

La întrebarea bruscă a lui Rosalind, Juliette și-a ridicat privirea din farfurie, rămânând cu bețișoarele în aer.

— Sunt aici, a răspuns ea, încruntându-se, pentru că Rosalind făcuse o față care trăda faptul că nu o crede.

— Serios?

Rosalind a arătat spre cealaltă parte a mesei.

— De ce l-ai ignorat pe domnul Ping atunci când te-a întrebat care este părerea ta în ceea ce privește grevele muncitorilor?

Juliette și-a întors privirea spre domnul Ping, un membru din cercul interior al tatălui ei, căruia îi plăcea să o întrebe despre studii de fiecare dată când o întâlnea. Dacă memoria nu o înșela, unul dintre subiectele lui preferate de discuție era astrologia; avea întotdeauna ceva de sugerat în funcție de zodiacul occidental, iar Juliette – chiar și la cincisprezece ani – îi replica mereu că destinul lucrează prin intermediul științei și al statisticilor. În seara asta avea o față lungă așa cum stătea, de cealaltă parte a mesei circulare, părând deosebit de jignit. Juliette s-a crispat.

— Am avut o zi lungă.

— Într-adevăr, a murmurat Kathleen de cealaltă parte a lui Rosalind, frecându-și rădăcina nasului.

Zgomotul din separeul lor era suficient de puternic cât să rivalizeze cu restul restaurantului. Lordul Cai era așezat pe scaunul de lângă ea, însă cinele de acest fel nu erau prielnice discuțiilor tată-fiică. Tatăl ei era mereu angrenat în alte conversații, prea ocupat ca să-i adreseze vreun cuvânt, iar mama ei se ocupa de cea de-a doua masă din încăpere, conducând discuțiile de acolo. Nu era un cadru potrivit pentru conversații personale. Era șansa membrilor

din cercul interior să-și dea coate, să se laude și să bea până cădeau lați, doar pentru a câștiga favoruri.

De obicei, Tyler era una dintre cele mai vocale persoane la astfel de adunări. În seara asta însă, alerga după banii datorați pe chirii, lucru de care se tot ocupase în ultimele zile. În vreme ce Juliette se ocupa de problema nebuniei, Tyler împlinea datoriile ei de moștenitoare, lucru care îi făcea o mare plăcere. Juliette înțepenea de fiecare dată când îl auzea strigând prin casă după membrii anturajului său, gata să plece într-o nouă misiune – și lucrul acesta se întâmpla adesea. I se părea că în fiecare secundă mai apărea un datornic, un cont marcat cu roșu. Tyler își scotea pistolul și amenința proprietarii de magazine și chiriașii până când aceștia scoteau din pământ, din piatră seacă banii datorați și Stacojiii își primeau plata. Era ipocrit din partea lui Juliette să se uite de sus la Tyler, care doar împlinea ceea ce ar fi trebuit să fie misiunea ei, știa asta, însă o astfel de activitate, în vremurile pe care le trăiau, o tulbura. Oamenii nu refuzau să plătească pentru că voiau să se răscoale; pur și simplu nu mai produceau suficient, pentru că toți clienții lor mureau.

Juliette a oftat, răsucindu-și bețișoarele. Mâncarea apărea în fața lor, pe masa de sticlă – rață friptă, prăjituri de orez și tăiței prăjiți – fără încetare. Juliette se servea mecanic din centrul mesei, așezând mâncarea pe farfurie și apoi ducând-o la gură, fără să o guste cu adevărat. O singură privire aruncată bogăției de legume și verdețuri, peștelui lucios, uleiurilor scânteietoare care se scurgeau de pe cărnuri, ar fi fost îndeajuns să trezească apetitul oricui.

Doar că Juliette se pierduse din nou în gândurile ei. În clipa în care și-a dat seama că își ducea la gură scrumiera în locul ceșcuței cu ceai, s-a scuturat și, revenind la realitate, a reușit să prindă ultima silabă pe care o rostea Rosalind – nu era îndeajuns ca să-și poată da seama ce spunea verișoara ei, însă suficient cât să

înțeleagă că fusese o întrebare, și una serioasă, la care Juliette nu ar fi putut să răspundă cu un zâmbet generic și un mormăit.

— Scuze, ce? Spuneai ceva, nu-i așa? Îmi pare rău, sunt îngrozitoare...

Și Juliette era pe cale să devină încă și mai și, pentru că nu avea să afle niciodată ce o întrebase Rosalind. În clipa aceea, tatăl ei și-a dres vocea și mesenii din separeu au amuțit imediat. Lordul Cai s-a ridicat, rigid, cu mâinile strânse la spate.

— Sper că toată lumea este bine! În seara aceasta trebuie să aducem în discuție o problemă.

Lui Juliette i s-a făcut stomacul ghem, pregătindu-se pentru ce era mai rău.

— Am primit dovezi de netăgăduit care arată că în Banda Stacojie există un spion.

Tăcerea s-a coborât, grea, în încăpere – nu era doar absența sunetului, ci o prezență în sine, ca și cum peste umerii tuturor s-ar fi coborât o plapumă invizibilă, apăsătoare. Până și chelnerii s-au oprit, unul dintre băieții care turna ceai încremenind în mijlocul mișcării.

Juliette a clipit doar, schimbând apoi câteva priviri cu Rosalind. Aproape toată lumea știa că există spioni în Banda Stacojie. Cum să nu fie? Și Stacojiii își aveau oamenii lor printre eșaloanele inferioare ale Florilor Albe. Nu era greu să-ți închipui că Florile Albe se infiltraseră printre mesageri, mai ales având în vedere cât de des erau atacați oamenii lor pe străzi.

Lordul Cai a continuat:

— În Banda Stacojie există un spion care a fost invitat în această încăpere.

Pentru o clipă plină de groază, Juliette s-a gândit că tatăl ei se referea la *ea*. Ar fi putut să afle oare despre faptul că lucra cu Florile Albe – cu Roma Montagov – și că interpretase greșit asta?

Imposibil, și-a zis, cu pumnii încleștați sub masă. Nu le oferise nicio informație. Cu siguranță era vorba despre ceva care le afectase afacerea și de aceea tatăl ei făcea această declarație.

Avea dreptate.

— Astăzi, trei potențiali clienți foarte importanți și-au retras propunerile de parteneriat.

Tatăl lui Juliette părea plictisit, de parcă s-ar fi săturat să stea după clienți, însă Juliette vedea bine că e doar o fațadă. Ochii i s-au îndreptat spre umerii încordați ai mamei sale, care se afla în cealaltă parte a camerei. Părinții ei erau furioși. Fuseseră trădați.

— Cunoșteau oferta noastră înainte de a le-o face noi cunoscută, a continuat Lordul Cai. Au mers la Florile Albe în schimb.

Era clar că banda rivală le făcuse o ofertă mai bună. Cum ar fi putut un spion să cunoască informații atât de bine păzite, dacă nu făcea parte din cercul interior? Nu era mâna unui mesager care avea idei vagi despre locurile în care aveau loc tranzacții. Era vorba despre cineva din inima afacerilor Stacojiilor, de cineva care retezase o arteră.

— Vă cunosc tuturor trecutul, a continuat Lordul Cai. Știu că sunteți cu toții născuți și crescuți în Shanghai. Sângele vostru este același cu al strămoșilor voștri, de sute de ani, și ne leagă. Dacă printre noi se află un trădător, acesta nu a fost atras de loialitate sau de ceva nobil cum este aceasta, ci de promisiunea banilor, a gloriei sau a unei iubiri false, sau poate doar de adrenalina ideii de a juca rolul de spion. Dar te asigur...

Lordul Cai s-a așezat la loc și s-a întins după ceainic. Și-a turnat în ceașca de ceramică cu o mână sigură, umplând recipientul cu vârf, lăsând ceaiul să curgă pe șervețelul roșu de dedesubt și pata întunecată să crească până când ajunsese să semene cu o floare de sânge. Dacă nu se oprea, lui Juliette îi era teamă că ceaiul fierbinte avea să se verse pe fața de masă și să-i ardă picioarele.

— Atunci când voi descoperi cine ești, consecințele pe care le vei suferi de mâna mea vor fi mult mai grave decât ceea ce ți-ar putea face Florile Albe dacă le-ai anunța că nu mai poți împlini rolul de trădător pentru ei.

Spre ușurarea lui Juliette, Lordul Cai a lăsat jos ceainicul, înainte ca lichidul să se întindă până la marginea mesei. Tatăl ei zâmbea, însă ochii lui, în ciuda încrețiturilor din jurul lor, rămăseseră la fel de goi precum cei ai unui călău. În clipa aceea, Lordul Cai nu avea nevoie de cuvinte ca să-și facă mesajul cunoscut. Expresia lui era suficient de grăitoare.

Nu exista nici urmă de îndoială de la care dintre părinți moștenise Juliette zâmbetul ei monstruos.

— Vă rog! a spus Lordul Cai, pentru că nimeni nu se mișca după ce își încheiase amenințarea. Să ne continuăm cina!

Încetișor, bărbații puternici și nevestele care le șopteau la ureche și-au ridicat din nou bețișoarele. Juliette nu mai putea sta locului. S-a aplecat spre tatăl ei și i-a șoptit că trebuie să meargă la baie. Cum Lordul Cai a dat din cap, Juliette s-a ridicat și a luat-o spre ușă.

După ce a ieșit din separeul Bandei Stacojii, s-a rezemat de peretele rece, încercând să își revină. Privirea i-a alunecat spre stânga, spre ceilalți clienți din restaurant, acolo unde ajunsese să se țipe în încercarea fiecăreia dintre mesele mai mici de a o acoperi pe cealaltă. La dreapta ei, se aflau două uși: una pentru bucătărie, cealaltă pentru baie. Cu un oftat, Juliette a intrat iute în baie.

— Calmează-te! și-a spus, rezemându-și capul de chiuveta uriașă din metal.

A respirat adânc. Ce ar fi avut de spus tatăl ei dacă ar fi știut că lucrează cu Roma Montagov? Ar fi văzut lucrurile așa cum le vedea ea, care era dispusă să renunțe la un strop de mândrie dacă astfel ar fi putut opri nebunia? Sau ar fi rămas fixat asupra trădării

lui Juliette, asupra faptului că, deși avusese nenumărate ocazii să îl împuște pe Roma pentru a răzbuna tot sângele pe care mâinile lui îl vărsaseră, nu o făcuse?

Juliette și-a ridicat bărbia ca să privească oglinda distorsionată de bronz din fața ei. În fața ochilor a văzut doar o străină.

Poate că se întinsese mai mult decât îi era plapuma. Poate că ceea ce trebuia să facă era să rupă alianța cu Roma Montagov și să apeleze la oamenii ei în schimb, să găsească o modalitate prin care să îl încolțească pe Walter Dexter prin forță brută și să îl oblige să vorbească...

Un țipăt ascuțit i-a ajuns la ureche. Juliette a tresărit, dându-și seama că venea dinspre restaurant.

A năvălit afară din baie. În câteva secunde ajunsese în locul de unde venise țipătul, răsuflând din greu în timp ce încerca să identifice victimele. A dat doar de un bărbat prăbușit la pământ. Ochii i s-au oprit asupra lui exact în clipa în care își înfigea mâinile în gât.

Însă nimeni nu s-a aplecat spre el. Nici măcar atunci când a început să-și sfâșie beregata, aruncând în jur bucăți de piele. Nici când, în cele din urmă, atingerea morții l-a împietrit. Oamenii din restaurant și-au văzut mai departe de masă, de conversații. O doamnă mai în vârstă doar, de undeva din spate, a chemat un chelner să curețe locul. Ceilalți abia dacă tresăriseră, purtându-se de parcă nu băgaseră de seamă, de parcă ignorând moartea, ar fi jignit-o suficient de tare ca să o alunge.

Oamenii de rând își sfâșiau beregatele și cetățenii acestui oraș ajunseseră atât de insensibili, încât se mulțumeau să-și vadă de cină, ca într-o zi oarecare de marți. Juliette și-a zis că probabil și era una. Dacă lucrurile aveau să continue în același ritm, întâmplări ca asta aveau să devină norma, până când orașul s-ar fi prăbușit. Era doar o chestiune de timp până când toate micile proprietăți din Shanghai aveau să se golească, fie pentru că toți clienții lor

pieriseră sub imperiul nebuniei, fie pentru că alți oameni nu mai voiau să frecventeze locuri în care era probabil să se infecteze. Era doar o chestiune de timp până când afacerile de sub protecția Stacojiilor aveau să-și epuizeze economiile și să nu-și mai poată plăti chiria, cu toate amenințările lui Tyler, până când restaurantele mari, cum era acesta, aveau să se prăbușească și ele. Pe teritoriul Stacojiu, din două în două uși se vedeau prinși trandafirii roșii. Avertismente peste avertismente, dar la ce foloseau avertismentele când venea vorba de nebunie?

— Hei! s-a răstit Juliette la chelnerul care se apleca spre mort. Nu-l atinge!

Tonul lui Juliette l-a speriat atât de tare pe băiat, încât acesta s-a tras repede înapoi.

— Pune o față de masă peste cadavru și cheamă un doctor.

Nimic nu era garantat. Avea nevoie de Roma ca să o ajute să vindece acest oraș. Dar trebuia să nu mai stea degeaba și să-și inventeze scuze. Trebuia să se dea bine pe lângă Paul Dexter.

La acea oră era greu să descoperi linia fină a orizontului, acolo unde se sfârșeau apele și începea cerul, unde râul Huangpu se revărsa pe țărmul de pe cealaltă parte. Când stătea pe malul apei, cu privirea ațintită în noapte, lui Benedict îi era ușor să uite amestecul ametitor de roșu și auriu, de fum și de râsete din orașul care se întindea în spatele lui. Îi era ușor să-și închipuie că doar atât exista pe lume: o bucată de pământ fără formă precisă, stropită cu picături scânteietoare de pe celălalt mal.

— Am zis eu că te găsesc aici.

Benedict a întors capul la auzul vocii, balansându-și ușor piciorul peste promenadă. Lumina care-l încadra pe Marshall era prea puternică pentru ochii obișnuiți cu întunericul ai lui Benedict.

— De parcă merg vreodată într-altă parte.

Marshall și-a îndesat mâinile în buzunare. În seara asta era îmbrăcat bine, într-un costum occidental, lucru rar, dar nu neobișnuit, dacă Lordul Montagov îl trimisese pe undeva cu treabă.

— Tu ai idee cât de lung este râul Huangpu? Ești pretențios, Ben. Nu cred că te-am găsit vreodată de două ori în același loc.

Dedesubt, râul a părut să se legene, răspunzându-le. Știa că îl bârfeau.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat Benedict.

— Te așteptai să se întâmple ceva? i-a răspuns Marshall, așezându-se lângă el.

— *Mereu* se întâmplă câte ceva.

Marshall a strâns din buze. A căzut pe gânduri câteva secunde.

— Nu, nu s-a întâmplat nimic, a răspuns el în cele din urmă. Când l-am văzut ultima oară pe Roma, se chinuia să scrie un răspuns la un mesaj pe care i-l trimisese Juliette. Se strofoca de trei ore cu el. Cred că o să-i plesnească o venă.

Roma nu făcea nimic cu jumătate de măsură. De fiecare dată când o vizita pe Alisa la spital, stătea acolo aproape jumătate de zi, lăsându-și baltă celelalte îndatoriri. Singurul motiv pentru care Lordul Montagov îi permitea o astfel de lipsă de activitate era acela că știa că Roma avea să își ducă la bun sfârșit și celelalte treburi în mod exemplar de îndată ce părăsea spitalul.

— Mai bine să-i plesnească o venă decât să-și sfârtece beregata, a mormăit Benedict. Nu am încredere în ea.

— În Juliette?

Benedict a dat din cap.

— Bineînțeles că nu ai, a spus Marshall. Și nici nu ar trebui să ai. Asta nu înseamnă că nu ne este utilă. Nu înseamnă că trebuie să îți fie antipatică.

Marshall și-a fluturat mâna spre alee.

— Putem să mergem acasă acum?

Benedict a oftat, deși se ridicase și își ștergea mâinile de praf.

— Ai fi putut să mergi acasă și singur, Mars.

— Și ce-ar fi fost distractiv la asta?

Benedict nu avea să înțeleagă niciodată cât de des simțea Marshall nevoia să fie înconjurat de oameni. Marshall era alergic la singurătate – odată chiar se alesese cu o iritație pentru că refuzase să își părăsească dormitorul înainte de a termina de completat un caiet de contabilitate. Benedict era exact opusul lui. Oamenii îl oboseau. Oamenii îl făceau să se gândească de două ori înainte să rostească ceva și să asude atunci când ceea ce rostea nu era potrivit.

— Să înțeleg că n-ai avea chef să ne oprim pe la un cazinou mai întâi? l-a întrebat Marshall după ce au pornit. Am auzi că e un...

Marshall s-a oprit în mijlocul frazei și a întins mâna ca să-l tragă spre el pe Benedict. Lui Benedict i-au trebuit câteva secunde ca să-și dea seama de ce se opriseră. Și altele în plus pentru a *pricepe* ce vede.

Era o umbră – întinsă pe pavajul din fața lor. Erau la jumătatea aleii, prea în interior ca să poată vedea dincolo de clădirile înalte de pe fiecare parte pentru a-și da seama ce crea umbra amenințătoare. Felinarul stradal nu era departe; conturul era clar și bine definit, se vedeau în mod clar coarne și patru membre care se târau chinuit, de o dimensiune care nu semăna cu nimic întâlnit în natură.

Ciudoviște. Monstru. Același pe care tot Shanghaiul îl văzuse dând târcoale pe la colțurile orașului.

— Doamne sfinte! a murmurat Benedict.

Umbra se îndrepta spre ei, spre aleea lor.

— Ascunde-te!

— Să mă ascund? a șuierat Marshall. Vrei să mă micșorez prin magie?

Într-adevăr, aleea era prea îngustă pentru a oferi un loc bun în care s-ar fi putut ascunde. Însă deasupra cutiilor de carton aruncate acolo se afla o prelată lată, albastră. Fără să mai piardă timpul dând instrucțiuni, Benedict a apucat prelata și l-a împins cu putere pe Marshall jos, făcându-i semn să tacă atunci când a chițăit, și s-a lungit și el la pământ, rămânând amândoi ghemuiți printre cutii, ascunși sub prelata subțire.

Ceva greoi a traversat aleea. Părea că se chinuie cumva, ca și cum picioarele nu atingeau pământul tocmai bine, iar nările erau prea subțiri pentru a putea respira cum trebuie, lăsând în urmă un șuierat.

Apoi, în noapte a răsunat un pleoscăit puternic. Pe râu au picurat stropi de apă, de parcă ar fi început să plouă doar dintr-o bucată de cer.

— Ce-a fost asta? a șoptit Marshall. A sărit în apă?

Benedict a ridicat un colț al prelatei și a scos încetișor capul afară. Marshall l-a apucat de umăr, dornic să facă și el. Au sfârșit încercând amândoi să străpungă întunericul, încercând să observe râul care scălda malul din capătul opus al aleii.

Pe apă plutea ceva. Sub lumina lunii, era greu să observi prea multe în afara luciului a ceea ce ar fi putut să fie spinarea arătării, acoperită de rânduri de proeminențe care se metamorfozau și...

Benedict a înjurat și l-a împins jos pe Marshall.

— Ascunde-te, ascunde-te, ascunde-te!

Din ape – din monstru – a erupt ceva. Buline miniaturale țâșneau în aer, abia vizibile până când aterizau pe faleză, abia vizibile până când au început să fojgăiască sub lumina lunii, arătând ca un covor mișcător care se întindea pe alee.

Marshall a tras prelata bine peste ei și Benedict și-a înfipt piciorul în margine, apăsând cu putere, de teamă că insectele s-ar

fi putut târî pe dedesubt. Fojgăiau. Zgomotul făcut de mii de picioruşe pe cimentul aspru, împrăştiindu-se în oraş.

Tăcere. S-au scurs câteva clipe lungi. Tăcerea domnea în continuare.

— Cred că s-au dus, a şoptit Benedict. Mars?

Marshall a tuşit, ca şi cum s-ar fi înecat.

— Marshall!

Benedict s-a mişcat rapid. I-a cuprins obrajii în palme şi a strâns cu putere, ca să-l readucă pe Marshall în simţiri, ca să se asigure că putea să-l împiedice în caz că ar fi vrut să îşi sfâşie gâtul.

Dar, în loc să cadă pradă nebuniei, Marshall a pufăit. O secundă mai târziu a izbucnit în râs.

— Ben, glumesc doar.

Benedict s-a holbat la Marshall.

— *Mudac!* a şuierat el nervos.

Şi-a luat mâinile de pe faţa lui Marshall, rezistând cu greu impulsului de a-l lovi.

— Ce-i cu tine? De ce ai glumi cu astfel de lucruri?

Marshall părea nedumerit, de parcă nu ar fi înţeles furia îndreptată asupra lui.

— Nu s-au căţărat pe noi, a murmurat. De ce m-ai fi luat în serios?

— De ce nu aş fi făcut-o? a răbufnit Benedict. Nu glumeşti cu astfel de lucruri, Marshall! Nu am de gând să te pierd!

Marshall a clipit din gene. Şi-a plecat intrigat capul într-o parte, aşa cum o făcea de fiecare dată când încerca să anticipeze următoarea mişcare a lui Benedict, în timpul antrenamentelor de luptă. Benedict se pricepuse întotdeauna să anticipeze trucurile leneşe ale lui Marshall şi să acţioneze complet diferit faţă de cum se aştepta Marshall s-o facă.

Însă acum, așa cum stăteau, nas în nas, nu s-ar fi așteptat niciodată ca Marshal să întindă mâna și să-i atingă obrazul – atât de delicat, de parcă ar fi vrut să se asigure că Benedict era cu adevărat acolo.

Benedict s-a smucit. S-a ridicat în picioare și a smuls prelata de pe ei cu un gest energic.

— Trebuie să îi spun lui Roma ce-am văzut! s-a răstit el. Ne vedem acasă!

S-a grăbit să plece înainte ca Marshall să îl poată urma.

În cele din urmă, Roma și-a trimis scrisoarea, după cinci ore de când se apucase să scrie la ea. După ce o recitise pentru a zecea oară ca să se asigure că nu are greșeli, nici nu mai era sigur că își scrisese propriul nume corect.

— Ar fi trebuit să îmi includ și patronimul? s-a întrebat pe sine însuși, dând pagina cărții pe care o avea în față fără să vadă niciun cuvânt. E bizar?

Întreaga situație era mult prea bizară. Cu patru ani în urmă, îi trimisese atât de multe scrisori de amor lui Juliette, încât, atunci când se așezase la masă ca să o scrie pe *aceasta* – pentru a-i spune că este de acord că ar trebui să adune fiecare cât mai multe informații de la sursele lor despre Walter Dexter, înainte de a se întâlni în Lumea Măreață a doua zi – primul lui impuls după ce așternuse pe hârtie „Dragă Juliette" fusese să îi compare părul cu pana corbului.

Roma a oftat și și-a lăsat cartea pe piept, închizând ochii. Era deja întins în pat. Și-a zis că ar fi putut să tragă un pui de somn înainte să meargă să-și vâre nasul prin fabricile Florilor Albe. Cineva de pe acolo trebuia să știe mai multe despre Walter Dexter.

Dar, chiar când aținise, s-a auzit un bocănit puternic în ușa de la dormitorul lui.

Roma a mormăit:

— Ce e?

Ușa s-a deschis și înăuntru a dat năvală Benedict.

— Ai o clipă?

— Îmi furi din timpul pe care îl petreceam cu Evgheni Oneghin, dar te iert.

Roma a dat cartea la o parte și a așezat-o pe pătură.

— Oricum, e pretențios fără motiv.

— Monstrul. Insectele. Sunt unul și același lucru.

Roma s-a îndreptat imediat.

— Ce zici?

Benedict a luat loc pe unul dintre scaunele de la masa vărului său, țăcănind din degete ca să mai elibereze din tensiune. Roma, pe de altă parte, se ridicase și începuse să se plimbe dintr-un capăt în altul al camerei. Era mult prea agitat.

— Insectele vin *din* monstru, a explicat Benedict repede. L-am văzut. L-am văzut sărind în apă și apoi...

A mimat o explozie.

— Tot ceea ce nu avea sens acum se *leagă*. Cei care spun că dacă vezi monstrul, înnebunești, au dreptate, doar că lucrurile nu se petrec așa cum cred ei. Monstrul produce insectele. Insectele cauzează nebunia.

Brusc, lui Roma i s-a părut foarte greu să respire. Nu din cauza panicii, ci pentru că începea să înțeleagă. Se simțea de parcă i se oferise cadou o cutie plină cu informații, dezasamblate în bucățele, și dacă nu le punea rapid la un loc, darul avea să-i fie luat.

— Asta este colosal! a zis Roma, forțându-se să o ia încetișor. Dacă e să ne luăm după Lourens, care spune că aceste insecte funcționează identic, dacă e să presupunem că toate sunt controlate de o entitate, și că acea entitate este de fapt monstrul...

Roma s-a oprit din plimbat. Aproape că a căzut în genunchi. Monstrul era adevărat. *Adevărat.* Nu se îndoise că cei care-l văzuseră mai înainte spuneau adevărul, doar că acceptase faptul așa cum îi accepta și pe străinii din concesiuni – ca pe o inconvenientă care nu reprezenta însă cea mai mare amenințare. Monstrul era o grijă a lui secundară, după nebunie. Dar acum...

— Dacă ucidem monstrul, vom ucide toate aceste insecte bizare care mișună prin Shanghai. Dacă ucidem monstrul, punem capăt nebuniei.

Insectele implântate în pielea Alisei ar muri. Și astfel, ar scăpa din ghearele nebuniei. Ar putea să se trezească din nou. Era cel mai bun leac.

Benedict a strâns din buze.

— Spui asta de parcă ar fi ușor. Tu nu l-ai văzut.

Roma s-a oprit din nou în loc.

— Ei bine, ce ai văzut?

În încăpere s-a coborât o tăcere grea. Benedict părea să se gândească la răspunsul pe care urma să îl dea. A bătut de câteva ori cu degetele în masă și apoi a revenit și a mai bătut o dată, ca să fie sigur. În cele din urmă, a dat ușurel din cap.

— Ai auzit poveștile, a spus el încordat. Nu sunt departe de adevăr. Nu felul în care arată ar trebui să ne preocupe acum. Înainte de a ne gândi măcar să-l ucidem, cum facem ca să-l găsim din nou?

Roma și-a reînceput plimbarea.

— Marshall a zis că l-au văzut comuniștii pe monstru ieșind din apartamentul lui Zhang Gutai.

Dacă Roma ar fi fost mai atent, ar fi observat că vărul lui tresărise ușor, cu o expresie stranie pe chip – nu zeflemitoare, ci mai degrabă dureroasă. Din fericire, toți Montagovii știau cum să își schimbe expresia într-una neutră cât ai clipi din ochi. Când Roma

s-a întors spre el, Benedict își reluase mina neutră, așteptând ca vărul lui să continue.

— Vreau ca tu și Marshall să supravegheați apartamentul lui Zhang Gutai, a decis Roma.

Planul prindea contur în timp ce vorbea, fiecare piesă potrivindu-se, rând pe rând, la locul ei.

— Vedeți dacă apare *ciudoviște*. Aduceți-mi dovada că Zhang Gutai este vinovat. Dacă vedeți monstrul cu ochii voștri, atunci vom ști că el este cel care îl controlează pentru a răspândi nebunia în Shanghai. Atunci vom ști cum putem găsi monstrul pentru a-l ucide: mergând la Zhang Gutai.

De data asta Benedict s-a strâmbat pe față.

— Vrei să stau pur și simplu și să *urmăresc*? Asta sună... plictisitor.

— În locul tău mi-aș face griji ca lucrurile să nu devină prea interesante. Cu cât sunt mai plictisitoare, cu atât mai bine.

Benedict a scuturat din cap.

— Ne-ai plictisit destul cu victima vie și uite unde ne-a adus planul acela. De ce nu puteți să stați tu și Juliette de pază? Voi vă ocupați deja de investigație. Am și eu o viață, să știi.

Roma a făcut ochii mici la el. Benedict și-a încrucișat brațele la piept. *Îi cer prea mult prin această misiune?* s-a întrebat Roma. *De ce se opune? E doar o nouă ocazie de a pierde timpul cu Marshall, lucru pe care îl face oricum zilnic.*

— Nu voi irosi colaborarea cu Juliette stând la pândă după Zhang Gutai, a răspuns Roma, părând jignit de idee.

— Parcă grija noastră era legată de monstrul ăsta, nu de Larkspur.

— Știu asta, i-a replicat Roma.

Era enervat, nu putea să își controleze asprimea din ton. Viața Alisei era în joc – nu avea energia necesară pentru a dezbate chestiuni atât de meschine.

— Dar nu putem fi absolut siguri de legătura lui Zhang Gutai cu monstrul *până când nu vedem ceva concret.* Până atunci, avem nevoie de un plan alternativ prin care să aflăm răspunsuri despre monstru și despre nebunie. Până atunci, trebuie să descâlcim povestea asta cu Larkspur, ca să înțelegem de ce știe ceea ce știe, pentru a ne putea folosi de asta ca să ajungem la monstru.

Dar Benedict era pornit să facă lucrurile dificile.

— Nu poți să îl urmărești pe Zhang Gutai *după* ce îl găsești pe Larkspur? E clar că există o legătură între ei, din moment ce ați descoperit că fac schimb de scrisori.

— Benedict, a rostit Roma pe un ton ferm. E vorba despre o singură scrisoare trimisă de Larkspur.

A scuturat capul, enervat că vărul lui îi punea bețe în roate.

— Uite ce e: tu și Marshall trebuie să vă ocupați de asta pentru că nu știm cât timp va trece până când monstrul își va face apariția.

— Nu poți să pui un gangster oarecare să-l supravegheze?

— Benedict.

— Și adevărul e că nu ai nevoie de mai mult de o persoană pentru misiunea asta...

— Ești, l-a întrerupt Roma, pe un ton brusc rece, o Floare Albă sau nu?

Asta i-a închis gura. Benedict a strâns din buze și apoi a răspuns:

— Bineînțeles că sunt.

— Atunci nu-mi mai pune în discuție ordinul.

Roma și-a pus mâinile la spate.

— Asta e tot?

Benedict s-a ridicat. A făcut o plecăciune caricaturală, cu un zâmbet amar pe chip.

— Da, vere. Te voi lăsa să te ocupi de îndatoririle tale de moștenitor acum. Ai grijă să nu te soliciți prea tare!

A ieșit atât de repede pe ușă, încât în urma lui s-a format un mic curent de aer. Ușa trântită a reverberat în toată casa.

„Îndatoriri de moștenitor." Ce glumeț! Benedict știa prea bine că Roma avea de ales între a fi moștenitorul sau nimic. Benedict era unul dintre puținii oameni care știau că Roma nu se lupta să rămână moștenitor pentru că îi plăcea puterea, ci pentru că era singurul mod prin care îi putea apăra pe cei dragi. Dacă i-ar fi picat din cer un mic conac la capăt de țară, unde s-ar fi putut muta cu cei dragi ca să trăiască o viață în anonimat, ar fi ales asta imediat.

Roma nu a pus însă la suflet atitudinea lui Benedict. Vărul lui putea să se plângă cât vrea și să-și verse furia asupra lui, dar era o persoană cu capul pe umeri și nu avea să renunțe la misiune. Avea să o împlinească și să se vaite, însă urma să tacă atunci când conta cu adevărat. Și, în plus, Benedict nu putea rămâne bosumflat prea mult timp. Oricare va fi fost motivul care îl făcuse să se burzuluiască așa, avea să treacă, și apoi Benedict nici nu avea să-și mai amintească reacția lui.

Roma a oftat și s-a prăvălit din nou pe pat.

Știuse dintotdeauna că tronul e plin de spini.

Dar în acest oraș, în care nu existau alternative, era mai bine să fie moștenitorul decât un nimeni.

Mai târziu, în aceeași seară, la ușa lui Kathleen s-a auzit un ciocănit care i-a întrerupt lectura. Se ghemuise deja sub păturile ei și se gândea că ar fi putut să se prefacă adormită, ca să nu fie nevoită să se ridice, să își pună pandantivul la gât și să deschidă ușa, când aceasta s-a deschis singură.

— Mersi că ai așteptat să răspund! a mormăit ea, măsurând-o cu privirea pe Rosalind.

— Nu aveai de gând să deschizi, i-a răspuns sora ei atotștiutoare.

Kathleen s-a strâmbat și a închis revista pe care o citea. Și-a zis că cel mai nou model de pantofi al sezonului mai putea aștepta.

— Poate că ațipisem.

Rosalind și-a ridicat privirea spre tavan. A arătat spre micul candelabru, apoi spre cele trei lămpi aurii împrăștiate prin cameră.

— Dormi cu luminile aprins?

— Of! Poate.

Rosalind și-a dat ochii peste cap și s-a așezat la piciorul patului. A rămas cu privirea pierdută pentru o vreme, apoi și-a strâns picioarele la piept și și-a rezemat delicat capul pe genunchi.

Kathleen s-a încruntat.

— *Ça va?*

— *Ça va*[1], a oftat Rosalind.

— Lordul Cai m-a speriat în seara asta.

— Și pe mine.

Era o acuză teribil de serioasă să afirmi că în cercul interior al Stacojiilor se află un spion. Cercul era strâmt.

— Avem destule necazuri din cauza faptului că ne *mor* oamenii. Asta ne va diviza și mai tare.

Rosalind a scos un sunet incert – ar fi putut să însemne că este de acord; ar fi putut să nu fie nimic mai mult decât nevoia de a-și drege vocea. Au mai trecut câteva clipe. Și apoi a întrebat:

— Nu crezi că este Juliette, nu-i așa?

Kathleen a făcut ochii mari.

— Nu! a exclamat ea. De ce te-ai gândi măcar la așa ceva?

Rosalind a strâns din buze.

— Gândesc doar cu voce tare. Și tu ai auzit aceleași zvonuri pe care le-am auzit și eu.

[1] „Cum merge?", respectiv „Bine", în lb. fr., în orig. (n. red.).

— Juliette nu ar face niciodată asta.

Aerul din cameră începea să se îngreuneze. Kathleen nu se așteptase la asta, nu se așteptase ca în locul aprobării dorite să se aștearnă tăcerea.

— Nu trebuie să mai ai așa multă încredere în oameni.

— Nu este vorba despre avut *prea multă* încredere! a răbufnit Kathleen, iritată.

— A, serios? s-a răstit la rândul ei Rosalind.

Volumul vocilor era în creștere.

— Atunci ce-i cu nevoia asta imediată de apărare? Eu am adus doar în discuție această posibilitate, și tu te porți de parcă vreau să-ți iau viața...

— Vorbele sunt periculoase, a întrerupt-o Kathleen. Știi asta. Știi ce pot face câteva cuvinte aruncate fără judecată...

— *Cui* îi pasă de ce pot face cuvintele? Ea e Juliette!

Kathleen s-a tras înapoi spre cuibul ei de pături, șocată. Îi țiuiau urechile, de parcă răbufnirea surorii ei ar fi fost o explozie, nu o exclamație. Deși erau amândouă apropiate de Juliette, relația cu verișoara lor era diferită. Rosalind și Juliette erau mult prea asemănătoare. Amândouă râvneau rolul principal, dreptul de a avea ultimul cuvânt. Atunci când se loveau cap în cap, doar una dintre ele putea să iasă învingătoare.

Dar... acum nu era vorba despre o diferență de opinii. Asta era pur și simplu...

— Doamne, îmi pare rău! a spus Rosalind brusc, cu glasul înmuiat. Nu știu... Îmi pare rău! O iubesc pe Juliette. Știi asta. Sunt doar... Sunt speriată, bine? Și noi nu ne bucurăm de aceeași siguranță ca ea. Lordul Cai este în stare de orice ca să afle cine este trădătorul, și știi foarte bine că îi va suspecta pe străinii de felul nostru mai întâi.

Kathleen s-a încordat.

— Noi nu suntem străine.

— Dar, până la urmă, numele nostru nu este Cai.

Oricât de mult ura Kathleen asta, sora ei avea dreptate. Conta prea puțin că erau înrudite mai îndeaproape de inima familiei Cai decât verii de gradul al doilea, al treilea și al patrulea. Atâta vreme cât numele lor de familie era diferit, mereu avea să persiste îndoiala în privința apartenenței lor la familie. Ele veneau din partea doamnei Cai a familiei – partea care fusese adusă în această casă, nu cea care fusese crescută aici de generații întregi.

— Presupun că trebuie să avem grijă atunci, a mormăit Kathleen. Să ne asigurăm că nu există niciun motiv pentru a fi acuzate.

Cei ca Tyler nu aveau de ce să-și facă griji. Chiar dacă aveau același grad de rudenie, el purta numele de familie Cai. Tot ceea ce făcea el, toate reușitele lui se reflectau pozitiv asupra familiei, asupra generațiilor de străbuni care puseseră bazele imperiului. În schimb, tot ceea ce făceau Kathleen și Rosalind se reflecta asupra familiei Lang, iar Kathleen nu știa absolut nimic despre acea parte a familiei ei în afară de bunica pe care o vizita o dată pe an.

— Da, a șoptit Rosalind.

A oftat apoi și și-a frecat fruntea.

— Bun, ar trebui să plec. Îmi pare rău că am țipat!

A sărit jos din pat.

— Dormi! *Bonne nuit!*

— Noapte bună! i-a răspuns Kathleen.

Ușa se închisese deja.

A luat din nou revista în mână, dar nu se mai putea concentra la pantofi.

„Și tu ai auzit aceleași zvonuri pe care le-am auzit și eu."

— Ia stai! a șoptit Kathleen cu voce tare. *Ce* zvonuri?

Douăzeci și șapte

JULIETTE ERA GATA-GATA SĂ EXPLODEZE.

Aerul era proaspăt și răcoros în această după-amiază datorită cerului fără nori și a brizei. Cum se plimba pe sub umbra delicată a copacilor verzi, foșnitori, era înconjurată de susurul fântânilor și de ciripitul păsărilor – sunetele specifice Stabilimentului Internațional în zilele în care era încă puțin amorțit după noaptea sălbatică de dinainte, când se trezea odată cu razele aurii ale soarelui, care-i încălzeau ungherele.

Ar fi trebuit să fie liniștit, calm. Păcat că se plimba alături de Paul Dexter, care nu îi oferise încă nicio informație consistentă, în ciuda orelor întregi pe care le petrecuseră deja împreună.

— Am o surpriză pentru tine, a zis Paul, rânjind plin de entuziasm. Am fost atât de încântat să îți primesc scrisoarea, domnișoară Cai! Mă desfăt cu prezența dumitale!

Bine că măcar unul dintre noi se simte bine.

Lui Juliette i se părea că bărbatul se purta de parcă ar fi știut ce joc joacă ea. De fiecare dată când aducea aminte de ocupația tatălui său, fiul povestea despre cât de muncitor era Walter Dexter, schimbând subiectul. De fiecare dată când Juliette menționa colaborarea *acestuia* cu Larkspur, Paul vorbea despre clima din Shanghai și despre cât de dificil e să găsești de lucru. O clipă,

s-a întrebat dacă nu cumva auzise despre faptul că Juliette dăduse năvală într-una dintre casele în care se ofereau vaccinuri și acum bănuia că încearcă să îl anihileze pe Larkspur, însă i se părea imposibil ca o astfel de informație să ajungă la urechile unei persoane atât de neînsemnate precum Paul Dexter. Se întreba și dacă primise aceleași instrucțiuni precum ceilalți negustori: să o ucidă pe Juliette în schimbul unei recompense – însă nu putea să-și închipuie cum avea de gând să acționeze, dacă acesta era planul lui. Părea mai probabil că nu voia să-i dezvăluie nimic din ceea ce știe, doar pentru a o putea ține prin preajmă pentru mai mult timp.

— O surpriză? a repetat Juliette absentă. Nu trebuia să te deranjezi!

Era convinsă că omul știa că vrea să scoată *ceva* de la el. Acest mic detaliu îl făcea să fie în avantaj, dându-i ocazia să o târască pe Juliette după el după cum poftea. Însă nu avea cum să știe precis ceea ce căuta ea, iar Juliette nu lăsa *nimic* să transpară. Nu avea cum să-și fi dat seama că știe despre rolul de furnizor pentru Larkspur al tatălui său și că încearcă să stoarcă toate informațiile pe care el și familia lui le aveau despre identitatea acestuia.

O persoană care îi furniza lui Larkspur drogul de care avea nevoie pentru vaccinurile lui trebuia să aibă la dispoziție o adresă. Era absurd să crezi că nu e așa. Cum altfel ar fi putut Walter Dexter să facă livrările? Lăsând drogurile într-o gaură dintr-un zid de cărămidă?

— Ah, dar am făcut-o deja.

Paul s-a răsucit brusc. În loc să mai pășească la dreapta ei, i-a luat-o câțiva pași înainte, întorcându-se spre ea cu mâinile întinse. Juliette s-a forțat să-i prindă mâna.

— Vei fi încântată. E acasă la mine.

Juliette a tresărit. Era extrem de nepotrivit din partea lui Paul Dexter să îi arate ceva acasă la el, dar, în același timp, era o șansă

minunată pentru ca ea să își poată băga nasul pe acolo. Să încerce doar ceva și s-ar fi trezit imediat imobilizat!

— Cât de entuziasmant! a spus Juliette.

Paul trebuie să fi sesizat schimbarea ei de dispoziție, pentru că radia. De altfel, a continuat să radieze tot drumul și să dea din gură, vorbind vrute și nevrute despre oraș, despre viața de noapte, despre cazinouri...

— Ai auzit despre greve?

Tocul lui Juliette s-a înfipt brutal într-o crăpătură din asfalt. Paul s-a întins repede și a prins-o de braț, ca să nu cadă. Lui Juliette nu i-a trecut prin minte să-i mulțumească când și-a ridicat privirea spre chipul lui blând. A clipit doar, scăpându-i un râs scurt, neîncrezător.

— Ce știi *tu* despre greve? a întrebat ea.

— Destul de multe, domnișoară Cai, i-a răspuns Paul încrezător. În ziua de azi există două tipuri de comuniști: cei care mor pentru că sunt prea săraci ca să merite leacul lui Larkspur și cei care sunt destul de furioși din această cauză, încât să-și dorească să se revolte.

Prea săraci *ca să* merite... *Ce fel de prostie...*

— Aceste greve au loc în fabricile finanțate de Stacojii, a spus Juliette.

Vocea i-a ieșit prea sugrumată, așa că a tușit, încercând să adopte un ton mai degajat, astfel încât Paul să nu o bănuiască agresivă.

— Va fi bine. Avem totul sub control.

— Desigur, a aprobat Paul, deși suna ca și cum ar fi spus-o doar ca să-i fie pe plac, lucru care era în sine o insultă. Ah, am ajuns!

Cum Paul se oprise în fața porții înalte și apăsa pe un buton pentru a chema pe cineva dinăuntru să deschidă, Juliette a aruncat o privire printre zăbrele. Casa era ascunsă, pentru că nu vedeau decât dealuri acoperite de iarbă verde.

— Tatăl tău este acasă? a întrebat Juliette.

— Nu. Este la o întâlnire, i-a răspuns Paul. Chiria nu se plătește singură, până la urmă.

Poarta s-a deschis cu un zăngănit ferm. Paul i-a oferit lui Juliette brațul.

— Într-adevăr, a îngânat Juliette.

Chiria *nu* se plătea singură. Atunci, cât de mult putea câștiga un negustor pentru a-și permite atât de mult fast? Casele de pe această stradă erau ocupate de bancheri, de locotenenți și de diplomați înstăriți.

Walter Dexter ajunsese în Shanghai suficient de disperat ca să cerșească o audiență de la Banda Stacojie. Intrase în clubul ei îmbrăcat într-un costum care avea o mică ruptură la mânecă. Era clar că nu locuise de la început în acea casă. Era clar că nu își făcuse apariția în oraș plin de bani.

Cu toate acestea, ceea ce vedea în fața ochilor îi demonstra lui Juliette exact contrariul.

Au trecut pe lângă statuile amplasate pe peluze, care înfățișau zeițe și duhuri cu chipuri deznădăjduite și trupuri din marmură strălucitoare. Ușa de la intrare, pe care Paul i-a deschis-o, era incrustată cu aur, ieșind în evidență pe lângă celelalte intrări, alături de scările exterioare impozante care încadrau casa.

— Frumos! a spus Juliette încetișor.

Era sinceră.

Juliette a trecut prin foaier și a pătruns într-un salon circular. Pantofii ei, care răsunau pe podeaua dură, le-au atras atenția servitoarelor ocupate să împăturească albituri. După ce l-au văzut pe Paul, și-au adunat lucrurile și s-au grăbit să iasă, schimbând priviri complice între ele. Niciuna dintre servitoare nu s-a deranjat să închidă ușile uriașe din capătul camerei – uși încadrate de ghivece cu flori, care dădeau spre grădină. Erau deschise larg, lăsând briza

să se avânte cu încredere înăuntru, umflând perdelele albe și delicate care-i aminteau lui Juliette de dansatoarele din spectacole.

Paul s-a grăbit el spre ușă și le-a închis. Perdelele s-au liniștit brusc, cu tristețe, parcă. Bărbatul a rămas acolo o clipă mai mult decât ar fi fost nevoie, cu privirea ațintită spre curte, cu ochii lucind plini de lumina de afară. Juliette a venit și s-a așezat lângă el, respirând adânc. Acolo, dacă se străduia suficient, aproape că putea uita cum arată străzile din Shanghai. S-ar fi putut afla oriunde altundeva. Poate în Anglia rurală sau în America de Sud. Aerul era destul de dulce. Priveliștea era destul de plăcută.

— Superb, nu-i așa? a spus Paul moale. „Un soare de septembrie, care-și pierdea ceva din căldură, dar nu și din strălucire"[1]...

— Suntem departe de Colorado, domnule Dexter, i-a răspuns Juliette, recunoscând citatul.

Paul a tresărit, fără să-și poată ascunde uimirea. Apoi a zâmbit și a replicat:

— Minunat! Absolut minunat! Pentru o chinezoaică, engleza ta este extraordinară. Nici urmă de accent.

Juliette și-a lipit palma de ușă. Și-a apăsat-o și a simțit răceala sticlei delicate pătrunzând-o până în oase.

— Am accent american, a observat ea sec.

Paul și-a fluturat mâna.

— Știi bine ce vreau să zic.

Oare? îi venea să-l întrebe. *Mi-ar scădea valoarea dacă aș suna ca mama, ca tata sau ca oricare dintre cetățenii acestui oraș care, spre deosebire de tine, au fost forțați să învețe mai mult de o singură limbă?*

Juliette nu a spus nimic. Paul a profitat de ocazie ca să o prindă de cot pentru a o conduce prin restul casei, vorbind cu entuziasm

---

[1] Citat din romanul *The Mysterious Rider* (1921) de Zane Grey: „A September sun, losing some of its heat if not its brilliance, was dropping low in the west over the black Colorado range." (n. tr.)

despre surpriza lui. Au străbătut coridoare lungi, trecând pe lângă picturi suprarealiste care atârnau pe pereții alb-perlați. Juliette își sucea capul dintr-o parte în alta, încercând să cerceteze camerele pe care le întrezărea doar, pentru că mergeau prea repede ca să poată privi pe-ndelete.

Până la urmă, s-a dovedit că Juliette nu avea de ce să își facă griji că ar trebui să găsească locul în care muncea Walter Dexter. Paul a condus-o direct acolo. Au intrat împreună într-un birou spațios – cel mai probabil, camera cea mai mare din casă –, cu dușumele din lemn fin și rafturi înalte care înțesau pereții, pline cu cărți. În această încăpere, aerul părea diferit: mai tulbure, mai umed, rezultat al ferestrelor închise și al draperiilor groase. Ochii lui Juliette s-au oprit mai întâi asupra biroului uriaș, plin de dosare și de mormane peste mormane de hârtii.

— Hobson! a strigat Paul. Hobson!

În spatele lor și-a făcut apariția un majordom: chinez, îmbrăcat în ținută occidentală. Numele lui nu avea cum să fie cu adevărat Hobson. Juliette nu ar fi fost mirată dacă Paul îi dăduse acest nume doar pentru că nu voia să îl pronunțe pe cel chinezesc.

— Domnule?

Paul a făcut semn spre încăpere, spre zona spațioasă din fața biroului, în care se afla un covor gri și, pe el, patru șevalete cu patru tablouri mari, acoperite de o pânză aspră.

— Faci tu onorurile?

Hobson a făcut o plecăciune. A intrat în cameră, drept, cu mâinile înmănușate pregătite. A tras de pânză și materialul s-a amestecat cu cel al mănușilor.

Juliette a privit cele patru tablouri.

— Ah... vai...

— Îți plac?

Fiecare dintre pânze o reprezenta pe ea: două erau studii ale trăsăturilor ei faciale, iar celelalte două implicau decor, Juliette fiind așezată o dată într-o grădină și apoi în mijlocul a ceea ce părea a fi cel mai singuratic ceai dansant. Juliette nici nu știa ce era mai îngrozitor, faptul că Paul credea că acesta e un cadou care ar încânta-o sau că își cheltuise banii câștigați cu greu de la Larkspur pentru așa ceva. Nici nu știa ce ar fi putut să zică.

— Eu nu am nasul în vânt.

Paul a tresărit ușor.

— Poftim?

— Nasul meu – Juliette și-a tras cotul din strânsoarea lui și s-a întors spre fereastră, astfel încât Paul să-i poată vedea profilul – e mai degrabă cârn. Sunt frumoasă din față, știu, dar profilul meu nu e prea strălucit. M-ai văzut mai frumoasă decât sunt.

Hobson a început să împăturească pânza. Sunetul era prea brutal în tăcerea abruptă care se coborâse în cameră. Colțurile gurii lui Paul se lăsau încet în jos. În sfârșit, în sfârșit, pentru prima oară pe ziua de azi, decoda corect atitudinea lui Juliette. Nu era ideal. Ea ar fi trebuit să-i câștige încrederea, nu să i-o sfărâme, oricât de dubios ar fi fost Paul. Așa că Juliette s-a reîntors repede cu fața spre el, cu un zâmbet strălucitor pe chip.

— Dar sunt incredibil de flatată. Cât de drăguț ești! Cum aș putea să îți mulțumesc pentru un asemenea dar?

Paul s-a agățat imediat de cuvintele ei. Și-a plecat capul, mulțumit din nou, și i-a spus:

— Ah, este plăcerea mea! Hobson, împachetează tablourile și trimite pe cineva să le ducă acasă la domnișoara Cai!

Juliette abia aștepta să arunce pânzele în pod și să nu le mai vadă niciodată. Sau poate că ar fi trebuit să ardă ororile. Dacă Rosalind ar fi dat cu ochii de ele, nu ar mai fi avut pace cu ea.

— Atunci, să ne continuăm plimbarea?

Juliette a tresărit. Dacă părăseau biroul lui Walter, ar mai fi avut ocazia să se întoarcă aici fără să fie văzută? Casa era plină de servitori și se îndoia că aceștia ar fi ezitat să o dea de gol dacă ar fi prins-o cotrobăind.

Hobson a tușit, intenționând să treacă pe lângă Juliette cu unul dintre tablouri în brațe. Neatentă, gândindu-se încă ce ar fi putut face, Juliette s-a tras un pas înapoi și i-a făcut loc. Spatele i-a atins o coloană rece de lemn. În această parte a casei era teribil de cald. Nenatural de cald. Cum Hobson ieșea pe ușă, a lovit-o inspirația.

— Toată această agitație, a spus ea dintr-odată, ducându-și mâna la frunte. Eu...

S-a prefăcut că e gata să leșine. Paul s-a repezit să o prindă. A fost destul de rapid să nu o lase să se prăvălească la pământ, deși își îndoise deja genunchii sub ea.

— Domnișoară Cai, ești...

— E doar de la căldură. Mi se urcă direct la cap, a spus Juliette, încercând să-l liniștească. Ai alifie chinezească? Bineînțeles că nu – voi, englezii, nu aveți nicio idee despre leacurile noastre. Sunt sigură că vreunul dintre servitorii tăi chinezi trebuie să știe despre ce vorbesc. Ai putea să-mi aduci puțină?

— Desigur, desigur! s-a bâlbâit Paul repede.

I-a dat drumul cu grijă și a ieșit grăbit.

Juliette s-a ridicat imediat.

— Am început să-mi fac un adevărat obicei din a cerceta birouri străine, și-a zis în barbă.

Cum era contra cronometru, a răsfoit dosarele, căutând orice fel de trimitere la Larkspur. A dat de zeci de cărți de vizită, de zeci de scrisori cu adrese, dar nu se vedea nimic legat de Larkspur – nici măcar ceva despre *lernicrom*. Era convinsă că încă încerca să vândă drogul, așa că unde erau dovezile?

Nu mai avea timp să investigheze. Se auzeau deja pași în josul holului.

Blestemând în barbă, Juliette a aranjat lucrurile de pe birou așa cum le găsise și și-a reluat locul, sprijinindu-se în cot. Nu și-a ridicat privirea atunci când Paul și-a făcut apariția în fața ei, prefăcându-se că este prea amețită ca să își miște capul.

— Îmi cer scuze pentru întârziere! a gâfâit Paul. L-am abordat pe Hobson și i-am cerut alifia lui chinezească, dar el nu a reacționat cu destulă promptitudine. Mi-a spus că îmi lăsase deja una în servietă săptămâna trecută, atunci când mă plânsesem din cauza durerilor de cap. Am fost nevoit să mă duc după servietă.

În cameră s-a auzit țăcănitul încuietorii servietei. Juliette l-a privit pe sub gene pe Paul răscolind în haosul dinăuntru. În timp ce el își vâra mâna într-unul dintre buzunarele din capac, mormăind pentru că nu-și mai putea scoate degetele de acolo, Juliette a observat niște chitanțe pentru livrări, marcate cu litere atât de mici, încât doar printr-un miracol a reușit să citească: ÎN ATENȚIA: LARKSPUR.

Abia a reușit să-și înăbușe oftatul de uimire. Poate că Paul interpretase sunetul ca pe unul de mulțumire, pentru că a destupat borcănelul, a atins cu vârful degetului alifia și apoi și l-a îndreptat spre tâmpla ei.

Știa măcar unde trebuia aplicată. Degetele lui Paul erau teribil de reci.

— Mulțumesc! a spus Juliette și s-a forțat să privească în jur, astfel încât Paul să nu observe ce îi atrăsese atenția. Mă simt mult mai bine. Aș putea primi un pahar cu apă? Mă voi înzdrăveni cu totul dacă mă hidratez.

Paul a dat din cap imediat și s-a grăbit să iasă din nou, de această dată lăsându-și în urmă servieta deschisă.

Juliette a pus imediat mâna pe facturi.

Factura #10092A
23 septembrie 1926
ÎN ATENȚIA: Larkspur
10 cutii – lernicrom

Semnătura de mai jos certifică responsabilitatea semnatarului față de asigurarea transmiterii produsului către destinatar.

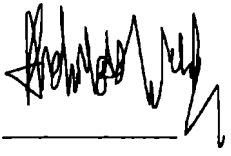

Expeditor: Archibald Welch

— Archibald Welch, a murmurat Juliette.

Nu mai auzise niciodată acest nume. Însă chitanța pe care o ținea în mână îi demonstra că bărbatul avea contact direct cu Larkspur, fiind mijlocitorul lui Walter Dexter. Juliette le-a frunzărit rapid și pe celelalte, descoperind că aveau însemnate date și cantități diferite, dar aceeași semnătură. Nu era același lucru cu a afla direct adresa lui Larkspur, dar era un pas înainte.

Juliette a așezat chitanțele frumos, la locul lor. După câteva clipe a intrat și Paul, cu un pahar cu apă în mână.

— Cum te simți? a întrebat el.

I-a oferit apa și a privit-o luând o înghițitură.

— Ți s-a limpezit capul?

Zâmbind, Juliette a lăsat paharul jos.

— Ah! a exclamat ea cochet. Acum totul începe să se limpezească.

— Ai ajuns târziu.

Juliette și-a aruncat jacheta pe pat și apoi s-a aruncat și ea, zguduindu-l cu greutatea ei. Kathleen era cât pe ce să fie deranjată

din poziția confortabilă pe care și-o găsise la piciorul patului. I-a aruncat o privire diabolică verișoarei ei, însă privirile urâte ale lui Kathleen nu arătau niciodată sincer.

— Ies *din nou* în jumătate de oră! s-a plâns Juliette, acoperindu-și ochii cu mâinile.

După o clipă și le-a îndepărtat, întinzându-și produsele cosmetice pe piele. A oftat, știind că își distrusese rimelul de pe gene.

— Unde e Rosalind?

Kathleen și-a rezemat bărbia în palmă.

— Au avut nevoie la club de ea, din nou.

Juliette s-a încruntat.

— Alți străini?

— Francezii au început să se agite din cauza acestei nebunii, i-a răspuns Kathleen. Și, cum nu pot face nimic concret în privința ei, se prefac utili cerând un număr infinit de întâlniri, pentru a discuta despre următoarea lor mutare.

— Nu *există* nicio mutare, a spus Juliette aspru. Cel puțin, nu din partea lor. Asta doar dacă nu cumva au de gând să-și mobilizeze armatele împotriva unui monstru care bântuie prin colțurile întunecate ale Shanghaiului.

Kathleen a oftat și a întors pagina revistei ei de modă.

— Apropo, tatăl tău a trecut pe aici mai devreme. Te căuta.

— A? *Bàba* voia ceva anume?

— A zis că numără doar capetele, s-a strâmbat Kathleen. E stresat din cauza spionului Florilor Albe. Se pare că se gândește să evacueze unele rude mai îndepărtate din casă.

— Foarte bine! a mormăit Juliette.

Kathleen și-a dat ochii peste cap și apoi a întins mâna. Juliette și-a înlănțuit degetele cu ale ei și s-a simțit imediat mai ușurată, tensiunea pe care o simțea în trup cedând.

— Încă îi urmărești pe comuniști? a întrebat Kathleen.

— Nu, noi...

Juliette a făcut o pauză, pulsul accelerându-i-se. S-a corectat rapid:

— *Aștept* încă o confirmare înainte de a face acuzații.

Kathleen a dat din cap.

— Mi se pare corect.

A mai dat o pagină de revistă cu cealaltă mână. După trei pagini, timp în care Juliette nu zisese nimic, stând cu ochii în tavan, Kathleen și-a încrețit nasul.

— Ce-i cu tine?

— Încerc să-mi organizez mental timpul, i-a răspuns Juliette.

Și-a desprins mâna și s-a întors pe o parte, făcând ochii mici la ceasul care ticăia pe măsuța ei de toaletă.

— Am nevoie de o favoare.

Kathleen și-a închis revista.

— Zi!

— Am nevoie de toate informațiile disponibile despre un bărbat pe nume Archibald Welch. Trebuie să aflu cum pot da de el.

— Există și un motiv pentru asta?

Deși pusese o întrebare, Kathleen își lua deja haina pe ea.

— S-ar putea ca el să știe adevărata identitate a lui Larkspur.

Kathleen a tras de gulerul jachetei și apoi și-a scos părul care i se prinsese dedesubt.

— Voi trimite un mesaj cu ceea ce aflu. Ai nevoie de informații înainte de întâlnire?

— Ar fi ideal, da.

Kathleen a imitat un salut. Se mișca rapid, obiectivul fiind clar în mintea ei, dar chiar când se apropia spre ușă, Juliette a strigat după ea:

— Așteaptă!

Kathleen s-a oprit. S-a scurs o clipă. Juliette s-a îndreptat și și-a tras genunchii la piept.

— Mulțumesc! a murmurat ea, cu voce brusc tremurătoare. Pentru că ai rămas alături de mine. Chiar și atunci când nu ești de acord cu metodele mele.

Chiar și atunci când am mâinile pătate de sânge.

Kathleen părea aproape amuzată. Încetișor, s-a întors în cameră și s-a lăsat pe vine în fața patului.

— Am impresia că tu crezi că te judec pentru tot ceea ce faci.

Juliette a ridicat din umeri și a întrebat cu seriozitate:

— Și nu o faci?

— Haide, Juliette!

Kathleen s-a așezat pe pat, lângă verișoara ei.

— Îți aduci aminte de prietena lui Rosalind? Cea enervantă?

Juliette nu prea știa încotro se îndrepta discuția, dar și-a cercetat amintirile oricum, trecând în revistă puținii prieteni pe care și-i amintea să-i fi avut Rosalind. Nu își amintea.

— Asta înainte să fim trimise în Vest sau prima oară când m-am întors?

— Când te-ai întos. Rosalind lucra deja la clubul burlesc.

După expresia constipată de pe chipul lui Juliette, Kathleen a dedus că nu își amintea.

— Avea un nume de piatră prețioasă. Nu-mi amintesc precis, dar... Ruby? Sapphire? Emerald?

Brusc, Juliette și-a reamintit și a izbucnit în râs. Apoi, Kathleen – chiar dacă încerca să își țină gura închisă – a început și ea să râdă, deși amintirea nu era nici pe departe ceva amuzant.

— Amethyst, a zis Juliette. O chema Amethyst.

Amethyst era cu cel puțin cinci ani mai mare decât ele, iar Rosalind o venera. Ea era steaua cu picioare lungi care o pregătea pe Rosalind să devină următoarea pleiadă strălucitoare.

Amethyst era și cea care o scotea pe Kathleen din minți. Îi spunea mereu că ar trebui să își cumpere o cremă pentru albirea

tenului, să își ducă *quipao*-ul la croitorie, apropiindu-se cu fiecare zi de cele mai jignitoare insinuări...

Până în ziua în care, în cele din urmă, Kathleen a răbufnit.

— Juliette! și-o amintea pe verișoara ei strigând din capătul clubului burlesc. Juliette!

— *Ce* se întâmplă? murmurase Juliette.

Își părăsise masa și se îndreptase în direcția strigătului. În cele din urmă ajunsese în cabina lui Rosalind, care nu era acolo. Kathleen, în schimb, se plimba agitată dintr-un capăt în celălalt, păzind o grămăjoară întinsă pe podea.

— Cred că e moartă! strigase Kathleen. A încercat *să mă apuce* și eu am împins-o și s-a lovit la cap, și...

Juliette fluturase din mână, făcându-i semn verișoarei ei să tacă. Îngenunchease și își dusese mâna la gâtul lui Amethyst. Avea la tâmplă o urmă de sânge, dar pulsul îi bătea perfect.

— Ce căuta aici în primul rând? întrebase Juliette. Te-a urmărit?

Kathleen dăduse din cap.

— M-am enervat extrem de tare. Am încercat să mă apăr doar! Nu am vrut să...

— Ei, stai liniștită, e bine! îi spusese Juliette, ridicându-se. Îmi fac griji mai degrabă din cauza țipetelor tale...

Ușa de la cabină se deschisese atunci și înăuntru intraseră alte două dansatoare, urmate de Rosalind. Fetele se aruncaseră imediat la podea, plângând îngrijorate pentru Amethyst.

— Ce s-a întâmplat? întrebase Rosalind îngrozită.

Cele două dansatoare își îndreptaseră imediat privirile spre Kathleen. Aceasta se uitase la Juliette. Și-n clipa aceea, printr-un schimb de priviri, între Juliette și Kathleen se stabilise un acord mut. Una dintre ele era protejată. Cealaltă, nu.

— Poate că Amethyst ar trebui să-și vadă de treaba ei, zisese Juliette. Data viitoare voi lovi mai puternic.

Una dintre dansatoare clipise din ochi, șocată.

— Pardon?

— Vrei să repet? spusese Juliette. Luați-o din fața mea! De fapt, luați-o din clubul ăsta! Nu vreau să-i mai văd fața niciodată!

Rosalind rămăsese cu gura căscată.

— Juliette...

Nu contase cât de mult de străduise Rosalind să o apere pe Amethyst. Juliette fluturase din mână și Amethyst fusese dusă afară, așa cum era, încă inconștientă.

— Până în ziua de azi, i-a spus acum Juliette lui Kathleen, Rosalind crede că am atacat-o pe Amethyst fără motiv. Nu ne-a lăsat inima niciodată să îi spunem că prietena ei era o persoană îngrozitoare, nici măcar după ce a trimis vorbă că nu se mai întoarce.

— Nu cred că cineva ar mai avea curajul să se întoarcă la locul de muncă după ce moștenitoarea Stacojie a izgonit-o.

— *Ah*, te rog! Am amenințat o mulțime de inși în orașul ăsta. Nu vezi pe nimeni alergând pe străzi cu lacrimi în ochi.

Kathleen și-a dat ochii peste cap, dar avea o expresie blândă pe chip. S-a întins și și-a lăsat mâna pe brațul lui Juliette.

— Ascultă la mine, *biăomèi!* a spus ea încetișor. Tu și Rosalind sunteți singura mea familie. Singura care contează. Așa că, *te rog*, nu-mi mai mulțumi din clipă în clipă ca un afurisit de occidental pentru că te ajut! Nu te voi judeca niciodată. N-aș putea să o fac. Voi fi mereu de partea ta, indiferent de ce se va întâmpla.

Kathleen s-a uitat din nou la ceas și apoi s-a ridicat, zâmbind.

— Ai înțeles?

Juliette nu a fost în stare decât să dea din cap.

Și, cu asta, Kathleen a ieșit, grăbindu-se spre destinația ei, înainte să apună soarele. Camera s-a cufundat în tăcere, găzduind acum doar ticăitul ceasului și respirația ușurată a lui Juliette.

— Mulțumesc! i-a șoptit ea oricum camerei goale.

Douăzeci și opt

ROMA ÎȘI ALESESE UN LOC ÎN SPATELE SĂLII, LA O masă lungă, de unde putea vedea vizitatorii care intrau și ieșeau continuu din Lumea Măreață. Oamenii își dădeau paharele pe gât, le trânteau pe masă și pe urmă se întorcea înapoi în public, pentru a urmări spectacolul care se desfășura în față. Erau rapizi, feroce și în mod clar îmbibați cu zeci de droguri.

Prin comparație, Roma trebuie să fi părut de plumb, așa cum stătea și sorbea din pahar, așteptând. Avea pălăria trasă pe față, împiedicându-i astfel pe cei din jur să se uite mai îndeaproape la el. Dacă l-ar fi recunoscut cineva, atunci ar fi început să circule bârfe despre cum Roma Montagov urmărise cum curtezanele își ridică picioarele până în tavan, îmbrăcate în rochii crăpate până la subsuoară, și numai cerul știe cum ar fi reacționat tatăl lui. Îl avertizase pe Roma în privința Lumii Mărețe încă de când era copil, îl avertizase că astfel de locuri – stabilimente pulsând de viață, dedicate distracțiilor amestecate cu ingenuitatea chineză – puteau să corupă mintea mai repede decât opiul. Aici, vizitatorii își risipeau câștigurile și renunțau la mâncare doar pentru a uita. Însă oricât de mult ar fi fost privită Lumea Măreață cu ochi răi, aceasta rămânea un indicator pentru succes. Cei care munceau în fabricile

din Nanshi nu câștigau suficienți bani într-o zi pentru un bilet de intrare.

Roma a oftat și și-a lăsat jos paharul. Astfel, cu chipul acoperit, singura persoană care ar fi putut să-l găsească printre zecile de vizitatori beți și agitați era cea care știa exact cum arată.

— Hei, străine!

Juliette s-a strecurat pe scaunul așezat în diagonală și și-a îndepărtat o șuviță de păr rătăcită, prinzând-o la loc în bucle. Pe ea nu o deranja dacă o vedea cineva acolo, în Lumea Măreață. Singura ei grijă era să nu fie văzută cu moștenitorul Florilor Albe.

Roma a rămas cu privirea ațintită la scenă. Pregăteau coarda pentru acrobați. Se întreba câte oase se frânseseră în această clădire.

— Bea ceva! a îndemnat-o el, împingându-și paharul aproape plin spre Juliette.

— E otrăvit?

Roma și-a întors imediat privirea spre ea, îngrozit.

— *Nu*.

— O oportunitate ratată, Montagov!

Juliette și-a dus paharul în dreptul buzelor ei roșii și a luat o înghițitură.

— Nu te mai uita la mine!

Roma și-a ferit privirea.

— Ai găsit ceva? a întrebat el.

— Rămâne de văzut, dar...

Juliette a verificat ora, uitându-se la un ceas de buzunar. Roma nu știa de unde îl scosese, având în vedere că rochia ei nu părea să aibă buzunare.

— S-ar putea să aflu ceva în câteva minute. Zi tu primul!

Roma era mult prea obosit ca să se certe. Dacă gangsterii din acest oraș ar fi fost pe cât de obosiți era el, vendeta s-ar fi stins într-o oră.

— Sunt unul și același, a spus Roma. Monstrul. Nebunia. Dacă găsim monstrul, putem opri nebunia.

Roma i-a povestit tot ce știa. Toate deducțiile pe care le făcuseră.

— Asta e, practic, o confirmare! a exclamat Juliette. Și-a dat seama că vorbise prea tare, așa că și-a rotit privirea prin jur și apoi a adăugat în șoaptă: Trebuie să acționăm...

— Monstrul a fost văzut părăsindu-i apartamentul doar, a zis Roma. Nimeni nu l-a văzut pe Zhang Gutai dându-i ordine.

— Dacă monstrul a fost văzut acolo unde locuiește Zhang Gutai, *cu siguranță* el îl controlează.

Juliette nu era dispusă să cedeze în această privință. A împuns cu degetul în masă.

— Roma, gândește-te! Gândește-te la toate celelalte lucruri! Nebunia aceasta continuă să crească în valuri și, de fiecare dată când lovește un val, este implicat întotdeauna un grup mare de persoane care sunt ucise cele *dintâi*, iar apoi insectele se împrăștie în oraș. Gangsterii din port. Florile Albe de pe vapor. Francezul care își servea cina. Oamenii de afaceri din Batardou.

Roma nu putea să nege aceste lucruri.

— Se pare că țintele inițiale sunt întotdeauna gangsteri sau negustori.

— Și cine ar vrea ca aceste două grupări să fie anihilate? a continuat Juliette. Cine ar lovi capitaliștii așa? Dacă Zhang Gutai este cel responsabil, dacă prin el pot fi *oprite* toate astea, atunci de ce ne-am pierde timpul cu alte aventuri...

— Dar nu are rost dacă nu va vorbi...

— Îl *facem* noi să vorbească! a exclamat Juliette. Îi punem cuțitul la gât. Îl torturăm. Încă nu am încercat tot ce se poate în privința lui...

— E *comunist*!

Lui Roma îi era din ce în ce mai greu să nu se întoarcă spre Juliette în timp ce-și aruncau replici. Era un impuls venit din instinct, așa cum toate ființele se întorc atunci când aud un zgomot puternic.

— A fost antrenat să păzească secrete și să le ia cu el în mormânt. Crezi că îi este frică de moarte?

La ce folosea o amenințare dacă nu erai dispus să o duci până la capăt? Dacă voiau ca Zhang Gutai să le spună unde e monstrul, să le dezvăluie calea prin care putea fi oprit infernul provocat de nebunie, atunci ucigându-l nu reușeau decât să distrugă orice șansă ar fi avut de a salva orașul. Cum puteau să-l amenințe destul de convingător cu moartea, când ei nu își doreau cu adevărat să-l omoare?

— Dacă el e singurul care ne poate îndrepta spre monstru, a continuat Roma, nu voi risca să-l pierdem. S-ar putea să prefere sinuciderea în loc să vorbească. Nu voi risca viața Alisei pentru un astfel de pariu!

Juliette a strâns din buze. Nu era deloc mulțumită, vedea prea bine asta. Ar fi continuat să protesteze dacă în clipa aceea nu s-ar fi apropiat de ea un Stacojiu, care i-a șoptit ceva la ureche.

Roma s-a încordat și și-a ferit privirea, trăgându-și pălăria și mai tare peste ochi. Îi era imposibil să audă ce spunea Stacojiul din cauza zgomotului din sala uriașă – uralele mulțimii, clinchetul paharelor și pocnetele artificiilor care explodau pe scenă. L-a văzut pe Stacojiu cu coada ochiului întinzându-i lui Juliette un dosar mare, de culoare bej, și un bilețel. Juliette a dat din cap și Stacojiul a plecat, lăsând-o să citească biletul. Mulțumită, aceasta a deschis dosarul și a început să cerceteze hârtiile dinăuntru. Dacă Roma citise corect, atunci pe marginea dosarului scria: POLIȚIA MUNICIPALĂ DIN SHANGHAI — DOSAR DE AREST — ARCHIBALD WELCH.

— Avem și alte opțiuni, a spus Roma atunci când i s-a părut că poate relua discuția. Larkspur ar putea să ne spună ce vrem să

aflăm, ar putea să ne ofere leacul pe care îl căutăm. Dacă nu o va face, abia atunci putem trece la a-l tortura pe Zhang Gutai. De acord?

Juliette a oftat.

— Bine. Este rândul meu să divulg ce am aflat.

Juliette i-a împins dosarul pe masă. Acesta a alunecat ușor pe suprafața netedă, spre Roma, până când acesta l-a oprit lipindu-și palma deasupra lui.

— Archibald Welch, a citit Roma cu voce tare, confirmându-și ceea ce i se păruse că vede prima oară.

A dat de o fotografie de arest: alb-negru, înfățișând un bărbat ce privea cu ochii goi înainte, cu o cicatrice îngrozitoare care-i marca figura de la sprânceană și până în colțul buzei.

— Cine este?

Juliette s-a ridicat de pe scaun și i-a făcut semn că trebuie să plece.

— Singurul curier care are adresa lui Larkspur. Și, dacă e să ne luăm după istoria arestărilor lui, frecventează cel mai periculos loc din Shanghai în fiecare joi.

Roma a ridicat o sprânceană.

— Azi e joi.

— Tocmai.

În ciuda eforturilor depuse, Benedict sfârșise pe un acoperiș, vizavi de apartamentul lui Zhang Gutai. Intrau în cea de-a treia oră de pândă.

Începea să se lase răcoare. Pe drum, călcase din greșeală într-o băltoacă, așa că își împlinea misiunea stând într-o poziție ciudată, doar pe jumătate lăsat pe vine, pentru că voia să se odihnească, dar, în același timp, nu voia să-și împrăștie pata umedă și mai mult pe pantaloni.

Marshall râsese până îl duruse burta de cât de ridicol arăta Benedict astfel. Benedict crezuse că nu se va opri niciodată. Însă râsul era totuși de preferat tăcerii. Măcar veselia lui Marshall, trezită de necazul lui Benedict, era un semn că trebuiau să dea uitării stranietatea care se ivise între ei pe acea alee.

— Hei! i-a atras dintr-odată atenția Marshall, smulgându-l pe Benedict din reverie. Intră cineva.

Benedict a renunțat la poziția caraghioasă și s-a repezit spre marginea acoperișului, alăturându-i-se lui Marshall.

— Este un alt străin, a remarcat Benedict, trăgându-se înapoi cu un oftat.

Din locul pe care și-l aleseseră, puteau să vadă perfect ușile glisante care separau camera de zi a lui Zhang Gutai de micul lui balcon. Balconul în sine abia dacă era suficient de spațios ca să cuprindă două ghivece cu flori, dar ușile de sticlă erau suficient de late ca să îi permită lui Benedict și lui Marshall să îi vadă pe străinii care intrau și ieșeau din oră în oră. Ceea ce era foarte enigmatic. Zhang Gutai nici măcar nu era acasă. Cu toate acestea, străinii continuau să se prezinte la ușa lui, fiind primiți în camera de zi de un bărbat trecut bine de vârsta mijlocie – Qi Ren, asistentul lui Zhang Gutai, conform datelor oferite de Roma –, unde serveau un ceai câteva minute și apoi plecau. Clădirile din acest cartier erau construite atât de aproape una de cealaltă, încât, atunci când nu bătea vântul prea tare, Benedict putea să prindă frânturi din discuțiile care aveau loc în camera de zi.

Engleza lui Qi Ren nu era prea grozavă. Din două în două fraze trecea la chineză și apoi începea să mormăie despre cât de tare îl durea spatele. Străinii – unii americani, alții englezi – încercau să discute politică sau despre situația din Shanghai, însă de vreme ce niciunul dintre ei nu reușea să înainteze prea mult cu discuția, nici nu era de mirare că plecau atât de repede.

De ce l-ar fi pus Zhang Gutai pe acest asistent să se ocupe de întâlniri? Toate acele persoane păreau să-și dorească ceva de la Partidul Comunist. Lui Qi Ren părea să-i pese prea puțin de ceea ce vorbeau ei. Nu lua notițe, nu făcea nicio însemnare pe care le-ar fi putut transmite mai apoi lui Zhang Gutai.

Cel mai recent vizitator se ridica deja, pregătindu-se să plece, când Qi Ren a ațipit chiar în mijlocul propoziției. Bărbatul alb și-a dat ochii peste cap și a luat-o spre ușă, dispărând în clădire, pentru a-și croi drum înapoi pe scări.

— Ai prins asta? a întrebat Marshall.

Benedict s-a întors spre el și a rămas tăcut pentru o clipă. Apoi:

— Ce să prind?

— Sincer, Ben, ai o față atât de gânditoare, dar eu sunt cel care este mai atent decât tine, s-a prefăcut Marshall că îl ceartă. S-a prezentat drept trimis oficial din partea Concesiunii Franceze. Numit de Stacojii. Aici suntem pe teritoriul Florilor Albe. Vrei să-l aranjăm nițel?

Nu era o întrebare serioasă; nu aveau timp să facă scandal pe străzi. Dar i-a dat lui Benedict o idee despre cum ar fi putut să afle la ce asistaseră mai exact toată după-amiaza.

— Rămâi aici! i-a cerut lui Marshall.

— Stai puțin! Chiar vrei să-l aranjezi? a strigat Marshall în urma lui, cu ochii mari. Ben!

— Tu doar stai acolo! i-a aruncat el peste umăr.

Benedict s-a mișcat rapid, temându-se că l-ar putea pierde pe francezul vorbitor de engleză. Din fericire, atunci când a luat colțul ca să iasă în fața blocului în care stătea Zhang Gutai, omul tocmai ieșea, ocupat să-și încheie nasturii de la vestă.

Benedict l-a apucat pe bărbat și l-a împins pe o alee din apropiere.

— Hei!

— Ține-ți gura! s-a răstit Benedict. Ce treabă ai pe teritoriul Florilor Albe?

— Ei, măi să fie..., a șuierat francezul. Ia-ți mâinile de pe mine!

O clipă, Benedict s-a întrebat dacă oamenii aceia care intrau și ieșeau din apartament aveau vreo treabă cu monstrul. Dacă erau cu toții paznici ai creaturii și îi dădeau rapoarte codate lui Qi Ren? O singură privire aruncată francezului l-a făcut să-și alunge gândul. Oameni dintr-o bucată ca acesta nu ar fi fost în stare să facă parte dintr-o schemă atât de elaborată.

Benedict și-a scos pumnalul din talie și l-a îndreptat spre francez.

— Ți-am pus o întrebare.

— Afacerile mele cu Zhang Gutai nu sunt treaba ta! i-a răspuns bărbatul cu glas ascuțit.

Nu era speriat, așa cum ar fi trebuit să fie. Orașul se schimba.

— Te afli pe teritoriul Florilor Albe. Zhang Gutai nu te poate salva aici.

Francezul a râs aspru. Parcă nici nu observase cuțitul ațintit spre pieptul lui. Pentru el, costumul călcat la dungă pe care îl purta era la fel de bun ca o armură.

— Am putea invada acest oraș dacă am vrea, a scuipat el. Am putea obliga țara asta să semneze un nou tratat și să ne cedeze tot pământul. Ne abținem doar pentru că...

— Hei!

Un polițist suflase în fluier din celălalt capăt al aleii.

Benedict și-a retras pumnalul și i-a făcut semn din cap francezului.

— Marș!

Francezul a pufnit și s-a îndepărtat tropăind. Mulțumit că nu mai urma să aibă loc o altercație care să-i solicite intervenția, polițistul și-a văzut și el de treabă. Benedict a rămas singur pe alee, cuprins de o furie mută. Așa ceva nu s-ar fi întâmplat cu câteva luni în urmă. Oficialitățile, comercianții și străinii deopotrivă – cu toții

prindeau tupeu acum pentru că bandele erau slăbite. Pentru că nebunia le secera oamenii pe capete și le slăbea structura din temelii.

Erau niște vulturi, cu toții – englezii și francezii și toți ceilalți nou-veniți. Dădeau târcoale orașului, așteptând carnagiul, ca să se îndoape până la refuz. Rușii veniseră în această țară și se adaptaseră, dornici să învețe mersul lucrurilor și să îl îmbunătățească. Străinii aceia acostaseră rânjind în fața crimelor. Priviseră bucățile fracturate dinaintea lor și știuseră că nu trebuie decât să aștepte ca nebunia să facă victime, ca facțiunile politice să divizeze orașul suficient de profund cât să le ofere lor șansa de a intra pe fir. Nici măcar nu era nevoie să ucidă ei înșiși... Trebuiau doar să aștepte.

Benedict a clătinat din cap și s-a grăbit să părăsească aleea.

— Ai aflat ceva interesant? l-a întrebat Marshall după ce s-a întors la el.

Benedict a dat din cap că nu. Și-a scuturat de praf pantalonii umezi și s-a lăsat pe vine.

— Ai văzut ceva interesant?

— Păi, nu am văzut niciun monstru. Dar, cum mă plictiseam groaznic în absența ta, am observat...

Marshall a arătat cu degetul în față, lăsându-l pe Benedict să vadă singur despre ce e vorba.

— Ce-ar trebui să văd?

Marshall a țâțâit din buze, apoi i-a întors cu mâna lui capul lui Benedict, orientându-i privirea.

— Acolo, în colțul de jos din stânga balconului.

Benedict a înjurat în gând.

— Vezi?

— Da.

Acolo, jos, în colțul din stânga al balconului, se afla un șir de urme de gheare nervoase, care coborau în afara micii balustrade.

Douăzeci și nouă

— DINTRE TOATE LOCURILE POSIBILE, A EXCLAMAT Roma, lăsându-și capul pe spate ca să se chiorască la neoanele defecte, proptite de acoperiș, *acesta* trebuia să fie cel pe care omul nostru îl frecventează?

Soarele apusese cu jumătate de oră în urmă, preschimbând cerul roșiatic de mai devreme într-unul de cerneală neagră. Se lăsase și o ceață ușoară, deși Juliette nu era prea sigură când se întâmplase asta. Își dăduse seama, atunci când privise literele albastre, tremurânde, din M NTUA, că din cer veneau stropi mici de apă, iar atunci când își atinsese fața, degetele îi rămăseseră umede.

— Sincer? a zis Juliette. Mă așteptam la mai mult dezmăț.

— Eu mă așteptam la mai multe focuri de armă, a replicat Roma.

Mantua era cuibărit perfect, la întretăierea teritoriilor bandelor. Era bar și bordel, și își purta cu încântare renumele tabu. Acesta era unul dintre cele mai periculoase locuri din Shanghai, dar, ciclic cumva, era și cel mai ferit loc în care Roma și Juliette ar fi putut să fie văzuți împreună. Aici, în orice clipă, vreun bărbat nebun ar fi putut să se ridice și să îl ucidă pe altul, femeile ar fi putut să-și scoată pistoalele și să tragă, iar barmanii și-ar fi putut sparge paharele, hotărând să pornească un război. Extazul adrenalinei, al anticipării, al necunoscutului, era ceea ce căutau oamenii din Mantua. Cine ar fi crezut zvonurile care veneau dintr-un *astfel* de loc?

— Din câte știu eu, aici au avut loc cel puțin cinci dispute în ultima săptămână, a informat-o Roma.

Stăteau încă afară. Niciunul dintre ei nu făcuse vreun pas spre intrare.

— Poliția municipală încearcă să facă raiduri din două în două săptămâni. De ce ar veni un englez aici atât de des?

— De ce ar veni *oricine* aici? Îi place adrenalina.

Era la fel de greu ca atunci când înaintezi prin smoală, însă Juliette a tras în cele din urmă de ușa veche și scârțâitoare și a pășit în Mantua, încercând să-și acomodeze privirea cu interiorul întunecos și mohorât. Deși era dificil să vezi bine înăuntru, unele zone erau luminate cu neoane care ardeau atât de puternic, încât puteau să-ți prăjească retina. După ce și-a rotit privirea prin jur, Juliette a devenit aproape convinsă că pășise într-un bar clandestin din New York, cu o aură mai întunecată însă.

Roma a închis ușa bine după el și și-a fluturat mâna prin dreptul nasului, încercând să împrăștie norul greu de fum care plutea în direcția lui.

— Îl vezi?

Privirea iscoditoare a lui Juliette s-a îndreptat spre colțurile întunecate și spre părțile ce străluceau de la lumina neoanelor. Pe ringul de dans, trei bărbați americani încercau să învețe o prostituată să danseze charleston. Barul era aglomerat din cauza mulțimii în continuă mișcare a clienților deja beți, care aruncau neglijent bani din diferite părți ale lumii pe scândurile îmbibate în alcool. Cum unul dintre ei era atras pe scara mică din apropiere, fără îndoială spre alte păcate, un altul îi lua locul.

Archibald Welch stătea în colțul stâng al barului, înconjurat de propria lui bulă, care-l despărțea de toți ceilalți. În timp ce majoritatea clienților se fâțâiau pe scaunele lor plușate, acoperite cu catifea roșie, Archibald era așezat ferm pe al lui: o masă solidă,

cu păr roșu și un gât mai lat decât fața. Cicatricea care i se întindea pe chip lucea în lumina albastră a barului. Fotografia din dosarul lui de la poliție nu îi reda veridic statura.

— Ah! a exclamat Roma după ce și-au identificat ținta. Presupun că nu putem încerca să îl intimidăm.

Juliette a ridicat din umeri.

— Am putea încerca.

Cei doi și-au croit drum spre Archibald dând din coate prin mulțimea din Mantua. S-au așezat unul la dreapta și celălalt la stânga lui, pe scaunele libere de lângă el. Archibald abia dacă s-a mișcat. Nu a avut nicio reacție, deși era clar că Roma și Juliette veniseră acolo pentru el.

Juliette s-a întors spre el și a zâmbit.

— Archibald Welch, presupun? a întrebat ea dulce. Ți se spune Archie?

Archibald și-a trântit paharul jos.

— Nu.

— Serios? a încercat din nou Juliette. Archiboo, atunci?

Roma și-a dat ochii peste cap.

— Bun, destul! a intervenit el. Știm că faci afaceri cu Larkspur, domnule Welch, și sunt sigur că știi și cine suntem noi. Așa că, dacă nu vrei să ai probleme și cu Banda Stacojie, și cu Florile Albe, te sfătuiesc să îți dai drumul la gură! *Acum!*

Roma se hotărâse să acționeze dur, în contrast cu drăgălășenia lui Juliette, dar, din câte se vedea, niciuna dintre tactici nu funcționa. Archibald nu părea să fi înțeles sau să fi auzit măcar amenințarea lui Roma. Își vedea mai departe de băutură.

— Ei, haide! Nici măcar nu vrem să ne oferi informații despre *tine*, a miorlăit Juliette. Vrem doar să știm cum putem să-l găsim pe Larkspur.

Archibald a rămas tăcut. Muzica de jazz vuia în fundal, iar prostituatele se strecurau prin mulțime, căutându-și următorii clienți. Una dintre ele s-a apropiat de ei, cu un evantai în mâna delicată, dar s-a întors imediat pe călcâie, simțind tensiunea din acel colț al barului.

Juliette se juca cu mărgelele rochiei. Era gata să îl roage din nou pe bărbat, când, spre uimirea ei, acesta și-a lăsat jos paharul și a zis:

— Vă voi spune.

Avea o voce dogită și aspră. Semăna cu ciocnirea dintre un vapor și stâncile de pe coastă, în urma căreia nu ar fi rămas supraviețuitori.

Roma a clipit din ochi.

— Serios?

Juliette bănuia că Roma nu intenționase să îi scape această reacție. În fața răspunsului primit, fața lui Archibald s-a boțit într-un rânjet. Ochii i s-au afundat între pleoapele grele, vinețiii.

Era cea mai înspăimântătoare priveliște pe care Juliette o văzuse vreodată.

— Desigur! a grăit Archibald.

I-a făcut un semn barmaniței, care a lăsat imediat clientul pe care îl servea ca să îi răspundă lui Archibald, ce își ținea trei degete ridicate.

— Dar haideți să facem lucrurile mai interesante! Vă răspund la o întrebare pentru fiecare shot pe care îl luați.

Roma și Juliette au schimbat o serie de priviri uluite între ei. În ce fel beneficia Archibald Welch din asta? Era într-atât de disperat după niște prieteni de băutură?

— Sună cinstit! a mormăit Roma.

A ochit lichidul care i se pusese în față cu mai mult dezgust decât lăsa să transpară expresia lui de obicei neutră.

Archibald și-a ridicat paharul cu un rânjet.

— *Gânbēi!*

— Noroc! a murmurat Juliette, atingându-și paharul de al lui și al lui Roma.

Lichidul a alunecat rapid, aprinzându-i gâtlejul. S-a strâmbat mai mult din cauza gustului decât a arsurii, a calității teribil de proaste, care-i făcea imediat limba să se împotrivească.

— Doamne, ce e asta, pucioasă? a tușit Juliette, lăsând paharul gol jos.

Roma a făcut același lucru, atent să-și păstreze expresia impenetrabilă.

— Tequila, a răspuns Archibald și i-a făcut semn barmaniței. Următoarea întrebare?

— *Hei!* a protestat Juliette. Asta nu se pune.

— Am *zis* un pahar pentru fiecare întrebare, domnișoară Cai. Fără excepții.

Încă trei pahare au aterizat în fața lor. A doua oară a avut un gust și mai rău. Lui Juliette i se părea că bea benzina din mașinile Stacojiilor.

— Începem cu ceva simplu, a spus Roma, după ce a dat pe gât benzina, grăbindu-se să i-o ia înainte lui Juliette, care ar mai fi putut irosi încă o întrebare. Cine este Larkspur?

Archibald a ridicat din umeri, prefăcându-se că își cere scuze.

— Nu îi știu numele, nici nu i-am văzut chipul.

Părea o minciună. În același timp însă, Juliette nu putea să-și imagineze ce motiv ar fi putut să aibă acest bărbat ca să-l protejeze pe Larkspur. Nu avea de ce să intre în acest joc de la bun început dacă nu avea de gând să spună nimic.

Juliette și-a învins pornirea de a sparge paharul.

— Dar ai interacționat cu el? Este o persoană reală, care are un loc anume în care își desfășoară activitatea?

— Cred că astea ar fi încă două întrebări.

Șase pahare de data asta. Juliette le-a dat pe gât pe ale ei cu ușurință, pentru că se pregătise dinainte de această dată. Roma a trebuit să-și înăbușe tusea.

— Bineînțeles că este real, a zis Archibald. Cine v-a trimis la mine...? Walter Dexter?

Dacă ar fi vrut să fie meschină, Juliette ar fi putut să-*i* ceară să bea dacă voia să obțină un răspuns la întrebarea lui, dar i se părea că asta nu ar fi schimbat cu nimic lucrurile. Din câte vedea, alcoolul nu părea să aibă niciun efect asupra lui Archibald.

— Oarecum.

Archibald a dat din cap, mulțumit de răspuns.

— Eu îi livrez marfa direct lui Larkspur. E o interacțiune directă, conform termenilor tăi?

Archibald și-a întors paharul cu susul în jos și a scuturat ultimele picături.

— O iau de la depozitul lui Dexter și o duc la ultimul etaj al ceainăriei Long Fa din Chenghuangmiao. Acolo își prepară Larkspur vaccinul.

Juliette a răsuflat adânc. Asta era, atunci. Obținuseră adresa. Puteau să vorbească direct cu Larkspur.

Și dacă asta nu avea să funcționeze, nu știa ce naiba aveau să facă pentru a-și salva orașul.

— Asta e tot pentru seara asta? a întrebat Archibald.

În tonul lui era o urmă de tachinare. Nu se aștepta să fie tot. O privea pe Juliette de parcă ar fi putut să-i citească gândurile, de parcă ar fi putut să vadă rotițele învârtindu-se în capul ei.

— Asta e tot, a spus Roma, suflecându-și deja mânecile, gata să plece.

Dar Juliette a scuturat din cap.

— Nu.

De data aceasta *ea* a fost cea care i-a făcut semn chelneriței. Roma a căscat ochii cât cepele. A deschis gura, îngrozit, ca să-i spună ceva, dar Juliette l-a ignorat.

— Mai am întrebări.

— *Juliette!* a șuierat Roma.

Paharele și-au făcut iar apariția. Archibald a râs – un râs adânc și greoi, care venea direct din stomac și mirosea a fum –, bătând cu palma în masă de atâta veselie.

— Dă-l pe gât, domnule Montagov!

Roma a arunca o privire spre pahar și apoi l-a golit.

— Vaccinul! a început Juliette, după ce fierbințeala din gâtlej i s-a mai potolit. Este adevărat? Trebuie să știi, dacă tu ești cel care îi livrează ingredientele. Trebuie să fi văzut mai multe decât un negustor oarecare.

Asta l-a pus pe Archibald puțin pe gânduri. Și-a plimbat nițel băutura prin gură, meditând pentru câteva clipe. Poate că se gândea dacă nu cumva ar fi trebuit să nu răspundă la această întrebare. Însă promisiunea era promisiune, iar Juliette și Roma plătiseră deja pentru informație.

— Vaccinul este și eficient, și ineficient, a răspuns Archibald cu grijă. Larkspur face unele doze în laboratorul lui, folosind opiaceul pe care i-l livrez. Celelalte doze sunt doar soluție salină colorată.

Roma a clipit, uluit.

— Poftim?

Dacă nebunia nu putea fi oprită, la un moment dat avea să se împrăștie în toate colțurile Shanghaiului. Având două tipuri de vaccin, unul bun și celălalt fals, Larkspur controla cine e imun și cine nu.

Profunzimea acestei revelații a izbit-o pe Juliette în moalele capului.

— Practic, Larkspur alege cine trăiește și cine moare! a conchis ea acuzator.

Archibald a ridicat din umeri, fără să confirme sau să nege afirmația ei.

— Dar cum așa? a întrebat Juliette pe un ton autoritar. Cum de are un vaccin bun în primul rând?

Archibald i-a făcut semn chelneriței. Juliette a dat pe gât paharul fără să mai aștepte să i se ceară, trântindu-l apoi furioasă. Roma a fost cel încet de această dată, strâmbându-se și ștergându-și apoi gura.

— Îmi supraestimezi cunoștințele, fetițo! i-a replicat Archibald. Însă îți pot spune asta: la prima livrare pe care i-am făcut-o, l-am urmărit pe Larkspur folosindu-se de un carnețel mic din piele. Îl consulta tot timpul, de parcă nu ar fi fost familiarizat cu marfa pe care i-o pusesem la picioare.

Lumina jucăușă din ochii lui Archibald a părut să pălească.

— Vrei să afli mai multe despre adevăratul vaccin? Pentru a-l crea, Larkspur s-a folosit de o cărticică îmbrăcată în piele aspră care se găsește *doar* în Anglia. Înțelegeți?

Roma și Juliette au făcut un schimb de priviri.

— Deci este englez? a întrebat Juliette.

— Preferă cărțile legate tradițional? a adăugat Roma.

Archibald s-a uitat la ei de parcă le-ar fi lipsit ceva neuroni.

— Spune-ți-mi, dacă un negustor din Anglia s-ar fi urcat pe un vapor spre Shanghai atunci când a auzit zvonuri despre nebunie, ar fi ajuns el deja aici?

Juliette s-a încruntat.

— Depinde cât de repede merge ambarcațiunea...

— Nici cea mai rapidă ambarcațiune nu ar putea explica perioada scurtă de timp dintre răspândirea nebuniei și zvonurile despre vaccinul lui Larkspur, a întrerupt-o Archibald. Și, cu toate

acestea, cartea lui a venit din Anglia. Ceea ce înseamnă că avea formula pentru vaccin dinainte ca nebunia să se răspândească aici.

Fără niciun avertisment, Archibald s-a aplecat în scaun. Pentru o clipă plină de groază, lui Juliette i-a trecut prin minte că fusese împușcat, însă omul se aplecase înainte doar ca să îi facă semn din nou chelneriței.

— Cred că acest răspuns merită câteva pahare. A fost sau nu unul bun?

Lui Juliette îi vâjâia capul. Nu era prea sigură dacă din cauza informațiilor aflate sau a alcoolului.

— Cartea, i-a zis ea lui Roma. Voi pune mâna pe carte...

— Ah, nu te obosi! a intervenit Archibald. Nu am mai văzut cartea niciodată de atunci. Am văzut însă urme pe dușumea. A ars-o. Odată ce a memorat metoda, crezi că ar fi riscat ca alții ca tine să i-o fure?

Era o întrebare bună. Juliette a strâns din buze, dar Archibald a rânjit doar în fața mutrelor ei și i-a împins mai aproape cele două pahare. Juliette l-a dat pe gât pe primul, fără să ezite. Era ultima sforțare până la urmă. Obținuseră ceea ce căutaseră de la bun început.

— Juliette Cai, a grăit Archibald, luând cel de-al doilea pahar, ai fost un partener grozav de băutură! Domnul Montagov trebuie să mai exerseze.

— Ce nepoliticos! a mormăit Roma.

Cu grijă, asigurându-se că nu îi tremură mâna, Juliette a ridicat și ea cel de-al doilea pahar. Roma a urmat-o imediat și, cu asta, ultima înghițitură de otravă le-a alunecat pe gât, gata să dezlănțuie iadul. Fără să piardă timpul, Archibald s-a ridicat de îndată ce a terminat, bătând câte o palmă grea pe umerii lui Roma și Juliette, cu camaraderie.

— A fost o plăcere, copii! Însă ceasul e trecut de unsprezece și sursele mele îmi spun că e momentul să ne retragem.

A luat-o la pas, amestecându-se în mulțimea agitată și dispărând din lumina neoanelor. Un agent al haosului. Juliette abia îl întâlnise, dar îl respecta din principiu.

Și-a închis strâns ochii și a scuturat din cap, forțându-se să își focalizeze privirea. Era bine. Putea să se descurce.

— Roma? l-a chemat ea.

Roma s-a înclinat într-o parte și a picat pe podea.

— Roma!

Juliette s-a dat jos de pe scaun și a îngenuncheat lângă el, destul de amețită cât să vadă dublu, dar nu într-atât cât să-și piardă echilibrul. I-a dat ușor o palmă peste față.

— Lasă-mă aici! s-a văitat el.

— Cum de ții așa de puțin la băutură? l-a întrebat Juliette uluită. Parcă erai rus.

— Sunt rus, nu alcoolic, a mormăit Roma.

Și-a închis strâns ochii și apoi i-a deschis larg, clipind, cu o expresie bulversată, la tavan.

— Ce caut pe podea?

— Plecăm! a poruncit Juliette

L-a apucat de după umeri, încercând să-l pună pe picioare. Cu un oftat, Roma a ascultat-o. Sau, mai degrabă, a încercat să o asculte – după prima încercare, abia reușise să se ridice în fund. Juliette l-a mai tras o dată și a reușit să-l scoale în picioare, chiar dacă era în continuare ușor amețit.

— Plecăm? a repetat Roma.

Brusc, sirenele au umplut încăperea cu vaierul lor pătrunzător, înecând jazzul din fundal. S-au auzit țipete și apoi oamenii au început să se buluceasc**ă** în toate direcțiile, dând naștere unui asemenea haos, încât Juliette nu mai știa încotro e ieșirea. Afară,

o voce a bubuit dintr-un difuzor, cerându-le tuturor clienților din Mantua să iasă afară cu mâinile ridicate. Înăuntru, oamenii își scoteau pistoalele.

— Nu mai plecăm, s-a corectat Juliette. Doar dacă nu cumva vrem să fim împușcați de poliția municipală. Sus, atunci! Haide!

L-a apucat pe Roma de mânecă și l-a tras spre scărița pe care o observase mai devreme într-un colț. În vreme ce toți clienții se călcau în picioare ca să ajungă la ieșire, fetele îmbrăcate în culori țipătoare o luaseră în sus pe scări, făcându-se nevăzute.

— Ușurel, ușurel! l-a avertizat Juliette pe Roma, văzându-l că se împiedică de prima treaptă.

Când au ajuns sus, amândoi gâfâiau și încercau să-și păstreze echilibrul, în vreme ce lumea toată se învârtea cu ei.

La cel de-al doilea etaj, holul era atât de îngust, încât Juliette nu-și putea întinde ambele brațe. Covorul era foarte pufos și îi înghițea jumătate din toc. Lumina neoanelor de jos lipsea cu desăvârșire aici. Etajul acesta era luminat de câte un bec, care atârna din tavan, ici și colo, oferind o lumină suficientă ca să arunce umbre lungi pe tapetul scorojit și să îți arate pe unde să calci.

Juliette a deschis prima ușă care i-a ieșit în cale. Două țipete uimite au răsunat în odaia mică atunci când s-a aprins lumina. Juliette a văzut pe sub gene un bărbat cu pantalonii în vine.

— Afară! a ordonat ea.

— Asta e camera *mea*, a protestat femeia întinsă pe pat.

De jos s-au auzit bocăneli și apoi focuri de armă.

— Ah, scuze, dă-mi voie să reformulez! a zis Juliette.

Îi era din ce în ce mai greu să rămână serioasă și nu știa de ce. Tot ce o înconjura o făcea să-i vină să izbucnească în râs.

— AFARĂ!

Bărbatul a recunoscut-o primul. Era probabil un Stacojiu, judecând după viteza cu care și-a tras pantalonii pe el și a zbughit-o

afară, plecându-și capul spre Juliette. Femeia s-a mișcat mai încet, coborând bosumflată din patul care ocupa jumătate de cameră. Deasupra patului se afla o fereastră, însă era prea îngustă pentru a scoate o pisică pe acolo, nici vorbă de un om.

— Mișcă-te mai repede! s-a răstit Juliette, care auzea pași bubuind pe scări.

Femeia a trecut pe lângă ei, aruncându-le o privire urâtă, și a ieșit.

Juliette l-a tras pe Roma după ea în camera acum goală și a trântit ușa.

— Nu cred că-i ești foarte simpatică, a comentat el.

— Nu încerc să fiu simpatică, i-a tăiat-o Juliette. Treci sub așternuturi!

Roma s-a strâmbat. La cel de-al doilea etaj începuseră să se audă țipete.

— Trebuie? Știi ce face lumea sub...

— Acum! a șuierat Juliette.

Și-a strecurat mâna în buzunarul secret al rochiei și a scos de acolo niște bani. Era destul de dificil să își dea seama cât, pentru că nu mai înțelegea numerele.

— Bine, bine! a mormăit Roma.

Chiar când se prăvălea pe pat și trăgea cearșaful deasupra lui, s-a auzit un bubuit asurzitor în ușă.

Juliette era deja pregătită.

A crăpat ușa puțin, nu cât să se poată năpusti polițistul înăuntru, însă suficient cât să-i vadă bine chipul și rochia americană. De obicei, asta era îndeajuns pentru ca lumea să înțeleagă, așa că a așteptat... acea secundă în care pe chipul polițistului avea să se citească faptul că înțelegea.

Înțelegea.

— Camera asta este goală, a rostit ea, de parcă ar fi încercat să îl hipnotizeze.

Era chinez, nu englez, ceea ce însemna că Juliette avea noroc, pentru că existau mai multe șanse ca omul să se teamă de Banda Stacojie. Juliette i-a pasat banii și polițistul și-a plecat capul, înclinând în fața ei blazonul Stabilimentului Internațional de pe șapca lui de un albastru-închis.

— Am înțeles, a spus el.

Bărbatul a luat banii și și-a văzut de drum, marcând camera ca examinată. În urma lui, Juliette a închis ușa și s-a rezemat de ea, cu inima bubuindu-i în piept.

— Suntem în siguranță acum? a întrebat Roma cu glas înăbușit de sub cearșafuri.

Cu un oftat, Juliette a pornit spre pat și a smuls așternuturile de pe el. Roma a clipit surprins, cu ochi mari de căprioară, cu părul răvășit în toate direcțiile.

Juliette a izbucnit în râs.

Hohotele porneau din stomac și i se revărsau în coșul pieptului. S-a rezemat pe pat, ținându-se cu mâinile de burtă. Nu știa ce e atât de amuzant. Nici Roma, care se sculase în șezut, nu știa.

— Asta... este... numai... vina ta, a reușit Juliette să articuleze printre sughițuri.

— Vina mea? a murmurat Roma, contrariat.

— Da, a îngânat Juliette. Dacă ai fi ținut la băutură, am fi putut pleca odată cu Archibald Welch.

— Te rog! Dacă nu m-aș fi prăvălit eu, te-ai fi prăvălit tu.

— Minciuni!

— O, da? a provocat-o Roma și a împins-o cu umărul.

Juliette, și așa instabilă, s-a prăvălit cu totul pe spate, aterizând în pat, cu capul învârtindu-i-se ametitor.

— Tu...

S-a repezit spre el cu mâinile întinse, deși nu era prea convinsă ce intenționa să facă. Poate că voia să-l strângă de gât sau să-i scoată ochii, ori să se repeadă la pistolul pe care îl avea în buzunar. Însă Roma era mai rapid, chiar și în stare de ebrietate. A apucat-o de încheietură și a împins-o înapoi pe spate, aplecându-se mândru deasupra ei.

— Ziceai ceva? a îngânat Roma.

Nu s-a dat la o parte, deși demonstrase ce avea de demonstrat. A rămas așa – ținându-i mâinile lui Juliette deasupra capului, cu trupul aplecat deasupra trupului ei, cu ochi stranii, arzând, plini de întuneric.

Ceva se schimbase în atitudinea lui Roma. Juliette a tras aer în piept, scurt, rapid. Poate că Roma nu ar fi observat dacă nu ar fi fost atât de aproape de ea. Dar observase.

Observa întotdeauna.

— De ce tresari? a întrebat Roma.

Vocea îi devenise joasă, conspirativă, o șoaptă nemiloasă.

— Îți este teamă de mine?

O furie fierbinte i-a aprins lui Juliette venele. Întrebarea asta atât de insolentă îi reaprinsese toate simțurile adormite, alungând amorțeala alcoolului.

— *Niciodată* nu mi-a fost frică de tine.

Juliette a schimbat pozițiile dintr-o singură mișcare. Plină de amărăciune și de resentimente, jignită chiar, i-a cuprins picioarele cu ale ei și și-a răsucit șoldurile, Roma ajungând să fie cel întins lat pe spate, în timp ce ea stătea deasupra lui, îngenuncheată pe cearșaf. A încercat să îi imobilizeze umerii, așa cum făcuse el, dar fără vlagă, în timp ce capul i se învârtea. Roma i-a simțit furia și a răspuns pe măsură. S-a ridicat brusc, scăpând din strânsoarea ei. Dar apoi a rămas nemișcat. Au rămas amândoi așa... mult prea

aproape, mult prea legați. Juliette stătea în poala lui; Roma, deasupra trupului ei, la doar câțiva centimetri depărtare.

Una dintre mâinile lui se oprise pe glezna ei. Juliette și-a coborât mâna pe gâtul lui.

— Poate, a șoptit Roma, nu îți este frică de mine. Dar – mâna lui urca, îi mângâia gamba, genunchiul, coapsa, iar Juliette și-a coborât degetele și le-a înfipt sub gulerul moale al cămășii lui albe – întotdeauna ți-a fost frică de slăbiciune.

Juliette și-a ridicat privirea. Ochii lor s-au întâlnit, tulburi și întunecați și provocatori, toate deodată, amestecate, mai sinceri și mai atenți decât fuseseră vreodată, cumva... cumva.

— Și asta e o slăbiciune? a întrebat ea.

Juliette nu știa cine respira mai greu – ea sau Roma. Ezitau, la un suspin depărtare, provocându-se unul pe celălalt să facă prima mișcare, provocându-se să cedeze tentației pe care niciunul dintre ei nu voia să o recunoască. Niciunul dintre ei nu voia să recunoască ceea ce se întâmpla, nici că era doar reluarea unei povești mai vechi.

Au cedat amândoi deodată.

Sărutul lui Roma era exact așa cum și-l amintea. O asedia cu atât de multă adrenalină și exuberanță, încât se simțea gata să explodeze. O făcea să își simtă ființa mult prea fluidă pentru trupul ei, ca și cum ar fi putut să se reverse în afara propriei pieli.

Alcoolul din pahar avusese un gust oribil, dar aroma care rămăsese pe limba lui Roma era dulce. I-a mușcat buza de jos și Juliette s-a lipit mai tare de el, trecându-și mâinile în jurul umerilor lui, coborând în josul mușchilor de pe coaste și mai sus, strecurându-le pe sub cămașă, frecându-le de pielea lui fierbinte.

Sângele îi vuia în timpane. I-a simțit buzele mutându-se de pe gura ei în josul maxilarului, spre claviculă, arzându-i pielea cu fiecare atingere. Juliette nu își mai putea aduna gândurile, nu mai

putea să vorbească – capul i se învârtea, întreaga lume se învârtea și singurul lucru pe care și-l dorea în clipa asta era să se învârtă și să se tot învârtă așa, la nesfârșit. Voia să se abată de la drum. Să nu mai recupereze niciodată controlul.

Cu patru ani în urmă, fuseseră amândoi inocenți și cuminți. Iubirea lor fusese dulce, delicată, simplă. Acum erau monștri, lipiți unul de altul, răspândind același parfum greu ca al bordelului în care se ascunseseră, îmbătați de ceva mult mai puternic decât tequila ieftină. Pofta și dorința le ghidau fiecare mișcare. Juliette i-a desfăcut cămașa, smulgând nasturii, și i-a tras-o de pe umeri, înfigându-și degetele în cicatricile și urmele rănilor vechi care-i brăzdau spatele.

— Cer un armistițiu! a murmurat Juliette cu gura lipită de a lui.

Trebuiau să se oprească. Ea nu putea să se oprească.

— Mă chinui.

— Nu suntem în război, i-a răspuns moale Roma. Pentru ce un armistițiu?

Juliette și-a scuturat capul. Și-a închis ochii, subjugată de senzația pe care i-o trezeau buzele lui alunecându-i pe maxilar.

— Nu suntem?

Suntem.

Realitatea a inundat-o pe Juliette ca o căldare cu apă rece, infiltrându-i-se în oase cu o răceală pătrunzătoare. Și-a ascuns fața în scobitura gâtului lui Roma, străduindu-se să nu cedeze, să nu plângă. Roma a simțit schimbarea înainte ca Juliette însăși să o conștientizeze și a strâns-o în brațe.

— Ce faci, Roma Montagov? a șoptit Juliette răgușit. Ce îmi faci?

Nu îi fusese îndeajuns că se jucase cu inima ei o dată? Nu o sfâșiase deja o dată și apoi o lăsase în seama vulturilor?

Roma nu a spus nimic. Juliette nu-l putea citi, nu l-a putut citi nici când și-a ridicat ochii mari și înlăcrimați spre el.

Brusc, Juliette s-a smuls din îmbrățișare și a încercat să se ridice. Abia atunci a reacționat și Roma. Abia atunci a întins mâna, i-a apucat încheietura și a șoptit:

— Juliette.

— Ce? a șuierat ea. Ce, Roma? Vrei să-mi explici ce se întâmplă între noi, când acum patru ani ai arătat clar unde îți este inima? Ar trebui să te amenințe cu un pistol ca să recunoști că, din nou, îți *bați joc* de mine...?

— Nu fac asta.

Juliette și-a strecurat mâna în buzunarul secret al rochiei și a scos afară pistolul pe care îl ascunsese acolo. Cu mâna pe care și-o eliberase a tras siguranța și apoi a lipit țeava de maxilarul lui Roma – de pielea moale pe care cu doar câteva clipe înainte o sărutaseră buzele ei –, iar el și-a ridicat doar bărbia, lăsând pistolul să se afunde și mai adânc, de parcă metalul ar fi fost un alt sărut lipit de pielea lui.

— Nu înțeleg, a șoptit Juliette. Mă distrugi și apoi mă săruți. Îmi dai motive pentru a te urî și, apoi, pentru a te iubi. Ce e minciună și ce e adevăr? E un joc sau inima ta se deschide în fața mea?

Inima lui Roma bătea atât de tare, încât Juliette putea să îi simtă pulsul, îl simțea vibrând, așa cum stătea, deasupra lui, cu mâna atât de aproape de gâtul lui.

O rază de lumină se strecurase prin fereastra îngustă și acum aluneca pe trupul lui Roma: pe umerii și pe brațele lui goale, încordate, dar fără a face vreun gest pentru a o opri pe Juliette, care-i amenința viața.

Ar fi putut să apese trăgaciul. Ar fi putut să curme agonia speranței.

— Lucrurile nu sunt simple. Nu există un singur adevăr, i-a spus Roma cu glas răgușit. Niciodată.

— Ăsta nu e un răspuns.

— E tot ce pot să îți ofer.

Roma a ridicat mâna și și-a strâns degetele în jurul țevii.

— Și e tot ce poți suporta să auzi. Îmi vorbești de parcă aș fi încă persoana pe care ai lăsat-o în urmă acum atâția ani, dar nu mai sunt acea persoană. Și nici *tu* nu mai ești aceeași Juliette pe care am iubit-o.

Juliette era cea care ținea pistolul, dar, dintr-odată, s-a simțit de parcă *ea* ar fi primit un glonț în piept. Mantua se cufundase în tăcere acum, raidul se încheiase, poliția municipală plecase. Afară, singura mișcare era cea a neoanelor care alcătuiau numele clădirii, reflectată în băltoacele de pe asfalt.

— De ce? a întrebat Juliette cu glas răgușit.

Întrebarea pe care ar fi trebuit să o pună cu patru ani în urmă. Întrebarea care o apăsase în toți acești ani, o povară legată cu lanțuri de inima ei.

— De ce ai lansat acel atac asupra oamenilor mei?

Pleoapele lui Roma au tremurat și s-au închis. Aștepta, parcă, glonțul.

— Pentru că, a șoptit el, nu am avut de ales.

Juliette și-a retras pistolul. Înainte ca Roma să mai rostească vreun cuvânt, a alergat pe ușă afară.

Treizeci

JULIETTE ȘI-A ÎNGROPAT MÂINILE ADÂNC ÎN SOLUL BOGAT. A apăsat și a frământat, strângând în pumni bulgări din pământul care îi înconjura grădinile.

Lucra la rondurile de flori din fața casei ei de la răsărit, alinându-și durerea de cap cu soare și cu sunetele naturii. După cât de încruntată era însă, nu părea să funcționeze. Când era mică și se ocupa de grădinărit, curățând solul cu mâinile pline de petale moarte, lumea știa că asta înseamnă că Juliette este într-o pasă proastă și că încearcă să își domolească agresivitatea fără să tragă cu pistolul. Devenise, practic, o legendă urbană: dacă vrei să vorbești cu Juliette atunci când ține o floare în mână, pregătește-te să suporți consecințele.

Nimeni nu se mai ocupase de grădini de când Ali își vărsase sângele acolo. Juliette a răsuflat adânc și a desprins o zambilă mică, mov, pe care a așezat-o cu grijă în groapa pe care o săpase pentru ea. Înainte ca floarea cu bulb să apuce să cadă într-o parte, Juliette a tras pământul înapoi în groapă.

Și-ar fi dorit să se poată umple și ea așa. Și-ar fi dorit să poată presăra bulgări de țărână în fisurile pe care le avea inima ei, să umple locurile goale până când în ele aveau să prindă rădăcini florile și să crească trandafiri. Poate că așa nu ar mai fi auzit în

minte vocea lui Roma iar și iar, bântuindu-i fiecare frântură de gând.

Genunchii lui Juliette erau acoperiți de zgârieturi mici, cicatrizate. Se prăvălise la pământ la o jumătate de kilometru de Mantua și rămăsese așa, cu palmele sprijinite de pietrișul aspru, cu rochia îmbibată de noroi și de ploaie. O usturase teribil pe drumul spre casă, însă acum durerea îi făcea bine. Răcoarea pământului de sub ea, soarele dimineții care îi desena o linie aurie pe chip, ascuțimea fragedă a crenguțelor și a pietrelor care i se înfigeau în carne – îi aduceau aminte că nu era desprinsă de realitate, că nu plutea singură, undeva departe, printre nori.

„Este tot ce pot să îți ofer."

Nimic nu se lega. Dacă Roma Montagov nu o urâse în toți acești ani, atunci de ce s-ar fi prefăcut? Dacă o *urâse*, atunci de ce să spună astfel de lucruri acum – de ce să se prefacă, să pună atâta agonie în cuvintele lui, să mintă că trădarea îl duruse și pe el la fel de mult ca pe ea?

„Nu am avut de ales."

Juliette a scos un țipăt brusc, izbind cu pumnul în pământ. Cele două servitoare care lucrau în apropiere au sărit în sus și s-au îndepărtat, dar Juliette nici nu le-a băgat în seamă. Cerurilor, *trecuse deja* prin asta cu patru ani în urmă! Trasase deja cu mult timp în urmă două coloane în mintea ei: una pentru faptele lui Roma, cealaltă pentru vorbele lui, fără să reușească în niciun fel să le găsească o legătură, fără să poată înțelege *de ce* – de ce – o trădase dacă spunea că o iubește. Acum, din nou, nu-l putea înțelege, nu putea lega felul în care se apropiase de ea cu ura pe care pretindea că o simte, nu putea înțelege tristețea din ochii lui atunci când spunea că ea e o nouă Juliette, una rece, pe care nu suporta să o vadă.

„Lucrurile nu sunt simple. Nu există un singur adevăr. Niciodată."

Juliette a apucat lopata de lângă ea, furia crescându-i din ce în ce mai tare. Să plantezi flori era o joacă de copil. S-a ridicat în picioare tremurând și a ridicat lopata, lovind cu metalul dur rondurile cărora le dedicase atâtea ore pentru a le face frumoase. A lovit iar și iar, lopata înfigându-se în straturile de flori, până când le-a făcut ferfeniță, petalele lor acoperind solul negru. Cineva a strigat-o pe nume de undeva și acea simplă chemare a răscolit-o și mai tare. S-a întors și și-a găsit o țintă în următorul lucru pe care i-au picat ochii: un copac subțire, de două ori mai înalt ca ea.

Juliette s-a năpustit asupra trunchiului. Și-a ridicat lopata și a lovit, a lovit și a lovit...

— Juliette!

Lopata s-a oprit în aer. Juliette s-a răsucit și a dat de mâna delicată a lui Rosalind, cu unghiile ei frumos îngrijite, înfiptă în lopată, ca să o împiedice să mai lovesc copacul.

— Ce ai? a șuierat Rosalind. De ce ești atât de *dezechilibrată*?

— Lasă-mă în plata mea! s-a răstit Juliette.

A smuls lopata din mâinile verișoarei ei și s-a repezit spre casă. A lăsat urme de noroi și ustensilele de grădinărit în foaier, fără să-i pese de deranjul pe care îl făcea, și a luat-o în sus spre dormitorul ei. A dat acolo de cea mai mare și mai largă haină pe care o avea și și-a tras-o pe ea, ascunzându-și dedesubt rochia și chipul, dosind fiecare element care i-ar fi putut trăda statutul. Aproape din instinct, și-a tras și gluga ca să își acopere părul, deși nu mai era nevoie; nu și-l mai aranjase în cârlionții care deveniseră semnătura ei. Șuvițe drepte de păr îi mângâiau gâtul. Juliette și-a dat câteva fire după ureche, atingându-le de parcă ar fi vrut să se asigure că sunt reale.

A mărșăluit afară din casă, cu privirea ațintită înainte, privind în jur o singură dată. Încă era urmărită? Puțin îi păsa, când ei îi bubuia inima în piept. Când nu-și putea desclești pumnii, pentru

că încerca cu disperare să își distragă atenția de la degetele tremurânde.

Juliette fusese întotdeauna mândră de prioritățile ei. Știa cum să urmărească ceea ce e important, așa cum exploratorii știau să urmărească Steaua Polară. Orașul ei, banda ei, familia ei. Familia ei, banda ei, orașul ei.

Dar ar mai fi putut un explorator să găsească Steaua Polară dacă întreaga lume s-ar fi întors cu susul în jos?

Punea un picior în fața celuilalt. Mergea. La un moment dat a trecut prin Batardou, strecurându-se printre vehiculele care porneau și se opreau haotic, urmând apoi căi ce se uneau sau se întretăiau în zigzag.

Vag, Juliette s-a întrebat ce-ar fi dacă ar înceta să mai meargă înainte și ar cotit-o într-o parte, spre debarcadere și apoi direct în râu. Ar fi putut să meargă așa mai departe și să coboare drept în apă, preschimbându-se într-o altă încărcătură pierdută, doar o liniuță într-un catalog, un număr trecut la pierderi.

Juliette a trecut pe lângă Batardou, apoi a ieșit din Stabilimentul Internațional și a pătruns în sfârșit pe teritoriul Florilor Albe.

Și-a tras gluga în sus. Acțiunea nu își avea rostul – ei îi era mult mai ușor să se amestece printre oamenii de pe străzile Montagovilor decât i-ar fi fost lui Roma să se strecoare pe teritoriul ei. Fără să aibă culorile Stacojiilor la mână sau prinse în păr, fără semnele ei distinctive, pentru Florile Albe care patrulau pe străzi ea era doar o altă chinezoaică din cartier.

— *Au!* s-a văitat Juliette, coborându-și capul în fața persoanei pe care o lovise din greșeală cu umărul, înainte ca aceasta să îi vadă bine chipul. Scuze! i-a strigat în urmă.

Înainte să ia colțul, i s-a părut că surprinde un păr blond și o pereche de ochi curioși, care o urmăreau.

*

— Mi s-a întâmplat un lucru extrem de straniu! a anunțat Benedict.

S-a așezat pe scaunul liber, și-a desfăcut eșarfa de la gât și a așezat-o într-un colț al mesei. Marshall a dat din cap, făcându-i semn lui Benedict să continue, iar Roma s-a prefăcut că nici nu-l aude pe vărul lui. Privea cu ochi goi spre celălalt colț al restaurantului și, spre îngrijorarea lui Benedict, arăta de parcă nu mai dormise de zile întregi. De când se infectase Alisa, extenuarea de pe chipul lui Roma se accentua din ce în ce mai tare, însă astăzi, ceva din expresia lui avea ceva... diferit. Părea că nu doar corpul îi ajunsese pe punctul de a ceda, ci și mintea, și de acum nu își mai putea reveni, rămânând amorțită, așteptând ceva care să o pună din nou în mișcare.

Benedict se întreba dacă Roma ajunsese măcar acasă peste noapte, având în vedere că vărul lui purta aceeași cămașă albă boțită pe care o avusese și în ziua precedentă. S-a întrebat dacă ar fi trebuit să afle ce se întâmplase sau să se prefacă și să își trateze vărul ca de obicei.

Temându-se de răspunsurile pe care ar fi putut să le primească, a ales cea de-a doua variantă.

— Cred că tocmai ce-am văzut-o pe Juliette Cai.

Lui Roma i-a zvâcnit brusc genunchiul, lovindu-se de masă atât de puternic, încât farfuria din fața lui Marshall aproape i-a alunecat acestuia în poală.

— Hei, ai grijă! a sărit Marshall, punându-și mâinile în jurul bucății de tort cu miere, ca să o protejeze. Doar pentru că ție nu ți-a ajuns încă mâncarea, nu înseamnă că trebuie să o distrugi pe a celorlalți.

Roma l-a ignorat pe Marshall.

— Ce vrei să spui? l-a întrebat Benedict. Ești sigur că era ea?

— Calmează-te! i-a răspuns acesta. Își vedea de treaba ei...

Roma sărise deja de pe scaun. Înainte ca Benedict să își dea bine seama ce se întâmplă, Roma era de mult dus, ușile de la restaurant bălăngănindu-se în urma lui.

— Ce... a fost asta? a murmurat Benedict, uluit.

Marshall a ridicat din umeri și și-a vârât o linguriță plină cu vârf cu tort în gură.

— Vrei tort?

În același timp, Juliette pătrunsese adânc pe teritoriul Florilor Albe, folosindu-se doar de memorie, ocolind și întorcându-se pe drumuri pe care i se părea că și le amintește. Într-un târziu, străzile au început să semene cu imaginile pe care le avea ea în minte. În cele din urmă, a dat de o alee extrem de familiară și și-a plecat capul, pentru a se strecura pe sub rufele agățate pe sârme, încrețindu-și nasul din cauza mirosului umed al aerului.

— Dezgustător! a mormăit ea, ștergând stropii de apă murdară care îi alunecaseră pe ceafă.

Cum se oprise cu intenția de a se scutura de apă, a văzut cu coada ochiului o siluetă înaltă și impunătoare, care venea din celălalt capăt al aleii.

Umerii i s-au încordat. Rapid, s-a străduit să se facă mică și să pășească înainte într-un ritm care să nu atragă atenția. Dacă s-ar fi retras și ar fi luat-o la fugă, ar fi arătat automat vinovată, trădându-se drept dușman.

Din fericire, Dimitri Voronin nu a părut să o recunoască atunci când a trecut pe lângă el. Era ocupat să bombăne de unul singur, în timp ce își îndrepta manșetele de la cămașă.

Voronin a dispărut și Juliette a ieșit de cealaltă parte a aleii, răsuflând ușurată. A trecut în revistă complexurile de apartamente care se întindeau înaintea ei, potrivind semnele noi cu ceea ce își amintea. Fusese acolo mai demult, însă se scursese atâta vreme

de atunci, încât culorile pereților erau diferite acum și faianța se decolorase...

— Ai luat-o razna?

Juliette a tresărit, abia apucând să priceapă că e vocea lui Roma, înainte ca acesta să își treacă brațul în jurul taliei ei și să o tragă într-o parte, pe aleea de lângă bloc. După ce a reușit să revină pe propriile ei picioare, Juliette abia s-a putut abține să nu îl calce pe Roma pe pantof.

— Pot să *merg* și singură, mersi! a șuierat ea.

— Mie mi s-a părut că nu te grăbeai deloc în plimbarea ta pe sub fiecare dintre ferestrele casei mele! i-a răspuns la rândul său Roma. Te vor *ucide*, Juliette! Crezi că suntem de glumă?

— Tu ce părere ai? a mârâit Juliette. Rudele mele moarte ar spune altceva!

Au tăcut amândoi.

— Ce cauți aici? a întrebat Roma încetișor.

Își ținea privirea ațintită asupra unui punct fix, deasupra umărului ei, refuzând să o privească direct în ochi. Juliette îl privea însă în față. Îl privea și îi venea să explodeze din cauza tuturor lucrurilor pe care ar fi vrut să i le spună, a tuturor lucrurilor pe care voia să le audă, a celor de care voia să se elibereze. Totul – absolut totul – îi devenise prea strâmt: plămânii, pielea, dinții. Era prea mare pentru trupul ei, era menită să explodeze în bucățele și să se amestece cu ierburile care creșteau prin crăpăturile din ciment.

— Sunt aici, a reușit să îngâne Juliette, pentru că m-am săturat să fug și să trăiesc în ignoranță. Vreau adevărul.

— Ți-am spus...

— N-ai voie *să faci* asta! a țipat Juliette.

Nu intenționase să își ridice vocea, dar asta făcea – patru ani de tăcere răbufniseră deodată.

— Nu merit să știu? Nu merit să-mi fac măcar o idee despre ceea ce ți-a trecut prin cap atunci când ai decis să îi spui tatălui tău că știi cum să pregătești o ambuscadă împotriva...

Juliette s-a oprit în mijlocul propoziției, cu sprâncenele ridicate atât de sus, încât îi dispăruseră sub breton. Avea un pumnal lipit în dreptul inimii. *Roma* ținea un pumnal în dreptul inimii ei, cu brațul lui lung, drept.

S-a scurs o clipă. Juliette a așteptat să vadă ce are de gând să facă.

Roma doar a clătinat din cap. *Arăta* iar ca Roma cel de odinioară. Ca băiatul care o sărutase pentru prima oară pe acoperișul unui club de jazz. Ca acel băiat care nu credea în violență, care jurase că într-o zi își va conduce partea de oraș cu dreptate și corectitudine.

— Nici măcar nu îți este teamă, a șoptit el. Și știi de ce? Pentru că *știi* că nu îți pot implânta acest pumnal în inimă – ai știut asta dintotdeauna și, chiar dacă te-ai îndoit de mila mea la întoarcere, ai descoperit adevărul destul de repede, nu-i așa?

Juliette simțea lama rece ca gheața chiar și prin rochie. Era aproape o alinare în fața flăcărilor care-i consumau trup.

— Dacă știai că nu îmi va fi teamă, a întrebat Juliette, atunci de ce ai mai scos pumnalul?

— Pentru că *asta*...

Roma a închis ochii. Lacrimi. Pe obraji îi alunecau lacrimi.

— Pentru că de aceea trădarea mea a fost atât de îngrozitoare. Pentru că tu ai crezut că nu aș putea să te rănesc și eu totuși am făcut-o.

Roma s-a retras, a îndepărtat pumnalul de inima lui Juliette și vântul rece s-a repezit să umple spațiul dintre ei. Fără niciun avertisment, Roma s-a întors și și-a aruncat cuțitul, care s-a înfipt până la mâner în peretele opus lor. Juliette a urmărit întreaga scenă amorțită, de parcă ar fi fost doar un spectru care plutea deasupra. Se gândea că poate se așteptase la asta. Roma avea dreptate. Nu

putea să se teamă nici măcar atunci când el îi ținea viața în pumni. În definitiv, ea fusese cea care venise pe teritoriul Florilor Albe, cea care își lăsase viața în mâinile lui.

— Atunci, de ce? a întrebat Juliette cu voce răgușită. De ce ai făcut-o?

— A fost un compromis.

Roma și-a frecat agresiv mâinile de față. Ochii i-au alunecat spre intrarea aleii, ca să se asigure că nu sunt amenințați, că nimeni nu îi urmărea și nu avea să îi întrerupă.

— Tatăl meu mi-a cerut să te ucid și eu am refuzat.

Juliette își amintea floarea albă lăsată pe poteca din fața casei ei, biletul din partea Lordului Montagov. Gestul fusese încărcat de batjocură.

— De ce?

Roma a scos un râset aspru și a scuturat din cap.

— Mai e nevoie să întrebi? Pentru că te iubeam.

Juliette și-a mușcat limba. Apăruse din nou cuvântul acela. Iubire. „Iubeam." Roma vorbea de parcă tot ceea ce se petrecuse între ei fusese real până în clipa loviturii și Juliette nu putea să înțeleagă asta, nu putea să accepte așa ceva, când ea își petrecuse atât de mult timp încercând să se convingă că tot trecutul lor fusese o minciună, nimic mai mult decât un rol strălucit jucat, pentru ca Roma să poată împlini ultimul act.

Fusese *nevoită* să se convingă de asta. Altfel, cum ar fi putut să trăiască cu gândul că el o *iubise* și tot o distrusese? Cum ar fi putut înfrunta faptul că și ea îl iubise, atât de profund, încât purta încă urme adânci, și dacă acela nu era planul lui diabolic de a-și înfige din nou ghearele în mintea ei... atunci chemarea pe care o simțea nu ar fi putut veni decât din slăbiciunea propriei inimi.

Un gust metalic i-a inundat gura. Îndurerată, Juliette și-a descleștat falca, dar a rămas tăcută, cu usturimea pielii sfâșiate de sub limbă pulsând.

— Poți să crezi ce vrei, a continuat Roma, văzându-i expresia de pe chip. Dar ai vrut adevărul, așa că iată-l: tatăl meu aflase totul, Juliette. Un spion i-a raportat că suntem iubiți și, pentru a spăla numele Montagov de rușine, el mi-a pus în mână un pumnal – Roma a arătat spre cuțitul înfipt în perete – pe care să ți-l înfig în inimă.

Juliette își amintea cât de tare se temea pe atunci Roma de tatăl lui, cât se temea de cruzimea de care era în stare banda Florilor Albe. Își amintea cum Roma se gândea zi și noapte la felul în care avea să schimbe lucrurile atunci când Florile Albe urmau să treacă sub conducerea lui. Și își amintea și cât de dragă îi fusese ei acea ambiție, acea rază de speranță care îi inunda pieptul de fiecare dată când Roma spunea că viitorul e al lor, că într-o zi orașul urma să fie al lor, unit, atâta timp cât se aveau unul pe celălalt.

Juliette a rămas cu privirea ațintită asupra pumnalului din perete.

— Dar nu ai făcut-o, a șoptit.

— Nu am făcut-o, a repetat Roma. I-am spus că aș prefera să-mi iau propria viață și el m-a amenințat că va face exact așa. Tatăl meu aștepta să o dau în bară încă din ziua în care m-am născut și, în sfârșit, se întâmpla. Mi-a spus că ar putea să lanseze un atac asupra ta...

— Nu ar fi putut să o facă, l-a întrerupt Juliette. Nu are puterea să...

— Nu aveai de unde să știi asta! a tremurat vocea lui Roma. S-a întors din nou și a rostit cu fața spre intrarea aleii: Și nici eu nu am știut-o. Tatăl meu... Poate că nu este evident, pentru că nu își folosește întotdeauna informațiile, dar are ochi pretutindeni. Dintotdeauna a avut. Dacă se hotăra să te ucidă, așa cum promisese, dacă ar fi vrut să înscenеze lucrurile în așa fel încât să pară că

ne-am ucis unul pe celălalt în mijlocul Shanghaiului și să ducă datoria de sânge pe noi culmi, ar fi putut să o facă. Nu m-am îndoit nicio clipă de asta.

— Am fi putut să ne luptăm cu el.

Juliette nu știa de ce se mai deranja să ofere soluții pentru o situație care se încheiase demult. Vorbea din instinct acum, era felul ei de a se proteja în fața faptului că Roma – poate – luase decizia corectă.

— Lordul Montagov este totuși om. Ar fi putut să se aleagă cu un glonț în cap.

Roma a scos un râset sugrumat, complet lipsit de orice urmă de veselie.

— Aveam *cincisprezece* ani, Juliette. Nu eram în stare nici măcar să mă apăr în fața palmelor agresive pe care Dimitri mi le ardea pe umăr. Crezi că aș fi putut să îmi împușc tatăl în cap?

Eu aș fi putut să o fac, ar fi vrut Juliette să spună. Însă nu știa dacă îi plăcea doar să creadă că ar fi putut să o facă, dacă ar fi fost în stare să împlinească actul înainte ca furia să îi preschimbe pielea din flăcări în piatră dură. Pe vremuri, crezuse și ea, la fel ca Roma, că acest oraș divizat putea fi cusut la loc. Crezuse în asta atunci când stăteau amândoi învăluiți de noaptea catifelată și priveau la marea tremurătoare de lumini de la orizont, când Roma îi spunea că avea să sfideze totul, *totul,* până și stelele, pentru a le schimba soarta în acest oraș.

— *Astra inclinant...*, îi șoptise el, cuvintele latinești, atât de sincere, plutind în vânt... *sed non obligant.*

„Stelele ne inspiră, nu ne leagă."

Juliette a răsuflat greoi. Simțea că ceva, înlăuntrul ei, începe să se destrame.

— Ce s-a întâmplat? a reușit să articuleze. Ce i-a schimbat hotărârea?

Roma a început să își suflece mânecile. Căuta să facă ceva cu mâinile, ceva care să-i consume agitația, pentru că el nu putea să stea așa ca Juliette... ca un soldat preschimbat în stană de piatră.

— Tata te voia moartă pentru că se simțea insultat. Mă voia pe mine mort pentru că îndrăznisem să mă împotrivesc lui.

A urmat o pauză lungă.

— Așa că m-am dus la el și i-am prezentat un plan mai bun. Unul care avea să le provoace mai multe pierderi Stacojiilor. Unul care avea să mă așeze pe mine din nou la dreapta lui.

În sfârșit, Roma și-a întors din nou privirea spre Juliette, uitându-se în ochii ei.

— Avea să te doară mai tare decât moartea, dar cel puțin aveai să rămâi în viață.

— Tu...

Juliette a ridicat mâna, deși nu știa ce încerca să facă. A sfârșit arătând cu degetul spre el, de parcă nu ar fi fost nimic mai mult decât o mică lecție de morală.

— Tu...

Tu nu aveai dreptul să faci această alegere.

Nu a reușit însă să articuleze cuvintele.

Roma a întins mâna și i-a strâns degetele în pumn. Mâna lui era sigură. A lui Juliette tremura. Plină de regrete.

— Nu am cum să regret ce am făcut, dacă aștepți să îmi cer iertare, a șoptit Roma. Presupun că... îmi pare rău că nu regret mai mult. Dar între viața ta și a Stacojiilor tăi...

Roma i-a dat drumul la mână.

— Te-am ales pe tine. Ești mulțumită?

Juliette a închis ochii strâns. Nu îi mai păsa de primejdii, nu îi mai păsa că își pierde cumpătul pe teritoriul Florilor Albe. Și-a lipit pumnul de frunte, simțind cum inelul i se implântă în carne, și a șoptit:

— Adevărul este că nu voi fi niciodată mulțumită.

M-a ales pe mine. Juliette îl crezuse fără inimă, îl crezuse în stare de cea mai gravă trădare, când tot ce îi oferise ea fusese dragoste.

În schimb, adevărul era că el sfidase toate lucrurile în care credea. Își pătase mâinile cu sângele a zeci de vieți nevinovate, își înfipsese pumnalul în propria inimă, doar pentru a o salva pe Juliette, pentru a o ține departe de amenințările tatălui său. Nu folosise informațiile pe care le aflase în timpul petrecut cu ea ca pe un instrument al puterii. Le folosise ca pe o armă a propriei slăbiciuni.

Juliette aproape a izbucnit în râ – delirant, neîncrezătoare. Așa își trata acest oraș îndrăgostiții: arunca vina de la unul la altul ca pe o pată alunecoasă de sânge, până când ajungea să se transforme într-un amalgam și să îi însemneze pe toți. De aceea Roma nu voise să îi spună adevărul. Știa că avea să ajungă la această concluzie – să înțeleagă că, în cerc, sângele Doicii ajunsese să-i pătezе și ei mâinile. Dacă Roma nu ar fi iubit-o cu adevărat, atunci vendeta ar fi cerut sângele *ei* – fusese un schimb simplu.

Juliette a deschis ochii și și-a îndreptat privirea spre cer. Spre cerurile gri și întunecoase ale primei zile de octombrie. Acolo jos, printre umbrele de pe aleea rece, ar fi putut să rămână o siluetă în întuneric, ar fi putut să își întindă mâna și să șteargă lacrima prinsă de maxilarul lui Roma, știind că nu existau martori. A rezistat pornirii. Undeva deasupra, dincolo de nori și de vântul tăios, Steaua Polară se învârtea, se învârtea deasupra lumii, fără să îi pese de nimic altceva.

Orașul ei, banda ei, familia ei. Familia ei, banda ei, orașul ei.

— Prea bine.

Roma a clipit din gene.

— Poftim?

Juliette și-a netezit rochia. A încercat să zâmbească, dar era convinsă că părea suferindă în schimb.

— Prea bine, a repetat ea. Nu prea avem timp de pierdut cu dramele noastre personale, nu-i așa? Am rezolvat misterul.

A pășit spre pumnal și l-a smuls din perete. Era frumos. Mânerul era incrustat cu un crin alb, lama strălucea, ascuțită, aurie.

Orașul acesta era responsabilitatea lor. Nu se puteau prăbuși, indiferent de cât de mult și-ar fi dorit Juliette să se întindă pe iarbă și să rămână nemișcată un mileniu. Și, oricât ar fi durut-o, și-a întors privirea peste umăr și l-a văzut pe Roma, l-a văzut cum își lipea la loc masca, cum devenea din nou rece din îndurerat.

Cu patru ani în urmă, m-ai ales pe mine. M-ai alege și azi? Ai mai alege această versiune a mea, cu colțuri dure și mâini acoperite de mai mult sânge decât ale tale?

Orașul ei, banda ei, familia ei. În clipa aceasta, cel mai înțelept lucru pe care ar fi putut să îl facă era să se îndepărteze, să se îndepărteze de tot ceea ce ar fi putut să o distragă de la ceea ce era important. Dar nu putea să o facă. Avea... speranță. Iar speranța e un lucru periculos. Speranța e răul cel mai vicios, cel care reușise să prospere în cutia Pandorei, între suferință, boli și tristețe – și cine ar fi putut să supraviețuiască, printre lucruri atât de tăioase, fără să aibă la rândul său gheare ascuțite?

— Încă nu am prins monstrul, a declarat Juliette, deși știa, știa prea bine, ce ar fi trebuit să facă, de fapt. Chenghuangmiao este pe teritoriul Florilor Albe. Să mergem!

Îi era teamă că Roma va spune nu. Că se va îndepărta el, când ea nu putea să o facă. Erau atâția oameni care forfoteau în Chenghuangmiao – chinezi și nu numai –, încât ar fi fost imposibil ca Florile Albe să atace Banda Stacojie. Nu mai avea nevoie de ajutorul lui Roma ca să îl găsească pe Larkspur. Nu mai era nevoie ca ei doi să coopereze. Și el știa asta.

Nu putea citi nimic în ochii lui Roma. Postura lui era degajată, coloana, dreaptă.

— Să mergem! a zis și el.

Treizeci și unu

TYLER CAI A FOST PRIMUL CARE A AFLAT VEȘTILE despre agitația din oraș. Se mândrea că are ochi și urechi peste tot. Oamenii de rând erau niște creaturi flușturatice. Nu puteai avea încredere că își vor trăi viețile rezonabil. Trebuiau supravegheați, aveau nevoie de o mână blândă și bună, care să îi orienteze și să miște sforile ce le țineau la un loc destinele, după cum se cerea, pentru că altfel sforile s-ar fi încurcat și oamenii ar fi murit sugrumați din cauza propriei lor prostii.

— Domnule Cai.

Veștile veneau de la un mesager pe nume Andong, pe care Tyler îl luase sub aripa lui și îl protejase tocmai pentru că voia ca acesta să treacă pe la el mai întâi, înaintea tuturor celorlalți.

— E de rău.

Tyler s-a îndreptat în scaunul de la biroul lui și și-a lăsat jos stiloul cu peniță.

— Ce s-a întâmplat?

— O grevă la o fabrică din Nanshi, i-a spus Andong, cu respirația tăiată.

Alergase înăuntru, evitând la mustață coliziunea cu tocul ușii.

— Victime. De data aceasta au fost victime.

— Victime? a repetat Tyler, încruntându-se. Sunt doar niște muncitori care se agită de pomană... Cum au reușit să facă victime? A lovit și nebunia în același timp?

— Nu, comuniștii! a venit replica repede. În fabrică au fost infiltrați inși din uniunea muncitorilor, care i-au instruit pe angajați și au introdus arme. Supraveghetorul este mort. A fost găsit cu un satâr înfipt în cap.

Tyler s-a încruntat adânc. Își aducea aminte de adunările de pe străzi, de partidele politice pe care Banda Stacojie încerca să le țină sub control. Poate că greșiseră acordându-le atenție naționaliștilor. Poate că ar fi trebuit să îi urmărească mai îndeaproape pe comuniști.

— Care este problema lor? a mârâit Tyler. Cum de îndrăznesc să se revolte împotriva celor care le garantează siguranța?

— Ei nu văd lucrurile așa, i-a răspuns Andong. Muncitorii care nu mor din cauza nebuniei mor de foame. Stau la rând cu zecile pentru a obține vaccinul acela inutil și, în loc să îl învinovățească pe blestematul acela de Larkspur pentru că le ia prea mulți bani, ei îl venerează pentru siguranța pe care le-o oferă fiolele lui magice și dau vina pe fabricile Stacojii, care nu îi plătesc suficient ca să își poată lua și vaccinul, și mâncare.

Tyler și-a scuturat capul.

— Ridicol!

— Dar comuniștii prosperă de pe urma situației.

Era adevărat. Profitau de haos pentru a-i întoarce pe cetățenii din Shanghai împotriva conducătorilor lor, pentru a înlătura domnia gangsterilor. Însă nu era nimic grav. Banda Stacojie încă purta coroana. Dacă până la urmă nu reușeau să îi supună pe comuniști, aveau să îi distrugă, pur și simplu.

— Nu este vorba despre un incident izolat, a avertizat Andong, văzând că Tyler rămâne tăcut. Ar putea fi vorba despre o

răsculare în masă. Comuniștii plănuiesc ceva astăzi. În toate fabricile din Nanshi se aud șoapte nemulțumite. Vor avea loc și alte crime până la sfârșitul zilei.

„Să li se taie capetele! Jos cu avuții!" Muncitorii erau atât de înfometați, încât erau în stare să îi taie pe gangsteri și să își umple piepturile costelive cu țipetele lor.

— Trimite mesaje de avertizare afiliaților noștri Stacojii! l-a instruit Tyler. Imediat!

Mesagerul a dat din cap. A vrut să se întoarcă pe unde venise, dar apoi a rămas pe loc.

— Ar mai fi... ceva.

— Altceva?

Tyler și-a dus mâinile la ceafă și s-a lăsat pe speteaza scaunului.

— *Eu* nu am văzut asta cu ochii mei, dar...

Andong s-a tras mai aproape și și-a plecat capul. Instinctiv, vocea i-a devenit șoptită, de parcă toate chestiunile legate de morți și revoluție puteau fi discutate pe un ton obișnuit, dar bârfele meschine implicau o anumită discreție.

— Cansun mi-a spus că a văzut-o pe domnișoara Juliette pe teritoriul Florilor Albe. Mi-a zis că a văzut-o cu...

Andong a ezitat.

— Zi odată! s-a răstit Tyler.

— Că a văzut-o cu Roma Montagov.

Tyler și-a coborât încetișor mâinile.

— Ah?

— A întrezărit-o doar, a continuat Andong. Dar s-a gândit că e suspicios. Și-a zis că s-ar putea să vrei să știți.

— Într-adevăr, chiar vreau să știu.

Tyler s-a ridicat de pe scaun.

— Îți mulțumesc, Andong! Acum te rog să mă scuzi, dar trebuie să o găsesc pe draga mea verișoară!

*

Roma și Juliette încheiaseră un soi straniu de pace. Se simțeau de parcă aproape nu ar mai fi fost dușmani, dar erau mai reci unul cu celălalt decât fuseseră înainte de Mantua – mai bătoși, mai rezervați. În timp ce-și croiau drum prin Chenghuangmiao, Juliette i-a aruncat o privire lui Roma, băgând de seamă cum își ținea mâinile strânse în pumni și coatele lipite de coaste.

Nu își dăduse seama că începuseră să se simtă confortabil unul în prezența celuilalt decât în clipa în care deveniseră din nou stingheri.

— Nu îmi amintesc eu greșit, nu? a întrebat ea cu voce tare, străduindu-se să împrăștie atmosfera tensionată. Ceainăria Long Fa, *asta* a spus Archibald Welch?

Juliette s-a oprit pentru a arunca o privire magazinelor pe lângă care treceau și, în câteva secunde, trei clienți s-au izbit de ea, unul după altul. A strâmbat din nas, cât pe ce să înjure, dar a reușit să se abțină. Și-a zis că probabil era mai bine să fie invizibilă decât să fie recunoscută. Asta nu însemna că îi convine, chiar dacă faptul că se pierdea în mulțime, cu haina ei neîngrijită și părul încă și mai neîngrijit, era de mare ajutor.

— Nu-mi pot închipui de ce îmi ceri mie să confirm, i-a răspuns Roma. Eu eram la podea.

— Nu-i nicio rușine în a șterge podelele din când în când. Arată că ești umil.

Roma nu a râs. Juliette nu se așteptase să o facă. I-a făcut semn fără cuvinte să înainteze, înainte ca lumea să le recunoască fețele.

— Haide, ștergătorule-de-podele!

Juliette a luat-o înainte cu pas hotărât. Au trecut pe lângă vânzătorii de creme și pe lângă păpușari, apoi au lăsat în urmă rândul de magazine *xiǎolóngbāo*[1], fără să se oprească măcar o dată ca să

[1] Găluște fierte în abur, de obicei umplute cu diverse ingrediente (n. red.).

adulmece aburul care plutea dinspre cărnurile delicioase. Au dat roată actorilor care strigau din toți plămânii și și-au plecat capetele pe sub arcada care ducea în centrul agitat din Chenghuangmiao. Acolo, Roma s-a oprit brusc și a privit în zare.

— Juliette, a spus el. Aceea este.

Juliette a dat din cap și a făcut semn că ar trebui să îi dea zor. Ceainăria Long Fa era amplasată lângă lacuri, la stânga podului Jiuqu, un pod șerpuit. Era o construcție cu cinci etaje și un acoperiș extravagant, cu margini aurii curbate. Clădirea data probabil de pe vremea în care China era condusă de împărații Orașului Interzis.

Roma și Juliette au intrat pe ușile deschise ale ceainăriei, ridicându-și picioarele pentru a putea păși peste pragul înalt. Apoi s-au oprit.

— Urcăm? a întrebat Roma, rotindu-și privirea prin camera goală, în care se afla doar un scaun, ascuns într-un colț.

— La ultimul etaj, i-a reamintit Juliette.

Au urcat pe scări. Etaj după etaj, au trecut pe lângă clienți și chelneri. Locul forfotea de agitație, se strigau comenzi și se aruncau note de plată. La ultimul etaj însă, atunci când Juliette a păsit în capătul scării, cu Roma pe urmele ei, au dat doar de o ușă înaltă din lemn, care îi împiedica să ajungă la ceea ce se afla îndărătul ei.

— Aici e?

— Aici trebuie să fie, i-a răspuns Roma.

Ezitant, a ciocănit cu dosul mâinii în ușă.

— Intrați!

Un accent britanic. Jos, dogit, căpătat parcă în urma unei răceli sau a unei infecții nazale.

Roma și Juliette s-au privit unul pe celălalt. Roma a ridicat din umeri și a murmurat:

— Ce avem de pierdut?

Juliette a deschis încetișor ușa. Fruntea i s-a încrețit imediat în fața a ceea ce i-a apărut în fața ochilor: un spațiu micuț, nu mai lat de zece pași. În mijlocul camerei se afla un birou, deși jumătate din acesta era acoperit de o draperie albă, uriașă, care cobora din tavan. Datorită luminii care se cernea prin fereastră, Juliette putea să distingă o siluetă în spatele draperiei, cu picioarele așezate pe birou și brațele rezemate la ceafă.

— Bine ați venit în biroul meu, domnișoară Cai, domnule Montagov! i-a întâmpinat Larkspur.

Vorbea de parcă ar fi avut gâtlejul plin cu nisip și pietriș. Juliette s-a întrebat dacă aceea era vocea lui adevărată sau una prefăcută. Și dacă și-o prefăcuse... de ce o făcea?

— Nu pot spune că vă așteptam și de obicei primesc doar vizite programate, dar vă rog, intrați, intrați!

Juliette a pășit încet spre birou. La o mai atentă privire, și-a dat seama că peretele din spatele lui Larkspur *nu* era de fapt un perete, ci doar un paravan. Această „cameră" era la fel de mare precum cele de la etajele de dedesubt. În spatele paravanului se întindea cu siguranță laboratorul de care amintise Archibald Welch.

Larkspur se crede așa șmecher! și-a zis Juliette, cu ochii la linia care arăta locul unde tavanul și peretele fals se întâlneau. *Ar trebui să învețe să văruiască mai bine!*

— Vă rog, luați loc! a răsunat glasul lui Larkspur.

Umbra brațului de pe draperie arăta spre scaunele din fața biroului. Dacă te apropiai prea mult de pânză însă, umbra dispărea.

Juliette a mijit ochii. Căuta o a doua sursă care ar fi putut să reflecte lumina în spatele draperiei, creând acel efect. Și-a găsit răspunsul în oglinda atârnată pe perete, care era întoarsă pe jumătate spre tavan, în loc să fie orientată spre cel care îi privea. Părea așezată acolo doar pentru decor, însă era suficient să arunci

o privire în sus, spre locul în care era îndreptată, și descopereai o a doua oglindă.

Ei nu puteau să îl vadă pe Larkspur, dar el putea cu siguranță să îi vadă pe ei.

— Nu vrem să vă răpim prea mult timp, l-a asigurat Roma.

A luat el primul loc. Juliette i-a urmat exemplul, deși s-a așezat pe marginea scaunului doar, pregătită în eventualitatea unei evadări.

— Este vorba despre vaccinul tău, a spus ea printre dinți.

Nu avea timp de jocuri.

— Cum îl faci?

Larkspur a chicotit.

— Domnișoară Cai, îți dai seama cât ar avea de pierdut afacerea mea dacă ți-aș spune? E ca și cum eu ți-aș cere să îmi oferi lista clienților tăi.

Juliette a izbit cu pumnul în birou.

— Aici este vorba despre *vieți* omenești!

— Oare? i-a întors-o Larkspur. Ce aveți de gând să faceți cu formula vaccinului meu? Să creați un leac preventiv? Eu încerc să conduc o afacere care are la bază cererea, nu o instituție de cercetare.

Roma prins-o pe Juliette de braț. Îi cerea să se liniștească, să nu îl supere pe Larkspur înainte să obțină ceea ce își doreau. Însă atingerea a speriat-o și Juliette a tresărit, nervii ei deja fragili atingând o culme maximă.

— Ce afaceri ai cu Zhang Gutai? a întrebat Roma. Cu siguranță ai auzit zvonurile despre rolul pe care îl joacă în crearea nebuniei! Trebuie să îți dai seama cât de suspicios este că tu pari să fii cel care o vindecă!

Larkspur a râs.

— Te rog! a insistat Roma cu maxilarul încordat. Nu te acuzăm de nimic. Încercăm doar să facem rost de informații, pentru a putea *pune capăt* acestui dezastru...

— Ați ajuns atât de departe cu mica voastră investigație și încă nu ați reușit să puneți lucrurile cap la cap?

Juliette era gata-gata să se arunce peste draperie și să îl bată pe Larkspur până când răspunsurile lui criptice aveau să înceapă să capete ceva sens.

— Ce vrei să spui?

— Tu ce crezi, domnișoară Cai?

Juliette a sărit atât de iute de pe scaun, încât acesta s-a prăvălit, azvârlit pe spate.

— Bine. Gata!

S-a aplecat și, cu o mișcare rapidă și precisă, a smuls draperia, forța ei fiind îndeajuns să sfâșie materialul din inelele care-l țineau prins de tavan.

Larkspur a sărit în picioare, dar Juliette nu i-a văzut chipul. Nu avea cum. Purta o mască – una dintre acele măști ieftine de operetă chineză, pe care toți vânzătorii din piața operei le vindeau copiilor curioși, decorată cu ochi mari, ieșiți din orbite, și spirale albe care scoteau în evidență nasul și gura. Deși masca îi ascundea toate trăsăturile, Juliette era convinsă că Larkspur arăta destul de mândru de el însuși în clipa aceea.

Ținea un pistol îndreptat spre ea.

— Nu ești prima persoană care face asta, domnișoară Cai, a spus Larkspur, cu milă aproape, iar pe cea de dinainte am ucis-o.

Arma lui Juliette era ascunsă în rochie. Până apuca ea să o scoată, Larkspur ar fi avut tot timpul din lume să tragă.

Cu toate acestea, Juliette a bravat:

— Care dintre noi crezi că poate să tragă mai rapid? a mârâit ea.

— Cred că până apuci tu să îți scoți pistolul, vei avea deja o gaură în cap.

Juliette i-a aruncat o privire lui Roma. Falca lui era atât de încleștată, încât se temea că-și va sparge în curând dinții.

— E vorba doar despre o întrebare, a spus Roma cu glas slab. Ce afaceri ai cu Zhang Gutai?

Larkspur i-a măsurat atent pe cei doi. Și-a plecat capul și a scos un sunet straniu, apoi le-a făcut semn cu mâna lui liberă, îndemnându-i să se apropie. Juliette și Roma nu s-au clintit. În schimb, Larkspur s-a tras mai aproape de birou și s-a aplecat spre ei, de parcă s-ar fi pregătit să le dezvăluie un secret mare, extraordinar.

— Vreți să știți ce afaceri am cu Zhang Gutai? a șoptit el răgușit. Zhang Gutai *se transformă* într-un monstru. Eu creez vaccinul folosindu-mă de informații pe care *el* mi le oferă.

— De ce? a cerut Juliette să afle în timp ce se grăbeau în jos pe scări. De ce să ne spună așa ceva? De ce i-ar fi oferit Zhang Gutai tocmai lui formula unui vaccin?

Lumea se mișca prea repede. Lui Juliette îi bătea inima mai-mai să-i sară din piept. A continuat să respire sacadat chiar și după ce au ajuns la parter și s-au oprit ca să-și revină, ca să-și adune gândurile pentru a înțelege că acum aveau la dispoziție toate piesele de puzzle de care aveau nevoie și puteau opri nenorocita de nebunie care distrugea orașul.

Și le aveau, nu-i așa?

— Nu are niciun sens, a scuipat Juliette. Trebuie să știe că scopul nostru este să îl ucidem pe monstru. Trebuie să știe că acum, având la îndemână aceste informații, îl vom vâna pe Zhang Gutai. De ce ni le-ar oferi de bunăvoie? Fără monstru, nu există nebunie. Fără nebunie, va da faliment.

— Nu știu, Juliette! Nici eu nu mă pot gândi la un răspuns. Dar...

— *Jos cu gangsterii!*

Strigătul le-a atras imediat atenția lui Roma și oroarea lui Juliette, făcându-i să tresară atât de puternic, încât s-au lipit unul de celălalt. Exclamația venise de pe podul Jiuqu, de la un bătrân agitat, care continua să țipe. Un gangster Stacojiu din apropiere s-a apropiat de el și l-a amenințat cu bătaia, potolindu-l. Însă, spre deosebire de alte dăți, scena nu i-a lăsat pe cei din jur indiferenți. După intervenția dură a Stacojiului, oamenii au început să șoptească între ei, împrăștiind în vânt zvonuri și speculații. Juliette putea să audă fragmente din discuțiile lor: ceva despre grevele muncitorilor și revoltele din fabrici.

Juliette i-a dat rapid drumul lui Roma și s-a tras la un pas depărtare de el. Roma nu s-a mișcat.

— De ce ar spune așa ceva? a murmurat Juliette, cu ochii încă ațintiți spre pod.

Ce îl făcuse pe acel bătrân să fie într-atât de curajos, încât să dorească moartea gangsterilor?

— Dacă rapoartele pe care le-am citit în dimineața aceasta sunt corecte, comuniștii au început să provoace necazuri! a spus Roma. Greve armate în Nanshi.

— Nanshi, a repetat Juliette, zicându-și că numele zonei îi sună cunoscut. Acolo...

Roma a dat din cap.

— Acolo este Alisa, închisă într-un spital aflat chiar lângă fabrici. S-ar putea să nu mai avem timp. Muncitorii vor vandaliza clădirea dacă se va porni o răscoală.

Dacă muncitorii se răsculau și erau instruiți să provoace haos, aveau să caute să facă rău tuturor gangsterilor, tuturor capitaliștilor,

tuturor superiorilor și patronilor de fabrici peste care dădeau, copii sau nu, conștienți sau nu – inclusiv micuței Alisa Montagova.

— Îl ucidem, a hotărât Juliette. Azi.

Ucideau monstrul, opreau nebunia. Apoi o trezeau pe Alisa și o salvau de haosul care amenința să se dezlănțuie în jurul ei.

— Ar trebui să fie încă la birou, a spus Roma. Cum vrem să procedăm?

Juliette și-a verificat ceasul de buzunar. Și-a mușcat buza, meditând intens. Nu avea vreme să se consulte cu părinții ei. Se îndoia oricum că ar fi fost de acord cu ea. Ei voiau să gândească lucrurile în amănunt, să schițeze planuri. Nu putea să ceară în mod oficial ajutoare Stacojii. Trebuia să facă lucrurile așa cum știa ea mai bine.

— Cheamă-ți ajutoarele cele mai apropiate și ia-ți armele! Ne vedem la birourile ziarului *Cotidianul muncitorilor* într-o oră.

Roma a dat din cap. I-a cercetat chipul, privirea alunecându-i de pe frunte asupra ochilor, a gurii, de parcă ar fi așteptat ca Juliette să mai adauge ceva. Cum nu a făcut-o, neînțelegând ce mai aștepta Roma, băiatul nu i-a oferit nicio explicație. A dat doar din nou din cap și i-a spus:

— Ne vedem atunci.

Tyler s-a tras din locul în care stătea ascuns, lipindu-se de peretele ceainăriei Long Fa. S-a ferit la timp ca să evite să fie văzut de Roma Montagov, care s-a amestecat grăbit în mulțimea din Chenghuangmiao și s-a făcut nevăzut.

A mai tras un ultim fum din țigară și apoi a prins vârful aprins între degete, ca să-l stingă. A aruncat-o apoi, fără să-i pese de noile arsuri de pe degete.

Tyler îi văzuse. Nu le auzise discuția, dar îi văzuse: lucrau împreună, erau apropiați unul de celălalt.

— *Tā mā de*, Juliette! a murmurat. *Trădătoare.*

Treizeci și doi

— AVEȚI UN MESAJ, DOMNIȘOARĂ LANG.

Kathleen s-a rostogolit, mutându-se de la unul dintre capetele patului ordonat al lui Juliette la celălalt. Era cel mai mare coșmar al menajerelor. Avea destule scaune în această casă pe care ar fi putut să stea, dar ori de câte ori Juliette își părăsea camera, Kathleen ajungea acolo și îi lua în stăpânire patul.

Ca să fie sinceră, era un pat grozav de confortabil.

— Eu? a întrebat Kathleen, făcându-i semn mesagerului să intre.

Era ceva neobișnuit. Nu primea mesaje prea des.

— Scrie atât Lang Selin, cât și Lang Shalin pe plic, dar pe domnișoara Rosalind nu am reușit să o găsesc, a răspuns mesagerul, pronunțând ciudat silabele numelor lor.

Când i-a întins biletul, a văzut că numele ei chinezesc – Lang Selin – fusese scris cu litere latine în locul caracterelor chinezești.

Trebuia să fie mâna lui Juliette. Nimeni altcineva nu ar fi fost atât de criptic.

Kathleen a ridicat din sprânceană și s-a întins după mesaj.

— Mulțumesc!

Mesagerul a ieșit și Kathleen a despăturit bucata de hârtie.

Am nevoie de ajutorul tău. Secretarul general al Partidului Comunist este monstrul. Ne vedem lângă clădirea în care lucrează. Adu arme. Adu amortizoare. Nu spune nimănui!

— Ah, *merde*[1]!

Juliette voia să-l ucidă pe secretarul general al Partidului Comunist.

Kathleen a aruncat bilețelul și a sărit din pat, îndreptându-se grăbită spre dulapul din camera de alături. Își țineau armele în această încăpere mică, la un loc cu ceasurile cu pendulă și cu canapelele vechi, într-un rând de dulapuri care nu ar fi atras atenția unui ochi străin. S-a mișcat rapid: a tras de sertare și a încărcat două pistoale, fixând bine amortizoarele. A verificat muniția, a cercetat cu atenție fiecare piesă componentă și apoi și-a îndesat ambele arme în buzunar.

Kathleen s-a oprit brusc și a ciulit urechile. Se auzea mișcare de cealaltă parte a peretelui, în camera lui Juliette.

Pași. Cine era?

Iritată, Kathleen s-a ridicat ușurel și s-a întors tăcut înapoi, înspre camera lui Juliette. Și-a aplecat capul și și l-a strecurat pe ușă, oftând atunci când a identificat figura cunoscută. S-a relaxat. Era Rosalind, cu bilețelul în mână.

— Ce *naiba* e asta? a întrebat Rosalind autoritar.

Kathleen s-a încordat din nou.

— Eu... cred că e destul de clar.

— Sper că nu vorbești serios!

Rosalind și-a coborât privirea spre buzunarele lui Kathleen. A recunoscut forma armelor, uitătura ascuțindu-i-se... ochii devenindu-i reci și goi.

[1] „Rahat!", „La naiba!", în lb. fr., în orig. (n. red.).

— Doar nu ai de gând să te duci, nu-i așa?

Kathleen a clipit uimită.

— De ce nu aș face-o?

S-a scurs o clipă lungă. O clipă pe care Kathleen avea să o țină minte toată viața: era prima oară când o privea pe Rosalind – când o privea cu adevărat –, și își dădea seama că nu are nicio idee despre ce ar fi putut să-i treacă surorii ei prin cap. Iar în clipa în care Rosalind a explodat, Kathleen a simțit lovitura ca și cum o bucată de tencuială i-ar fi izbit pântecul.

— Dar e *absurd*! a țipat Rosalind dintr-odată. Nu avem dreptul să ucidem secretari generali pentru că așa vrem noi! Juliette nu are dreptul să te târască după ea în povestea asta!

— Rosalind, oprește-te! s-a rugat Kathleen, grăbindu-se să închidă ușa. Nu mă târăște nicăieri.

— Atunci, ce e biletul ăsta? Doar o propunere?

— E ceva *important*. E vorba despre oprirea nebuniei.

Rosalind a strâns din buze. Tonul i-a scăzut, până când a devenit rece din ridicat, acuzator din furios:

— Și eu care credeam că tu ești pacifista familiei!

„Pacifista!" Lui Kathleen îi venea să râdă. Dintre toate cuvintele care ar fi putut fi folosite pentru a o descrie, *pacifistă* era cel mai departe de adevăr. Doar pentru că nu se delecta cu vărsarea de sânge, devenise brusc o sfântă. Dar ea ar fi apăsat fără ezitare pe un buton care ar fi curmat imediat toate viețile din acest oraș dacă asta ar fi însemnat liniște și pace pentru ea.

— Asta e greșeala ta, a spus Kathleen pe un ton neutru. E greșeala voastră, a tuturor.

Rosalind și-a încrucișat brațele la piept. Dacă avea să strângă biletelul acela mai tare în pumn, avea să-l rupă.

— Presupun că Juliette este în ochii tăi singura persoană care nu greșește.

Kathleen era să rămână cu gura căscată.

— Tu te *auzi* vorbind în clipa asta? a întrebat ea.

Poate că păsiseră cumva într-o mașină a timpului și acum erau din nou două copile arțăgoase. Însă Rosalind nu era dispusă să se analizeze în momentul de față. Amărăciunea dăduse pe dinafară și acum se revărsa, fără să mai poată fi oprită.

— Uită-te cu câtă lejeritate a tratat Juliette această nebunie! a șuierat ea. Uită-te cum se poartă de parcă nu ar fi nimic mai mult decât o misiune prin care să-și impresioneze părinții cu...

— Oprește-te!

Kathleen și-a înfipt degetele în tivul cămășii, crâmpoțind materialul gros.

— Nu ai fost prin preajmă în cea mai mare parte a timpului.

— Eu *am văzut* monstrul!

— Nu este *vina* lui Juliette. Nu este vina ei că trebuie să trateze lucrurile ca pe o misiune pe care trebuie să o rezolve, pentru că *exact* asta este...

— Nu pricepi! a șuierat Rosalind, repezindu-se spre ea.

S-a oprit în fața lui Kathleen și și-a înfipt mâinile în umerii ei.

— Juliette nu va trebui să-și asume niciodată consecințele pentru ceea ce face. Noi, da. Noi simțim atunci când se frânge fiecare părticică din orașul ăsta nenorocit...

— *Rosalind*, a început Kathleen cu glas rugător, ești foarte, foarte stresată în clipa asta.

Și-a desprins degetele de pe cămașă și și-a întins mâinile în față. Era o acțiune prin care o ținea pe Rosalind la distanță și, în același timp, încerca să o liniștească, de parcă sora ei ar fi fost un animal sălbatic.

— Înțeleg, chiar înțeleg, dar suntem cu toții de aceeași parte a baricadei.

— Numele ei de familie este Cai! a exclamat Rosalind. Cum să fim de aceeași parte a baricadei, când ei nu se vor prăbuși niciodată? Ei sunt invulnerabili. Noi, *nu*!

Kathleen nu putea să o mai asculte. Timpul se scurgea implacabil. Cu fiecare secundă care trecea, armele din buzunarele ei deveneau tot mai grele. Și-a desprins degetele încleștate ale lui Rosalind de pe umeri, fără să scoată un cuvânt, și s-a întors, gata să plece.

Atunci Rosalind a zis:

— Celia, te rog!

Kathleen a încremenit. S-a răsucit pe călcâie.

— Nu! a șuierat ea. Pereții au ochi și urechi în casa asta. Nu mă pune în pericol doar pentru că vrei să demonstrezi ceva.

Rosalind și-a ferit privirea. A răsuflat prelung, părând că încearcă să se adune, și a șoptit:

— Am doar grijă de tine.

Acum nu-i momentul să ai grijă de mine! îi venea lui Kathleen să strige. Ce era așa greu de înțeles? A clătinat doar din cap. Și-a înghițit cuvintele și s-a forțat să-și îmblânzească tonul.

— E simplu, Rosalind. Ai de gând să ajuți sau nu?

Atunci când Rosalind a privit-o din nou în ochi, Kathleen a văzut doar apatie în expresia de pe chipul surorii ei.

— Nu.

— Prea bine, a spus Kathleen. Dar te rog să nu îmi pui mie bețe în roate!

Orașul ăsta colcăia de monștri la fiecare pas. Nu avea de gând să își lase sora să o împiedice să anihileze măcar unul.

Kathleen a ieșit din cameră.

Treizeci și trei

JULIETTE STĂTEA ASCUNSĂ DUPĂ COLȚ, LÂNGĂ CLĂDIREA de birouri a *Cotidianului muncitorilor*, în umbra pereților exteriori și a țevilor. Își alesese un petic mic de verdeață dintr-un mic alcov al clădirii, în apropiere de ușa ruginită din spate, care arăta de parcă nu ar mai fi fost curățată de săptămâni bune. În acel colț crescuse o plantă cățărătoare, care se întinsese pe pereți și atârna acum chiar deasupra capului lui Juliette. Din depărtare, ar fi putut arăta ca o statuie, așa cum privea drept înainte cu ochi goi, inexpresivi. Nu putea să clipească prea des. Dacă ar fi făcut-o, s-ar fi prăbușit aici, pe loc, devenind soră a lui Niobe cea din marmură din Stabilimentul Internațional, și nu s-ar mai fi ridicat niciodată.

— Juliette... Ah, *Doamne!*

Juliette rămăsese aici și pentru că dăduse de un cadavru. O victimă a nebuniei: o femeie în vârstă, cu beregata sfâșiată. Rămăsese aici pentru că nu știa ce să facă, dacă era mai bine să lase victima așa cum era sau să acționeze în vreun fel. Nu știa nici dacă ucigându-l astăzi pe Zhang Gutai avea să fie îndeajuns ca să-și ridice greutatea care îi apăsa umerii.

Juliette s-a întors, respirând ușurată atunci când a dat cu ochii de verișoara ei. Kathleen și-a dus mâna la gură, îngrozită, și s-a tras la adăpostul iederei.

— Înainte să întrebi, a spus Juliette, așa am găsit-o. Ai adus amortizoare?

— Uite, a spus Kathleen și i-a pasat unul dintre pistoalele pe care le avea în buzunar, cu ochii încă îngroziți din cauza femeii moarte, prăvălite lângă perete.

— Unde e Rosalind? a întrebat Juliette.

S-a ridicat pe vârful degetelor ca să privească peste umărul lui Kathleen, de parcă s-ar fi așteptat ca Rosalind să vină mai încet, în urma surorii ei.

— Nu a putut să vină, i-a răspuns Kathleen, smulgându-și privirea de la victimă. Aveau nevoie de ea la clubul burlesc. Ar fi fost suspicios dacă pleca.

Juliette a dat din cap. Ar fi preferat să mai aibă o pereche de ochi la îndemână, dar nu avea ce face.

— Și acum, îmi poți explica și mie ce se întâmplă? a cerut Kathleen.

— Exact ce ziceam în bilet, i-a răspuns Juliette. Astăzi punem capăt nebuniei.

— Dar...

Kathleen și-a frecat cotul agitată, lăsând în urmă dungi roșii pe piele.

— Juliette, doar nu vrei ca noi două să năvălim în clădirea asta, care este practic o fortăreață a comuniștilor. Poate că este un loc în care se lucrează, dar nu mă îndoiesc că unii dintre ei au arme.

Pe chipul lui Juliette a apărut o grimasă.

— În legătură cu asta...

Văzuse trei siluete care se apropiau de ele pe trotuar. Și-a ridicat mâna, atrăgându-i atenția lui Roma.

— Să nu intri în panică! Îți voi explica totul mai târziu.

Kathleen s-a răsucit. De obicei, atunci când cineva îți spune să nu intri în panică, prima reacție pe care o ai este să intri în

panică. Kathleen s-a tras repede câțiva pași înapoi când l-a văzut pe Marshall Seo rânjind la ea, în timp ce îi făcea cu mâna. Benedict Montagov s-a înfipt în el și i-a tras brațul în jos.

Florile Albe s-au aplecat sub vițele verzi și Roma a aruncat rapid ceva înspre Juliette... ceva moale, pătrățos, un fel de material strâns bine. Juliette l-a prins în palmă. Era o batistă mare. Materialul i-a servit drept pretext lui Juliette, care s-a prefăcut că tresărise din cauza proiectilului neașteptat și nu pentru că Roma se trăsese aproape, atingându-i aproape umărul.

— Ca să îți acoperi fața, i-a explicat Roma.

Avea și el o batistă în mână, pentru același scop.

— De vreme ce noi suntem călăii... *Ah!*

Benedict și Marshall au intrat imediat în stare de alertă, amândoi încordându-se în așteptarea unei eventuale amenințări. Nu era însă vorba despre nicio amenințare, cel puțin nu în clipa de față. Roma dăduse cu ochii de femeia moartă.

— Ea cum a ajuns aici? a murmurat Benedict.

— Trebuie să fi fost o angajată, i-a spus Marshall, arătând spre clădirea de birouri.

— Ar fi bine să avem grijă. S-ar putea să se apropie o răscoală.

Roma a scos un sunet dezgustat, dar nu a mai adăugat nimic.

Poate că Juliette fusese puțin sadică pentru că îi făcuse să se întâlnească aici, la câțiva pași de un cadavru. Dar trebuiau să vadă asta înainte să intre. Trebuiau să își aducă aminte ce e în joc.

Viața unui om vinovat pentru nenumărate vieți nevinovate. Viața unui om vinovat pentru a salva orașul.

Poate că asta era alegerea care ar fi trebuit făcută cu patru ani în urmă. Doar dacă Juliette ar fi avut sufletul mai pătat de păcate pe atunci. Atunci moartea ei ar fi meritat.

Oprește-te! s-a certat Juliette. Pulsul îi bubuia în urechi ca o simfonie năvalnică. Îi era puțin teamă că îl vor auzi și ceilalți. Se

întreba dacă, de fiecare dată când va deschide gura, vuietul acesta va trece din pieptul ei în gât, croindu-și drum spre lumea de afară.

Juliette și-a dat deoparte temerea. Învinsese ea oponenți cu mult mai înspăimântători decât bătaia propriei inimi.

Acum ori niciodată.

Juliette și-a dres vocea.

— Iată cum vom proceda, a început ea. Avem nevoie de paznici în spate. Biroul lui Zhang Gutai are o fereastră pe unde acesta ar putea să sară.

Roma a dat din cap spre Benedict și Marshall. Fără cuvinte, cei doi s-au grăbit spre partea din spate a clădirii.

— Kathleen.

Kathleen s-a întors spre Juliette.

— Am nevoie ca tu să evacuezi cumva primul etaj. Să provoci suficientă agitație, astfel încât nimeni să nu ne oprească atunci când vom urca la etajul al doilea și ne vom apropia de biroul lui Zhang Gutai.

Kathleen și-a scos pistolul. A tras încetișor aer în piept și a dat din cap.

— Așteaptă semnalul meu! a spus ea. Sper că știi ce faci, Juliette!

Kathleen s-a strecurat pe sub iederă.

Dumnezeule, și eu sper!

— Cât despre noi...

Juliette s-a întors spre Roma și și-a prins batista în jurul gurii.

— Ești pregătit?

— Pregătit.

Din clădirea birourilor a răsunat o împușcătură puternică. Una după alta, au urmat încă trei bubuituri. Sticlă spartă. Țipete încărcate de confuzie.

— Să mergem!

Au fugit spre ușile de la intrare, amestecându-se în busculadă, fără să fie observați. Kathleen nu se vedea pe nicăieri, iar asta însemna

că fusese suficient de rapidă ca să iasă de acolo. Se crease o stare generală de confuzie, dar nu de panică – oamenii erau mult prea preocupați să se întrebe unii pe alții ce ar fi trebuit să facă pentru a băga de seamă că Roma și Juliette o luaseră grăbiți în sus, pe scări. Era mai degrabă o misiune de asasinare decât o confruntare. Cu cât reușeau să se miște mai repede, cu atât mai bine.

Din nefericire, și la etajul al doilea se aflau oameni: doi inși stăteau în fața ușii biroului lui Zhang Gutai. Poate că li se ceruse să o păzească. Poate că Zhang Gutai știa că i se pregătește asasinarea.

— Nu, a șuierat Roma, înainte ca Juliette să se repeadă. Nu-i putem ucide.

— Anunțați-vă motivul vizitei! li s-a adresat leneș unul dintre bărbații de la ușă.

— Ne stau *în cale*! a șuierat la rândul ei Juliette.

Paznicii începuseră să devină mai atenți. Dacă batistele care le acopereau partea de jos a feței nu erau îndeajuns pentru a le trezi suspiciunea, ei bine, pistoalele din mâini cu siguranță o făceau. Bărbații s-au întors spre ei.

— Picior, a propus Roma.

— Abdomen.

— *Juliette.*

— Fie!

Juliette și-a ridicat pistolul și a ciuruit coapsele bărbaților. Fără milă. Aceștia s-au prăbușit la pământ urlând, iar ea și-a croit drum înainte. În clipa în care a lovit cu palma în ușa biroului, aceasta s-a dat de perete atât de brutal, încât ar fi putut să lase urme în perete.

— Ai grijă!

Roma a tras-o cu forța într-o parte, șoptind o rugăciune în barbă. Un glonț a spintecat tocul ușii, acolo unde ar fi trebuit să fie capul lui Juliette.

Zhang Gutai se afla în spatele pupitrului, cu pistolul ațintit spre ei. Îi tremura mâna. Pe față îi alunecau broboane de sudoare, iar ochii îi ieșiseră din orbite. În sfârșit, era încolțit.

— Ce v-am făcut eu? a îngăimat Zhang Gutai.

Îi recunoscuse. Bineînțeles. Era nevoie de mai mult decât o batistă amărâtă pentru a-i ascunde identitatea lui Juliette Cai.

— Care e problema voastră?

— Eu am o problemă cu nebunia ta, i-a răspuns Juliette, cu glas răsunător.

— Nu știu despre ce vorbești! a țipat Zhang Gutai. Nu am nimic de-a face cu...

Juliette a tras. Zhang Gutai și-a coborât privirea, uitându-se la peta roșie care îi înflorea pe țesătura albă a cămășii.

— Nu! a șoptit el.

Pistolul i-a alunecat din strânsoarea slabă. În loc să încerce să îl apuce din nou, mâna i-a căzut moale pe birou. Și-a strâns degetele în jurul unei fotografii înrămate, care înfățișa o femeie în vârstă. Mama lui.

— Nu... nu aveți nimic de împărțit cu mine.

— Larkspur ne-a spus totul, a rostit Roma încetișor, cu ochii la fotografia din mâna lui Zhang Gutai. Ne pare rău că lucrurile trebuie să se sfârșească așa! Dar nu avem de ales.

— Larkspur? a reușit să îngâne Zhang Gutai.

Pierdea prea mult sânge. S-a prăbușit în genunchi. S-a legănat, agățându-se de viață cu ultimele puteri.

— Acel... șarlatan? Ce... are *el*... de spus...

Juliette a tras din nou și comunistul a căzut cu fața înainte. Sângele a acoperit cu totul fotografia de sub el, până când expresia stoică a mamei lui a ajuns să fie lăcuită în roșu.

Juliette s-a apropiat încetișor de Zhang Gutai și i-a împins umărul cu piciorul, întorcându-l pe spate. Ochii îi erau deja sticloși.

Juliette s-a întors și și-a pus pistolul în buzunar. I se părea că acest moment ar fi trebuit să fie mai ceremonios, să aibă poate un aer mai solemn, însă în cameră plutea doar duhoarea rece a sângelui, iar Juliette voia să scape de ea cât mai repede cu putință.

Avea să fie o ucigașă fără milă, atâta timp cât făcea un bine. Nu îi păsa de nimic altceva.

— Vine cineva! a avertizat-o Roma, care își ținea capul aplecat spre ușă, ascultând zgomotul pașilor care urcau grăbit pe scări. Ieși pe fereastră!

Juliette a urmat întocmai instrucțiunea. Și-a trecut un picior pe geam și i-a strigat pe Marshall și pe Benedict, care au tresărit văzând-o apărând pe fereastră, cu gâtul stropit de urme roșii. Au tresărit cu și mai mare uimire când au auzit-o strigând:

— Marshall Seo, prinde-mă!

Juliette și-a dat drumul, lăsându-i lui Marshall la dispoziție o fracțiune de secundă ca să-și deschidă brațele. A aterizat grațios, fix în brațele lui.

— Mulțumesc!

Din interiorul clădirii s-a auzit urlând alarma. De la primul sunet ascuțit, Roma s-a coborât pe fereastră, rămânând agățat de pervaz doar cu ajutorul degetelor. Și-a dat drumul și a aterizat cu un bocănit ferm pe iarbă.

— Ați reușit? a întrebat Benedict imediat. Monstrul este mort?

Chiar când se pregătea Roma să dea din cap, Kathleen a năvălit de după colț, respirând sacadat.

— De ce nu l-ați ucis? a întrebat poruncitor. V-am văzut urcând la etajul al doilea!

Juliette a clipit uluită. Sub lumina puternică a soarelui, mâinile îi luceau, încă pătate de dovada crimei pe care o comisese.

— Ce vrei să spui? L-am ucis.

Kathleen s-a tras înapoi. A înjurat încetișor.

— Atunci înseamnă că nu a funcționat, a șoptit ea. Nebunia. *Ascultați!*

S-a auzit un țipăt scurt, ascuțit. Apoi un cor de urlete aspre. Împușcături. Totul, într-o succesiunea ametitoare.

— Nu! a îngânat Juliette. Imposibil!

A alergat înainte. Cineva a strigat-o, altcineva a încercat să o apuce de cot, dar Juliette s-a zbătut și a dat roată clădirii, întorcându-se la locul crimei ei. Nu era nevoie să împingă ușile de la intrare, nici măcar să ajungă până la ele. Prin geamul vertical de sticlă, încastrat în lemn, a văzut cum, înăuntru, trei muncitori își sfâșiau beregatele. Au căzut toți trei deodată.

— Nu! a șoptit Juliette îngrozită. Nu, nu, *nu*...

A lovit cu piciorul în perete. Pantoful ei a lăsat o urmă murdară în albul pur. Nu funcționase.

— Juliette, haide!

Kathleen a apucat-o de încheietură și a tras-o spre ea, apoi după colțul clădirii, chiar înainte ca ușile să se dea de perete, cei care nu fuseseră încă infectați alergând să-și caute scăparea. Probabil că verișoara ei voia să meargă mai departe, dar Juliette nu putea să o facă. Vedea cu coada ochiului că Florile Albe o privesc, că urmăreau să vadă cum va reacționa și, cu toate acestea, nu putea să se adune. I s-au înmuiat genunchii. A cedat oboselii, fără să se împotrivească, și s-a lăsat pe iarba moale, înfigându-și degetele în pământ și scurmând, scurmând până când țărâna rece i-a pătruns în unghii, până la sânge.

— Hei!

Fluierele polițiștilor. Cineva îi alertase cu siguranță atunci când se auziseră împușcăturile. Sau vreun muncitor dinăuntru îi sunase ca să implore ajutor. Nu era însă de mirare că, atunci când și-au făcut apariția, polițiștii și-au îndreptat toată atenția asupra celor cinci gangsteri care dădeau târcoale în jurul clădirii. Într-o zi ca

asta, în care revoluția mocnea pretutindeni în oraș, poliția ardea de nerăbdare să facă niște arestări.

— Duce-ți-vă! le-a șoptit Roma lui Benedict și Marshall. Luați-o pe alei, ascunde-ți-vă până când vă pierd urma! Ne regrupăm pe acoperișul „Dragonului de jad"

„Dragonul de jad" era un restaurant aflat la nici două străzi depărtare de acolo, cea mai înaltă clădire din zonă și un loc arhiplin cu clienți tot timpul. Haosul din restaurantele mari le permitea gangsterilor să se strecoare adesea pe scările lor înalte, după bunul plac, și să urce pe acoperișurile pe care le foloseau pe post de punct de observație. Benedict și Marshall au luat-o la fugă spre vest, iar Kathleen a spus:

— Juliette, haide!

Însă Juliette nu voia să o asculte.

— Du-te și tu, Kathleen! a murmurat ea. Urmează același plan!

— Și tu...?

— Pe tine te pot aresta, dar pe mine, nu. Nu vor îndrăzni.

Kathleen și-a supt obrajii, privind-o îngrijorată pe Juliette și apoi pe Roma, care stătea pe loc, cu brațele încrucișate la piept.

— Ai grijă! a șoptit ea, înainte ca trei polițiști să se apropie.

Apoi, într-o clipă, s-a făcut nevăzută.

— Sub jurisdicția...

— Valea! i-a întrerupt Roma în rusă.

Polițiștii nu l-au înțeles. Nici nu era nevoie. Era suficient să audă limba rusă și să îi vadă hainele, pentru a-și da seama că era moștenitorul Florilor Albe. Fălcile au început să li se încordeze. Au schimbat câteva priviri scurte între ei. Apoi s-au văzut siliți să dea înapoi, pornind în direcția în care dispăruseră Benedict și Marshall, trăgând nădejde că vor aresta totuși pe cineva.

— Juliette, i-a vorbit Roma după ce polițiștii s-a făcut nevăzuți. Trebuie să te ridici!

Nu putea să o facă. Nu avea să o facă. Depășise furia și ciuda, iar acum intrase într-o stare de amorțeală. Își înăbușise atâta timp focul din piept, încât nici nu băgase de seamă cât de tare o arsese. Însă în clipa aceea, flacăra se stinsese și ea se trezise că nu-i mai rămăsese decât un spațiu gol, carbonizat, acolo unde ar fi trebuit să-i fie inima.

— De ce aș face-o? a întrebat ea. Larkspur ne-a păcălit. Ne-a păcălit ca să-i facem treaba murdară.

Roma a oftat și s-a lăsat pe vine. S-a aplecat ca să fie la același nivel cu ea.

— Juliette...

— Zhang Gutai nu a fost vinovat, iar eu l-am *executat*, a continuat ea, fără să-i acorde atenție lui Roma. Până la urmă, ce am obținut? Și mai multă vărsare de sânge...

— Să nu îndrăznești! i-a cerut Roma. Să nu îndrăznești să te dai bătută acum, *dorogaia*!

Juliette a ridicat brusc capul. Respirația i s-a oprit în gât, amară. Ce credea el că *face*? Era deja la pământ. Putea doar să-i mai dea câteva lovituri, ca să se asigure că e moartă cu totul.

— L-am împușcat, i-a spus Juliette lui Roma, de parcă acesta nu ar fi băgat de seamă. Cu sânge rece. Nu mi-a făcut niciun rău. M-a implorat să îi cruț viața.

— Am riscat cu bună știință pentru a salva câteva milioane de oameni. Ai tras pentru Alisa. Pentru șansa de a salva o viață nevinovată. Adună-te! *Acum!*

Juliette a inspirat cu forță. A tras aer adânc în piept, adânc, adânc. De câte ori putea să mai facă asta?

Câți falși monștri aveau să mai pună la pământ cu violență neînduplecată în drumul lor spre cel adevărat? Ce o făcea pe ea *diferită* față de toți ucigașii care bântuiau prin acest oraș – aceia pe care ea încerca să îi oprească?

Nu și-a dat seama că plânge decât în clipa în care lacrimile i-au atins mâna. Și-a dat seama că acestea îi alunecau pe față mai repede decât îi bătea inima în piept abia când postura țeapănă a lui Roma s-a înmuiat și ochii lui duri s-au umplut de grijă.

Și-a întins mâna spre ea.

— Nu! a reușit să îngâne Juliette, cu respirația tăiată, ridicându-și mâna ca să-i dea la o parte degetele. Eu nu... nu am nevoie de mila ta.

Încetișor, Roma s-a lăsat jos, până când a ajuns și el în genunchi.

— Nu e milă, a spus el. Ai luat decizia corectă, Juliette.

— Vânăm monstrul pentru a pune capăt nenorocirilor din acest oraș.

Juliette și-a întins mâinile acoperite de sânge.

— Dar asta... asta *este* monstruos.

Roma s-a întins din nou spre ea. De data asta, Juliette nu a mai încercat să îl oprească. L-a lăsat să își treacă degetele peste obrajii ei, să îi usuce lacrimile, și s-a aplecat spre el, sprijinindu-și capul de pieptul lui, iar brațele lui Roma s-au strâns în jurul ei... familiare, străine, *la locul lor*.

— Un monstru, i-a șoptit Roma, cu buzele lipite de părul ei, nu plânge.

— Tu ai plâns? a murmurat Juliette.

Nu era nevoie să explice ce voia să spună. Amândoi vedeau același lucru cu ochii minții: explozia, măcelul, sângele și viețile pierdute și flăcările, flăcările roșii.

— Am plâns, i-a spus Roma blând. Am plâns luni, ani de zile la porțile cimitirului. Și, cu toate acestea, nu regret că te-am ales pe tine. Oricât de crudă te închipui a fi, inima ta bate pentru oamenii tăi. De aceea l-ai împușcat. De aceea ți-ai asumat riscul. Nu pentru că ești nemiloasă. Ci pentru că ai *speranță*.

Juliette și-a ridicat fruntea. Dacă Roma s-ar fi întors, puțin doar, ar fi fost nas în nas.

— Regret că am fost pus în poziția de a alege! a continuat Roma.

Cuvintele lui erau o șoaptă doar, o adiere într-o lume în care străzile vuiau de sirene, clădirile de pe margini emanau haos, iar polițiștii împrăștiați pe la fiecare colț urlau, încercând să restabilească ordinea. Dar Juliette îl auzise foarte bine.

— Urăsc faptul că datoria de sânge mi-a forțat mâna, dar nu pot să... Am făcut ce a trebuit să fac și poate că tu mă consideri un monstru din cauza asta. Vendeta a luat în continuare vieți și a rănit oameni, și eu tot nu am putut să nu te mai iubesc, nici măcar atunci când credeam că te urăsc.

„Iubire." „Iubită."

„Urâtă." „Iubire."

Juliette s-a îndepărtat, dar doar pentru a-l privi pe Roma în ochi, cu pulsul accelerându-i-se în vene. El nu a tresărit. I-a întâlnit privirea liniștit, fără șovăire.

În clipa asta, singurul lucru la care se putea gândi Juliette era: *Te rog, te rog, te rog! Te rog, nu-mi frânge inima din nou!*

— Așa că tu, a continuat Roma, nu mă mai poți păcăli. Ai rămas aceeași fată neîmblânzită pentru care mi-aș fi dat propria viață. Eu am ales să cred în tine... acum este momentul ca tu să faci o alegere. Vei continua lupta sau te vei prăbuși?

Juliette își petrecuse toată viața făcând ambele lucruri. Abia dacă mai putea să facă diferența între momentele în care lupta și cele în care abia se mai ținea pe picioare, pierzând bucăți din ea la fiecare pas. Poate că, în definitiv, era vorba despre același lucru.

— Mai întâi, răspunde-mi la o întrebare! i-a șoptit Juliette.

Roma a părut să se pregătească. Știa. Știa ce avea să îl întrebe.

— Încă mă mai iubești?

Roma a închis ochii. S-a scurs o clipă lungă. Lui Juliette i se părea că spusese ceva greșit, că ajunsese în fața unei prăpastii și crezuse greșit că poate ajunge de cealaltă parte, iar acum cădea, cădea adânc în hăul negru, fără fund...

— Tu ai auzit ce am spus? i-a răspuns el cu glas tremurat, colțurile buzelor ridicându-i-se ușor. Te iubesc! Te-am iubit mereu.

Juliette crezuse că inima ei era găunoasă, însă acum o simțea învăluită în armură de aur. A înțeles acum că inima ei era încă bună, pentru că bătea și bătea...

— Roma Montagov, a spus ea cu hotărâre.

Roma a părut să tresară în fața tonului ei. Ochii i s-au mărit, îngrijorați aproape.

— Ce este?

— Am să te sărut acum.

Și, pe peticul acela de iarbă din spatele clădirii comuniștilor, înconjurați de polițiști din toate stabilimentele, sub țesătura firelor de telefon și a ferestrelor însângerate, Juliette s-a întins spre Roma. I-a prins chipul în palme și s-a aplecat, căutându-i gura, și l-a sărutat, cu toată intensitatea anilor lor pierduți. Roma i-a răspuns cu aceeași înfocare. Și-a trecut brațul în jurul taliei ei și a ținut-o strâns – a ținut-o ca pe un odor de preț, ca pe o nimfă pe care o furase din faldurile vântului.

— Iartă-mă! a șoptit el când s-au despărțit. Iartă-mă, Juliette!

Era sătulă de ură, de sânge și de răzbunare. Asta era tot ce își dorea.

Juliette și-a trecut brațele în jurul lui și și-a lipit bărbia de umărul său, ținându-l pe cât de aproape putea. Se simțea ca și cum s-ar fi întors într-un loc drag, ca și cum ar fi revenit acasă. Gândurile ei îi șopteau: *Ah, ne-am întors... în sfârșit!*

— Te iert! a spus ea blând. Și, odată ce toate acestea se vor sfârși, odată ce monstrul va fi mort și orașul va fi din nou al nostru, vom discuta pe-ndelete.

Roma a râs ușurel și a sărutat-o pe obraz.

— Bine. Mie îmi sună bine!

— Deocamdată – Juliette i-a dat drumul și și-a întins mâna – presupun că avem un monstru de prins.

Treizeci și patru

O PLOAIE UȘOARĂ SE PORNEȘTE DEASUPRA ORAȘULUI. Oamenii de pe stradă aleargă să-și caute adăpost, grăbindu-se să își tragă standurile cu *bāozi* de pe trotuar. Se răstesc la copiii lor să intre repede înăuntru, înainte ca cerul să se prăbușească – înainte ca vuietul să răzbească din sud.

Au auzit cu toții zvonurile. O revoltă a comuniștilor e pe cale să izbucnească în Nanshi. La început, au plănuit să se răzvrătească treptat, fabrică după fabrică, luând una de la cealaltă exemplu, cu un efect precis de domino. Dar acum nu mai au răbdare. Au auzit despre asasinarea secretarului lor general. Se tem că un asasin vrea să anihileze Partidul. Își urlă răzbunarea și jură să se ridice, toți muncitorii din oraș ca unul, înainte ca alt apendice să le fie tăiat.

Ploaia continuă să cadă. Undeva deasupra, pe un acoperiș, cinci tineri gangsteri sunt printre puținele puncte fixe din acest oraș, pe care vremea urâtă nu îi afectează. Sunt împrăștiați: doi dintre ei, la fel de concentrați, stau unul lângă altul, alți doi stau apropiați, iar unul dintre ei are privirea întoarsă spre oraș – cu fața în bătaia vântului, cu stropii de ploaie ca niște mărgele lichide prinși în păr. Fierb cu toții. Se prea poate ca încercările lor de a o salva pe îndrăgita fetiță blondă din patul de spital să-i fi grăbit, în fapt, acesteia

sfârșitul. Dacă haosul se va dezlănțui cu adevărat astăzi, atunci moartea îi va urma îndeaproape.

Nu pot decât să se roage că un zvon rămâne doar un zvon. Nu pot decât să se agațe de speranța că bârfele din acest oraș se răspândesc mai repede ca boala și că, de această dată, nu vor fi adevărate.

Vântul suflă în continuare. O pasăre chiriie.

— Poate că ar trebui să fugim. Nebunia se va răspândi în fiecare colț al orașului la un moment dat.

— Și unde să ne ducem?

— Au început să-i spună Americii „țara tuturor posibilităților"

Un pufnet se înalță spre nori. Un sunet în contrast cu anxietatea care curge prin arterele acestui oraș. E singurul sunet care poate capta ce reprezintă țara aceea, care este atât plină de farmec, cât și îngrozitoare, văzută ca mai mult decât este în fapt și, în același timp, subestimată. „Țara tuturor posibilităților." În care străzile sunt bântuite de femei și bărbați îmbrăcați în robe albe care îi ucid pe oamenii de culoare. În care există legi scrise care le interzic chinezilor să îi acosteze pe țărmuri. În care copiii imigranți sunt separați de mamele lor imigrante pe Insula Ellis, pierzându-se fără urmă.

Chiar și țara tuturor posibilităților ar trebui să își dea seama de limitele sale. Și, deși s-ar putea găsi frumusețe dincolo de miezul ei putred, deși este mare, deschisă și bogată, deși îi poate ascunde pe cei care vor să se ascundă și să îi pună în lumină pe cei care vor să nu fie dați uitării, este altundeva.

— Aici este locul nostru, Roma. Aici va fi întotdeauna locul nostru.

Vocea tremură, chiar dacă vorbele sunt pline de convingere. Se mint. Moștenitorii aceștia se cred regi și regine, așezați pe tronuri de aur, de la înălțimea cărora privesc un imperiu bogat, strălucitor.

Dar nu sunt. Sunt criminali – criminalii din vârful unui imperiu de hoți, traficanți și proxeneți, care se pregătesc să primească o moștenire sfâșiată, teribilă, învinsă, care îi privește cu tristețe.

Shanghaiul știe. A știut dintotdeauna.

Tot locul acesta blestemat este pe cale să se prăbușească.

— Ne pierdem timpul ascunzându-ne aici, sus, a zis Marshall.

Era agitat, se mișca încontinuu, trasând cu vârful pantofilor liniile din ciment.

— Și ce ai vrea să facem? l-a întrebat Juliette, dându-și capul pe spate.

Se abținea să nu se sprijine de Roma, doar pentru că ar fi arătat îngrozitor în ochii lui Kathleen.

— Dacă Larkspur joacă vreun rol în toată afacerea asta, cu siguranță și-a schimbat sediul de la ultima noastră vizită și a șters orice urmă a existenței lui fizice. Dacă Larkspur nu este implicat și a mințit în privința lui Zhang Gutai doar pentru a ne face pe noi să-l ucidem pentru el, atunci asta a fost.

Juliette și-a întins mâinile.

— Capăt de drum.

— Imposibil! a murmurat Kathleen în barbă. Într-un oraș atât de mare, cum este cu putință ca nimeni să nu știe nimic?

— Nu este vorba despre asta, a intervenit Benedict. Ci despre timpul pe care îl mai avem la dispoziție. Nu putem să o deconectăm pe Alisa de la aparatele din spital, pentru a o muta, fără să-i punem viața în pericol. Pe de altă parte, nu putem să o lăsăm acolo, când fabrica de alături pregătește o revoltă.

— Ar putea trece câteva săptămâni până la revoltă, a comentat Marshall. Deocamdată, numărul persoanelor de la întâlnirile lor este mic. Nu au încă suficientă forță.

Roma a clătinat din cap. Mișcarea i-a făcut să tremure tot corpul.

— Nu au o forță extraordinară, însă toți ceilalți sunt slabi. Nebunia a răpus enorm de multe vieți. Dacă nu fizic, atunci cu siguranță mental. Cei care au rămas în viață nu mai sunt loiali.

— E doar o chestiune de timp, a murmurat și Kathleen.

Benedict a oftat din toți rărunchii.

— Nimic din toate acestea nu are *sens*.

Marshall i-a șoptit ceva și Benedict i-a răspuns cu un șuierat. Observând că discuția se împărtise și că verișoara ei era adâncită în gânduri, Juliette și-a aplecat capul spre Roma și a scos limba, ca să-i atragă atenția.

— Îi vom da de cap, a spus Juliette atunci când Roma și-a coborât privirea. Nu am pierdut-o.

— Încă, a replicat el, cu glas coborât. Dar o vor ucide. Îi vor tăia gâtul în somn. Va muri așa cum a murit mama.

Juliette a clipit din gene. S-a îndreptat, ca să-l privească mai bine.

— Mama ta a murit din cauza bolii.

Un strop de ploaie a alunecat pe obrazul lui Roma. L-a șters, mișcarea semănând cu aceea pe care o faci atunci când ștergi o lacrimă. Atunci când li s-au întâlnit privirile, Juliette nu a citit niciun strop de uimire sau de confuzie din partea lui Roma pentru că ea credea asta. În ochii lui domnea doar... o tristețe blândă, tremurătoare.

— Nu-i așa? a insistat Juliette.

Fără să înțeleagă de ce, palmele începuseră să îi asude.

— Cum ar fi putut mama ta să moară cu gâtul tăiat dacă a fost vorba despre o boală?

Roma a scuturat din cap și i-a spus blând, ca pe o alinare:

— A fost o lovitură a Bandei Stacojii, *dorogaia*.

Brusc, Juliette a simțit că i se taie respirația. Vedea în fața ochilor buline violet. Era ușor ametită. A trebuit să se concentreze profund pentru a rămâne nemișcată... pentru a păstra o aparență exterioară neafectată.

— Dar datoria de sânge este datorie de sânge. Nu te gândi prea mult la asta! Nu are rost. Nu este vina ta.

— Eu am crezut că a fost o boală, a îngânat Juliette. Au zis că a fost o boală.

Lady Montagova murise la două săptămâni după ce Juliette părăsise Shanghaiul. La două săptămâni de la atacul asupra reședinței lor, în care le muriseră toți servitorii.

O, Dumnezeule! O, Dumnezeule, Dumnezeule...

— Florile Albe au răspândit povestea aceasta doar pentru a nu se arăta afectați, a spus Roma. Au găsit-o cu un trandafir roșu înfipt între degete.

— Stați!

Exclamația bruscă venea de la Benedict și a făcut-o pe Juliette să tresară puternic, atrăgându-i o privire stranie din partea lui Roma. Acesta și-a așezat liniștitor mâna pe spatele ei, toate vechile lor gesturi revenind din trecut de la sine, fără a fi nevoiți să le învețe din nou.

Însă Juliette abia dacă a băgat de seamă. I se învârtea capul.

Trebuie să-i spui. Trebuie să știe.

Nu mă va ierta niciodată.

Juliette și-a scuturat repede capul, ca să-și limpezească gândurile. Era o problemă care trebuia rezolvată mai târziu. Nu avea niciun rost să se gândească la ea taman acum.

— Ce v-a spus Larkspur? a întrebat Benedict. Spuneți-mi cuvânt cu cuvânt!

— Benedict, ți-am spus deja mai devreme...

— Din nou! a cerut el aspru. Ceva îmi sună extrem de familiar.

Roma și Juliette au schimbat priviri nedumerite.

— A zis: „Zhang Gutai se transformă într-un monstru. Eu creez vaccinul folosindu-mă de informații pe care el mi le oferă."

Mâna lui Benedict s-a înfipt în umărul lui Marshall.

— Înainte de asta?

— E destul de irelevant, a intervenit Juliette, încrețindu-și nasul.

— Dacă mi-ați spus o dată, mai ziceți-mi și acum!

— A întrebat: „Vreți să știți ce afaceri am eu cu Zhang Gutai?"

— Benedict, ce e? a intervenit Roma.

Benedict arăta din ce în ce mai încruntat. Kathleen s-a tras mai aproape, de parcă dintr-odată pe acoperiș nu ar mai fi fost loc pentru ca ei cinci să stea despărțiți. Trebuiau să se strângă din ce în ce mai mult, pentru a împiedica să scape informațiile pe care și le împărtășeau.

— Atunci când supravegheam apartamentul lui Zhang Gutai, a spus Benedict încetișor, am văzut cum intrau la el străini, unul după altul. Discutau cu asistentul lui personal. Încercau să discute cu el politică, dar plecau după câteva minute.

Lui Benedict i-a alunecat pe frunte o picătură de ploaie.

— Ceea ce spui are legătură cu francezul pe care l-ai urmărit? a întrebat Marshall.

Benedict a dat din cap.

— Am încercat să-l amenințca să-mi spună ce căuta acolo, dar el a insistat că afacerile lui cu Zhang Gutai nu sunt treaba mea. La momentul respectiv, nu mi s-a părut nimic ciudat, dar...

Benedict s-a încruntat.

— De ce s-ar fi referit cu precizie la afacerile lui cu Zhang Gutai, dacă întâlnirea fusese cu asistentul acestuia?

Faptele începuseră să se așeze și în mintea lui Juliette, unul câte unul. *Poate că Larkspur își făcuse o impresie greșită.*

— Asistentul personal al lui Zhang Gutai, a început Juliette, este cumva și asistentul lui profesional la ziar?

— Da, el este! a spus Kathleen cu încredere. Qi Ren. El e cel care ia notițe la întâlnirile comuniștilor. Trebuie să fie și cel care îi face transcrierile la muncă.

Biroul gol cu bilețelul pentru Zhang Gutai. Desenele care înfățișau monstrul. Ușa din spate care se zgâlțâia, de parcă cineva *tocmai* ar fi fugit de la birou, pentru că simțise apropierea unei transformări și se grăbise să iasă afară, astfel încât să nu vadă nimeni...

Juliette își amintea cum Qi Ren încercase să se dea drept Zhang Gutai atunci când ea și Roma își făcuseră apariția la ușa lui. Își amintea răspunsul lui degajat, ca și cum ar fi fost obișnuit să facă asta, de parcă postul lui presupunea preluarea tuturor întâlnirilor cu care Zhang Gutai nu voia să piardă timpul. De parcă ar fi fost obișnuit să se dea drept superiorul lui, să se poarte ca și cum ar fi fost Zhang Gutai în fața străinilor neștiutori care-i băteau la ușă, solicitând întâlniri.

— Poate că Larkspur nu a mințit, a spus Juliette încetișor. Poate că el *a crezut* că ne spune adevărul atunci când ne-a zis că Zhang Gutai este monstrul.

Ceea ce însemna că Zhang Gutai nu fusese niciodată monstrul din Shanghai.

Qi Ren era monstrul.

Brusc, clădirea de sub tălpile lor s-a zguduit puternic. Toți cinci au intrat în stare de alertă, pregătindu-se pentru un atac. Nu a apărut nimic imediat. Însă, pe măsură ce urletele începeau să răsune pe străzile de jos și un suflu fierbinte să se împrăștie prin ploaie, au înțeles că ceva nu e în ordine.

Faptul că se aflau deasupra orașului le permitea să vadă până la două străzi depărtare în fiecare direcție. Spre vest, un foc ardea cu vâlvătaie într-o secție de poliție. Avusese loc o explozie – îi simțiseră impactul. Suflul zguduise toate clădirile din cartier, lăsând în urmă un strat subțire de praf și tencuială care plutea în jos, spre pavaj.

Și, prin praf, *muncitorii* înaintau spre secția de poliție ca o colonie de furnici, cu toții având legate fâșii roșii în jurul brațului drept, aprinse ca niște făclii.

Acelea nu erau uniformele standard ale unei armate străine. Erau zdrențele oamenilor, care se ridicau din interior.

— Încep *aici*, a murmurat Juliette fără să-i vină să creadă. Protestele încep chiar în inima orașului.

Era o idee genială. În oraș, haosul general avea să împiedice o înăbușire rapidă a protestelor. Răscoala citadină avea să-i aprindă pe cei de la margine, să îi încurajeze să se revolte.

Începe.

— Spitalul! a sărit Roma. Benedict! Marshall! Mergeți la spital. Protejați-o pe Alisa!

Trebuiau să o protejeze până când reușeau ei să ucidă monstrul.

— Mergi acasă! i-a cerut Juliette lui Kathleen. Cheamă mesagerii! Spune-le să îi avertizeze pe patronii de fabrici că trebuie să fugă imediat.

Fuseseră cu siguranță avertizați deja că se apropie o răscoală, avertizați în privința adunărilor mari, în care se cerea distrugerea domniei gangsterilor. Însă nimeni nu ar fi putut să prevadă că lucrurile aveau să izbucnească cu o asemenea intensitate. Nu se așteptau la așa vigoare. Aveau să plătească cu capetele lor pentru că îi subestimaseră pe muncitori.

Kathleen, Benedict și Marshall au plecat în grabă, fără să irosească nicio secundă.

Roma și Juliette au rămas singuri pe acoperiș pentru câteva clipe, înconjurați de flăcări și de haos.

— Încă o dată și gata! a promis Juliette. De data asta, facem lucrurile așa cum trebuie.

Treizeci și cinci

ROMA ȘI JULIETTE AU ALERGAT PE SCĂRILE CARE duceau către apartamentul lui Zhang Gutai, acolo unde aveau să îl găsească pe Qi Ren. La un moment dat, Juliette a observat că încă mai avea picături de sânge sub unghii. Lăsa urme pe balustradă, în timp ce urcau, etaj după etaj, fără să se oprească.

Când au ajuns la ultimul etaj, Juliette s-a oprit în fața ușii apartamentului lui Zhang Gutai.

— Cum procedăm? a întrebat ea.

— Așa.

Roma a izbit cu piciorul în ușă, dărâmând-o la pământ.

Apartamentul lui Zhang Gutai era vraiște. Cum au pășit înăuntru, pantofii li s-au cufundat în apă, fapt care le-a smuls un oftat lui Juliette și o înjurătură lui Roma. Podeaua se inundase din cauza unui robinet deschis, care părea să se audă curgând în bucătărie. Apa li se ridica acum până la glezne și nivelul creștea cu fiecare secundă scursă. Dacă ușa nu ar fi avut pragul acela înalt, ar fi inundat și restul clădirii atunci când deschiseseră ușa.

Lui Juliette i se părea ceva suspect. S-a lăsat pe vine și și-a băgat mâna în apă, încruntându-se în timp ce răceala i se infiltra în oase. Apa se rotea, dansa, clipocea. Îi amintea de Huangpu, de

curentul care bătea întotdeauna în zeci de direcții, ducând cu el tot ce prindea, purtând cu el toate cadavrele care sfârșeau în apă. Confruntarea gangsterilor din port. Rușii de pe ambarcațiunea lor.

Victimele fiecăruia dintre primele valuri ale nebuniei..., i-a trecut lui Juliette prin minte, *s-au aflat toate în preajma râului Huangpu?*

— Juliette, a chemat-o Roma încetișor, atrăgându-i atenția. Se pare că a avut loc o altercație.

Juliette s-a ridicat din nou, scuturându-și mâna de apă. În apartament se vedeau hârtii împrăștiate peste tot: fluturași de propagandă și registre groase de contabilitate, numere și litere și caractere – scurgându-se toate în apă. În timp ce-și croia drum înăuntru, Juliette și-a aruncat privirea spre blatul din bucătărie. Se găseau acolo oale și tigăi întoarse cu susul în jos, nu doar plutind în chiuveta din care apa curgea pe de lături, dar și zăcând *îndoite* pe mese, de parcă cineva ar fi luat tigăile și ar fi lovit ceva cu ele în mod repetat.

— Unde este? a șoptit Juliette.

Starea în care se afla acest apartament îi accentua confuzia. De ce s-ar fi transformat un bătrân, un asistent comunist, într-un monstru? De ce ar fi inundat podelele? De ce ar fi îndoit ustensilele de bucătărie?

— Nu e aici, a spus Roma.

Avea privirea ațintită peste umărul lui Juliette.

— Dar altcineva e.

Juliette și-a întors privirea spre locul în care Roma arăta cu degetul și a văzut silueta prăvălită în colțul camerei de zi. Ea și Roma stătuseră acolo odată, în timp ce Qi Ren le servea ceai. Acum scaunele erau răsturnate și radioul era sfărâmat în bucăți pe covor, acolo unde se afla prăbușit un tânăr. Picioarele îi erau întinse într-o formă ciudată de V, sub apă, în vreme ce spatele îi era

lipit de perete. Avea gâtul atât de îndoit în față, încât nu i se vedea decât creștetul capului, cu părul blond-închis, pătat de sânge.

Juliette a făcut ochii mari.

— Dumnezeule! Acela este Paul Dexter.

— Paul Dexter? a repetat Roma. Ce caută aici?

— Asta aș vrea și eu să știu, a murmurat Juliette.

A alergat spre el și a îngenuncheat în apă, apoi i-a scuturat umărul cu putere. Avea o zgârietură adâncă pe frunte și ceea ce părea a fi urma a patru gheare pe gât, care-i pătau pielea palidă cu șanțuri roșii.

Juliette l-a scuturat cu mai multă vigoare.

— Paul. Paul, trezește-te!

Încetișor, Paul și-a întredeschis ochii. A treia oară când Juliette l-a strigat pe nume, Paul și i-a deschis în sfârșit cu totul și a privit-o. S-a încruntat.

— Domnișoară Cai? a articulat el răgușit. Ce faci aici?

— Răspunde tu primul! i-a replicat Juliette ironic.

Paul a tușit. A sunat ca un cârâit, de parcă nu ar mai fi avut aer în plămâni.

— Larkspur m-a trimis, a răspuns el încetișor.

Și-a rotit privirea în jur, pipăind cu mâna pe lângă el, și a părut să se relaxeze atunci când a dat de servieta lui, care plutea în apă.

— Ce cauți pe podea? l-a întrebat Roma.

Paul s-a încordat brusc, de parcă întrebarea i-ar fi declanșat amintirile care începeau să-i revină, una câte una. Crispându-se din cauza durerii, s-a străduit să-și ajusteze poziția și să se ridice, sprijinindu-se de perete. A reușit să se poziționeze suficient de bine cât să își pună servieta înapoi în poală.

— Monstrul..., a oftat Paul. M-a atacat.

— Te-a atacat *aici*? a întrebat Juliette.

S-a ridicat și s-a răsucit, împrăștiind apă în jur, în timp ce-și rotea privirea prin cameră.

— Unde este acum?

— Eu... nu știu, a răspuns Paul.

Și-a deschis servieta și i-a verificat conținutul. Apoi și-a pus ceva în buzunar.

— La naiba, ar putea fi încă aici. M-ai putea ajuta să mă ridic, domnișoară Cai?

Cu o privire aruncată peste umăr, urmărind nivelul în creștere al apei, încă părându-i-se *suspect* acest fapt, Juliette a întins mâna, mușcându-și buzele ca să nu scape o înjurătură cu trimitere la inutilitatea lui Paul Dexter.

Vina era a ei pentru că îl subestima. În timp ce Paul îi strângea mâna ca să se poată ridica în picioare, cu cealaltă mână scotea acul unei seringi. Brațul lui Juliette s-a încordat din cauza efortului depus pentru a-l ridica de la pământ... și atunci Paul Dexter a înfipt seringa în vena ei expusă, fix în adâncitura cotului.

Juliette a tresărit și acul a lucit în lumină. Înainte ca ea să apuce să își tragă brațul, Paul îi golise deja lichidul albastru în sânge.

Prea târziu, Juliette s-a tras îndărăt, prinzându-se de cot.

Roma a reușit să o apuce înainte să se prăbușească în apă din cauza șocului.

— Te-a rănit? a sărit Roma.

— Nu, i-a răspuns Juliette.

Și-a ridicat încetișor mâna de pe piele, descoperind o împunsătură roșie.

— M-a *vaccinat*.

Paul s-a îndreptat și a dat drumul seringii în apă, odată cu masca pe care o purta.

— Încerc doar să te ajut, Juliette! a spus el. Nu vreau să mori. Te iubesc!

Juliette a râs scurt.

— Nu, chiar nu! Asta nu este iubire.

Paul s-a învinețit. Și-a îndreptat degetul spre Roma, ale cărui brațe erau încă în jurul lui Juliette.

— Și aia este? Iubire mânjită cu sângele tuturor oamenilor tăi morți?

Juliette a simțit că se sufocă. Nu din cauza insultei lui – nici măcar nu îl auzise bine. Ci din cauza intonației joase din vocea lui și a faptului că înțelegea brusc unde o mai auzise.

— Vrei să vorbim despre oamenii mei morți? a șuierat Juliette. Hai să vorbim, *Larkspur*.

Roma a tras aer în piept. Paul a zâmbit doar. Nu a încercat să nege. În schimb, și-a plecat capul într-o parte, mimând o inocență diabolică, și a spus:

— Așteptam momentul în care să îți spun, Juliette. Trebuie să mărturisesc, când mi-am închipuit cum va ieși la lumină această revelație, mi te-am imaginat puțin mai impresionată decât pari acum să fii.

— Impresionată? a repetat Juliette.

Tonul ei era la un pas de a deveni urlet.

— Ce parte din toate astea este *impresionantă* din punctul tău de vedere?

— Partea în care tot orașul este prins în sforile mele de păpușar și face tot ceea ce vreau eu?

Paul și-a băgat mâna în buzunarul de la haină și Juliette și-a îndreptat imediat degetele spre pistol, dar el a scos doar o fiolă cu lichid albastru și a ridicat-o în lumină. Reflecta mici cristale pe pereții bej, umbre albastre de lapislazuli, care dansau în tandem.

— Partea în care am găsit rezolvarea pentru suferințele îndurate de tatăl meu? Spune-mi, Juliette, nu își dorește orice copil ca părinții lui să trăiască pe cât de fericiți cu putință?

Juliette și-a ridicat pistolul. Pe chipul lui Roma s-a citit o teamă ezitantă și, deși Juliette știa prea bine că e periculos să-l provoace pe Paul înainte să știe ce alte lucruri ascundea, era stăpânită de mult prea multă furie sălbatică pentru a se putea tempera.

— Toți acei gangsteri și negustori pe care i-ai luat la țintă pe lângă râu, a început Juliette. Am crezut că a fost mâna comuniștilor. Credeam că așa încercau ei să elimine amenințarea capitalismului.

Juliette a râs amar.

— Dar de fapt ai fost *tu*. Ai curățat piața pentru ca afacerea ta să poată prospera. Tu i-ai eliminat pe cei care te amenințau, ca să nu fii prins.

Paul a zâmbit încântat, arătându-și toți dinții.

— Strălucit, nu? Și dacă mă gândesc că totul a început cu un gândăcel mic pe care l-am găsit în Anglia.

— Nebunule! a mârâit Juliette. Cum îndrăznești să...

— Totul a început ca o *favoare* pe care am vrut să i-o fac acestui oraș, a intervenit Paul, cu privirea brusc întunecată.

Începea să se simtă ofensat de furia lui Juliette. Nu îi mai văzuse până atunci partea mai îndârjită.

— Nu ai citit ziarele? Nu ai auzit zvonurile? Toată lumea vorbea despre faptul că afacerile capitaliste din acest oraș vor avea de suferit dacă politica va conduce în Shanghai, iar comuniștii erau cea mai mare amenințare. Aveam de gând să ajut. Voiam să îi omor pe comuniști. Sunt sigur că nu ești împotriva acestei idei.

Juliette era cu totul împotriva acelei idei. Însă nu era momentul potrivit pentru a purta astfel de discuții.

— Ai vrut să îl infectezi pe Zhang Gutai mai întâi, a ghicit ea.

Juliette și-a rotit privirea prin cameră, a văzut scaunele răsturnate și a rămas pe gânduri. În loc să vadă o seringă la picioarele lui Paul Dexter, a văzut două. De unde apăruse a doua? Și, ce era mai important, pe cine fusese folosită?

— Nu ți-ai dat seama că cel cu care vorbeai era de fapt asistentul lui.

— Dar, până la urmă, nu a mai contat, nu-i așa?

Paul a făcut un pas în față; Roma și Juliette, unul înapoi.

— Am crezut că insecta va sări pur și simplu de la o gazdă la alta și că îi va ucide pe comuniști unul câte unul. Închipuiți-vă *cât de surprins* am fost atunci când bătrânul s-a transformat într-un *monstru*! Imaginați-vă cât de surprins am fost când s-a preschimbat în gazda-mamă și a eliberat *mii* de copii ale insectei, capabile să îi înnebunească pe toți oamenii din acest oraș!

Lui Juliette a început să-i tremure brațul din cauza furiei. Roma a prins-o de cot, dar asta nu a convins-o să-și coboare arma.

— Apa, a șoptit Juliette.

Era doar pe jumătate o întrebare, pentru că în parte știa deja răspunsul. Și-a mișcat piciorul, vălurind lichidul care creștea în jurul lor. Îi ajunsese până la jumătatea gambei acum. Paul plănuise să îi ucidă pe comuniști, însă planul lui se schimbase pentru că monstrul își făcea apariția doar în preajma râului Huangpu. Râul respectiv era inima vie a orașului. Dacă infecția pornea de acolo, însemna că nebunia avea să se împrăștie printre gangsterii care lucrau în port, printre comercianții care participau la întâlniri.

Nici măcar nu fuseseră cu adevărat ținte. Pur și simplu întâmplarea făcea ca aceia care își petreceau cea mai mare parte a timpului în preajma râului Huangpu să fie gangsterii și negustorii, și acela era locul în care monstrul mergea pentru a elibera insectele.

Și, cu fiecare val de insecte, afacerea lui Walter Dexter devenea din ce în ce mai înfloritoare. Dintr-odată își făcuse apariția Larkspur, cu un vaccin care îi aducea mai mulți bani decât un negustor obișnuit ar fi putut să își imagineze. Un vaccin pe care muncitorii nu și-l permiteau, dar pe care îl cumpărau oricum. Un vaccin pe care ceilalți comercianți și-l *permiteau* și pe care îl

cumpărau, primind în schimb o soluție salină care le oferea un fals sentiment de siguranță și, în cele din urmă, le aducea moartea. Cădeau ca mușteleși îi făceau loc pe piață lui Walter Dexter.

— Apa, a repetat Paul. Ce noroc cu orașul de deasupra mării!

Juliette nu mai suporta. A tras siguranța pistolului.

— Mă dezgușți.

Paul a făcut încă un pas spre ei.

— Tatăl meu a renunțat la tot pentru a-și căuta norocul în această țară.

— Vai, tatăl tău a văzut ce înseamnă să fii puțin *sărac*! l-a ironizat Juliette. A meritat? Succesul lui ca negustor a meritat viețile tuturor oamenilor mei?

Paul a oftat și și-a împreunat mâinile, de parcă, în sfârșit, ar fi simțit o urmă de vină.

— Dacă îți dorești într-adevăr asta, a spus el, de parcă i-ar fi făcut o mare favoare din bunătatea lui nețărmurită, voi produce vaccinul în masă pentru Banda Stacojie...

— Tu nu pricepi! l-a întrerupt Juliette. Nu vreau vaccinul tău. Vreau ca nebunia să fie oprită. Vreau ca monstrul să moară.

Paul a rămas nemișcat, privirea plină de speranță de pe chipul lui întunecându-se. S-a arătat așa cum fusese de fapt de la început, fără mască.

— Te-ai mai plânge dacă nebunia ar ucide doar Florile Albe? a întrebat-o Paul cu glas rece.

Vehement, Juliette a scuipat cuvântul:

— Da!

— Din cauza lui, nu-i așa?

Paul și-a plecat capul spre Roma, mișcarea lui cântărind cât zece mii de săgeți înveninate.

— Ei bine, îmi pare rău, Juliette, dar nu îl poți ucide pe Qi Ren! Nu te voi lăsa!

— Nu mă poți opri! Au încercat și alți bărbați, mai apți decât tine, și nu au reușit. Și acum, Paul, spune-mi unde este!

Paul a zâmbit. Zâmbetul acela era blestemul abătut asupra orașului, ura care i se îmbibase în țesuturi. Și Juliette... Juliette a fost cuprinsă de groază, fiecare centimetru de piele i s-a înfiorat și s-a simțit scuturată din cap până în picioare.

Apa din holul apartamentului a foșnit ușor. Cineva venea dinspre dormitoare.

Roma și Juliette s-au răsucit. Camera s-a umplut de sunetul tremurător al unei răsuflări greoaie.

În lumina soarelui și-a făcut apariția o creatură care tremura din cauza efortului depus. Qi Ren era acolo, undeva, înăuntru. Juliette putea să îl recunoască în umerii aplecați ai monstrului și în ochii mici, mijiți, de parcă vederea slabă a bătrânului s-ar fi transferat și în această formă. Însă acolo se încheiau asemănările. Pentru că ochii monstrului erau complet opaci, acoperiți de un luciu argintiu, și erau vâscoși ca algele. Era alcătuit din fibre albastru-verzui din cap până în picioare și avea solzi în lungul pieptului și ventuze pe brațe.

Monstrul a scos un șuierat jalnic pe gura lui cenușie, cu buze lăbărțate. Părea un zgomot provocat de durere. Apoi și-a dus degetele unite de membrană la stomac, încercând să respire. Coarnele triunghiulare din lungul spinării sale s-au scuturat puternic. Câteva secunde mai târziu dispăruseră – se retrăseseră în interiorul monstrului și lăsaseră niște găuri în formă de romb în urma lor.

Juliette a simțit că Roma o apucă de mână. A tras-o cu putere, încercând să o convingă să se întoarcă.

— Nu, a murmurat Juliette. Nu, dă drumul insectelor doar în râu. Nu le-a dat drumul în afara râului până acum.

Așa era, nu?

Paul a chicotit. Îi simțise ezitarea.

— Vezi tu, Juliette – Paul și-a îndreptat manșetele –, mă irita faptul că bătrânul Qi Ren trebuia să se transforme înapoi de îndată ce insectele se risipeau. Așa că m-am jucat puțin. Am făcut niște... modificări, ca să zic așa.

Cea de-a doua seringă.

O insectă a alunecat de pe spinarea monstrului. Apoi încă una. Se desprindeau încetișor, așa cum o picătură de apă își croiește drum pe asfaltul uscat.

— Răspândi-ți-vă! le-a poruncit Paul.

A deschis ușile de la balcon și înăuntru a năvălit o pală de vânt și o vâltoare de sunete. Fără să piardă vreo secundă, monstrul s-a repezit spre balcon, bocănind cu atâta hotărâre, încât a ciobit peretele și a spart toate ghivecele cu flori de afară în drumul lui.

Și, cum stătea pe marginea balconului, gata să sară, insectele au început să *curgă* din el.

— Nu! a țipat Juliette și s-a avântat spre monstru.

Era prea târziu. Monstrul sărise de pe balcon și aterizase în stradă, iar insectele curgeau din el în valuri, împrăștiindu-se pe pământ, pretutindeni. Infecția avea să capete proporții colosale. Dacă monstrul avea să alerge prin oraș, prin mulțimi – *protestele!* –, în acest moment al zilei, numărul victimelor avea să fie unul devastator.

Juliette a țintit și a tras – iar și iar și iar, sperând că va reuși să ucidă monstrul sau, *cel puțin*, să îl încetinească –, însă gloanțele ricoșau de parcă ar fi lovit o platoșă de oțel. Monstrul s-a pus în mișcare, începând să se târască în josul străzii și prinzând viteză cu fiecare pas.

— Nu are rost, Juliette!

Urlând, Juliette s-a întors și a tras un foc în interiorul apartamentului. Ținta nu i-a fost precisă din cauza furiei și Paul a reușit

să se ferească. Glonțul ei i-a zgâriat doar brațul. Paul s-a crispat de durere și s-a retras spre perete, cu mâna apăsată pe rană.

— Cum îl oprim? a cerut Roma să afle.

A străbătut camera din doi pași și l-a apucat de guler, scuturându-l bine.

— *Cum* îl oprim?

— Nu îl puteți opri! a rânjit Paul. Nu puteți opri monstrul. Și nu mă puteți opri nici pe *mine*.

Într-o fracțiune de secundă, i-a apucat la rândul lui brațul lui Roma și i l-a răsucit, până când Roma s-a văzut nevoit să îi dea drumul cu un oftat uimit. Paul s-a plecat și, deși Juliette trăsese din nou, a fost mai rapid.

Trei gloanțe stăteau înfipte în perete, în linie dreaptă. Paul Dexter și-a apucat servieta din apă, a strâns-o la piept și a fugit pe ușă, afară din apartament.

— La naiba, la naiba! a murmurat Roma. Mă duc după el.

— Nu!

Juliette privea pe balcon, respirând sacadat.

— Monstrul se îndreaptă spre est. Cred că vrea să se întoarcă în râul Huangpu.

Dacă monstrul se îndrepta spre râu, atunci avea să străbată toată Concesiunea Franceză mai întâi. Juliette abia mai putea să respire din cauza nodului pe care îl avea în gât. Simțea înțepături ascuțite în nas, îndărătul ochilor. Monstrul trebuia să treacă pe faleză, pe lângă toți copilașii care își mâncau gogoșile pe trepte, în fața magazinelor. Trebuia să străbată centrul orașului, să treacă pe lângă studenții care ieșeau de la ore ca să protesteze, pe lângă bătrânii care-și făceau plimbările de după-amiază.

Juliette a apucat draperia de la balcon și a sfâșiat-o din galerie.

— Du-te, Roma! a exclamat ea. Fă în așa fel încât să ajungi la râu înaintea monstrului. Evacuează oamenii!

— Și tu?

Juliette a răsucit draperia, până când materialul s-a preschimbat într-o funie solidă, care îi putea susține greutatea. Revoltele care sfâșiau orașul erau în plină desfășurare, împrăștiate în diferite zone, indiferent de țara care stăpânea trotuarele pe care mărșăluiau. Oamenii nu aveau să știe că monstrul se apropie decât după ce insectele aveau să li se înfigă adânc în cranii.

— Trebuie să îi avertizez pe toți cei din calea monstrului să intre naibii înăuntru!

Juliette a pășit în balcon, tocurile scrâșnind în contact cu cioburile rămase de la ghivece. A aruncat o privire peste umăr.

— Ne vedem în Batardou!

Roma a dat din cap. Părea că ar vrea să adauge ceva, însă nu aveau timp, așa că s-a mulțumit să îi arunce o privire, pe care Juliette a simțit-o ca pe o îmbrățișare caldă. Apoi s-a răsucit pe călcâie și a părăsit apartamentul în fugă.

Juliette a strâns din dinți:

— Bun. Să-i dăm bătaie!

Ochii i s-au oprit asupra țevii care cobora pe peretele exterior, chiar la marginea balconului. S-a ridicat pe balustradă și s-a sprijinit de perete pentru a-și găsi echilibrul, ațintindu-și ochii spre stradă din secundă în secundă, ca să nu piardă din ochi monstrul care se îndrepta spre est. În câteva secunde avea să dispară în josul străzii. Trebuia să se grăbească.

— Te rog, să nu te rupi! s-a rugat, prinzând un capăt al sforii ei improvizate între țeavă și perete. Te rog, te rog, te rog...

A tras de celălalt capăt, făcând nod în jurul țevii. Apoi Juliette și-a dat drumul de pe balcon. A căzut repede, lovindu-se când și când de câte ceva. După ce a aterizat în stradă, a văzut că materialul aproape se făcuse fâșii din cauza frecării, însă acum nu mai conta – a luat-o la fugă, cu pistolul îndreptat spre cer.

— Înăuntru, înăuntru! a strigat ea.

A tras cu pistolul, zgomotul atrăgându-le atenția celor care nu erau suficient de aproape ca să îi audă cuvintele. Juliette alerga ca să prindă monstrul din urmă, însă haosul se dezlănțuise deja: insectele se cățărau pe tarabe și oamenii de pe stradă își sfâșiau beregatele. Ceilalți – cei care nu fuseseră infectați – stăteau doar pe margine, fără să le vină să creadă ce vedeau în fața ochilor în plină zi.

— Plecați! a continuat să strige Juliette. Mișcați-vă!

Încetul cu încetul, cei care rămăseseră blocați au început să își revină și să alerge spre interior. Juliette striga în continuare, alergând fără să se oprească măcar o clipă, cu plămânii în flăcări, atât din cauza oboselii, cât și a urletelor ei. Înainte, tot înainte – nu se oprea. Dar, indiferent de cât de repede alerga Juliette, nu putea să prindă din urmă monstrul.

Cu groază, l-a urmărit intrând în partea chinezească a orașului. L-a urmărit trecând prin mulțimile de oameni care se adunaseră acolo, l-a urmărit străpungând adunările protestatarilor cu atâta agilitate, încât niciunul dintre ei nu și-a dat seama ce se întâmplă până când primii infectați au început să cadă la pământ. Protestatarii nu își mai ridicau pumnii. Își roteau privirea în jur și, când o vedeau pe Juliette, care se apropia fluturându-și brațele cu frenezie, dacă nu era deja prea târziu pentru ei, se împrăștiau, căutând adăpost.

Orașul ăsta părea mai mare decât lumea întreagă. Oricât de tare ar fi strigat Juliette, oamenii de pe străzi nu luau în seamă panica ei decât după ce insectele îi atacau și își făceau cuib în craniile lor. Oricât de tare ar fi urlat ea, mulțimile care își ridicaseră cârpele roșii nu voiau să asculte decât după ce monstrul trecea printre oameni, făcându-i să-și înfigă degetele în beregate. Cădeau... unul

câte unul. Luptau pentru dreptul lor la viață, dar orașul ăsta nu le promisese nici măcar dreptul de a supraviețui.

Erau *atâtea*! La naiba, atâtea mulțimi strânse pe străzi!

— Vă rog! a implorat Juliette.

A traversat strada brusc, alunecând aproape pe șinele de tramvai.

— Înăuntru! Nu e momentul potrivit!

Protestatarii nu o luau în seamă. Gangsterii bogați aveau să le spună mereu că nu e momentul potrivit – de ce ar fi fost ăsta un caz diferit? De ce ar fi ascultat?

Juliette nici măcar nu putea să îi învinovățească. Dar acum era vorba despre moarte. Pavajul se umplea de morți, cadavre unul deasupra celuilalt, pătând orașul în roșu.

Monstrul se făcuse nevăzut pe următoarea stradă. Dacă s-ar fi uitat doar, dacă ar fi făcut câțiva pași și ar fi privit, protestatarii ar fi văzut drumul presărat cu morți, ar fi văzut cadavrele care zvâcneau încă și trupurile cuprinse de frenezie, oamenii care se grăbeau să fugă călcând peste cei căzuți.

Juliette și-a încleștat pumnii, strângând pistolul și mai tare. S-a forțat să-și înghită lacrimile care amenințau să-i alunece pe obraji și și-a dres vocea, ca să scape de răgușeală. Apoi a tras încă un foc în aer și s-a avântat din nou după monstru.

Simțea că e o cauză pierdută.

Însă oricare ar fi fost deznodământul, trebuia să încerce.

Roma deturnase o mașină.

Adevărul era că nu avusese încotro. Iar atunci când moștenitorul Florilor Albe tropăie spre tine cu un pistol în mână și îți cere să ieși din mașină, nu contează ce poziție importantă ocupi în Consiliul Municipal – ieși naibii afară din mașină.

— Mai repede! i-a cerut el șoferului. Vorbesc foarte serios, mergi cât poți de repede...

— Vrei să trecem prin oameni? a întrebat șoferul. Asta vrei?

Roma s-a aplecat peste el. A apăsat claxonul și nu i-a mai dat drumul. Protestatarii din grupurile pe lângă care treceau s-au văzut nevoiți să se împrăștie, ca să nu fie călcați.

— *Dă-i bătaie!*

Au trecut ca fulgerul prin Concesiunea Franceză, luând-o pe cel mai direct drum cu putință. Lui Roma îi era greu să își dea seama cât timp trecuse sau cât de repede se mișcau față de monstru. Nu știa dacă Juliette reușise să țină pasul cu el.

Însă haosul începea să se dezlănțuie.

Pe geamul mașinii se puteau vedea fie grupuri de muncitori furioși, cu cârpe roșii legate la braț, fie cetățeni de rând care încercau să facă rost de mâncare înainte ca orașul să fie întors pe dos de comuniști. Oriunde își arunca Roma privirea, vedea oameni care se mișcau rapid, alergau la cei dragi și le spuneau să se grăbească, ușuiau copiii de pe la colțuri și se uitau peste umăr, simțind pericolul cel mare în aer. Ascuțime care anunța că se apropie dezastrul.

— Acolo sus, acolo! a strigat Roma. Chiar pe marginea Batardoului. Oprește!

Mașina s-a oprit în fața unei bănci străine și Roma a ieșit afară pe brânci, căutând orice urmă care ar fi putut să indice prezența monstrului. Monstrul încă nu ajunsese acolo. Și nici protestatarii.

Bun.

Roma și-a ațintit pistolul spre cer și a tras trei focuri, unul după altul.

— Evacuați! a strigat atunci când muncitorii de lângă apă și-au întors privirea spre el.

Pescarii și-au tras năvoadele, iar bărbații care-și rodeau scobitorile pe puntea vaselor lor și-au coborât privirea spre el.

— Evacuați *acum*, dacă vreți să trăiți. Plecați spre nord!

— Ei, destul cu urletele!

O Floare Albă se aplecase peste bord.

— Ce ar putea fi...

Roma a țintit, cu stomacul ghem. A tras și, când glonțul s-a înfipt în umărul Florii Albe, bărbatul nu a mai fost în stare decât să-și scuipe scobitoarea, cu gura căscată la Roma. Roma nu rata niciodată.

— Vorbesc serios! a spus el, cu glas rece. Du-te la spital! Voi, toți ceilalți – *mișcați-vă* sau vă bag cu forța și pe voi în cel mai apropiat spital!

Oamenii s-au pus în mișcare. Roma și-ar fi dorit să se miște mai repede. Și-ar fi dorit să nu fie nevoit să îi amenințe cu violențe ca să o facă.

Un urlet a răsunat în Batardou.

Roma s-a răsucit, ridicându-și imediat pistolul.

— Intrați în clădiri! a strigat din toți rărunchii.

Toate doamnele care ieșiseră la plimbare, toți străinii cu umbrelușe l-au privit cu ochi mari, înspăimântați, dar nu au șovăit. Urletul era semnul unei amenințări reale. Felul în care se purta Roma confirma faptul că ceva rău avea să se întâmple. Mulțimea a început să se îndrepte spre interioare, să se îndepărteze de apă, în timp ce Roma cerceta disperat străzile care se uneau în Batardou, așteptând încordat monstrul.

— *Mișcați-vă! Mișcați-vă!*

Juliette. Ar fi recunoscut vocea aceea oriunde. Venea de pe strada cea mai îndepărtată.

Roma a alergat direct pe mijlocul șoselei, făcându-le semn mașinilor să se întoarcă înapoi. Nu conta că șoferii claxonau și că erau cât pe ce să-l calce. Și-a fluturat pistolul și cei din față au încercat imediat să dea înapoi. Motoarele au huruit și s-a creat un blocaj, pentru că mașinile din spate încercau să se strecoare înainte.

Mulțumit de ambuteiajul creat, Roma și-a îndreptat atenția într-altă parte. Exista un singur drum între apă și strada din intersecție – un drum și un debarcader lung. Totul depindea de calea pe care monstrul alegea să fugă: fie alegea să sară în apa mică, unde erau trase bărcile pescarilor, fie avea să înainteze pe chei, acolo unde apa devenea mai adâncă. Roma s-a oprit în capătul debarcaderului. În josul străzii, pe liniile de tramvai, se vedea înaintând o formă încețoșată, care împrăștia în jur buline negre.

Monstrul.

— Bun! a murmurat el.

Și-a ridicat arma. A țintit. Chiar dacă gloanțele nu-i puteau străpunge spinarea, partea din față era totuși moale, la fel ca pielea oamenilor.

— Destul!

Roma a tras.

A simțit reculul – dar din pistol nu a ieșit nimic.

Nu mai avea gloanțe.

— La naiba!

Roma și-a aruncat pistolul și și-a dus mâna la haină, ca să-l scoată pe cel de rezervă. A simțit mișcare într-o parte. Până să apuce să scoată arma, s-a întors la timp ca să-l vadă pe Paul Dexter cu pistolul ridicat spre el.

Din instinct, Roma s-a plecat, evitând la mustață un glonț în cap. S-a lipit cu palmele de pământ și a cercetat rapid împrejurimile.

— Dă-te bătut! a șuierat Paul.

Într-o mână ținea pistolul, iar în cealaltă avea o servietă.

Roma nu i-a ascultat sfatul. S-a înfipt în cel mai apropiat obiect – o cutie din lemn – și a aruncat-o, țintindu-i fața. Cu un țipăt, Paul a scăpat servieta și era cât pe ce să scape și pistolul. Până să-și vină el în fire, Roma își scosese deja al doilea pistol din haină.

Roma a ezitat, cu degetul pe trăgaci. L-ar fi împușcat pe loc pe Paul, dacă pământul nu ar fi început să se clatine. Dacă lumea din jurul lui nu s-ar fi umplut brusc de un potop de puncte ucigașe, care veneau spre el în masă.

— Nu! a șoptit Roma.

Monstrul era aici.

— Mișcă-te! Mișcă-te!

Juliette a împins femeia la pământ, salvând-o în ultima clipă de șirul de insecte care se cățărau pe piciorul căruciorului ei cu mâncare. Un grup de trei persoane, la nici trei pași depărtare, s-a prăbușit la unison. Femeia a scâncit, cu ochii mari.

— Rămâi acolo! i-a strigat Juliette. Stai aplecată, ține-ți ochii în pământ și *nu te mișca* atunci când vezi insectele, ai înțeles?

Femeia a dat energic din cap. Juliette a sărit în picioare și și-a reluat căutarea. Se apropiau de râul Huangpu, aproape de capătul unui drum care lăsase în urmă râuri de sânge. Ori, mai bine spus, Juliette spera că acesta va fi sfârșitul. Batardoul era chiar în față, la următoarea intersecție.

— *Nu!*

Ochii lui Juliette s-au oprit asupra a două siluete din dreptul apei care se luptau între ele. Privirea i s-a îndreptat apoi spre monstru, spre insectele lui care se grăbeau în direcția următoarelor victime.

— Roma! a urlat ea. Roma, jos!

Roma s-a răsucit, cu ochii mari. A acționat imediat și s-a aruncat din calea monstrului care venea ca o furtună spre debarcader, evitând grupul de insecte pe care acesta l-a aruncat la pământ. Insectele au trecut peste pantofii lui Paul și apoi s-au împrăștiat. Paul nu trebuia să se ferească. El era imun.

Juliette și-a zis că probabil de aceea nu s-a arătat deloc înspăimântat atunci când monstrul s-a aruncat în apă.

Pleoscăitul puternic a răsunat în Batardoul aproape gol acum.

Nu ar fi trebuit să-i ceară lui Roma să ajungă el primul la râu. Ar fi trebuit să facă schimb de roluri cu el.

— Roma, fugi! a țipat, alergând cât putea de tare. Va...

O erupție. Chiar în clipa în care Juliette ajungea în sfârșit pe debarcader, apa a erupt, răspândind în aer pete negre, care au plouat apoi peste port. Insectele s-au împrăștiat peste tot, căutând orice suprafață de care ar fi putut să se agațe, orice loc în care ar fi putut să se cuibărească. Nu aveau timp să se ascundă. Insectele cădeau din cer în rafale – peste Paul, peste Juliette, peste Roma.

În viața ei Juliette nu mai fusese atât de dezgustată. Sute de picioruțe se cățărau pe ea, se ascundeau în cutele hainelor, i se înfigeau în piele, încercând să găsească un loc bun să intre. Nu o mâncase niciodată pielea în asemenea hal; nu mai trăise niciodată o senzație atât de respingătoare, care îi întorcea stomacul pe dos.

Dar insectele care aterizau pe ea alunecau la pământ după câteva secunde. Alunecau de pe brațele ei și ale lui Paul, pentru că aveau vaccinul în sânge și acesta respingea atacul.

Ultimul val a lovit pământul. Aerul era din nou transparent. Insectele au fugit mai departe, pe pavaj.

Cu un oftat, Juliette a coborât brațele.

— *Roma!* a urlat apoi.

Treizeci și șase

ROMA ȘI-A ÎNTINS MÂINILE SPRE GÂT.

Treizeci și șapte

NEBUNIA NU S-AR FI ABĂTUT ATÂT DE REPEDE ASUPRA unei victime obișnuite, care ar fi fost infectată de o singură insectă. Aceea, singură, s-ar fi transformat cu timpul în zece și cele zece în o sută, până când ar fi ajuns să fie suficient de multe, încât să preia controlul asupra victimei, din interior. Roma însă... Roma le primea pe toate odată, toate deodată îi atacau nervii, împingându-l să scurme până la sânge.

Juliette a scuturat cele câteva insecte încăpățânate care-i mai stăteau prinse de brațe și a strâns ferm pistolul în mână. Exista o singură cale prin care putea să îl salveze, o singură cale prin care să pună capăt nebuniei. A alergat spre capătul debarcaderului, căutând din ochi monstrul, gândindu-se doar cum *să găsească* afurisenia și să...

Ar fi trebuit să acorde mai multă atenție pericolului din spate.

Juliette s-a izbit cu capul de scândurile debarcaderului.

— Chiar nu pot să te las să faci asta, Juliette! a mormăit Paul. De ce nu...?

Înainte ca Juliette să își revină, înainte să apuce să se gândească măcar că ar trebui să se ridice și să țintească din nou, Paul a lovit-o cu putere în burtă. Juliette a căzut de pe debarcader, prăbușindu-se apoi cu totul pe platforma mică de dedesubt, care plutea chiar

deasupra apei. Plămânii i-au hârâit din cauza efortului cu care a dat să-și ridice arma, încercând să-și învingă amețeala, dar atunci Paul a sărit și el, aterizând lângă ea. A izbit pistolul cu piciorul și acesta i-a zburat din mână.

— Îmi pare rău, Juliette!

A apucat-o de păr și i-a băgat capul în apă.

Juliette a fost cât pe ce să icnească, doar că, dacă își deschidea gura, însemna că avea să înghită apa murdară din râu, așa că și-a ținut buzele strâns lipite. S-a luptat să scape din strânsoarea lui Paul, forțându-se să își țină ochii deschiși, chiar dacă apa era plină de insecte negre, oribile. Paul era mult mai puternic decât lăsa să se vadă trupul lui deșirat. Degetele pe care și le înfipsese în ceafa ei erau ca o gheară de oțel.

— Așa e cel mai bine!

Juliette abia dacă mai putea să îl audă, deși era îngenuncheat lângă ea. Avea urechile pline cu apă, pline de insecte.

— Nu vreau să te rănesc, dar nu îmi dai de ales. Am încercat să te *salvez*, Juliette. Chiar am încercat.

Juliette s-a smucit din răsputeri, însă fără sorți de izbândă. Ar fi trebuit să-l împuște pe Paul atunci când avusese ocazia. Acum nu doar că încerca să o ucidă, dar voia să o facă încet, astfel încât să moară știind că ar fi putut să îl salveze pe Roma. Astfel încât să moară știind că dăduse greș. Roma era puternic, însă nu se putea împotrivi nebuniei la nesfârșit.

Poate că îi cedase deja, poate că își înfipsese degetele în gât. Poate că era deja mort.

Zbaterea ei era inutilă. Flaconul albastru al lui Paul o salvase de la moartea pe care o aducea nebunia. Și acum, Paul hotărâse că trebuie să moară, să fie aruncată într-un mormânt de ape.

Fiola albastră, și-a amintit Juliette brusc. Paul mai avea una în buzunarul de la haină. Și dacă mai avea o doză, oare era cu putință să fi păstrat și o seringă?

Juliette a întins mâna, bâjbâind orbește după marginile hainei lui Paul. Aproape că-i venea să râdă cât de repede o găsise – cât de ușor i se strecurase mâna în deschizătura largă a buzunarului.

Cu frenezie, propulsată de ultima gură de aer din plămâni, Juliette a scos seringa și a înfipt acul în încheietura mâinii lui Paul.

Urlând, acesta și-a slăbit strânsoarea, mâna pulsându-i dureros. Juliette s-a ridicat repede. A tras aer în piept cu putere, abia oprindu-se pentru o secundă ca să se adune. Și-a aruncat pentru o clipă privirea spre debarcader și a țipat văzându-l pe Roma cum se luptă cu el însuși, în timp ce mâinile încercau să i se înfigă din ce în ce mai adânc în beregată. S-a ridicat în genunchi și s-a aruncat asupra lui Paul, înainte ca acesta să pună mâna pe pistol. L-a prins de mijloc și amândoi au plonjat în apă.

Contactul cu apa a fost năucitor, dar de această dată Juliette era cea care deținea controlul. Juliette era deasupra lui Paul în timp ce se afundau din ce în ce mai adânc, cu unul dintre brațe petrecut încă în jurul mijlocului său, cu o mână înfiptă ferm în încheietura lui. După ce spuma din jurul lor s-a mai risipit, pe când Paul își deschidea ochii și Juliette apărea în fața lui ca un soi de zeitate a răzbunării, aceasta i-a smuls pistolul din mână.

„Nu!" i s-a citit pe buzele strâmbate. Expresia lui trăda groaza în stare pură. „Juliette."

L-a lovit cu piciorul în piept, iar Paul a căzut pe spate. Juliette a apucat pistolul cu ambele mâini, a îndreptat arma spre fruntea lui și, de la doar câțiva centimetri, a apăsat pe trăgaci.

Apa a înăbușit în mare parte sunetul. Dar nu a putut ascunde sângele.

Paul Dexter a murit cu trei ochi deschiși – cel de al treilea ochi fiind rana sângerândă lăsată de glonț. Apa s-a făcut roșie și Juliette a ieșit deasupra, tușind, cu privirea sălbatică, în căutarea următorului pas pe care trebuia să-l facă.

A dibuit monstrul imediat, pentru că se întorsese deja pe debarcader.

Nu mai era însă cu totul monstru. Se transforma înapoi în om, iar procesul era în desfășurare. Îi revenise chipul, însă partea de jos a corpului îi era încă stranie, verde, preschimbată. Când l-a văzut pe bătrân îngenunchind, lui Juliette i s-a părut că acesta se dăduse deja bătut.

Juliette s-a târât pe platformă. Apoi, cu arma în mână, s-a urcat înapoi pe debarcader.

— Qi Ren! l-a strigat ea.

Monstrul din Shanghai s-a întors spre Juliette. Și bătrânul avea întipărită pe chip un soi de groază, însă diferită de cea care îl paralizase pe Paul în ultimele lui clipe de viață. Omul era îngrozit de el însuși – de tot ceea ce fusese obligat să facă, și își dorea să fie eliberat. A dat din cap spre ea. Juliette și-a ridicat pistolul. Îi tremurau mâinile.

— Îmi pare rău!

A apăsat din nou pe trăgaci.

Glonțul i s-a înfipt bătrânului în inimă. Împușcătura răsunase cu aceeași forță ca a exploziei de la sfârșitul lumii.

Însă suspinul lui Qi Ren era unul blând. Și-a dus mâinile la piept, de parcă glonțul nu ar fi fost nimic mai mult decât un compliment pe care îl primise cu mare drag. Râulețe roșii îi alunecau printre degete și se scurgeau pe debarcader, colorând tot ce era în jurul lui într-o nuanță intensă.

Juliette s-a apropiat. Qi Ren împietrise, dar nu se prăvălise încă la pământ. Ceva se petrecea în interiorul lui. Ceva se *mișca*.

La încheietura mâinii drepte i-a apărut o umflătură. Juliette a privit-o cum înaintează în lungul venelor de pe brațele bătrânului, către spațiul dintre gât și umăr. Brusc, mărul lui Adam i-a căpătat mărimea unui măr adevărat și a început să împingă pielea subțire, plină de capilare.

Beregata lui Qi Ren s-a spintecat în două. Pur și simplu, de parcă ar fi fost tăiate cu un cuțit, bucățile de piele s-au desprins, împrăștiind valuri de sânge negru. Qi Ren s-a prăbușit imediat. Din gâtul lui a zburat o insectă mare cât pumnul lui Juliette, după ce se detașase de venele și tendoanele care o hrăniseră.

Cu un țipăt, Juliette a tras cu arma – o dată, de două, de trei ori. Mintea îi intrase în stare de alertă maximă, reacționa din reflex. Două dintre focuri au trecut pe lângă ea, dar al treilea a atins insecta, făcând-o să cadă la pământ. Preț de câteva clipe, trupul plat s-a zbătut pe suprafața lemnoasă a debarcaderului, căutând ceva – orice – de care să se agațe, zecile de picioruțe microscopice, care semănau cu firele de păr, străduindu-se să adere la un corp. Apoi insecta și-a încetat zbaterea și după ce, într-un final, nu s-a mai mișcat deloc, același lucru s-a întâmplat și cu celelalte insecte din apă.

Juliette a simțit schimbarea. Vălul morții părea să se fi ridicat de pe oraș.

— S-a sfârșit, a șoptit Juliette. Cu adevărat, s-a sfârșit.

S-a întors încetișor. A căutat semne de viață de cealaltă parte a debarcaderului.

— Roma?

Îi era teamă că nu va răspunde, teamă că nu o va întâmpina decât tăcere. Îi era teamă că nu îl va mai găsi deloc, teamă că fusese demult purtat de apele care pictau acest oraș în roșu.

Însă ochii i s-au oprit asupra locului în care se așezase, descoperindu-l strâns ghem lângă o mașină parcată în mijlocul drumului

larg. Încetișor, Roma și-a coborât mâinile din jurul gâtului. Șuvițe de sânge îi alunecau pe grumaz.

Juliette a alergat spre el, aruncând pistolul. Abia mai putea să respire când și-a trecut mâinile în jurul umerilor lui și l-a strâns cu putere, ca să se asigure că e real, că ceea ce vedea în fața ochilor e adevărat și nu o halucinație a minții ei răvășite.

— Sunt bine! a asigurat-o Roma, cu glas tremurat.

Aproape îl pierduse. Zece semne îi pătau gâtul, suficient de adânci, încât să dezvelească fibrele roșii din interior.

Dar era în viață.

Juliette l-a tras în brațele ei cu frenezie, prinzându-l într-o îmbrățișare mistuitoare.

— Monstrul e mort, a șoptit ea.

Atunci de ce se simțea atât de pustiită? De ce simțea că rolurile lor nu fuseseră jucate până la capăt?

— Te-a rănit Paul? a întrebat-o Roma.

S-a desprins din îmbrățișare și a cercetat-o, căutând să vadă dacă are răni, de parcă propriile lui mâini nu ar fi fost însângerate.

Juliette a clătinat din cap și Roma a răsuflat ușurat. Și-a aruncat apoi privirea spre apele gri-verzui în care plutea cadavrul lui Paul.

— El credea că te iubește.

— Aia nu era iubire, a șoptit Juliette.

Roma i-a sărutat tâmpla umedă și-a închis ochii.

— Să mergem! a spus el. Să mergem să o trezim pe Alisa!

Treizeci și opt

UNA CÂTE UNA, INSECTELE S-AU DESPRINS DE PE ALISA Montagova.

S-au zbătut și au chirăit, în timp ce gazdei-mamă i se scurgea tot sângele, scrâșnind una la alta din dinții lor microscopici. În clipa în care inima care le alimenta a încetat să mai bată, au încetat să mai funcționeze și ele, desprinzându-se de țesutul de care se agățaseră, descleștându-și fălcile de pe nervii pe care și-i aleseseră. În ultimele clipe de viață, au început să iasă la suprafață. Dacă singurul lor scop de până atunci fusese să se afunde cât mai adânc, acum insectele încercau cu disperare să evadeze, zvârcolindu-se și zbătându-se în părul moale și blond, pentru ca, în cele din urmă, murind, să cadă pe pânza albă a cearșafurilor de spital.

Cu un suspin, Alisa s-a trezit. A tresărit violent, încercând să tragă aer proaspăt în piept. A tușit și a tușit, până când tubul care o hrănea i-a zburat din gât. S-a ridicat suficient cât să împrăștie zecile de artropode de pe perna ei, moarte deja și sfrijite. Nu a îndrăznit să se miște mai mult de atât. A tras aer în piept și de această dată l-a ținut în plămâni, ochii aproape încrucișându-i-se, cum încerca să privească spre țeava pistolului care îi era îndreptat spre cap.

— E în ordine, Alisa! a șuierat cineva dintr-un colț al camerei.

Alisa și-a îndreptat privirea spre locul din care se auzea vocea. Ceea ce a văzut i-a accentuat panica, în loc să o calmeze: Benedict, vărul ei, avea mâinile ridicate și două pistoale îndreptate spre el, iar Marshall Seo se afla într-o poziție similară, lângă ușă.

— Bine ai revenit la viață, Alisa Montagova! a spus Tyler Cai, apăsându-i țeava pistolului în carne. Îmi pare rău că trebuie să fie în aceste condiții!

Străzile orașului erau cuprinse încă de vâltoare, în timp ce Roma și Juliette își croiau drum spre spital. Oriunde își îndrepta Juliette privirea, vedea cadavrele celor care se aflaseră în calea monstrului. Vedea și haosul politic – protestatarii care încă încercau să se facă auziți, chiar dacă mulți dintre colegii lor zăceau morți pe jos. În graba ei, nu a mai ținut cont de câte ori fusese cât pe ce să se izbească de vreun protestatar, de câte ori fusese cât pe ce să fie lovită de torțele lor aprinse sau de pancartele bătute de vânt.

Însă, atunci când Roma și Juliette au ajuns la intrarea în Nanshi, au descoperit că în zonă e liniște.

— Am greșit drumul? a șoptit Juliette.

— Nu, i-a răspuns Roma. Suntem unde trebuie.

Fabricile înalte erau cufundate într-o atmosferă tristă, încremenită. Pe străzi nu se vedeau nicio ricșă, niciun vânzător, nu se auzeau nici măcar strigătele copiilor care se jucau de obicei pe afară.

Ar fi trebuit să se aștepte la asta. Dar, nu se așteptaseră ca în locul agitației obișnuite să nu dea de un infern dezlănțuit, ci de *tăcere*.

— Revoltele nu au început încă aici?

— Presupun că e în favoarea noastră dacă nu au început, a spus Juliette ezitant. Unde este spitalul?

Roma a arătat cu degetul. Au luat-o la fugă. Fiecare pas apăsat pe care îl făcea Juliette, în pantofii ei cu tocuri înalte, îi trimitea

junghiuri în lungul piciorului. A urcat grăbit treptele spitalului, cu gambele pulsând și dinții clănțănindu-i în gură. Agitația care-i curgea prin vene nu avea cum să se manifeste altfel.

— Hei? a strigat Roma, împingând ușile de la intrare.

La recepție nu era nimeni. Nicio asistentă, niciun doctor.

— Ascultă, Roma! a șoptit Juliette.

Au rămas nemișcați, sub arcada scorojită care dădea într-un coridor strâmt. Scârțâitul unui pantof. O șoaptă joasă.

Un țipăt furios.

— *Dă-te* de pe mine...

— E Marshall! a tresărit Roma și a țâșnit ca din pușcă. Marshall!

— Așteaptă, Roma! a sărit Juliette. Roma!

A alergat după el, cu pistolul în mână, cu degetul îndoit pe trăgaci. Însă până a ajuns ea, cu arma ridicată, era deja prea târziu. Roma intrase direct în cameră și căzuse pradă ambuscadei. Fusese forțat să-și pună mâinile la ceafă, în vreme ce trei Stacojii își țineau pistoalele ațintite spre el.

— Ce să vezi? a rânjit Tyler.

Alisa a scâncit.

— Toți peștii mari trag la undiță deodată.

— Tyler! a șuierat Juliette.

Tyler a scuturat din cap înainte ca ea să mai apuce să spună ceva. Fiecare mișcare pe care o făcea era una încărcată de furie abia stăpânită – doar mâna lui era neclintită, ținând arma îndreptată spre Alisa.

— Spune-mi, *tângjiě*! Spre cine îți îndrepți tu pistolul acum?

Juliette nu știa. Își ridicase arma doar de dragul de a o ridica, doar ca să poată face ceva în caz că lucrurile aveau să escaladeze, însă acum se gândea că escaladaseră deja și că deznodământul se

apropia de mult, mult timp. Încetișor, Juliette și-a coborât pistolul, cu mâini tremurânde.

Stacojiii din încăpere au privit-o cu dispreț. Juliette începea să înțeleagă. Tyler descoperise adevărul despre alianța ei cu Florile Albe și venise să se răzbune. Îi întorsese pe Stacojii împotriva ei, înfățișând-o în chip de trădătoare. Ochii oamenilor ei treceau de la ea la Roma și, în clipa asta, Juliette și-a văzut clar greșeala. Era vina ei pentru că își făcuse visuri. Pentru că sperase.

O iubire ca a lor nu avea să supraviețuiască niciodată într-un oraș sfâșiat de ură.

Iubirea lor avea să le aducă tuturor moartea.

Asta doar dacă nu făcea ea ceva ca să-i salveze.

Respiră! Ea nu era doar moștenitoarea care venise din Vest, nu era o caricatură încondeiată de zvonurile lor, gata să se plece, ușor de manipulat, legată cu sfori de care să poată trage ei așa cum vor.

Zâmbește! Și ea, la rândul ei, era un monstru.

— Ce crezi că faci? a întrebat Juliette cu o voce monotonă, aproape plictisită.

— Compensez lipsa ta de judecată. Ne-ai trădat, Juliette. Ne-ai tras enorm înapoi în acest război, a spus Tyler, clătinând din cap. Voi îndrepta eu balanța la loc. Nu-ți face griji!

Degetul lui Tyler s-a încordat pe trăgaci.

— *Oprește-te!* s-a răstit Juliette. Ești un idiot. Crezi că te-am trădat? Crezi că ne faci o favoare ucigându-i pe toți Montagovii? E un *truc*, Tyler. Prin moartea lor nu vei face decât să atragi și mai multă vărsare de sânge asupra familiei noastre.

Tyler a râs aspru.

— Să nu încerci să ne prostești ca să scapi basma curată din asta...

— Spun *adevărul*...

— Dar tu ai fost dintotdeauna o mincinoasă.

În clipa aceea, în cameră a răsunat o împușcătură, smulgând un strigăt îngrozit din pieptul lui Juliette. Doar că nu venise de la Tyler. Ci de la arma pe care Marshall reușise să o smulgă de la Stacojiul de lângă el și să o folosească împotriva proprietarului ei. Stacojiul s-a prăvălit la podea.

Marshall s-a aruncat spre Alisa – sperând că va putea să o salveze, sperând că va reuși cumva să îl dea pe Tyler la o parte.

Dar Tyler și-a ridicat pistolul și a tras primul. Marshall s-a prăbușit la podea. Și-a dus mâna la coaste, acolo unde îi înflorise o pată roșie de sânge.

— Mars! a urlat Benedict.

— Să nu îndrăznești! a șuierat un Stacojiu imediat și l-a lovit pe Benedict cu pistolul în tâmplă.

Benedict s-a oprit. Nu putea să mai facă niciun pas spre Marshall fără a fi la rândul lui împușcat. Stacojiii erau gata să profite de orice pretext pentru a trage. Juliette știa asta prea bine.

— Sunteți nebuni cu toții, a reușit să îngâne Marshall de jos.

S-a crispat din cauza durerii. Sângele începuse să i se scurgă printre degete, picurând pe podea.

— Sunteți blestemați cu toții. Familia Montagov și familia Cai deopotrivă. Asupra caselor voastre s-a abătut un blestem.

Tyler și-a ridicat din nou pistolul.

— Oprește-te! i-a cerut Juliette. Oprește...

O nouă împușcătură. De data aceasta trăsese Roma. Reușise să scape de unul dintre Stacojii și să tragă o dată până l-au imobilizat din nou. Glonțul lui i-a zgâriat doar umărul lui Tyler. Tyler a făcut un pas îndărăt, șuierând din cauza durerii.

— ÎNCETAȚI!

Camera a înghețat. Pistoale peste pistoale. Așa avea să fie pentru totdeauna.

— Auziți? s-a răstit Juliette.

Și-a ridicat degetul la ureche, cerându-le bărbaților din încăpere să *asculte*. Zgomotul egal. Tropăiturile uniforme și sloganele strigate într-un glas care se auzeau apropiindu-se din depărtare.

— Când vor ajunge aici, a grăit Juliette clocotind, ne vor ucide pe toți. Flori Albe și Stacojii, fără discriminare. Au mitraliere și macete, iar noi ce avem? *Bani?*

Juliette s-a întors într-o parte. Gangsterul Stacojiu pe care îl împușcase Marshall era mort. Glonțul îi trecuse prin gât. Ochii încețoșați îi erau ațintiți spre tavan. Nici măcar nu îi știa numele.

Trunchiul lui Marshall era scăldat în sânge. Tyler nu avea să le lase pe Florile Albe să plece la timp pentru a-l salva pe Marshall. Tyler nu era atât de mărinimos. Trebuia să primească măcar un sacrificiu pentru a fi satisfăcut.

Un sacrificiu trebuia făcut pentru ca Florile Albe să poată scăpa. Pentru ca Alisa să trăiască.

Cu gâtul uscat, Juliette și-a dus mâna la buzunar. Și-ar fi dorit să găsească acolo ceva care să rezolve ca prin magie situația, dar nu exista nimic care să o poată face. Exista doar datoria de sânge.

— Trebuie să plecăm înainte să fie prea târziu.

— Tu nu ai pic de onoare? a șuierat Tyler.

— Onoare? a repetat Juliette aspru, iar vocea ei suna apocaliptic în liniștea profundă a camerei de spital. Cui îi pasă de onoare, când vom fi cu toții *morți* dacă mai zăbovim aici?

— Nu voi pleca eu primul din cameră, Juliette! a declarat Tyler rece. Nu vreau să fiu împușcat în spate...

— Atunci pleacă ei primii, a propus Juliette, îndreptându-și umerii. *Lex talionis*, Tyler. Ochi pentru ochi. Așa funcționează datoria de sânge.

Juliette l-a arătat pe Marshall cu degetul. S-a concentrat să nu îi tremure mâna.

— Renunță la planul tău nebunesc de răzbunare! Îl ucidem doar pe el, pentru omul nostru. Ceilalți pot pleca.

— Nu! au strigat Roma și Benedict la unison.

Juliette l-a privit pe Roma cu gheață în vene.

— Nu te afli în poziția de a te târgui în clipa de față.

— Nu va funcționa, Juliette! a spus Roma ferm. Dacă Tyler vrea o luptă dreaptă, lasă-ne să avem una. Nu minți ca să ne obligi să ne retragem.

Oare Roma nu înțelegea că încerca să îl salveze? Nu își dădea seama că afară era în desfășurare o revoltă armată, că mulțimile furioase căutau să îi ucidă pe toți aceia pe care îi recunoșteau ca făcând parte din elită? Nu vedea că singurul mod în care puteau ieși de aici în viață era să taie toate legăturile dintre ei, că dacă Tyler ar fi bănuit măcar că Juliette e iubita lui Roma Montagov, atunci Roma era ca și mort?

Înțelege, i-a șoptit o voce dinlăuntru. *Rămâne pentru tine. Nu te va părăsi. Nu o va face a doua oară. E gata să moară pentru tine.*

Juliette și-a zis că acum trebuia să fie ea cea care pleacă. Iubita și trădătorul, trădătoarea și iubitul. Schimbau aceste roluri între ei de parcă ar fi fost vorba despre un joc.

— Spun adevărul, a grăit din nou Juliette. Fiecare cuvânt pe care îl rostea era ca un pumnal care i se înfigea în inimă, de două ori mai adânc decât răul pe care îl provoca celor din jur: Trezește-te! Tot acest flirt dintre noi nu a fost nimic mai mult decât o încercare de a obține informații.

— Juliette, nu spune asemenea...

— Strada Myberg, l-a întrerupt Juliette.

Roma a amuțit. Pur și simplu... a amuțit. Știa adresa. Era strada pe care se afla casa în care stătuse ascunsă mama lui. Cea despre care nu știa nimeni.

Datoria de sânge este datorie de sânge. Nu te gândi prea mult la asta! Nu are rost. Nu este vina ta.

Ah, dar era. *Era.*

Lady Montagova murise la două săptămâni după ce Juliette părăsise Shanghaiul. La două săptămâni de la atacul asupra reședinței Stacojiilor, în care le fuseseră uciși toți servitorii.

Pentru că, după atac, Juliette își ieșise din fire în fața celor doi Stacojii care o escortau spre vaporul care urma să o ducă la New York. Părinții ei erau prea ocupați ca să o conducă. Stacojiii găseau că sarcina care le fusese dată era sub demnitatea lor; unul dintre ei se răstise la ea, cerându-i să-și țină gura, spunându-i că e doar un copil care nu știe nimic despre acest oraș, de care orașul nu avea nevoie.

Pentru că, în acea zi, Juliette bătuse din picior cuprinsă de o criză copilărească de furie și, ca să arate cine e ea, le spusese Stacojiilor tot ce știa despre Florile Albe dintr-o răsuflare, inclusiv adresa casei în care era ascunsă Lady Montagova. Auzise adresa din întâmplare, într-o după-amiază oarecare, când se dusese pe teritoriul Florilor Albe ca să îi facă o surpriză lui Roma și îl auzise pe acesta vorbind despre asta cu tatăl lui.

Stacojiii nu o întrebaseră de unde avea ea o astfel de informație. O ignoraseră. Juliette crezuse că nu o luaseră în serios. Se simțise fizic rău odată ce urcase pe vapor, însă își zisese că Roma o trădase primul. Că Banda Stacojie putea să facă ce poftea cu informațiile pe care i le pusese la dispoziție și că, așa, Roma avea să primească o lecție.

Nu îi trecuse niciodată prin minte că ar fi putut să-i vâneze mama.

— Am știu, a spus Juliette. Am știut de la început. Eu i-am provocat moartea mamei tale.

În patul ei de spital, Alisa începuse să tremure. O privea pe Juliette cu ochi mari, mari de tot.

— Nu!

Roma abia putuse rosti cuvântul.

— Nu ai făcut așa ceva.

Afară, zgomotele protestatarilor se auzeau teribil de aproape. Ceva metalic a lovit pereții exteriori ai spitalului, în mijlocul freneziei și al isteriei.

Roma nu mai putea să respire. Brusc, nu mai vedea clar, în fața ochilor îi apăreau doar urme de culori, forme tremurătoare, doar un fragment dintr-o persoană care și-a deschis gura și a scuipat:

— Am fost crescută înconjurată de ură, Roma. Nu ți-aș putea fi niciodată iubită, doar călău.

Juliette Cai a pășit spre Marshall. S-a lăsat în genunchi fără milă și i-a smuls mâna din dreptul rănii, cercetându-l ca și cum nu ar fi fost nimic mai mult decât un gunoi aruncat la picioarele ei.

— Ochi pentru ochi, a spus Juliette.

I-a tras cu putere o palmă peste față. Marshall s-a prăbușit, trupul izbindu-i-se cu putere de podeaua rece și dură. Și-a dus o mână la cap și cu una și-a acoperit fața, ca și cum ar fi încercat să se apere. Sânge. Atât de mult sânge în jurul lui.

Juliette și-a apucat arma cu ambele mâini. Și-a întins pistolul, strângându-l cu putere. Și apoi:

— Moarte pentru moarte.

Pac.

— Nu! a urlat Benedict.

Capul lui Marshall s-a smucit pe spate. Nu mai mișca.

Nu mai mișca.

Roma nu mai putea să respire.

— Marshall, ridică-te! a sughițat Benedict. Ridică-te!

Juliette a fluturat degajat din mână spre Stacojiul care îl ținea pe Benedict imobilizat.

— Dă-i drumul! a spus ea. Lasă-l să vadă singur.

Și Stacojiul a ascultat-o. Și-a îndepărtat pistolul suficient pentru ca Benedict să se poată mișca, dar nu într-atât, încât să nu poată trage dacă ar fi încercat să îi atace. Juliette se ridicase din nou. Își recăpătase locul deasupra lui Tyler și avea să și-l păstreze atâta vreme cât rămânea nemiloasă.

Benedict a pășit spre Marshall. Părea golit de orice senzație sau gând, gol pe dinăuntru, cu desăvârșire gol. Și-a dus mâna la gâtul lui Marshall și a ținut-o acolo, așteptând.

Un urlet cutremurător a sfâșiat pieptul vărului său. Acel sunet avea să răsune în creierii lui Roma pentru totdeauna.

— Trezește-te! i-a cerut Benedict aspru.

L-a scuturat pe Marshall de umeri. Marshall nu răspundea. Un corp fără viață, inert ca o marionetă.

— Trezește-te!

Nu avea să se trezească.

Juliette nu a avut nicio reacție în fața scenei care i se desfășura înaintea ochilor. Îi privea pe mort și pe cel care îl plângea ca pe doi străini, care nu însemnau nimic pentru ea – și Roma și-a zis că așa și e.

— Pleacă! i-a cerut Juliette.

Pistolul i s-a îndreptat spre Alisa.

— Plecați, înainte să vă ucidem pe toți.

Roma nu avea de ales. S-a clătinat până la Alisa, cu mâna întinsă.

Și Florile Albe s-au retras.

Juliette i-a privit ieșind. Și-a întipărit imaginea în minte, zicându-și că nu trebuie să uite niciodată ușurarea pe care o simțise în acea clipă, gustul dulce pe care i-l lăsase pe buze. S-a forțat să își

înfiereze acel moment în minte. Poate că asta însemna să fii un monstru. Poate că Paul Dexter știuse el ceva. Poate că teroarea și minciunile își aveau rostul lor.

În spital a izbucnit o cacofonie de voci. Reverberau pe coridoarele lungi, îndemnând muncitorii să răvășească locul, să provoace cât mai multă distrugere.

— Mă ocup eu de el, a spus Juliette, arătând cu capul spre trupul lângă care era îngenuncheată. Du-te, Tyler! Ia-ți oamenii! E o ieșire în spate.

Pentru o clipă cât o eternitate, Tyler a părut să nu fie dispus să cedeze. Apoi, cum în spital începuseră să se audă scrâșnete de metal izbind metal, a dat din cap și le-a făcut semn oamenilor lui să-l urmeze.

Doar Juliette a rămas în urmă, cu mâna așezată pe un trup rece.

Doar Juliette a rămas în urmă, singură, cu greutatea păcatelor ei.

Epilog

— GREVA MUNCITORILOR A FOST UN EȘEC, A ANUNȚAT menajera, dar ne așteptam la asta.

Juliette a strâns din dinți în timp ce aranja mâncarea adusă din bucătărie în coșul pe care îl pregătea. Cerul se întunecase și ea își spălase demult de pe mâini sângele evenimentelor desfășurate mai devreme. Când ajunsese înapoi acasă, rudele ei nici măcar nu bănuiau pe unde umblase – nu aveau idee că fusese cât pe ce să fie prinsă în revoltele care decimaseră Nanshi.

Revoltele nu mai duraseră mult după ce Juliette scăpase din spital. De îndată ce poliția dăduse năvală, ajutată de un număr uriaș de gangsteri, lupta nu mai fusese deloc una cinstită. A doua zi, de dimineață, muncitorii aveau să se întoarcă la posturile lor. Cei care își uciseseră superiorii mergeau la închisoare.

Și asta era tot.

Juliette avea sentimentul că Partidul Comunist nu putea fi învins atât de ușor. Acela era doar începutul revoltelor.

— În fine, a rostit vesel menajera. Părinții dumneavoastră vor să știe dacă veți fi prezentă la cină. Le caută și pe domnișoarele Kathleen și Rosalind.

Juliette a clătinat din cap.

— Am treabă. Mă întorc într-o oră. Anunță-i tu pe părinții mei, te rog!

Menajera a dat din cap.

— Și verișoarele dumneavoastră?

— Am trimis-o pe Kathleen să rezolve ceva. Nici ea nu va putea lua parte la cină.

Poate că Juliette rostise cuvintele pe un ton care îi trăda confuzia sau poate că doar vorbele în sine erau îndeajuns să suscite curiozitatea. Servitoarea și-a plecat capul într-o parte, luând seama că fusese rostit doar un nume, și apoi a întrebat:

— Dar domnișoara Rosalind?

Juliette a scuturat din cap și a ridicat din umeri.

— Kathleen a spus că nu vrea ca Rosalind să o însoțească, așa că Rosalind este încă la ea în cameră. Ai putea să o întrebi personal.

— Prea bine!

Menajera a dat din cap și a plecat grăbită să-și facă treaba.

Oftând, Juliette și-a închis coșul bine și a plecat și ea.

Kathleen și-a încrețit nasul în timp ce trecea în revistă starea în care se afla Batardoul. Fusese avertizată în privința cadavrelor, a insectelor care pluteau în apă și a găurilor de gloanțe care brăzdau cele mai neașteptate locuri, însă acum, că le vedea cu ochii ei, senzația era cu totul alta. Un dezastru.

Kathleen s-a învârtit încetișor, strâmbându-se când pantoful îi atingea vreo insectă moartă de pe jos.

— A zis că ar trebui să fie acolo unde este și mortul! a strigat Kathleen, făcându-le semn grupului de Stacojii pe care Juliette îi trimisese ca să o ajute. Căutați!

Misiunea lor? Juliette voia o insectă mare cât pumnul, o insectă despre care zicea că rămăsese pe debarcaderul din lungul râului

Huangpu. De dragul științei, pretinsese Juliette. Însă Kathleen se întreba dacă nu cumva verișoara ei avea nevoie de o dovadă fizică, ceva care să îi confirme că nebunia se sfârșise și că ea făcuse alegerile corecte, că totul meritase.

— Ar trebui să, ăăă... mutăm mai întâi cadavrul?

Kathleen s-a crispat. A aruncat o privire spre debarcader, spre trupul prăbușit al lui Qi Ren, întru totul uman acum și complet, complet lipsit de viață.

— Lăsați-l așa deocamdată, a spus Kathleen încetișor. Începeți căutările!

Bărbații au dat din cap. Kathleen a încercat să îi ajute aruncând în apă insectele mai mici cu vârful pantofului. Pluteau. Toate trupurile lor micuțe, lipsite de viață, și cochiliile exterioare pluteau pe râu, purtate de curent în grupuri care semănau cu petele de ulei de deasupra unei supe reci.

— Domnișoară Kathleen! a strigat-o unul dintre bărbați. Sunteți sigură că despre debarcaderul acesta este vorba?

O insectă uriașă nu era tocmai ceva greu de identificat. Dar nu se vedea pe nicăieri.

— Ea a spus că este cel pe care se află cadavrul, i-a răspuns Kathleen. Nu mai văd niciun alt cadavru pe niciun alt debarcader.

— Poate că domnișoara Juliette s-a înșelat? și-a dat cu părerea un alt Stacojiu.

— Cum ar fi putut să se înșele în privința unei insecte uriașe? a murmurat Kathleen, perplexă.

Cu toate astea, nu avea niciun rost să continue căutarea dacă nu era acolo. Poate că fusese zdrobită sub o talpă, atât de puternic, încât nu mai rămăseseră din ea acum decât firicele de praf, pe care ochii lor nu le puteau distinge.

Kathleen a oftat.

— În fine!

A arătat spre cadavru.

— Luați-l!

Oamenii s-au grăbit să o asculte. Kathleen a mai trecut o dată în revistă locul. Ochii i s-au oprit asupra petelor de sânge din capătul debarcaderului. Aproape că o ratase, însă acum vedea o servietă, care zăcea deasupra unei mici movile de insecte moarte.

— Ia să vedem ce-i cu tine, a murmurat Kathleen, apucând servieta.

Fără să se gândească, a deschis-o, însă, cum era răsturnată cu fundul în sus, atunci când capacul s-a deschis, tot ce se afla în ea a căzut afară. Bocănitul a atras atenția unui Stacojiu din apropiere.

— Nu-ți face griji! i-a strigat Kathleen repede.

S-a lăsat pe vine și a început să adune obiectele care se împrăștiaseră pe jos.

— Sunt o neîndemânatică.

A apucat repede hârtiile, ca să nu fie zburate de vânt. Însă, înainte să le îndese înapoi în servietă, privirea i-a fost atrasă de o scrisoare, una pe care era ștampilat COPIE, semn că era vorba de un document trimis de Paul. În colțul de sus, adresa destinatarului indica faptul că scrisoarea fusese trimisă în Concesiunea Franceză.

Kathleen a citit cele câteva cuvinte pe care le conținea mesajul.

Și brusc, cuprinsă de groază, a scăpat din nou la pământ tot ce strânsese în brațe.

Cu coșul la braț, Juliette a ciocănit la ușa ascunzătorii Stacojiilor. S-a uitat peste umăr. Era sigură că nu o urmărise nimeni – se asigurase de asta la fiecare pas pe drumul spre acea clădire –, dar, pentru orice eventualitate, a mai privit o dată în jur.

Din interiorul apartamentului s-a auzit mișcare. Zgomotul era destul de puternic și se îndrepta în direcția ei, lucru de care își

putea da seama pentru că apartamentul era mic și avea un tavan foarte jos.

— Grăbește-te! a strigat Juliette, ciocănind din nou. Nu am toată ziua la dispoziție.

Ușa s-a dat de perete. În prag, Marshall Seo a ridicat o sprânceană la ea.

— Nu?

— Sunt o persoană ocupată, a declarat Juliette.

I-a făcut semn lui Marshall să se dea la o parte, ca să poată intra și închide ușa în urma ei. Acesta era un adăpost rar folosit, atât de rar – având în vedere că era amplasat într-una dintre cele mai sărace zone din oraș –, încât nu avea apă curentă și nici alte facilități, în afara unui pat. Avea, în schimb, un zăvor solid și o fereastră pe care puteai sări cu ușurință la nevoie. Era, într-adevăr, un loc în care te puteai ascunde în siguranță dacă nu voiai să fii găsit.

— Mi-ai adus apă? a întrebat Marshall. Mi-a fost al naibii de sete, Juliette...

Juliette a scos un recipient uriaș cu apă și l-a trântit pe masă, provocându-l parcă pe Marshall să mai zică ceva. Marshall a rânjit.

— Ți-am adus și mâncare, a spus Juliette. Pentru că nu vreau să mori de foame.

Marshall a aruncat un ochi în coș, inspectând pungile.

— Doar portocale? Eu prefer merele.

Juliette a oftat.

— Având în vedere că se presupune că ești mort, a mormăit ea, reușești totuși să fii extrem de iritant!

— Apropo de...

Marshall s-a așezat pe un scaun vechi, rezemat de perete. Și-a încrucișat brațele la piept, crispându-se ușor când și-a atins rana încă proaspătă.

— Când pot învia?

Juliette își asumase un risc: fusese un joc de noroc. Totul depinsese de sincronizare, de încredere – încrederea ei că Marshall va ști ce încerca ea să facă, de încrederea ei în Lourens și în serul pe care îl furase. Totul depinsese de felul în care reușise să-și scoată borcănelul din buzunar fără să fie văzută și să i-l paseze lui Marshall în clipa în care i-a îndepărtat palma din dreptul rănii, cu capacul scos. Depinsese de lovitura pe care i-o aplicase, astfel încât el să se poată prăbuși cu mâinile acoperindu-i fața, pentru a nu fi văzut atunci când bea licoarea. Depinsese de faptul că își scosese gloanțele din pistol, astfel încât să se audă doar sunetul unei împușcături, fără a-l mai răni a doua oară pe Marshall.

Restul fusese doar o chestiune de noroc. Juliette alergase în biroul central și găsise o doctoriță care nu fugise încă din clădire și care nu se temea de muncitorii care inundaseră holurile. Reușise să o convingă să îl opereze pe Marshall, deși acesta nu avea puls. Reușise să îi urce trupul pe o masă de operație, chiar înainte să îi observe protestatarii. Reușise să blocheze ușile, legându-le cu lanțuri, astfel încât muncitorii obosiseră să mai încerce să pătrundă înăuntru și părăsiseră acea aripă a spitalului. Glonțul pe care îl trăsese Tyler ieșise repede – prins doar la suprafață, în pielea care acoperea coastele lui Marshall – și doctorița cususe rana. Juliette îi promisese bani ca să-i cumpere tăcerea, dar femeia strâmbase din nas, fără să bănuiască măcar cine e Juliette.

— Dă-mi ceva timp! a murmurat Juliette. Stai ascuns, până îmi dau seama ce să fac cu Tyler. Până îl voi convinge că doar l-am păcălit pe Roma.

Marshall a mijit ochii.

— Cât din tot ce s-a întâmplat *a fost* doar un truc?

Juliette și-a ferit privirea.

— Chiar crezi că e acum momentul potrivit să-ți aperi tovarășul de arme?

— Sunt un om mort, scumpo. Ce strică să-mi răspunzi la întrebare?

Ce strica? Demnitatea ei doar.

— Nimic, Marshall Seo, a spus Juliette.

Și-a șters ochii repede.

— Nimic nu mă obliga să te salvez. Aș fi putut să te împușc în cap.

— Dar m-ai salvat, a spus Marshall. Pentru că îl iubești.

Juliette a scos un mormăit frustrat.

— N-o spune așa! Nu vorbi așa tare!

Marshall și-a fluturat mâna în jur, de parcă ar fi vrut să o întrebe: „Cine ne aude?" Nimeni. Nu îi auzea nimeni. Nimeni, în afara unui om mort, nu avea să audă mărturisirea lui Juliette, și el nu putea să o dezvăluie nimănui altcuiva.

— Și îl iubești îndeajuns de mult ca să îl faci să te urască?

— *Trebuie* să mă urască, a spus Juliette obosită. I-am ucis mama.

— Cu mâna ta? a întrebat Marshall, știind deja răspunsul.

— Nu.

Juliette și-a coborât privirea spre propriile mâini. Avea o zgârietură la încheietură. Nu își amintea cum se alesese cu ea.

— Dar le-am oferit ucigașilor informația din malițiozitate. E ca și cum aș fi înfipt chiar eu cuțitul.

Marshall a privit-o lung, fără să scoată niciun cuvânt pentru o bucată de vreme. În privirea lui se citea mila, însă Juliette și-a dat seama că lucrul acesta nu o deranja. Mila lui Marshall Seo nu o umilea. I se părea caldă, blândă.

— Înainte să mă părăsești din nou, a grăit Marshall într-un târziu, cu aceeași grabă de mai devreme, când încă sângeram prin bandaje, am o rugăminte.

Poate că își închipuise doar, însă lui Juliette i s-a părut că vocea lui Marshall tremură ușor. S-a încruntat.

— Spune!

Marshall Seo și-a ascuns privirea.

— Benedict.

— Nu poți! a răspuns Juliette imediat, știind care e rugămintea, fără să fie nevoie să o audă.

Nu își închipuise, până la urmă.

— Dacă încă o persoană află secretul, totul devine de o sută de ori mai periculos.

Juliette și l-a închipuit pe Tyler aflând că Marshall e încă în viață. Și-a închipuit cum misiunea lui avea să devină găsirea locului unde se afla acesta, rănindu-i pe toți cei care ar fi putut deține informația. Își închipuia că nu îi e prea dragă lui Benedict, dar chiar și așa, nu avea să îl lase pe Tyler să-l rănească.

— S-ar putea să fiu nevoit să mă ascund luni de zile, a spus Marshall, trecându-și brațele în jurul mijlocului. Va trebui să mă creadă mort *luni de zile.*

Lui Juliette i s-a strâns inima în piept.

— Îmi pare rău! a șoptit ea. Dar, ca o favoare pentru mine, te rog, lasă-l pe Benedict Montagov să creadă asta! Trebuie să o creadă.

Un hârșâit pe podea. Pereții și tavanul au scârțâit sub adierea vântului de afară. A trecut o mică eternitate până când, cu respirația tăiată, Juliette l-a văzut pe Marshall dând din cap, cu buzele strânse.

— Nu va dura mult, l-a asigurat Juliette, împingând spre el coșul cu mâncare. Promit!

Marshall a dat din nou din cap, de data aceasta pentru a-și arăta recunoștința față de promisiunea pe care Juliette i-o făcuse. Când l-a lăsat singur, închizând ușa în urma ei cu un țăcănit ușor, Marshall privea gânditor pe fereastră, cu ochii îndreptați spre o crăpătură din geamul prost prins în toc.

Juliette a revenit pe străzi, pătrunzând din nou în agitația și în haosul lor răsunător. Cerul era întunecat, iar ziua fusese una lungă, însă centrul orașului își reintrase în ritmul obișnuit, de la vânzătorii care își etalau mărfurile, la comercianții care își strigau ofertele, de parcă un monstru nu ar fi semănat distrugere în inima lui cu doar câteva ore în urmă.

Și gangsterii își reluaseră activitatea. Gangsterii care se ascundeau la fiecare colț, cu ochii lipiți de Juliette, în timp ce aceasta trecea pe lângă ei.

— Domnișoară Cai! Domnișoară Cai!

Încruntată, Juliette s-a oprit și s-a întors, dând de un mesager care alerga spre ea. Chipul lui i se părea vag cunoscut, dar abia după ce i-a întins un bilețel cu scrisul de mână al lui Kathleen, l-a recunosc ca fiind unul dintre oamenii pe care îi trimisese în Batardou.

— Ați găsit ce v-am cerut? a întrebat Juliette.

— Nu am găsit nicio insectă uriașă, a raportat mesagerul. Dar domnișoara Kathleen a zis să vă aduc asta cât mai repede cu putință.

Juliette s-a încruntat, a luat bilețelul și l-a deschis. Nu era un bilet *de la* Kathleen, ci mai degrabă copia unei scrisori trimise de Paul Dexter la o adresă pe care Juliette nu a recunoscut-o imediat, indicând doar că se află în Concesiunea Franceză.

A citit cuvintele mâzgălite acolo, chinuindu-se să descifreze scrisul de mână lung și deșirat, care i se potrivea atât de bine lui Paul Dexter.

Aproape că își dorea să nu-l fi descifrat.

În cazul morții mele, eliberați-le pe toate.

A inundat-o imediat un val rece de sudoare. Din vârful degetelor până pe șira spinării, teroarea i s-a infiltrat în oase, amorțind-o cu totul.

— Ce e asta? a cerut Juliette să afle. *Ce naiba* e asta?

Mesagerul a clipit din ochi la ea, înmărmurit.

— Domnișoara Kathleen a spus doar să vi-l înmânez...

Juliette i-a împins înapoi biletul. Mesagerul nu a reacționat suficient de repede și bucata de hârtie a plutit spre pământ, atingând asfaltul ca un fluture delicat. A fost strivită imediat sub pantoful lui Juliette, care a făcut un pas înainte, străduindu-se să tragă aer în piept, și și-a rotit privirea împrejur cu disperare, încercând să gândească, să gândească, să gândească...

— Nu! a șoptit ea răgușit. Nu, nu se poate să fi făcut asta!

Clopoțeii din lungul străzii au început să sune, de șapte ori, pentru ora șapte.

Și, în depărtare, un cor de urlete a sfâșiat orașul.

VA URMA...

Mulțumiri

ÎN ADOLESCENȚĂ, NU CITEAM APROAPE NICIODATĂ SECȚIUNEA de mulțumiri, poate doar pentru a mă uita după numele vreunei persoane celebre, și știu că sunt mulți printre voi care fac același lucru. Așa că, înainte de a începe, vreau să anunț că *Eu nu sunt ca alte mulțumiri*, și prin asta vreau să spun că sunt *exact* ca alte mulțumiri, doar că puțin mai insistentă, așa că tu, cititorule care te pregătești să închizi cartea, ar trebui să mă citești.

Îți mulțumesc, Laura Crockett, pentru că ai crezut în această carte și în mine! Sper că știi că după fiecare schimb de e-mailuri, indiferent de cât de banal, trebuie să stau câteva clipe cu ochii pierduți în zare pentru a cuprinde cu mintea toată aprecierea pe care ți-o port. Ai descoperit conceptul meu nebunesc, care-i înfățișa pe Romeo și pe Julieta ucigând un monstru în Shanghaiul anilor '20, l-ai ales din mormanul tău de propuneri și l-ai prezentat atât de strălucit, încât m-am simțit sigură de reușită, de la început și până la sfârșit. Sunt atât, atât de norocoasă că te am în echipa mea! Îi mulțumesc și lui Uwe Stender pentru că a fondat locul magic care este Triada US, și mulțumiri lui Brent Taylor și întregii echipe de la agenție pentru munca lor extraordinară!

Îți mulțumesc, Tricia Lin, pentru genialitatea ta editorială, care pur și simplu mă dă pe spate! Din prima clipă în care am vorbit

la telefon, am știut că vizualizezi exact ceea ce îmi doream să fie această carte, iar viziunea și îndrumarea ta au transformat-o dintr-un boboc drăgălaș într-o tufă de trandafiri înfloriți. Nici că aș putea fi mai recunoscătoare decât îți sunt deja! Îi mulțumesc și lui Sarah McCabe pentru că m-a luat sub aripa ei cu atât de multă grijă și entuziasm! Îți mulțumesc, Mara Anastas, și le mulțumesc tuturor celor de la Simon Pulse pentru pasiunea și munca lor: Chriscynethia Floyd, Sarah Creech, Katherine Devendorf, Elizabeth Mims, Sara Berko, Lauren Hoffman, Caitlin Sweeny, Alissa Nigro, Anna Jarzab, Emily Ritter, Annika Voss, Savannah Breckenridge, Christina Pecorale și restului echipei de vânzări de la Simon & Schuster, lui Michele Leo și echipei ei de cercetare: Nicole Russo, Cassie Malmo, Jenny Lu și Ian Reilly! Mulțumesc, Billelis, pentru coperta atât de frumoasă, care, după ce am văzut-o prima oară, m-a făcut aproape să leșin! Și cele mai adânci mulțumiri lui Deborah Oliveira și Tessera Editorial pentru lectura atentă și pentru note!

Vă mulțumesc, *māma* și *bàba*, pentru că m-ați sprijinit necondiționat! În fiecare etapă a vieții mele, m-ați încurajat mereu să fiu cât mai bună cu putință și mi-ați oferit tot ce-ați avut voi mai bun. Poveștile voastre spuse la cină, anecdotele pe care le povesteați la întâmplare în timpul călătoriilor lungi cu mașina, însuși felul în care m-ați crescut au sădit în mine dragostea pentru orașul de deasupra mării. Mă bucur că vă port genele! Și, *da*, regret că am renunțat la lecțiile mele de chineză acum zece ani. Vă mulțumesc că nu ați insistat *prea tare* și vă mulțumesc pentru că ați tradus documentele istorice pe care vi le-am trimis, pentru că ați căutat lucrurile pe care nu le puteam găsi pe site-urile web englezești și pentru că v-ați asigurat că transliterația mea nu este complet disonantă! De asemenea, le mulțumesc și celor cu care

îmi împart genele, Eugene și Oriana, care trebuie să țină pasul cu cererile mele dubioase din grupul familiei noastre de pe WeChat!

Îți mulțumesc, Hawa Lee, prietena mea cea mai bună! De pe vremea în care eram fetele enervante din clasa a VII-a care cântau Selena Gomez în spatele sălii și până acum, ai fost întotdeauna cea care m-a încurajat cel mai mult și te ador până la sfârșitul timpului! Tu ai citit prima, prima versiune a acestei cărți, și mi-ai spus că frazele mele ți se derulează în minte ca un film, iar lucrul acesta mi-a încălzit inima atunci și mi-o încălzește și acum. Îți mulțumesc, Aniket Chawla, de asemenea prietena mea cea mai bună! În timp ce scriu aceste rânduri, tu citești în sfârșit cartea, după ce i-ai trimis primele versiuni în spam, dar te iert, pentru că ești un suflet bun care a încercat să mă învețe matematică într-a XI-a și te voi adora și pe tine până la sfârșitul timpului. Îi mulțumesc lui Sherry Zhang, căreia îi spun cu drag Sherry Berry, pentru că mi-a oferit cele mai înțelepte sfaturi în momentele mele cele mai grele de îndoială! Ai fost o adevărată sfântă, în timp ce eu mă plimbam dintr-un capăt în celălalt al camerei noastre micuțe de hotel din Wellington, încercând să-mi planific întreaga carieră. Voi continua să te încurajez la rândul meu, pentru totdeauna. Îi mulțumesc lui Emily Ting, raza de soare, pentru că a fost entuziasmată de scrierea mea încă de la început (adică, din clasa a IX-a, de la ora de științe), chiar dacă pe atunci eram doar un cartof cu pretenții!

Îi mulțumesc domnului Randal pentru că este un profesor de engleză extraordinar și pentru pasiunea cu care predă Shakespeare! Le datorez întru totul dragostea mea pentru literatură acelor lecții din clasa a XII-a și a XIII-a, în care analizam metafora, simbolismul și imaginile vizuale, și sper că toți viitorii dumneavoastră elevi își vor da seama cât de norocoși sunt să vă aibă ca profesor. Le mulțumesc și domnilor Black și Parkinson pentru că m-au

încurajat, sprijinindu-mi micul meu club NaNoWriMo și pentru că fac lucruri extraordinare pentru catedra de engleză!

Îi mulțumesc și profesorului Chi-ming Yang pentru că a fost de acord să îmi coordoneze proiectul de cercetare dimpreună cu această carte, pentru că mi-a ascultat disertațiile fără sfârșit despre categoria Young Adult și pentru că m-a ajutat să le sistematizez într-un studiu coerent! Îi mulțumesc și profesoarei Josephine Park pentru că a venit în întâmpinarea problemelor mele de student atunci când au început să-și facă apariția și m-a ghidat cu atâta răbdare!

Îți mulțumesc, João Campos, pentru că ai citit ciorna dezlânată a acestei cărți cu entuziasm și pentru notițele și sugestiile formidabile care au îmbunătățit mult aceste personaje! Și îți mulțumesc pentru că oferi cele mai grozave îmbrățișări! Îți mulțumesc, Ryan Foo, pentru că ai avut întotdeauna cea mai bună părere despre acest volum și pentru că mi-ai adus atâtea bucurii! Îți mulțumesc pentru că mi-ai promis că vei fi avocatul meu în cazul în care voi fi acuzată vreodată de crimă! Voi ține minte asta. Îi mulțumesc lui Andrew Noh pentru că mi-a pus la dispoziție căni metaforice de ceai și pentru că mi-a ținut de urât în timp ce mă dădeam de ceasul morții redactând această carte, dar și pentru că mi-a verificat exprimarea în franceză! Îi mulțumesc și lui Kushal Modi, care mi-a verificat la rândul lui franceza pentru a se asigura că nu sun ca o școlăriță de clasa a V-a și pentru că îmi ține companie de fiecare dată când mă retrag în camera mea ca să scriu! Și, desigur, îi mulțumesc lui Jackie Sussman pentru că îmi ascultă întotdeauna ideile și pentru că mă suportă atunci când umplu camera cu notițe despre personaje și pentru că nu se sperie de fiecare dată când exclam că am mai descoperit câte ceva! Le mulțumesc Rebeccăi Jiang și lui Ennie Gantulga pentru că sunt niște colege de apartament și prietene extraordinare și pentru că umplu casa de

râsete! Îți mulțumesc, Anastasia Șabalov, pentru notițele minunate pe care le-ai făcut pe marginea primei versiuni a acestei cărți, pentru discuțiile noastre lungi despre industria de carte și pentru că mi-ai verificat rusa, asigurându-ne astfel că nu fac pe nimeni șoricel din greșeală!

Le mulțumesc primilor mei cititori, pe care îi consider prieteni întâlniți pe internet! Lui Rachel Kellis – una dintre persoanele mele preferate! Discuțiile noastre se întind de la comentarii atât-de-amuzante-încât-mă-doare-burta la reacții serioase, și până la a ne corecta una alteia e-mailurile pentru a ne asigura că au tonul potrivit și un număr decent de semne de exclamare. Apreciez aceste discuții – și pe tine – enorm! Lui Daisy Hsu – tu ai fost prima mea prietenă de pe internet, lucru extrem de interesant, având în vedere că avem prieteni comuni în viața reală. Datorită sugestiilor tale geniale, am încetat să mai fiu timorată în această carte și am dat frâu liber angoasei. Lui Tori Bovalino – regina poveștilor întunecate și persoana alături de care îmi place cel mai mult să mă vait în privința cărților proaste. Savurez acreala noastră teribil de mult și știu că mă pot aștepta de la tine să fii la fel de uluită ca și mine în fața unora dintre cele mai... bizare alegeri făcute pe internet.

Lui Eunice Kim – cea mai de treabă persoană pe care o cunosc și o zână care m-a ajutat să centralizez lucrurile. Știi că sunt cea mai mare fană a selecțiilor tale de GIF-uri. Îmi pare rău că ți-am rănit antieroii preferați, deși... dacă stau bine să mă gândesc... poate că nu îmi pare chiar atât de rău? Mirandei Sun – colega mea de generație plină de oftică. Nu știu cum de reușim să avem tot timpul atât de multe păreri despre toate subiectele, însă până acum sunt sigură că am scris echivalentul a cel puțin zece romane în mesajele noastre private, exprimându-ne opiniile la cald. Închin pentru încă un milion de romane în mesajele noastre private, cu

opinii exprimate la cald. Lui Tashie Bhuiyan – alături de care mă hlizesc tot timpul. Nu pot să cred că am ajuns să fim prietene pentru că am văzut pe cineva care semăna cu Gansey și am început să te țin la curent cu noutăți, însă cred că asta ne reprezintă. Nu știu ce m-aș face dacă nu te-aș avea pe tine pentru a-ți trimite toate capturile mele de ecran din categoria „ce naiba mai e și asta?" Alinei Khawaja – sunt extaziată de forța pe care o au memeurile tale și de puterea colecției tale de memeuri. Pagina de memeuri dedicată acestei cărți este condusă doar prin pura ta voință. Iar atunci când voința pură pălește, rămâne totuși pasiunea. Lui Molly Chang – cea care bate toba pentru mine și cea care mă încurajează constant să canalizez energia acelei Juliette pe care o port în inimă (și prin asta sper că vrei să spui că ar trebui să fiu mai puternică și nu că ar trebui să sar la bătaie pe stradă). Lui Grace Li, pentru că a spus lucruri extraordinare despre această carte și m-a inspirat prin faptul că vorbele pot provoca o durere atât de frumoasă.

Zoulfei Katouh, regina celor mai amuzante imagini pe care le-am văzut vreodată, regina care știe cum să facă oamenii să plângă, regina absolută! Lui Meryn Lobb – tu ai putea literalmente să mă plesnești (și metaforic, prin reacțiile tale), și eu tot ți-aș mulțumi.

Le mulțumesc oamenilor minunați din industria de carte care mă tratează cu bunătate fără niciun motiv ascuns! Îi mulțumesc Tashei Suri pentru că a răspuns numeroaselor, numeroaselor mele e-mailuri! Îi mulțumesc lui Morgan Al-Moor pentru că a citit această carte și mi-a creat cea mai frumoasă estetică pe care am văzut-o în viața mea! Îi mulțumesc lui Faridah Àbíké-Íyímídé, pentru că este pur și simplu o persoană minunată și pentru că a înființat programul de mentorat Avengers of Colour, care mi-a umplut inima de bucurie! Le mulțumesc tuturor celor din grupul Roaring Twenties Debut, o comunitate absolut minunată! Închin

în cinstea noastră, pentru că am reușit să fim publicați într-unul dintre cei mai dificili ani pentru debut!

Le mulțumesc bloggerilor care m-au susținut încă de pe vremea când din această carte nu era disponibil pentru public decât un rezumat! Le mulțumesc oamenilor pe care îi ador de pe Twitter, care îmi trimit emoticoane cu ochi pentru a-și arăta entuziasmul! Le mulțumesc acelora care se străduiesc să mă includă și pe mine! Mulțumesc, CW și tuturor prietenilor de la The Quiet Pond, Shealea, Danielle Cueco, Lily @ Sprinkles of Dreams, Noémie @ Tempest of Books, Karina @ Afire Pages, Tiffany @ Read by Tiffany, Laura @ Green Tea and Paperbacks, Kate @ Your Tita Kate, Fadwa @ Word Wonders, și multor, multor altora pe care sunt sigură că îi uit acum! Și pentru că pot să o fac, îi mulțumesc albumului lui Halsey, *Hopeless Fountain Kingdom*, pe care l-am ascultat non-stop în timp ce lucram la această carte!

Le mulțumesc *primilor-primilor* mei cititori care au lecturat această carte (și, practic, continuarea ei!) pe când era doar un document uriaș publicat pe bucăți pe internet! Acum este aproape de nerecunoscut, cu excepția numelor personajelor, însă feedbackul vostru a fost esențial pentru a o transforma în ceea ce este azi. Lui Kelly Ge – tu ai fost cea dintâi persoană care a auzit despre această carte, pe când era doar o idee, și m-ai încurajat să merg mai departe. Lui Paige Kubenka: comentariile tale constante m-au ajutat să înaintez și au însemnat totul pentru mine. Lui Gabrielle, Kamiliei, lui Clairene, Halei, lui Aubry, Ejay, Tanvi – nu vă știu numele de familie și nu știu dacă aveți idee că povestea pe care ați citit-o a fost publicată, dar dacă se întâmplă să deschideți din nou această carte – mulțumesc!

Motivul pentru care am continuat să scriu în toți acești ani este acela că am știut că există oameni care îmi prețuiesc cuvintele. De-a lungul timpului, indiferent cât de multe bătăi de cap mi-a

dat scrisul meu, nu m-am îndoit niciodată de valoarea poveștilor pe care le spuneam, pentru că am avut cititori care vorbeau despre lucrurile care îi încântau la ele. Pentru că, atâta timp cât îi am pe cititorii mei, nu am cum să nu fiu scriitoare. Fără cititorii mei, nu sunt deloc scriitoare.

Așa că, îți mulțumesc ție, cititorule! Îți mulțumesc pentru că ai deschis această carte!

Nota autoarei

În 1920, Shanghai era un loc vibrant și divizat și, deși multe lucruri au fost inventate în *Aceste patimi zbuciumate*, atmosfera este pe cât se poate de veridică istoric am putut să o redau. Era o vreme agitată din punct de vedere politic, naționaliștii se luptau cu comuniștii și întregul oraș era pe punctul de a exploda. Deși nu a existat o vendetă, Shanghai chiar era un oraș divizat – între străinii care puseseră stăpânire pe el din cauza termenilor injuști ai tratatului încheiat după ce China pierduse Războaiele Opiului; francezii aveau în stăpânire Concesiunea Franceză; englezii, japonezii și americanii, Stabilimentul Internațional; iar toate nedreptățile pe care le menționează Juliette sunt extrase direct din cărțile de istorie. Străinii au construit parcuri și le-au interzis chinezilor să intre în ele. Au investit fonduri în oraș. Deși China nu a fost niciodată în mod oficial colonie, în Shanghai exact asta s-a întâmplat: bucată cu bucată, a fost colonizat.

În acest climat, orașul a ajuns un loc al fărădelegii și – da – chiar a fost condus de gangsteri! Pentru că fiecare dintre teritoriile străine erau controlate de o anumită țară, în diferite părți ale Shanghaiului erau în vigoare legi diferite. Luați în considerare și legile de extrateritorialitate aplicate cetățenilor care nu erau de naționalitate chineză – ceea ce însemna că cetățenii străini nu puteau fi judecați

conform legilor chinezești, ci se supuneau legilor patriilor lor. Era aproape imposibil să guvernezi orașul ca întreg.

Chiar dacă Banda Stacojie nu a existat, Stacojiii sunt inspirați de Banda Verde (青帮; *Qīng Bāng*), despre care se spune că a fost implicată în toate fărădelegile din Shanghai. Erau, în mod neoficial, o forță guvernantă, iar unul dintre cei mai importanți gangsteri – gândiți-vă la cineva ca Lordul Cai – lucra și ca detectiv pentru poliția Concesiunii Franceze. Nici Florile Albe nu au existat, dar în acea decadă, numărul rușilor din Shanghai crescuse într-atât, încât aceștia deveniseră o parte importantă a populației civile. Shanghai era un port liber, așa că aceia care fugeau de războiul civil din Rusia puteau pătrunde cu ușurință în oraș, fără vize sau permise de muncă. Erau tratați îngrozitor de europenii din Vest și aveau meserii grele, precum cea de gunoier, sau lucrau pe bani puțini ca dansatoare, spre exemplu. În universul creat de mine există un motiv pentru care Banda Stacojie și Florile Albe sunt cei cu puteri egale, cei care își împart ce mai rămâne din oraș, în vreme ce străinii îl devorează indiferenți.

E de la sine înțeles că personajele care apar în *Aceste patimi zbuciumate* sunt creațiile imaginației mele. Adevărații naționaliști și gangsterii au colaborat adesea, este adevărat, dar toate numele și personalitățile au fost inventate. A existat un secretar general al Partidului Comunist, dar Zhang Gutai nu a fost o persoană reală. Acestea fiind spuse, din cauza războiului civil, există goluri uriașe în arhive în ceea ce privește funcția de secretar general și alte roluri, așa că cine poate spune cu certitudine ce s-a întâmplat pe atunci? Nici măcar istoria nu este complet sigură pe ea însăși uneori: amintirile se pierd, dovezile sunt distruse, arhivele sunt șterse cu intenție.

De un lucru suntem siguri: în Shanghai nu a existat niciun monstru care să împrăștie o boală contagioasă care să-i facă pe

oameni să-și sfâșie beregatele. Au existat însă foametea, salariile mici și condițiile îngrozitoare de muncă, și în realitate aceste lucruri sunt îndeajuns ca să incite sute de revolte, în care să se implice sute de muncitori, doar în anul 1926. Dacă aș fi urmat o linie istorică reală și m-aș fi axat asupra acestora, în locul a ceea ce se întâmplă la sfârșitul cărții, am fi avut revolte în fiecare capitol. În lumea din *Aceste patimi zbuciumate*, morțile provocate de nebunie sunt cele care intensifică furia oamenilor și incită la revoltă. În realitate? Chiar și fără apariția unui monstru, lucrurile au fost destul de dificile, astfel încât uniunile muncitorești se răsculau împotriva străinilor și a gangsterilor deopotrivă în încercarea de a aduce o schimbare în viața muncitorilor. Cât despre felul în care lucrurile au mers mai departe, voi lăsa asta în seama notei autoarei de la sfârșitul continuării acestei cărți...

Pentru comenzi și informații, contactați:
GRUPUL EDITORIAL CORINT
Departamentul de Vânzări
Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, București, cod poștal 010517
Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20
Depozit
Str. Gării nr. 11, Mogoșoaia, jud. Ilfov
Tel.: 0758.053.416
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazin virtual: www.edituracorint.ro

Format: 16/54x84;
Coli tipo: 32

Tiparul executat la:

office@tipografiaeurobusiness.ro
www.tipografiaeurobusiness.ro

Chloe Gong

a absolvit de curând University of Pennsylvania, unde a obținut diplome atât în Literatură engleză, cât și în Relații internaționale. Născută în Shanghai și crescută în Auckland, Noua Zeelandă, locuiește acum la New York, unde se preface a fi o persoană adultă adevărată. Despre Chloe se știe că apare în mod misterios atunci când cineva rostește de trei ori în fața unei oglinzi „*Romeo și Julieta* este una dintre cele mai bune piese ale lui Shakespeare și nu merită să fie atât de denigrată de cultura pop".

O poți găsi pe Twitter, Instagram și TikTok sub numele @TheChloeGong sau poți intra pe site-ul ei, TheChloeGong.com.

Designul copertei: Sarah Creech
Ilustrația copertei copyright © 2020 Billelis
Fotografia autoarei copyright
© 2016 JON STUDIO

NE AFLĂM ÎN ANUL 1926, IAR ORAȘUL SHANGHAI E CUPRINS DE NELINIȘTE ȘI DEZMĂȚ.

O vendetă între două bande acoperă străzile de sânge, lăsând metropola pradă haosului. La originea acestor probleme se află Juliette Cai, o tânără în vârstă de 18 ani, socotită, până de curând, doar o fată neajutorată, care acum s-a întors să-și preia rolul de mândră moștenitoare a Bandei Stacojii, o rețea de răufăcători care se consideră cu mult deasupra legii. Singurii adversari demni de luat în seamă ai Stacojiilor sunt cei din gruparea Florile Albe, conduși de Roma Montagov, prima iubire a lui Juliette... și cel care a și trădat-o.

Însă când gangsteri din ambele tabere încep să dea semne de panică și ajung să-și sfâșie cu cruzime propriile beregate, lumea începe să vorbească. Despre o boală molipsitoare, despre nebunie. Despre un monstru care pândește din întuneric. Și, pe măsură ce numărul de morți crește, Juliette și Roma trebuie să-și lase armele – și motivele de ranchiună – deoparte și să lucreze cot la cot, deoarece, dacă nu vor opri acest măcel, atunci nu vor mai avea pe cine să conducă.

Chloe Gong își invită cititorii într-o călătorie captivantă, plină de violență, pasiune și destine născute sub o stea potrivnică.

„Cu siguranță Bardul ar fi mândru!”
The New York Times Book Review

„O reinterpretare delicios de întunecată a tragediei *Romeo și Julieta*. O poveste efervescentă, modernă și extrem de antrenantă. Scrierea lui Gong debordează de energie. Am fost captivată de Shanghaiul ei cel sângeros de la prima pagină și nici că mi-am mai dorit să-l părăsesc!”
NATASHA NGAN, autoarea romanului *Girls of Paper and Fire*

ISBN: 978-606-088-025-7
14+
9 786060 880257
www.edituracorint.ro